Sfinţii doctori fără de arginţi

Materiale despre Sfinţii doctori fără de arginţi:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sfin%C5%A3ii+doctori+f%C4%83r%C4%83+de+argin%C5%A3i

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-doctori-f%C4%83r%C4%83-de-argin%C5%A3i

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Sfin%C5%A3ii+doctori+f%C4%83r%C4%83+de+argin%C5%A3i

***

Sfinţii doctori fără de arginţi sunt mult mai numeroşi. Dintre ei, cei mai renumiţi sunt: Sfântul Cosma, Sfântul Damian, Sfântul Chir, Sfântul Ioan, Sfântul Pantelimon, Sfântul Ermolae, Sfântul Samson, Sfântul Diomid, Sfântul Mochie, Sfântul Anichit, Sfântul Talaleu, Sfântul Trifon. Ei şi-au închinat viaţa vindecării bolilor şi neputinţelor oamenilor şi animalelor. Rugându-ne lor, şi astăzi, putem primi mângâiere şi vindecare în boli şi suferinţe, dacă avem credinţă în puterea lui Dumnezeu, arătată prin Sfinţii Săi. Acest lucru nu înseamnă că nu avem nevoie de doctorii obişnuiţi şi de medicamente, căci şi acestea sunt lăsate tot de Dumnezeu, spre folosul nostru. Să urmăm şi tratamentul lor, îmbinat cu rugăciunea către Sfinţii doctori din cer. Dar mai ales în situaţii grele, când doctorii obişnuiţi nu mai au cu ce să ne ajute, noi să ne ridicăm privirea şi rugăciunea către Doctorii fără de arginţi!

Index

Acatist pentru izbăvirea de boală de către Preadulcele Iisus, Doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre 7

Acatistul nefăcutului Chip al Domnului nostru Iisus Hristos 20

Canonul de rugăciune al bolnavului 31

Canon de rugăciune pentru copilul bolnav 37

Slujba de obşte celor fără de arginţi şi făcătorilor de minuni 43

Acatistul tuturor Sfinților vindecători, doctori fără de arginți și făcători de minuni 59

Acatistul de vindecare către toţi sfinţii, mucenicii şi Puterile cereşti 76

Rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos pentru izbăvire de boală 87

Rugăciune către Maica Domnului pentru vindecarea de boli 88

Rugăciune pentru copilul bolnav 89

Rugăciune pentru bolnavul care nu poate dormi 90

Rugăciune de mulțumire pentru însănătoșire 92

Rugăciuni pentru sănătate 93

Sfinţii doctori fără de arginţi, făcători de minuni, Chir şi Ioan (31 ianuarie şi 28 iunie) 96

- ***Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan şi către cei împreună cu dânşii (31 ianuarie) 97***
- ***Vieţile Sfinţilor - Sfinţii doctori fără de arginţi Chir şi Ioan şi Sfânta muceniţă Atanasia, cu cele trei fiice ale ei (31 ianuarie) 105***
- ***Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor făcători de minuni şi doctori fără de arginţi, Chir şi Ioan (31 ianuarie) 111***

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor doctori fără de arginţi şi făcători de minuni, Chir şi Ioan (31 ianuarie) 113
Canon de rugăciune la Sărbătoarea aducerii moaştelor Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan (28 iunie) 115
Vieţile Sfinţilor - Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfinţilor Chir şi Ioan, doctorii fără de arginţi (28 iunie) 124
Sinaxar - Pomenirea aflării cinstitelor moaşte ale Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan (28 iunie) 131
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan (28 iunie) 133
Imnografie 135
Sfântul mucenic Trifon din Apameea (1 februarie) 137
Evanghelia şi Apostolul zilei 138
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Trifon 141
Acatistul Sfântului mucenic Trifon 148
Rugăciune 159
Paraclisul Sfântului mucenic Trifon 161
Imnografie 174
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Trifon 175
Pomenirea Sfântului mucenic Trifon - (1/14 februarie) 184
Sfântul Iulian din Emesa (6 februarie) 196
Sfântul mucenic Iulian din Emesa, Siria (6 februarie) 197
Sfântul Iulian din Emesa / Sfântul Ellien din Homs - 6 februarie 199
Sfântul sfinţit mucenic Mochie (11 mai) 203
Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Mochie 204
Imnografie 213
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Mochie 214
Sinaxar - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Mochie 221
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Mochie 223
Sfântul mucenic Talaleu (20 mai) 225
Evanghelia şi Apostolul zilei 226
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Talaleu 229
Imnografie 237
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului şi marelui mucenic Talaleu 238
Mitropolitul Augustin de Florina – Predică la pomenirea Sfântului Talaleu - Cele mai bune medicamente 249

Sfântul cuvios Samson, făcătorul de minuni şi primitorul de străini (†530) (27 iunie) 252
Evanghelia şi Apostolul zilei 254
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Samson, primitorul de străini 257
Imnografie 265
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Samson, primitorul de străini 266
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului Părintelui nostru Samson, făcătorul de minuni şi primitorul de străini 276
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului Sampson, primitorul de străini 278
Sfântul Samson, primitorul de străini 280
Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian 283
Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian din Roma (1 iulie) 284
Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Roma 285
Acatistul Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian (1 iulie) 294
Acatistul Sfinţilor Doctori fără de arginţi Cosma şi Damian 308
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Cosma şi Damian, doctorii cei fără de arginţi 320
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici şi doctori fără de arginţi, Cosma şi Damian, cei ce s-au săvârşit la Roma 325
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfinţilor Cosma şi Damian 326
Sfinţii mucenici Cosma şi Damian, doctorii fără de arginţi 328
Basilica Sfinţilor Cosma şi Damian 329
Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian din Arabia (17 octombrie) 341
Sinaxar - Sfinţii mucenici şi buni fraţi, fără de arginţi, Cosma şi Damian, Leontie, Antim şi Evprepie (Euprepie) 342
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Cosma şi Damian, doctorii fără de arginţi 343
Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian din Asia Mică (1 noiembrie) (protectorii căsniciilor creştine şi păzitorii armoniei în familie) 346
Canon de rugăciune către Sfinţii doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia (1) 347
Canon de rugăciune către Sfinţii doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia (2) 356
Imnografie 366

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi minunile Sfinţilor doctori fără de arginţi şi făcători de minuni Cosma şi Damian 367
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor şi făcătorilor de minuni fără de arginţi Cosma şi Damian, fiii Teodotei celei din Asia 371
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian 374
Sfinţii mucenici Epictet şi Astion din Halmyris († 290) (8 iulie) 378
Evanghelia şi Apostolul zilei 379
Acatistul Sfinţilor Epictet, preotul şi Astion, monahul - Sfinţi mucenici şi doctori fără de arginţi! 381
Rugăciune către Sfinţii mucenici şi doctori fără de arginţi Epictet şi Astion 393
Vieţile Sfinţilor - Sfinţii mucenici Epictet preotul şi Astion monahul (8 iulie) . 395
Sfinţii Epictet preotul şi Astion monahul martiri almirideni din Scythia 409
† Sfinţii mucenici Epictet şi Astion din Halmyris 434
Sfinţii mucenici Epictet şi Astion - Sfinte moaşte 445
Sfântul sfinţit mucenic Ermolae, preotul Nicomidiei (26 iulie) 460
Evanghelia şi Apostolul zilei 461
Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Ermolae 464
Imnografie 473
Vieţile Sfinţilor - Sfântul sfinţit mucenic Ermolae, preotul Nicomidiei şi cei împreună cu dânsul 474
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Ermolae 476
Sfântul mare mucenic Pantelimon, doctorul cel fără de plată, tămăduitorul trupurilor şi al sufletelor († 303) (27 iulie) 478
Evanghelia şi Apostolul zilei 479
Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon 482
Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon . 488
Acatistul Sfântului mare mucenic Pantelimon 497
Rugăciunea prea sfinţitului Eremei (schimnicul) către Sfântul mare mucenic Pantelimon 508
Rugăciune către Sfântul mare mucenic Pantelimon 511
Rugăciune către Sfântul Pantelimon 512
Paraclisul Sfântului mare mucenic Pantelimon 513
Imnografie 527

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mare mucenic Pantelimon, doctorul fără de plată 528
Sinaxar - Pomenirea Sfântului măritului, marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon 550
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfântului marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon 556
Moaştele Sfântului Pantelimon 558
Rolul Sfântului Pantelimon în viaţa Sfântului Nicolae Planas 569
Părintele Teofil Părăian - Sfântul Pantelimon, îndemn la milostivire 572
Sfântul Pantelimon sau milostivirea dusă până la capăt 578
Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit († 306) (12 august) 582
Evanghelia şi Apostolul zilei 583
Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit 585
Imnografie 593
Vieţile Sfinţilor - Sfinţii mucenici Anichit, Fotie şi cei împreună cu dânşii 594
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit 598
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor Anichit şi Fotie 600
Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit, doctori fără de arginţi 602
Sfântul mucenic Diomid din Tars, Turcia († 303) (16 august) 607
Evanghelia şi Apostolul zilei 608
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Diomid 611
Imnografie 620
Vieţile Sfinţilor - Sfântul mucenic Diomid, doctorul 622
Sinaxar 16 august 623
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfântului mucenic Diomid 633
Icoana Maicii Domnului, numită a Sărmanului 634
Icoane 638
Rugăciune pentru tămăduire către Sfinţii doctori fără de arginţi 640
Rugăciune pentru vindecare 642
Pr. Liviu Petcu - Sfinții doctori fără de arginți - tămăduitori în numele lui Hristos și misionari ai Lui 643
Militsis, Gheorghios Th. - Sfinţii doctori fără de arginţi. Sinaxarele lor şi Paraclisul 651
Icoane 654

Acatist pentru izbăvirea de boală de către Preadulcele Iisus, Doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre

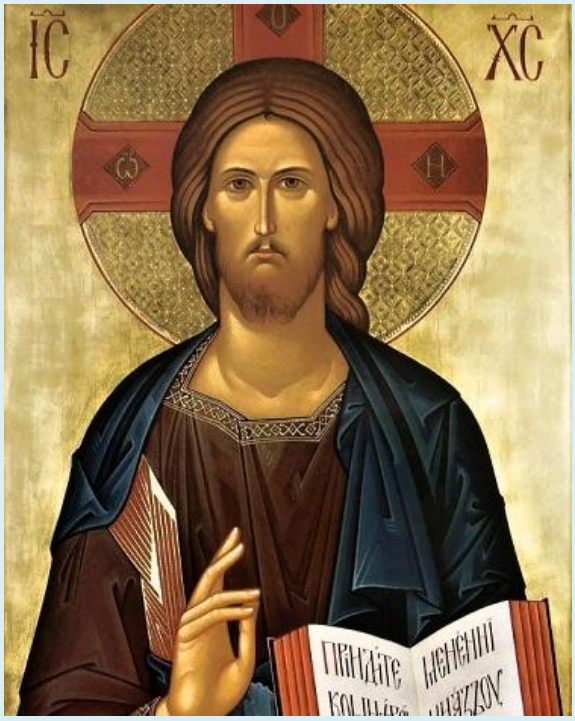

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zic:

Doamne miluieşte *(de 12 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.

3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia! *(de 3 ori)*

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Apoi: **Psalmul 50**
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.

11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacul 1

Miluiește-l, Iubitorule de oameni, pe robul Tău care pătimește, arătându-i mila Ta cea nemăsurată. Dă-i lui putere să se ridice din patul durerii și să se roage Ție împreună cu noi, cei cu sufletele slăbite de patimi, dar însetate de tămăduirea Ta: ***Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!***

Icosul 1

Doamne, cel ce ai zis că nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi, primind smerita noastră rugăciune care se aduce Ție cu zdrobire de inimă, vino cu puterea Ta cea tămăduitoare și alină durerile robului Tău care se află în mare suferință, trimițând peste noi harul Tău cel curățitor, ca să strigăm:
Iisuse, Fiul lui David, miluiește-ne;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce ai venit în lume pentru cei păcătoși și bolnavi, miluiește-ne;
Iisuse, care din dragoste pentru neamul omenesc ai primit a Te răstigni, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce ai luat asupra Ta durerile noastre, miluiește-ne;
Iisuse, Întărirea, Scăparea și Izbăvirea noastră, miluiește-ne;
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 2

„Să cinstim boala care este însoțită de sfințenie și să-i cinstim pe cei ale căror suferințe i-au dus la biruință, căci poate între acești bolnavi se ascunde un nou Iov”, a

grăit Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu; noi, lăudându-L pe Dumnezeul care încununează răbdarea celor ce duc fără cârtire crucea bolii și care îi ridică pe cei căzuți în deznădejde, Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 2

Doamne Iisuse Hristoase, cel ce ai spus că până și perii capului ne sunt numărați, care nu lași să vină asupra noastră dureri și necazuri mai mari decât putem duce, care, odată cu încercările, ne trimiți și puterea de a le face față, Cel ce vezi că de multe ori slăbiciunea firii noastre ne împiedică să simțim ajutorul Tău, primește și puțina noastră rugăciune:

Iisuse, care dai celor ce poartă crucea bolii nădejdea în puterea Ta, și nu în puterile firii, miluiește-ne;

Iisuse, care celor ispitiți le dăruiești mucenicească răbdare, ca să nu hulească Numele Tău, miluiește-ne;

Iisuse, ca să ne învrednicim de cunună, și nu de osândă, miluiește-ne;

Iisuse, cel ce ne-ai îndemnat să îi cercetăm pe bolnavi, miluiește-ne;

Iisuse, care nu Te desparți de cei aflați în suferințe, miluiește-ne;

Iisuse, cel ce ajungi înaintea oricărui om la cei încercați de boală, miluiește-ne;

Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 3

Dacă s-ar ridica încercările, nu am putea merge pe calea mântuirii și porțile Raiului ni s-ar închide. Pentru aceasta, atunci când Domnul îngăduie să vină asupra noastră felurite suferințe, să căutăm a vedea în ele lucrarea Sa cea curățitoare și să Îi mulțumim că ne poartă de grijă, cântându-I cu evlavie: ***Aliluia!***

Icosul 3

Când pocăința sfărâmă zidul gros al părerii de sine, sufletul nădăjduiește că, prin boală, Domnul îi va da curățire de păcate. Cerându-Ți ca, împreună cu fratele nostru bolnav, să ne apropiem și noi de pocăința cea nefățarnică, ne rugăm Ție:

Iisuse, cel ce cunoști patimile și neputințele oamenilor, miluiește-ne;

Iisuse, ca să ne cunoaștem slăbiciunile cele ascunse și să Îți cerem izbăvire, miluiește-ne;

Iisuse, cel ce primești suferința ca pe o jertfă fără de sânge, miluiește-ne;

Iisuse, care prin boală dai curățire de păcate, miluiește-ne;

Iisuse, care îngădui să vină asupra noastră suferințe trecătoare ca să ne ferești de cele veșnice, miluiește-ne;

Iisuse, care ne faci să pricepem marea taină a bolii, miluiește-ne;

Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 4

Chip al morții fiind boala, avem acum bun prilej să cugetăm la obștescul sfârșit, pentru că această cugetare îndepărtează patimile și apropie Duhul de viață dătător de sufletele noastre, ale celor care, cunoscându-ne slăbiciunile, Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Doamne, izbăvește-l pe fratele nostru de moartea cea năprasnică, dându-i lui vreme de pocăință. Să nu îl tai pe el înainte de vreme, ca pe smochinul cel neroditor, ci, cu milostivirea Ta, să sapi împrejur și să îl îngrijești cu mila Ta, așteptând cu iubire de oameni rodul pocăinței și al întoarcerii sale. Te rugăm să ne înveți și pe noi să ne pocăim cu inimă zdrobită pentru păcatele noastre, ca să fim izbăviți de suferințele cele fără sfârșit și să Îți cântăm:
Iisuse, dându-ne vreme de pocăință, miluiește-ne;
Iisuse, primind pocăința și lacrimile noastre, miluiește-ne;
Iisuse, înțelepțindu-ne prin cugetarea la moarte, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce i-ai sfințit pe cei ce s-au nevoit prin această cugetare, miluiește-ne;
Iisuse, alungând de la noi frica morții, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce ai înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, miluiește-ne;
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 5

„Oare există boală pe care Dumnezeu să nu o poată vindeca?” - se întreabă necredincioșii cei îndărătnici; dar noi, știind mulțimea vindecărilor Tale, Fiule al lui Dumnezeu, credem puterii Tale și mărturisim că nimic nu Îți este cu neputință Ție, celui ce ai tămăduit în chip minunat pe cei care în suferințele lor au găsit puterea de a-Ți cânta: ***Aliluia!***

Icosul 5

Cuvintele Sfintelor Evanghelii stau înaintea noastră drept mărturie a dragostei Tale pentru oameni, a nemărginitei Tale purtări de grijă față de cei aflați în suferințe, și ne arată că oricât de mari ar fi căderile noastre nu pot covârși mulțimea milei și a îndurărilor Tale. Știind aceasta, ne rugăm Ție, Iubitorule de oameni:
Iisuse, care i-ai miluit pe bolnavii care au alergat la Tine, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce ai miluit mulțime de orbi, de șchiopi și de demonizați, miluiește-ne;
Iisuse, Doamne, care ai putere de a vindeca orice neputință, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce și în zilele noastre faci minuni mari și prea slăvite, miluiește-ne;
Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu, care nu Te desparți de Biserica Ta, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce până la sfârșitul veacurilor vei tămădui bolnavii, miluiește-ne;
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 6

„Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși, scoateți afară pe demoni. În dar ați luat, în dar să dați!”, ai spus, Mântuitorule, ucenicilor Tăi, iar ei, ascultându-Te, au împărțit în toată lumea vindecări minunate, aducând la dreapta credință pe mulți dintre cei care au văzut cum s-a biruit prin har rânduiala firii, și au cântat cu mulțumire: ***Aliluia!***

Icosul 6

Împreună cu prea curată Maica Ta, cetele sfinților se roagă Ție, Dumnezeule al izbăvirilor, pentru tămăduirea credincioșilor care sunt apăsați de boli, de suferințe și necazuri. O, Milostive Doamne, împreună cu rugăciunile lor curate, primește și nevrednica noastră rugăciune:

Iisuse, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne;
Iisuse, pentru rugăciunile Sfinților doctori fără de arginți, miluiește-ne;
Iisuse, pentru rugăciunile Sfinților făcători de minuni, miluiește-ne;
Iisuse, pentru rugăciunile celor ce au tămăduit boli de nelecuit, miluiește-ne;
Iisuse, pentru rugăciunile Sfinților pe care îi cinstim cu evlavie, miluiește-ne;
Iisuse, pentru rugăciunile tuturor Sfinților, miluiește-ne;
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 7

Pe cât de mult s-a răspândit vestea vindecărilor pe care le-au făcut cuvioșii Tăi, spre slava Bisericii Tale, Iisuse, pe atât de mult a încercat necuratul diavol să atragă lumea în înșelare prin vindecători închipuiți, care necinstesc învățăturile dreptei credințe, care îi îndepărtează pe oameni de Tine și care, cu inimile pătate de noroiul ereziei, cheamă Numele Tău și spun fără teamă: ***Aliluia!***

Icosul 7

Izbăvește-l, Doamne Iisuse Hristoase, pe robul Tău de toate vicleșugurile celor care îi amăgesc pe oameni prin vindecările lor, pentru a-i rupe de Tine și a-i arunca în cursele diavolului. Să se învrednicească el de darul deosebirii și al înțelepciunii, ca nu cumva să fie înghițit de adâncurile iadului, ci, împreună cu noi, să îi înfrunte pe cei ce spun că vindecă prin puterea Ta, deși necinstesc învățăturile Bisericii Tale, și tot împreună cu noi să Îți cânte:

Iisuse, întărindu-ne în dreapta credință, miluiește-ne;
Iisuse, fără a cărui milă cădem pradă celui viclean, miluiește-ne;
Iisuse, ca să pricepem că cea mai pierzătoare boală este erezia, miluiește-ne;
Iisuse, pentru a lepăda ajutorul cel înșelător, miluiește-ne;
Iisuse, ca să primim suferința, și nu vindecarea cea amăgitoare, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce nu Te-ai lăsat amăgit de diavol în pustie, miluiește-ne;

Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 8

Mult îndurase de la doctori femeia care avea de mulți ani scurgere de sânge, dar vindecarea a dobândit-o numai când a venit la Tine. Ferește-i, Doamne, pe cei credincioși de doctorii lipsiți de iscusință și iubitori de arginți și ajută-i să găsească doctori care le pot fi cu adevărat de ajutor, ca, tămăduindu-se, să Îți cânte: ***Aliluia!***

Icosul 8

Doamne, trimite Duhul Tău dătător de viață peste toți cei care se îngrijesc de robul Tău, ca să facă aceasta așa cum se cuvine. Ca să nu-i înmulțească suferințele și să nu-i umple sufletul de amărăciune, ci prin grija lor să mângâie sufletul său necăjit. Trimite peste ei harul Tău, ca să se roage Ție împreună cu noi:

Iisuse, care Te sălășluiești în cei care îngrijesc bolnavii cu jertfelnicie, miluiește-ne;

Iisuse, cel ce îi ajuți să Te vadă pe Tine în chipul celor pe care îi îngrijesc, miluiește-ne;

Iisuse, care ajuți bolnavii să vadă în ajutorul omenesc ajutorul Tău cel ceresc, miluiește-ne;

Iisuse, cel ce ferești bolnavii de nepriceperea doctorilor, miluiește-ne;

Iisuse, cel ce pui înaintea celor suferinzi doctorii cei mai iscusiți, miluiește-ne;

Iisuse, care de toate Te îngrijești, rânduind cu înțelepciune cele de trebuință, miluiește-ne;

Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 9

Îți înălțăm rugăciuni, Doamne, nu numai pentru cei de aproape ai noștri, ci și pentru toți bolnavii pentru care nu are cine să se roage și pentru toți cei apăsați de singurătate. Dăruiește-le lor mila Ta, Preabunule Doamne, dăruiește-le să cunoască puterea Ta și să simtă prezența Ta cea sfântă, ca, izbăvindu-se de amărăciune, să Îți cânte: ***Aliluia!***

Icosul 9

Nimeni nu este fără de păcat și fiecare om a greșit față de semenii săi; dascăl de neprețuit este pentru unii suferința, căci îi ajută să fie mai buni și mai înțelegători față de neputințele celorlalți, și aceasta ne îndeamnă să ne rugăm Ție, Învățătorului nostru;

Iisuse, dăruindu-ne dragoste pentru aproapele, miluiește-ne;

Iisuse, ca să fim mai iubitori și mai blânzi, miluiește-ne;

Iisuse, trimițând peste noi pacea pe care ai dat-o ucenicilor Tăi, miluiește-ne;

Iisuse, învățându-ne să ascultăm poveţele tainice ale îngerului păzitor, miluieşte-ne;
Iisuse, ferindu-ne de duhul mâniei, al vrajbei şi al răutăţii, miluieşte-ne;
Iisuse, îndepărtând de la noi patima mândriei şi a iubirii de sine, miluieşte-ne;
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre, miluieşte-ne!

Condacul 10
Degeaba primim vindecarea trupurilor dacă sufletele noastre rămân bolnave; degeaba ne tulburăm încercând să dobândim sănătate pentru trupul cel supus stricăciunii dacă părăsim grija pentru suflet, căci nici o vindecare nu este deplină până ce nu I se înalţă lui Dumnezeu cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 10
Doamne, ajută-l pe robul Tău să caute nu numai vindecarea trupească, ci şi pe cea sufletească. Povăţuieşte-l, călăuzeşte-l, luminează-l să alerge la acoperământul Bisericii Tale sfinte, pentru a lua putere să meargă pe calea mântuirii. Şi, pentru ca boala prin care trece să fie pentru el şi pentru noi prilej de întoarcere la Tine, îndrăznim să ne rugăm Ţie:
Iisuse, sădind în noi dorinţa unei vieţi virtuoase, miluieşte-ne;
Iisuse, îndemnându-ne să ne spovedim toate păcatele, miluieşte-ne;
Iisuse, dăruindu-ne să ne împărtăşim cu prea curatele Tale Taine, miluieşte-ne;
Iisuse, revărsând peste noi darurile Sfântului Duh, miluieşte-ne;
Iisuse, sălăşluindu-Te în inimile noastre cele îndurerate, miluieşte-ne;
Iisuse, ca să cunoaştem iubirea Ta cea mângâietoare, miluieşte-ne;
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre, miluieşte-ne!

Condacul 11
Mare bucurie se face pe pământ pentru un bolnav care dobândeşte sănătate, şi încă mai mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăieşte. Cu adevărat mare bucurie va fi în cer şi pe pământ dacă robul Tău va dobândi atât tămăduirea trupească, cât şi pe cea sufletească şi Ţi-ar aduce cântarea de mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 11
Dacă am avea credinţă cât un grăunte de muştar, robul Tău ar putea primi vindecare grabnică; oricât de puţină ar fi credinţa noastră însă, nu vom înceta a ne ruga Ţie ca, aşa cum ai primit oarecând cei doi bani ai văduvei, tot aşa să primeşti acum şi rugăciunile pe care le facem pentru vindecarea trupească şi sufletească a acestuia care boleşte, a noastră şi a tuturor celor aflaţi în patul de suferinţă:
Iisuse, pentru rugăciunile tuturor celor ce îţi cer aceasta, miluieşte-ne;

Iisuse, ascultând cererile preoților care ne pomenesc la Sfântul Jertfelnic, miluiește-ne;
Iisuse, pentru rugăciunile soborului îngeresc, miluiește-ne;
Iisuse, ca să sporim în săvârșirea faptelor bune, miluiește-ne;
Iisuse, trecând cu vederea faptele noastre cele rele, miluiește-ne;
Iisuse, dăruindu-ne credință puternică și nefățarnică, miluiește-ne;
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 12
Deși noi, cei păcătoși, nu știm să căutăm în viață decât ceea ce este bine pentru trup, avem în față pildele cuvioșilor care au purtat cu răbdare felurite boli și necazuri fără să ceară de la Dumnezeu ușurare, ci numai puterea de a răbda toate și de a cânta în focul încercărilor: ***Aliluia!***

Icosul 12
Doamne, Tu știi dacă pentru robul Tău este mai de folos să primească grabnică vindecare sau să se mai nevoiască o vreme răbdând boala și pentru aceasta Te rugăm să rânduiești viața lui după cum este cu adevărat bine și să îi dai putere pe calea mântuirii, ca să se roage împreună cu noi așa:
Iisuse, Lumina care izgonești întunericul, miluiește-ne;
Iisuse, Nădejdea celor deznădăjduiți, miluiește-ne;
Iisuse, Bucuria veșnică a celor ce Te caută, miluiește-ne;
Iisuse, Păstorule al turmei Tale cuvântătoare, miluiește-ne;
Iisuse, Mire al sufletelor care au iubit nevoința, miluiește-ne;
Iisuse, Răsăritule al Răsăriturilor, miluiește-ne;
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 13 (de trei ori)
Doamne Iisuse Hristoase, cel ce ai fost, ești și vei rămâne același Samarinean milostiv care îngrijești nu numai pe cei căzuți între tâlharii lumii acesteia, ci și pe cei aflați în multe alte feluri de suferințe, acoperă-i pe ei cu harul Tău și, ca un Iubitor de oameni, alină-le durerile, pentru ca în vecii vecilor să-Ți cânte Ție: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Doamne, cel ce ai zis că nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi, primind smerita noastră rugăciune care se aduce Ție cu zdrobire de inimă, vino cu

puterea Ta cea tămăduitoare și alină durerile robului Tău care se află în mare suferință, trimițând peste noi harul Tău cel curățitor, ca să strigăm:
Iisuse, Fiul lui David, miluiește-ne;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce ai venit în lume pentru cei păcătoși și bolnavi, miluiește-ne;
Iisuse, care din dragoste pentru neamul omenesc ai primit a Te răstigni, miluiește-ne;
Iisuse, cel ce ai luat asupra Ta durerile noastre, miluiește-ne;
Iisuse, Întărirea, Scăparea și Izbăvirea noastră, miluiește-ne;
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul 1

Miluiește-l, Iubitorule de oameni, pe robul Tău care pătimește, arătându-i mila Ta cea nemăsurată. Dă-i lui putere să se ridice din patul durerii și să se roage Ție împreună cu noi, cei cu sufletele slăbite de patimi, dar însetate de tămăduirea Ta:
Iisuse Preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!
Apoi se zice această

Rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos pentru izbăvire de boală

Prea puternice și slăvite Doamne Iisuse Hristoase, Tu, care ai venit în lume să tămăduiești neputințele oamenilor, care nu ai venit să chemi la pocăință pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, și ai primit moarte pe cruce pentru mântuirea noastră! Din adâncul inimii Te rugăm să primești smerita mea nevoință și această mică rugăciune a noastră pentru toți cei încercați de boală!

Mântuiește-i, Doamne, precum știi, ca un Bun și Iubitor de oameni, și rânduiește Tu toate spre folosul lor. Că noi neputincioși suntem și nu îi putem ajuta, dacă nu ne vei lumina cu harul Tău. De este voia Ta, îi poți pedepsi precum se cade pentru păcatele lor, tămăduindu-i cu ierburile amare ale durerii, ca un Doctor priceput, precum vei vrea.

Dar, căzând înaintea Ta, Te rugăm îndură-Te de robii Tăi, potolește-le fierbințeala, alină-le suferința, ridică-i din patul durerii. Să le fie această încercare prin care trec spre îndreptarea vieții, spre început bun mântuirii și spre iertarea păcatelor.

Și, dacă le este de folos să ducă mai departe crucea bolii, fie, Doamne, după voia Ta, nu după voia noastră. Dăruiește-le răbdare și liniște, alungând de la ei toată frica și toată deznădejdea, ca să nu fie îngenuncheați de durere și să cârtească sau să cadă în patima mâniei.

Ajută-i, Iubitorule de oameni, ca, văzând ei mila Ta, să cadă la picioarele Tale cu lacrimi de pocăință și de mulțumire, ca să se învrednicească fiecare să audă glasul Tău cel sfânt: „Iertate îți sunt păcatele!”. Amin.

Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sursa:
https://marturieathonita.ro/acatist-pentru-izbavirea-de-boala-de-catre-preadulcele-iisus-doctorul-sufletelor-si-al-trupurilor-noastre/

Acatistul nefăcutului Chip al Domnului nostru Iisus Hristos

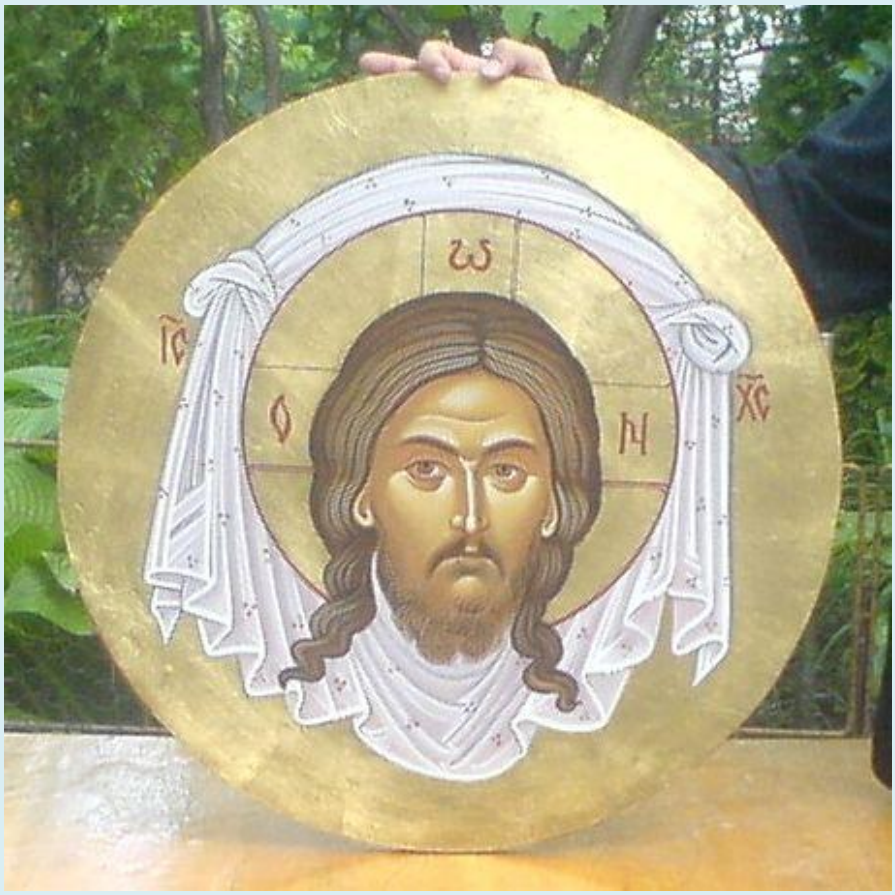

Materiale despre Sfânta Mahramă a Domnului - Icoana cu chipul Domnului nostru Iisus Hristos nefăcută de mână omenească:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-Mahram%C4%83-a-Domnului

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sf%C3%A2nta+Mahram%C4%83+a+Domnului+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Sf%C3%A2nta+Mahram%C4%83+a+Domnului+

***

Preotul dă obişnuita binecuvântare, zicând: Binecuvântat este Dumnezeu nostru totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Iar dacă nu eşti preot să zici: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Şi să zici iarăşi:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin.

***

Pagina de Folos - Acatistul Sfintei Mahrame a Domnului nostru Iisus Hristos - Acatistul este citit de parintele Negrea Bogdan Vasile:

https://www.youtube.com/watch?v=hWGdgtxVEZI

Acatistul Chipului nefăcut de mână al Domnului nostru Iisus Hristos - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=no3bnf-Neak

&&&

Condacul 1

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşelilor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să-i izbăveşti din robia vrăjmaşului pe cei pe care i-ai zidit, de aceea cu nădejde strig: ***Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.***

Icosul 1

"Iisuse, Bunule Mântuitor - se ruga Avgar guvernatorul Edesei - vino şi la mine şi vindecă-mi boala cea fără de leac, de care sufăr de mulţi ani…". Asemenea şi eu, plin de lepra păcatului fiind, strig către Domnul astfel:
Doamne al meu, miluieşte-mă după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, fărădegea îmi şterge;
Doamne, Mântuitorul meu,cu roua milostivirii Tale, spală-mi păcatul şi fărădelegea;
Doamne, întoarce-Ţi Faţa Ta de la păcatul meu şi de fărădelegile mele curăteşte-mă;
Doamne, inimă curată în mine zideşte şi cu duh drept mă înnoieşte;
Doamne, nu mă lepăda de la Faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt să nu-l iei de la mine;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 2

Văzând dragostea şi credinţa lui Avgar, Doamne, i-ai scris lui: ***"Eşti fericit, Avgar, că nu M-ai văzut şi ai crezut. Eu îţi trimit pe ucenicul Meu care te va vindeca şi-ţi va hărăzi viaţa veşnică, ţie şi celor împreună cu tine".*** Trimite-mi şi mie, Doamne, mila Ta, celui ce-Ţi cânt: ***Aliluia!***

Icosul 2

Mintea nu pricepe, cum Domnul, ştergându-şi prea curata Sa Faţă a lăsat întipărit pe mahramă chipul Său cel Sfânt şi i l-a trimis lui Avgar, împlinindu-i dorinţa. Acesta a avut o mare bucurie, privind şi sărutând chipul lui Hristos, iar eu, închinându-mă cu evlavie şi credinţă mă rog:
Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta;
Doamne, redă-mi bucuria mântuirii şi Duh stăpânitor a avea;

Doamne, Ţie Unuia am greşit şi rău am făcut, dar iartă-mă ca un Îndurător;
Doamne, Mântuitorul meu, vezi scârba sufletului meu şi vino-mi în ajutor;
Doamne, auzi-mă, că din necazuri doar Tu mă izbăveşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 3

Plin de puterea dragostei şi bucuriei, Avgar s-a închinat chipului nefăcut de mână al Mântuitorului lumii şi, căpătând vindecare, cu credinţă a strigat: ***"Hristoase Dumnezeule, cel ce se încrede în Tine, nu se va ruşina în veac"***, învăţându-ne şi pe noi să nădăjduim în mila Domnului şi să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având dragoste către neamul omenesc, prin ucenicul Tău ai chemat pe Avgar din bezna păcatului, luminându-i sufletul cu lumina adevărului Tău; cheamă-mă şi pe mine din adâncul păcatelor, ca şi eu, plângând să-Ţi strig aşa:
Doamne, dă-mi lacrimi de umilinţă, ca, rugându-mă să-mi cureţi fărădelegea mea;
Doamne, pătrunde-mă cu lumina dumnezeieştii cunoştinţe, şi condu-mă spre Împărăţia Ta;
Doamne, Luminarea şi Mântuitorul meu, la Tine vin, învaţă-mă să fac voia Ta;
Doamne, dă-mi pricepere şi goneşte de la mine toate ispitele şi pe calea mântuirii voi umbla;
Doamne, nu-mi întoarce rugăciunea, auzi-mă şi cu frica Ta să mă întăreşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 4

Viforul patimilor şi grijile vieţii mă tulbură, iar inima mi-e cuprinsă de frica morţii, de aceea strig: Doamne, n-am pe nimenea aici să-mi ajute, scapă-mă ca odinioară pe Avgar, şi fă ca împreună cu dânsul să-Ţi cânt Ţie: ***Aliluia!***

Icosul 4

"Auzind că iudeii Te urăsc şi vor să-Ţi facă rău, - scria Avgar - Doamne, vino aici şi vei locui cu mine". Şi eu urmând dragostea lui, din adâncul căderii mele, cu îndrăzneală te rog, Hristoase, aşa:
Doamne Dumnezeul meu, intră în inima mea şi rămâi pentru totdeauna cu mine, păcătosul;
Doamne Dumnezeul sufletului meu, uneşte-mă cu Tine pe vecie, pe mine, ticălosul;
Doamne, Doamne, de Tine se lipeşte sufletul meu, umple-mi inima de bucurie;
Doamne, auzi-mi rugăciunea şi nu mă părăsi în a credinţei mele sărăcie;
Doamne, caută spre mine şi cu mila Ta, inima să-mi veseleşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 5

"Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!" - au cântat copiii evreilor, întâmpinând pe Domnul în Ierusalim; şi noi, acum, deschizând uşile inimilor noastre Celui ce vine la noi, cu umilinţă îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 5

Ce minunate cuvinte ai spus, Doamne, celor în necazuri: ***"Să nu se tulbure inima voastră, credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine, şi veţi moşteni Împărăţia gătită vouă de la întemeierea lumii".*** Eu, însă, gândind la fărădelegile mele, Te rog, Bunule, luminează ochii minţii mele, ca să nu adorm în somnul morţii, ci treaz să-Ţi strig:.

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, cred în Tine, ajută necredinţei mele;

Doamne, Împărate prea puternic, trimite-mi tărie credinţei şi deplină încredere;

Doamne, Cel ce ai scos pe Israel din robia lui Faraon, arată-mi şi mie calea şi adevărul Tău;

Doamne, nu cu mânia Ta să mă cerţi şi nu mă părăsi pentru păcatul meu;

Doamne, Te rog din suflet, rugăciunea bolnavilor, să o primeşti;

Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 6

Nu îndrăznesc Doamne să mă uit la chipul Tău, sunt ticălos şi nevrednic; ci ca vameşul suspinând, mă rog: curăţeşte-mă pe mine, păcătosul, izbăveşte-mă de făţărnicia fariseică şi învaţă-mă cu inimă curată să cânt milostivirii Tale: ***Aliluia!***

Icosul 6

În scârba mea, Mântuitorule, mi-au strălucit mângâietoarele Tale cuvinte pe care le-ai spus: ***"Nu vă voi lăsa pe voi singuri, voi veni la voi".*** De aceea şi eu, ieşind din bezna deznădejdii nădăjduiesc în iubirea Ta de oameni şi mă rog aşa:

Doamne, Doamne, mi se topeşte sufletul de durere, înţelepţeşte-mă şi poruncile Tale voi păzi;

Doamne, Doamne, Adăpostul meu, în necazuri şi scârbe nu mă părăsi;

Doamne al meu, Doamne, nevinovat fiind, ai fost socotit cu cei răi, izbăveşte-mă de cei ce mă prigonesc;

Doamne al meu, iartă-mă şi mă primeşte ca pe fiul cel rătăcit, în braţele Tale când mă pocăiesc;

Doamne al meu, Doamne, din necazul de acum, Te rog să mă mântuieşti;

Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 7

Minunile Tale ai arătat, Doamne, în icoana prea curatului Tău Chip, căci prin el ai dăruit mângâiere tuturor pământenilor, învăţându-i ca în toate scârbele şi împrejurările vieţii să alerge la milostivirea Ta şi cu dragoste să-Ţi cânte: ***Aliluia!***

Icosul 7

Purtând trup, sunt întinat de mulţimea faptelor mele cele rele, mă înfioară înfricoşata zi a Judecăţii şi Te rog: uşile pocăinţei deschide-le mie, Dătătorule de viaţă, ca să-Ţi strig cu David:
Doamne, auzi rugăciunea mea şi îndură-Te de mine;
Doamne, al Tău sunt, înţelepţeşte-mă ca viu fiind să Te cinstesc pe Tine;
Doamne, Dumnezeule, Păstorul meu, rătăcesc ca oaia cea pierdută, caută-mă şi mă mântuieşte;
Doamne, nu-Ţi întoarce Faţa Ta de la mine, pleacă-Ţi urechea, auzi-mă şi mă miluieşte;
Doamne, îndură-Te şi vindecă sufletul meu că am greşit Ţie, căci iubitor de oameni eşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 8

De ziua cea înfricoşată a venirii Tale mă tem, Hristoase, mă cutremur şi mă înfior, eu cel plin de păcate, dar Tu, mai înainte de sfârşit întoarce-mă, Mântuitorule, şi mă mântuieşte pe mine cel ce îţi cânt: ***Aliluia!***

Icosul 8

Întreg ai fost iubire, o, Iisuse, spre lumea căzută şi ai dăruit Chipul Tău cel sfânt, zicând duios tuturor celor în necazuri şi supărări: "***Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi".*** De aceea şi eu cel căzut, cu îndrăzneală Te rog, Hristoase, zicând acestea:
Doamne, Păzitorul meu, fereşte-mă de vrăjmaşii care îmi fac supărare;
Doamne, Mântuitorul meu, scapă-mă, căci mă afund în ispite ca şi în mare;
Doamne, Cel ce locuieşti întru cele înalte şi spre cei smeriţi priveşti, caută spre mine şi mă mântuieşte;
Doamne, să nu se tulbure inima mea, ci să mărturisesc că în numele Tău nădăjduieşte;
Doamne, Doctorul cel Mare, cred că orice boală poţi să lecuieşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 9

Veniţi cu dragoste şi frică, toate neamurile să ne închinăm prea curatului Chip al Mântuitorului lumii, Cel ce ne-a izbăvit din robia vrăjmaşului, Biruitorul morţii şi al iadului şi cu mulţumită să-I cântăm cântare îngerească: ***Aliluia!***

Icosul 9

Fiind atins de lepra păcatului, nu mă pricep cum să Te slăvesc mai bine, o, Milostive Stăpâne, Te mărturisesc cu toată inima că eşti cu adevărat Fiul Dumnezeului celui viu, cu umilinţă privesc chipul Tău cel Sfânt, zicând acestea:
Doamne Iisuse, bucuria mea, dă-mi ca să mă bucur de milostivirea Ta;
Doamne, Mântuitorul meu cel Bun, mântuieşte pe robul Tău de toată necredinţa şi fărădelegea;
Doamne, Mântuitorule, Tu eşti scăparea mea, la cine voi alerga?
Doamne îndurate, nimiceşte cu harul Tău mânia inimii mele;
Doamne al meu, Curăţie sfântă, curăţă-mi inima şi mintea de rele;
Doamne, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, luminează-mă pe mine cel împresurat de grijile pământeşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 10

Doamne, Mântuitorul meu Cel milostiv, ridică-mi sufletul cel căzut în fapte de ruşine şi trupul meu slăbănogit de boală, ca oarecând pe slăbănogul de la scăldătoarea oilor şi îndreptează-mă pe calea mântuirii, ca să-Ţi cânt Ţie: ***Aliluia!***

Icosul 10

Împărate, Veşnice Mângâietor, Hristoase adevărate, curăţă-mă de toată întinăciunea, precum ai curăţit pe cei zece leproşi şi vindecă-mă precum ai vindecat sufletul iubitor de arginţi al lui Zaheu vameşul, ca să-Ţi cânt Ţie aşa:
Doamne al meu, Doctorul sufletelor şi al trupurilor, tămăduieşte-mi rănile sufletului meu;
Doamne, Cel ce ai purtat neputinţele şi suferinţele noastre, vindecă-mi bolile trupului meu;
Doamne Iisuse, Ajutorul meu, ajută-mi că mi se stinge sufletul de atâta tristeţe;
Doamne, Cel ce ai deschis ochii orbului, dă-mi să văd a Ta răbdare şi blândeţe;
Doamne, îndelung-răbdătorule, Te rog să-mi mântuieşti sufletul de toată întristarea;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 11

Cântare de umilinţă aducându-Ţi, cu inima zbrobită Te rugăm: Nu ne trece cu vederea, Preabunule Doamne, întoarce-Ţi Faţa Ta de la păcatele noastre, dar de la mine robul Tău nu Ţi-o întoarce, auzi-mă căci şi în necazul meu îţi cânt: ***Aliluia!***

Icosul 11

Hristoase Lumina cea adevărată care luminezi pe tot omul ce vine în lume, ia aminte la rugăciunea nevrednicului Tău rob şi îndreptează viaţa mea după poruncile Tale, sfinteşte-mi sufletul ca să-Ţi aduc rugăciunea aceasta:
Doamne Iisuse Hristoase, Lumina lumii, luminează-mă cu lumina Ta;
Doamne, Izvorul vieţii, dă-mi viaţă veşnică şi mă întăreşte în legea Ta;
Doamne Iisuse Hristoase, Soarele dreptăţii, cu dreptatea Ta străluceşte mintea mea;
Doamne, Povăţuitorul lumii, învaţă-mă să Te iubesc din suflet şi să fac voia Ta;
Doamne, Cel ce ai dat vedere orbilor, deschide-mi uşile pocăinţei şi de păcatul meu mă curăteşte;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 12

Atotputernice Doamne, cu harul Tău, întăreşte-mi inima în credinţă, nădejde şi dragoste, ca întru adâncă pocăinţă şi împlinirea poruncilor Tale să mă învrednicesc de împărăţia Ta, unde cu cetele sfinţilor îngeri să-Ţi cânt: ***Aliluia!***

Icosul 12

Doamne, păstorul cel Bun, Tu ai zis: ***"Mă duc să vă gătesc loc… şi iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiţi şi voi unde sunt Eu…"*** . Auzind această minunată făgăduinţă, îndrăznesc şi eu, cel cufundat în întristări, să mă apropii şi să mă rog aşa:
Doamne al meu, Mântuitorule, mântuieşte-mă pe mine cel ce pier;
Doamne, depărtează norii necredinţei, zavistiei şi duşmăniei, căci Duhul Tău cel bun îl cer;
Doamne, mângâierea sufletului meu, scapă-mă din această supărare;
Doamne, scapă-mă din necaz şi boală şi dă-mi tămăduire;
Doamne, Împărate prea puternic, întru împărăţia Ta să mă pomeneşti;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 13 (de trei ori)

Mântuitorul meu cel milostiv, caută spre mine, robul Tău, cel ce mă afund în marea încercărilor şi a necazurilor, şi precum oarecând pe Petru cel ce se afunda l-ai izbăvit, scapă-mă şi pe mine cu harul Tău cel sfânt, sfinţeşte-mi sufletul şi mă întăreşte pe calea mântuirii, ca să-Ţi cânt cu inimă şi buze curate şi cu dragoste: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

"Iisuse, Bunule Mântuitor - se ruga Avgar guvernatorul Edesei - vino şi la mine şi vindecă-mi boala cea fără de leac, de care sufăr de mulţi ani…". Asemenea şi eu, plin de lepra păcatului fiind, strig către Domnul astfel:
Doamne al meu, miluieşte-mă după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, fărădegea îmi şterge;
Doamne, Mântuitorul meu,cu roua milostivirii Tale, spală-mi păcatul şi fărădelegea;
Doamne, întoarce-Ţi Faţa Ta de la păcatul meu şi de fărădelegile mele curăteşte-mă;
Doamne, inimă curată în mine zideşte şi cu duh drept mă înnoieşte;
Doamne, nu mă lepăda de la Faţa Ta şi Duhul Tău cel Sfânt să nu-l iei de la mine;
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Condacul 1

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greşelilor noastre, Hristoase Dumnezeule, că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să-i izbăveşti din robia vrăjmaşului pe cei pe care i-ai zidit, de aceea cu nădejde strig:
Doamne, Mântuitorul meu, vino şi vindecă-mi durerile, cele sufleteşti şi trupeşti.

Rugăciune

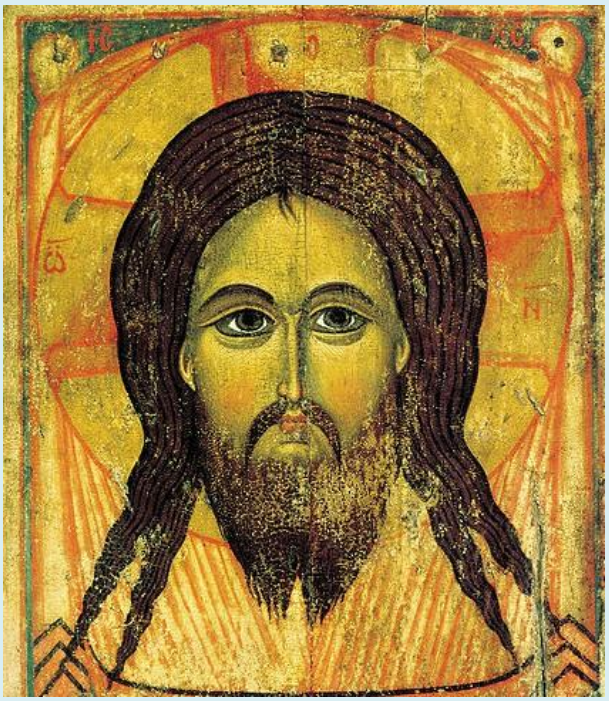

O, prea bunule, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, odinioară, sfânta Faţă a chipului Tău omenesc ai spălat-o cu apă şi ai şters-o cu mahrama, pe care minunat s-a închipuit Chipul Tău şi l-ai trimis lui Avgar, guvernatorul Edesei, spre vindecarea bolii lui, că aşa ai binevoit Tu.

Iată şi noi păcătoşii robii Tăi, cuprinşi de neputinţe trupeşti şi sufleteşti, căutăm Faţa Ta, Doamne, şi ca David întru umilinţă strigăm: "Nu-Ţi întoarce Faţa Ta de la noi", ci abate-Ţi mânia Ta de la noi, robii Tăi şi fiindu-ne ajutător, nu ne respinge şi nu ne părăsi.

Atotmilostive Doamne Mântuitorul nostru, închipuieşte-Te în sufletele noastre, ca, trăind în sfinţenie şi dreptate, să-Ţi fim fii şi moştenitori ai Împărăţiei Tale. Şi astfel pe Tine prea milostive Doamne, împreună cu Tatăl Tău Cel fără de început şi cu Preasfântul Duh, neîncetat să Te slăvim în nesfârşiţii veci.

Amin.

Canonul de rugăciune al bolnavului

Cântarea 1-a

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Doamne Iisuse Hristoase, Doctorul iscusit al sufletelor şi al trupurilor noastre, arată-mi mie îndurările Tale, alinând durerile mele şi dăruind pace şi linişte sufletului meu cuprins de tulburare.

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Ai tămăduit prin minune dumnezeiască mulţime de bolnavi, că orbii au văzut, surzii au auzit şi şchiopii au mers pe picioarele lor. Încă şi pe morţi i-ai înviat, arătând că nimic nu este cu neputinţă înaintea atotputerniciei Tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Pantelimon şi Ermolae, Samson şi Diomid, Mochie şi Anichit, Talaleu şi Trifon, rugaţi-vă pentru mine Dumnezeului care v-a prea mărit, ca să îmi dăruiască sănătate trupească şi sufletească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Adunarea celor pe care i-ai tămăduit de boli de nelecuit, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, este chezăşie a grijii tale faţă de toţi cei aflaţi în suferinţe. Mijloceşte şi pentru noi, Curată, să fim izbăviţi de toată boala şi neputinţa.

Cântarea a 3-a

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Grea este crucea răbdării pentru cel obişnuit cu desfătările, şi foarte greu îi va fi să primească cununa. Dă-mi tărie, Doamne, ca să văd în această boală rânduiala Ta sfântă, şi să nu mă simt alungat dinaintea feţei Tale.

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Nu am fost încercat ca dreptul Iov, Doamne, şi neînsemnate sunt suferinţele mele faţă de cele ale robului Tău. Îţi mulţumesc că odată cu încercările acestea mi-ai dat şi puterea de a le face faţă, şi că ai trecut cu vederea toate îndoielile mele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răbdarea Sfinţilor mucenici şi muceniţe care, pentru a mărturisi credinţa cea adevărată, au îndurat chinuri fără seamăn stă înaintea ochilor mei, învăţându-mă să primesc durerile bolii fără să cârtesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, păzeşte-ne pe noi pe toţi de tot răul, acoperindu-ne de toată boala şi suferinţa cu sfântul tău acoperământ.

Cântarea a 4-a

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Gândurile de deznădejde dau târcoale sufletului meu, ca nişte furi gata de pradă. Cum oare le voi sta împotrivă, dacă nu voi primi putere de Sus? Sau cum voi scăpa de ispita singurătăţii, dacă nu îmi voi îndrepta inima spre Cel ce este pururea de faţă şi niciodată nu Se desparte de robii Săi?

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Frica morţii a venit peste mine şi mă spăimântez. Dar alerg la ajutorul Tău, Mântuitorule, rugându-Te ca precum l-ai înviat pe Lazăr, aşa să înviezi şi sufletul meu cel omorât de păcate, dăruindu-mi pacea Ta cea sfântă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nădăjduiesc în grabnica voastră mijlocire, cuvioşilor părinţi şi cuvioaselor maici care aţi primit de la Iubitorul de oameni Dumnezeu darul tămăduirii a multe feluri de neputinţe şi aţi adus bucurie duhovnicească în casele celor credincioşi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu doar povaţa Fiului tău de pe cruce te-a făcut Maică a tuturor creştinilor, ci dragostea ta nemărginită şi sfântă, care pentru cuvântul Aceluia s-a făcut pavăză celor credincioşi. O, Maică Preasfântă, învăluieşte-ne în iubirea ta binecuvântată, ca să nu ne înecăm în marea vieţii acesteia.

Cântarea a 5-a

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Cea mai mare înţelepciune este cugetarea la moarte, a învăţat marele Vasile, îndemnând creştinii să zăbovească asupra acestui gând dătător de lumină. O, suflete, prea mult te-ai desfătat cu plăcerile acestei vieţi trecătoare, şi prea puţin ai cugetat la ce va fi după aceea.

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Purtând în ea pecetea morţii, boala nu poate fi biruită decât prin puterea Celui ce cu moartea pe moarte a călcat, dăruind lumii viaţă. La picioarele Tale cad, Doamne Iisuse Hristoase, ca la Înfricoşătoarea Judecată să nu mă osândeşti, ci vindecând sufletul meu bolnav să mă sălăşluieşti în curţile Raiului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte Îngere, păzitor al vieţii mele, sub ocrotirea aripilor tale întoarce frica mea în nădejde şi ajută-mă să simt oblăduirea ta în toate clipele de grea încercare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mulţi au simţit ajutorul tău în ceasul morţii, Născătoare de Dumnezeu, şi nu au fost înghiţiţi de întuneric, ci au intrat pe poarta Împărăţiei Cerurilor. Pentru ca să mă învrednicesc şi eu, păcătosul, de milele tale cele bogate, mă rog ţie, celei ce eşti nădejdea celor deznădăjduiţi.

Cântarea a 6-a

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Eu sunt drahma cea pierdută, eu sunt oaia cea rătăcită, Bunule Păstor. Eu sunt fiul cel risipitor care mi-am cheltuit averea sufletească în ţara patimilor. Suspină inima mea după dragostea Părintelui Ceresc, se ofileşte floarea inimii mele fără apa cea vie.

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Iartă-mă, Dumnezeul meu, iartă-mă pentru toate greşelile făcute cu voie sau fără voie, pentru cele cu lucrul, cu cuvântul sau cu gândul. Primeşte pocăinţa mea, Doamne, şi curăţeşte-mă de toată întinăciunea patimilor care mă apasă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, Sfinţilor care v-aţi scârbit de dulceaţa păcatului şi aţi alergat la Preadulcele Iisus, care aştepta pocăinţa voastră, mă rog fierbinte către voi să nu mă lăsaţi fără ajutor în războiul pe care l-au ridicat împotriva mea necuraţii diavoli şi necuratele patimi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Desfrânată fiind Maria Egipteanca, nu a putut intra în biserică la prăznuirea Înălţării Sfintei Cruci, căci necurăţia i s-a făcut zid de netrecut. Dar prin mijlocirea Ta, Născătoare de Dumnezeu, i-a fost adusă mângâiere, şi prin nevoinţă îndelungată a ajuns vas ales al virtuţii.

Cântarea a 7-a

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Prea mult te-ai tăvălit în noroiul patimilor, o, suflete al meu. Prin spovedanie nefăţarnică să te curăţeşti, lepădând obiceiurile cele rele, că numai aşa vei scăpa de focul cel veşnic.

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Nu am haină curată ca să intru în cămara Ta, Mântuitorule, dar cred Ţie că dacă mă vei face părtaş Sfintelor Tale Taine acestea îmi vor fi luminos veşmânt şi semn al milostivirii Tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mare minune este întoarcerea unui suflet pe calea credinţei, o, Sfinţilor făcători de minuni, şi mare bucurie se face în cer pentru aceasta. Alergând la mijlocirea voastră, nu cer de la voi doar sănătate trupească, ci mai ales sănătate sufletească şi sprijin în lupta împotriva patimilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu pregeta să vii în întâmpinarea mea, Preasfântă Stăpână, căci spre tine alerg căutând îndreptare. Întoarce în bine viaţa mea, ca să fie bine plăcută dumnezeiescului tău Fiu.

Cântarea a 8-a

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Doamne, trimite-mi doctori iscusiţi care să aducă alinare durerilor mele, şi fereşte-mă de doctorii cei nepricepuţi, care nu se îngrijesc de bolnavi aşa cum se cuvine.

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Văd înşelarea în care se află doctorii închipuiţi care amestecă meşteşugul cu vrăjitoria, şi nu voi fi părtaş fărădelegilor lor, plătind sănătatea trupului cu preţul morţii sufleteşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, dumnezeieşti Stăpânii, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Îngeri, Scaune, toate Căpeteniile, prea mărite Puteri şi Sfinţilor Arhangheli, rugaţi-vă pentru mine, păcătosul, ca să aflu milă de la Dumnezeul pe care Îl slăviţi neîncetat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Stând înaintea icoanei tale, prea curată Maică, îmi aduc aminte de minunile pe care le-ai săvârşit prin sfintele tale icoane şi de bucuria celor care prin tine au aflat scăpare din lanţurile durerii, şi te chem în ajutorul meu.

Cântarea a 9-a

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Fie mie după voia Ta, prea bunule Doamne, cel ce toate le rânduieşti spre mântuirea noastră şi nimic nu este de ajuns spre lauda înţelepciunii Tale. Fie mie după voia Ta, a Celui ce ai primit a Te răstigni ca să ne izbăveşti de chinurile cele veşnice.

Stih: ***Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!***

Împreună cu lucrătorii din ceasul al unsprezecelea venind la Tine, Te rog primeşte viaţa mea în mâinile Tale, îndreptând voia mea cea plecată spre cele lumeşti, ca să pot pune început bun mântuirii şi să trăiesc o viaţă închinată Ţie, Dumnezeului celui Viu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfintelor Puteri Cereşti şi toţi Sfinţii, mărturisind eu înaintea voastră slăbiciunile şi neputinţele care mă asupresc, vă rog să mă ajutaţi în toate zilele vieţii mele, şi să mă ridicaţi ori de câte ori meşteşugirile vrăjmaşilor mă vor pleca la pământ.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, pentru rugăciunile preoţilor şi ale tuturor celor ce se roagă pentru mine, păcătosul, revarsă peste mine binecuvântările tale, ca să mă port cu dragoste faţă de aproapele meu, să-L slăvesc pe Dumnezeu şi să-L laud în vecii vecilor. Amin.

Apoi se face otpustul.

Canon de rugăciune pentru copilul bolnav

Cântarea 1

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Doamne, cel ce rânduieşti toate spre mântuirea oamenilor, primeşte această puţină rugăciune pentru copilul acesta, care este greu încercat de boală, şi tămăduieşte-i durerile precum ştii. Nu-l lăsa să se chinuiască, Doamne, ci ridică-l degrabă din boală, Tu, care eşti bun şi iubitor de oameni.

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, cât de mare este mulţimea celor pe care i-ai vindecat! Orbii şi-au dobândit vederea, surzii şi-au căpătat auzul, muţii au început să vorbească, şchiopii au mers pe picioarele lor. Cine oare nu s-a vindecat, alergând la ajutorul Tău? Te rugăm, Doamne, tămăduieşte-l şi pe copilul acesta care suferă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţilor apostoli, Sfinţilor mucenici, Sfinţilor ierarhi, cuvioşilor părinţi şi cuvioaselor maici, mijlociţi înaintea lui Dumnezeu pentru tămăduirea copilului pentru care ne rugăm, ca să dobândească sănătate trupească şi sufletească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nenumărate vindecări ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, în tot locul răspândindu-se lauda minunilor tale. Tu, care eşti şi pentru noi mamă iubitoare de fii, arată dragostea ta şi acestui copil greu încercat de suferinţă.

Cântarea a 3-a

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi, dar de multe ori bolnavii aleargă la doctori nepricepuţi, şi, în loc să fie tămăduită, boala devine mai grea. Călăuzeşte-ne Tu, Doamne, cel ce eşti Doctorul sufletelor şi al trupurilor, să găsim doctorii potriviţi pentru ca acest copil să dobândească grabnică însănătoşire.

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

S-au înmulţit vrăjitorii care înşală lumea, zicând că puterea lor vine de la Dumnezeu. Fereşte-i, Doamne, pe robii tăi, ca nu cumva să cadă în cursele lor, ca nu cumva să fie batjocoriţi de diavol.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Pantelimon şi Ermolae, Samson şi Diomid, Mochie şi Anichit, Talaleu şi Trifon, rugaţi-vă pentru doctorii care încearcă să tămăduiască acest copil, ca să fie iscusiţi şi luminaţi şi să facă bună lucrare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, tu i-ai acoperit cu darul tău pe doctorii care s-au rugat ţie cu smerenie, şi ei au dat bolnavilor cele trebuincioase spre însănătoşire. Aşa ajută-i şi pe doctorii care încearcă să vindece copilul acesta, ca să nu nădăjduiască doar în ştiinţa lor, ci mai ales în puterea care vine de la Cel ce dă cu adevărat tămăduirea.

Cântarea a 4-a

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Doamne, nu suntem vrednici să intri sub acoperământul nostru, dar spune numai cu cuvântul, şi se va tămădui copilul acesta, Te rugăm cu zdrobire de inimă, învăţându-ne a crede în puterea Ta cea dătătoare de viaţă de la sutaşul căruia i-ai vindecat sluga în chip minunat.

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Vino, Doamne, vino, Iubitorule de oameni, vino cu puterea Ta şi vindecă durerile acestui copil, alungând de la el toată tulburarea trupească şi sufletească şi dăruindu-i lui pacea Ta cea sfântă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toţi Sfinţii şi Sfintele care aţi primit de la Dumnezeu darul tămăduirii, voi, care în chip minunat aţi vindecat fel şi fel de neputinţe, arătaţi şi acum puterea mijlocirii voastre în faţa Tronului ceresc, rugându-vă Celui a cărui putere tămăduieşte orice neputinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, tu, care ştii durerea inimilor noastre şi durerea copilului acestuia, tămăduieşte-l cu rugăciunile tale, aşa cum ai tămăduit de nenumărate ori pe cei care au alergat la tine în rugăciune.

Cântarea a 5-a

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

„Fie vouă după credinţa voastră!”, ai spus orbilor care Te rugau să le dăruieşti vederea, Mântuitorule, şi ochii lor s-au deschis, iar ei s-au umplut de bucurie. Nu după puţina noastră credinţă, ci după dragostea Ta de oameni să vină tămăduirea acestui copil, ca să-Ţi mulţumească şi să Te slăvească.

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Nu Dumnezeu a creat boala şi moartea, ci omul iubitor de patimi le-a ales. Nu Dumnezeu e de vină pentru suferinţele noastre, El însă rânduieşte cu milostivire izbăvirea noastră de chinurile veşnice. Ce este omul, ca să cârtească împotriva Celui ce a făcut cerul şi pământul?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte Ioane Botezătorule, care din tinereţea ta ai lepădat bucuriile acestei lumi şi ţi-ai trăit viaţa în nevoinţă, ocroteşte-l pe acest copil şi ajută-l să rabde cu credinţă orice încercări pe care le îngăduie Bunul Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Fecioară, dacă durerea va birui acest copil şi-l va arunca în mlaştina deznădejdii, tu să-l ridici degrabă şi să-i alini suferinţele, acoperindu-l cu darul tău.

Cântarea a 6-a

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

„Doamne, dacă voieşti, poţi să mă curăţeşti", a spus leprosul închinându-se Ţie. Aşa şi noi, Doamne, credem că, dacă e voia Ta, acest copil va primi grabnică tămăduire.

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

„Vreau, curăţeşte-te", i-ai spus leprosului, şi s-a tămăduit. Dulce glas, prea dulci cuvinte! Cine oare nu va cădea în faţa puterii Tale, ştiind că Tu eşti singurul care dai adevărata tămăduire?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte Steliane, nu ştim să ne rugăm ţie cu credinţa celor care s-au rugat şi care au văzut mai apoi lucrarea minunilor tale, dar îndrăznim a cere ajutorul tău, ştiind că mult îi iubeşti pe copii şi eşti mare ocrotitor al acestora.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

O, Maică Preasfântă, am auzit minunile tale şi ne-am bucurat! Am auzit milele tale şi sufletele noastre întristate au primit alinare! Am crezut în ajutorul tău şi niciodată nu ne-ai lăsat ruşinaţi! Lăudată să fii în vecii vecilor!

Cântarea a 7-a

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

„De ce vă tulburaţi şi plângeţi, copila n-a murit, ci doarme", ai spus, Hristoase, celor ce plângeau moartea fiicei lui Iair, mai-marele sinagogii, dar ei s-au îndoit că o vor mai vedea vie, neştiind cine era Cel care le vorbea. Să nu vină peste noi duhul necredinţei şi al îndoielii în puterea Ta, Doamne, ca să nu fim ruşinaţi de necuratul diavol.

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

„Fiică, ţie îţi zic, scoală-te”, ai spus, apucând-o de mână, şi copila a prins viaţă. Precum ai ridicat-o pe ea din adâncurile morţii, aşa să ridici şi sufletul acestui copil spre pocăinţă, dacă vreodată, din lucrarea diavolului, va cădea în adâncul păcatului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinte ierarhe Nicolae, cum ai purtat de grijă celor trei fiice ale omului cel greu încercat de sărăcie şi le-ai izbăvit de păcatul pierzător de suflete, aşa să porţi de grijă şi acestui copil, ferindu-l de toată boala sufletească şi trupească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mare e tristeţea ta, Născătoare de Dumnezeu, când fiii tăi după dar cad în mrejele păcatului. Veghează ca o mamă asupra acestui copil, ca nu cumva să-şi întineze sufletul, ci să crească sub îndrumările tale pe căile bine plăcute lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Sfânta Ana a zămislit-o pe Fecioara Maria după ce, împreună cu bărbatul ei, dreptul Ioachim, a petrecut vreme îndelungată în post şi rugăciune. Cu adevărat, Doamne, binecuvântaţi sunt copiii ai căror părinţi duc o viaţă aleasă, şi binecuvântare primesc copiii ai căror părinţi pun început bun mântuirii lor.

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Câţi părinţi ştiu să-şi crească cu evlavie copiii? Câţi părinţi pun mai presus de bunurile trupeşti bunătăţile sufleteşti? Puţini. Şi mulţi sunt aceia care îşi cresc copiii departe de Biserică, deschizând prin aceasta uşa necazurilor şi durerilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana, care sunteţi ocrotitori ai familiilor credincioase, cereţi de la Dumnezeu vindecare şi pentru copilul acesta care este încercat de boală, ca nu cumva să fie biruit de deznădejde.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Să nu sufere acest copil din cauza păcatelor părinţilor, ci să primească alinare de la tine, ceea ce eşti Maică cerească a tuturor celor ce te cheamă în ajutor.

Cântarea a 9-a

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Doamne Iisuse Hristoase, nici un folos nu va avea acest copil dacă va dobândi doar tămăduirea trupească. Chiar dacă noi nu ne dăm seama că de multe ori sufletele sunt mai bolnave decât trupurile, Te rugăm pe Tine, care ştii toate, să dai acestui copil nu numai vindecarea trupească, ci şi pe cea sufletească.

Stih: ***Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!***

Mântuieşte, Doamne, poporul Tău, mântuieşte-i pe toţi credincioşii care păstrează dreapta credinţă şi rânduieşte precum ştii mântuirea acestui copil, păzindu-l în Adevăr până în ultima zi a vieţii sale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţilor care aţi defăimat lumea aceasta pentru a dobândi Împărăţia cerurilor şi Sfintelor Puteri cereşti care neîncetat Îl slăviţi pe Dumnezeu, vă rugăm să păziţi de tot răul şi de toată lucrarea vrăjmaşului pe acest copil până în ultima clipă a vieţuirii sale pe acest pământ.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aducându-ne aminte de cuvintele Mântuitorului, care atunci când Îl răstigneau l-a dat în grija ta pe ucenicul Său iubit, şi prin aceasta şi pe toţi cei ce cred în El, gândindu-ne la acest copil care suferă, îndrăznim a spune şi noi acestea: Preasfântă Maică, iată copilul tău, tămăduieşte-l şi ocroteşte-l precum ştii.

Apoi se face otpustul.

Slujba de obşte celor fără de arginţi şi făcătorilor de minuni

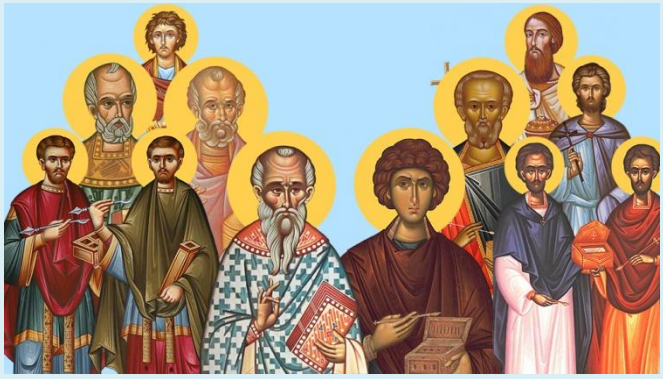

Tipărită cu binecuvântarea
prea sfinţitului Nicodim,
episcop de Edineţ şi Briceni

© Seminarul Teologic Liceal de fete
„Sfânta cuvioasă muceniţă Elisabeta”
Edineţ

La Vecernie

După obişnuitul Psalm, se cântă: Fericit bărbatul..., starea întâi. La Doamne, strigat-am..., **stihirile** pe 6, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn…

Ca niște râuri revărsându-se și arătat umplându-vă cu apele duhovniceşti, adăpați făptura cu dumnezeieștile semne, și cu dăruirile vindecărilor celor prea slăvite, și patimile cele stricăcioase de suflet le uscați, și bolile vindecați, și duhurile goniți, purtătorilor de Dumnezeu cei fără de arginți (N) și rugătorilor pentru sufletele noastre. *(3 ori)*

Supunând patimile cele necuvântătoare, sfinților, cu puterile sufleteşti, dăruiți oamenilor și dobitoacelor facere de bine, de la Hristos fiind îmbogățiți cu darul tămăduirilor. Pentru aceasta, săvârșind sfinţita și purtătoare de lumină pomenirea voastră, cerem curățire sufletelor noastre. *(3 ori)*

Sfânta Biserica voastră ca cerul s-a arătat strălucitoare de lumină şi mântuitoare, având acum ca niște stele minunile cele mântuitoare, și ca un soare luminos -

lucrarea vindecărilor celor dumnezeieşti, (N) prea fericite, şi (N) prea slăvite, slugile Domnului şi rugători pentru sufletele noastre. *(2 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Proorocul David, care pentru tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru tine a glăsuit, către Cel ce a făcut ţie măriri: Stătut-a Împărăteasa aproape de-a dreapta Ta, că pe tine, Maică pricinuitoare a vieţii, te-a arătat Dumnezeu Cel fără de tată din tine a Se face om bine a voit, ca iarăşi să zidească chipul Său cel stricat de patimi, şi oaia cea rătăcită, pierdută prin munţi aflându-o, pe umeri ridicând-o, la Tatăl să o aducă, şi după voia Sa cu puterile cereşti să o împreuneze, şi să mântuiască, Născătoare de Dumnezeu, lumea, Hristos cel ce are mare şi bogată milă.

Ieşire sau Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei. Paremiile

Din **proorocia lui Isaia**, citire

(43, 9-14)

Neamurile toate laolaltă să se adune şi să se strângă popoarele! Care dintre ele ne-au dat de ştire aceasta şi ne-au făcut proorocii? Să-şi adune martorii şi să dovedească, să audă toţi şi să zică: Adevărat! Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul, şi Sluga pe care am ales-o, ca să ştiţi, să credeţi şi să pricepeţi că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost Dumnezeu şi nici după Mine nu va mai fi. Eu, Eu sunt Domnul şi nu este izbăvitor afară de Mine! Eu sunt Cel ce am vestit, Cel ce am izbăvit şi Cel ce am prezis şi nu sunt străin la voi. Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul. Eu sunt Dumnezeu din veşnicie şi de aici încolo Eu sunt! Nimeni nu poate să iasă de sub puterea Mea şi ceea ce fac Eu, cine poate strică? Aşa zice Domnul, Izbăvitorul vostru, Sfântul lui Israel: Pentru voi trimit prăpăd la Babilon, ca să-i pun pe toţi pe fugă, pe aceşti caldei, aşa de mândri pe corăbiile lor.

Din **înţelepciunea lui Solomon**, citire:

(V, 15-23 şi VI, 1-3)

Cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi Cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăţia frumuseţii şi cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa şi cu braţul Său, asemenea unui scut, îi va acoperi. El va face arme din mânia Să şi cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmaşilor. Din dreptate El Îşi va face platoşă şi din judecata cea nefăţarnică Îşi va face coif. Din sfinţenia Sa vă face pavăză nebiruită, iar din cumplita Să mânie va face sabie ascuţită şi lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte. Săgeţile fulgerului Său vor porni bine îndreptate şi vor lovi în ţintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor. Mânia Lui ca o praştie, va azvârli noian de grindină, apele mării se vor întărita asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântură. Astfel fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Ascultaţi deci, regilor, şi înţelegeţi, luaţi învăţătură, voi, care judecaţi marginile pământului. Băgaţi în urechi, voi, cei ce stăpâniţi peste mulţimi şi care vă mândriţi cu mulţimea popoarelor voastre.

Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt, care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre.

Din **înţelepciunea lui Solomon**, citire:

(IV, 7-15)

Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrâneţile cinstite nu sunt cele aduse de o viaţa lungă, nici nu le măsori după numărul anilor. Înţelepciunea este la om adevărata căruntеţe şi vârsta bătrâneţilor înseamnă o viaţă neîntinată. Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit şi, fiindcă trăia între păcătoşi, l-a mutat de pe pământ. A fost răpit ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa, înşelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune şi ameţeala poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârşire, dreptul a apucat ani îndelungaţi. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, Pentru aceasta, Domnul S-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutăţii. Neamurile văd, dar nu pricep nimic şi nu îşi bat capul cu aşa ceva, că adică harul lui Dumnezeu şi mila Lui sunt cu aleşii Lui şi că poartă grijă de sfinţii Săi.

La Litie

Stihira hramului

Stihirile sfinţilor glasul al 2-lea:

Să se bucure ceata sfinților în veci, că Împărăția cerurilor au moștenit, pământul moaștele lor primind, bună mireasmă sloboade. Că slugi lui Hristos s-au făcut, sălășluindu-se în viața cea veșnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Cine nu se va mira, cine nu va prea slăvi, cine nu va cânta cu credință minunile înțelepților și prea slăviților celor fără de arginți, că și după sfântă mutarea lor, tuturor celor ce aleargă cu credință le dau îndestul tămăduiri; și cinstitele și sfintele lor moaște izvorăsc dar de vindecări. O doime sfântă! O, capete cinstite! O, înțelepciunea și mărirea darului ce s-a dat vouă de la Dumnezeu. Pentru aceasta, cu cântări, să strigăm, făcătorilor de bine, lui Dumnezeu, cel ce a arătat pe aceștia spre vindecarea sufletelor noastre și a trupurilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, lauda lumii;
Bucură-te, Biserica Domnului;
Bucură-te, munte umbrit;
Bucură-te, scăparea tuturor;
Bucură-te, sfeșnicul cel de aur;
Bucură-te, cinstită mărire acelor drept-credincioși;
Bucură-te, Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, Raiule;
Bucură-te, masă dumnezeiască;
Bucură-te, cortule;
Bucură-te, năstrapă cea cu totul de aur;
Bucură-te nădejdea tuturor.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Cu razele minunilor luminând toată lumea, sfinților cei fără de plată, luminătorilor prea luminoși, cerului v-ați asemănat cu darul, și cu faptele bune ale vieţuirii celei înalte v-ați arătat ca niște stele.

Stih: Sfinților celor de pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înșii.

Mai mult decât norii cei născători de ploaie, cu minunile cele mult curgătoare ale darurilor, tot pământul cu înțelegere îl adăpați, mucenici ai Domnului, îndemnând a aduce lui Dumnezeu cântări sănătoase.

Stih: Iată acum ce este bun sau ce este mai frumos, fără numai a locui frații împreună.

Primind cu adevărat de la Dumnezeu meșteșugul a vindeca patimile sufletului și ale trupului, mucenici ai Domnului, mai presus de fire pe toți tămăduiți, nu cu lucrurile cele doctoricești ale oamenilor, ci cu dumnezeieștile suflări.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea*

Izvor de tămăduiri având, sfinților cei fără de arginți (N), vindecări dați tuturor celor ce au trebuință, că de prea mari daruri v-ați învrednicit, de la izvorul cel pururea curgător al Mântuitorului Hristos, că a zis către voi Domnul, ca şi către cei împreună următori cu apostolii: Iată v-am dat vouă putere asupra duhurilor celor necurate, scoate-ți pe dânsele, și să tămăduiți toată boala și toată durerea! Pentru aceasta, întru poruncile Lui bine viețuind, în dar ați luat, în dar dați, vindecând patimile sufletelor și ale trupurilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu, Împărăteasa tuturor, lauda dreptcredincioșilor, întărârătările ereticilor le surpă, și fețele lor le rușinează, acelor ce nu se închină nici cinstesc cinstită icoana ta, Preacurată.

La binecuvântarea pâinilor

Troparul, glasul al 8-lea: Sfinților cei fără de arginți și de minuni făcătorilor, cercetați neputințele noastre, în dar ați luat,în dar dați-ne nouă. *(de 2 ori)*

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre. *(o dată)*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., troparul sfinților (de 2 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, care cu moartea pe moarte ai prădat şi Învierea o ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei pe care i-ai zidit cu mâna Ta; arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi, şi mântuieşte, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

După catisma întâi, **Sedealna**, glasul al 2-lea:

De mari daruri învrednicindu-vă, slăviților, cu smerită viață pe pământ ați viețuit, și umblând pretutindeni, și în dar celor bolnavi neputințele și patimile tămăduind, v-ați arătat împreună vorbitori cu îngerii, (N), vrednicilor, prea frumoșilor frați, cu patimile voastre ați vindecat neputințele noastre. *(2 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ești izvorul milei, milostivirii ne învrednicește pe noi, Născătoare de Dumnezeu, caută spre norodul cel păcătos, arată precum de-a pururi, puterea ta. Că spre tine nădăjduind, Bucură-te, strigăm ție, precum oarecând Gavriil, mai marele voievod al celor fără de trupuri.

După catisma a doua, **Sedealna** glasul 1-îi:

Răbdătorilor de chinuri ai lui Hristos, (N), rugați-vă pentru noi, cei ce cu credință nădăjduim la voi, că voi, cu rugăciunile voastre, dați darul tămăduirii și goniți multe neputințe, ca niște păzitori ai vieții noastre. *(2 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, în ceruri binecuvântată, și pe pământ slăvită; Bucură-te, Mireasă, ceea ce nu știi de Mire.

Se cântă polieleul: „Robii Domnului”.

Apoi aceste **mărimuri:** Mărimu-vă pe voi, slăviților făcători de minuni, (N), și cinstim chinurile voastre, care pentru Hristos le-ați răbdat.

Cu aceste **stihuri:**
1. Mărturisi-mă-voi Ție, Doamne, cu toată inima mea și înaintea îngerilor voi cânta Ție.
2. Domnul S-a suit pe heruvimi, să se cutremure pământul.
3. Închinați-vă Lui toți îngerii Lui.
4. Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc.
5. Binecuvântați pe Domnul toți îngerii Lui, cei puternici la virtute, care împliniți poruncile Lui și ascultați glasul cuvintelor Lui.
6. Binecuvântați îngerii Domnului pe Domnul. Cerurile Domnului pe Domnul lăudați-L.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul 1-îi*

Slavă Ţie, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte şi Duhule Sfinte, zicând: Slavă Ţie Dumnezeule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *acelaşi glas*

Bucură-te, ceea ce eşti cu dar dăruită, Marie, Domnul este cu tine, zicând: şi prin tine cu noi.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ţie Dumnezeule. *(de 3 ori)*

După polieleu, **Sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioșii, și să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda și a scula pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Strălucit-a astăzi prăznuirea răbdătorilor de chinuri, (N), că au din cer rază. Ceata Îngerilor se veselește și neamul omenesc împreună prăznuiește, Pentru aceasta, ei se roagă pentru sufletele noastre. *(2 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Taina Fecioarei celei minunate s-a arătat mântuire a toată lumea, că dintr-însa s-a născut bucuria, Doamne, mărire Ție.

Antifonul întâi, glasul al 4-lea: Din tinereţile mele…

Prochimen glasul al 4-lea: Sfinților celor de pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-înșii.

Stih: Mai înainte am văzut pe Domnul înaintea mea pururi.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Luca (XXI, 12-19, vezi marți, săpt. a 29-a după Pogorârea Sf. Duh)

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.

18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Stihira, glasul 1-îi: Strălucitoare de lumină și sfântă, și cea cu bun chip, a tot prăznuită pomenirea mucenicilor, (N), luminând tot pământul, și gonind întunericul păcatelor, izvorăşte darul tămăduirilor.

Canoanele - Canonul Născătoarei de Dumnezeu (vezi Octoihul, gl. al 4-lea, Duminică la Utrenie).

Canonul Sfinților

Cântarea întâi, glasul al 8-lea

Irmos: Celui ce a scuturat în mare tirania lui faraon și pe Israil pe uscat a povățuit, să cântăm lui Hristos, că S-a prea slăvit în veci.

Pe Cel ce a arătat în toată lumea pe cei fără de arginți și doctori (N), care tămăduiesc neputințele tuturor cu darul, pe Hristos, Izbăvitorul și Mântuitorul, să-L cântăm, că S-a prea slăvit în veci.

Din darurile Duhului, râurile minunilor izvorăsc sfinții și bolile tămăduiesc, să lăudăm, credincioșilor, pe Cel ce a dat lor puterea aceasta, că S-a prea slăvit în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doctorilor celor fără de arginți, aduceți rugăciuni lui Dumnezeu ca să ne izbăvească pe noi din ispite și din scârbe multe, și de înfricoșața și strășnica muncă cea de atunci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ești pururi ajutătoare celor scârbiți, mântuirea și nădejdea celor deznădăjduiți, Născătoare de Dumnezeu întru tot lăudată, roagă pururea pe Hristos ca să ne izbăvim din nevoi.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, înălțatu-s-a cornul meu întru Dumnezeu meu, lărgitu-s-a gura mea asupra vrăjmașilor mei, veselitu-m-am de mântuirea Ta.

Razele cele tainice arătat-ai pământenilor, Doamne, pe sfinții Tăi, (N), care luminează toată lumea, arată și peste noi milele tale.

De vreme ce în dar ați luat darul de la Dumnezeu, în dar și dați vindecările, gonind pe draci, după cuvântul Domnului Dumnezeului nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lumea cântă ale voastre totdeauna multe faceri de bine, sfinților, și mulțimea minunilor, făcătorilor de minuni doctori, cei ce sunteți întocmai stătători cu toți îngerii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai odrăslit din David pe pământ și ai născut pe Dumnezeu întrupat din tine, te lăudăm pe tine, Preacurată, ca ceea ce ești cort și scaun, și ușă dumnezeiască.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel Ce Te-ai înălțat pe cruce….

Călcând dulcețile cele râvnitoare de cele de jos, pătimitorilor, luminat v-ați ridicat cu darul către dumnezeiasca înălțime a muceniciei, (N), luminători ai lumii. Pentru aceea, ne rugăm să ne izbăviți pe noi de întunecarea păcatului și de boli, rugându-vă Dumnezeului Celui ce este peste toate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Zid nebiruit ești nouă, creștinilor, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, că, spre tine alergând, rămânem nevătămați, și iar greșind, te avem pe tine rugătoare. Pentru aceasta, mulțumind, strigăm ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de dar, Domnul este cu tine!

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu taină proorocul mai înainte văzând din Fecioară pe Tine, Cuvinte întrupându-Te, cu cântarea striga: Slavă puterii Tale Doamne!

Minunat este Mântuitorul, Dumnezeul nostru, căci zac în morminte oasele goale ale sfinților Lui și lucrează în lume minuni mari și înfricoșate: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cele pământești părăsind, ca niște stricăcioase, v-ați făcut moștenitori ai Sionului și vrednici cetățeni ai Împărăției lui Hristos, sfinților.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu vrednicie vă lăudați pe pământ, cei fără de plată vindecării neputincioșilor, (N), pentru că, și după sfârșit, sloboziți pe toți din neputințe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, cortul dumnezeieștii măriri; Bucură-te, armă și scaun de foc; Bucură-te, munte umbrit, pentru care S-a tăiat piatra Hristos.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ție Doamne: Mântuiește-ne pe noi, că Tu ești Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu știm!

Primind puterea de la Dumnezeu, cei fără de arginți, (N), vindecați bolile tuturor neputincioșilor.

Învrednicindu-vă de darul cel mare al Domnului, sfinților slujitori, în dar tămăduiţi pe toți.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile sfinților slujitori, (N), Tu, Mântuitorule al nostru, dă la toată lumea milele Tale, ca un Milostiv.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară, după naștere te lăudăm, Născătoare de Dumnezeu, că tu ai născut lumii Cuvântul lui Dumnezeul cu trup.

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum ai izbăvit pe proorocul dintru adâncul cel mai dedesubt, Hristoase Dumnezeule, și pe mine mă izbăvește de păcatele mele, ca un Iubitor de oameni, și îndreptează viața mea, rogu-mă.

Ca în marea vieții, trecând adâncul fără de vifor, ați ajuns cu bună-credință la limanul mântuirii, întru Împărăția cea de sus, cei fără de arginți.

Izvoare pururi curgătoare, izvorîți darul cel minunat, gonind neputințele, sfinților cei fără de arginți, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vieţuind, mucenicilor, cu bucurie în cer, sârguiți-vă a veni în Sfânta Biserică voastră și neputințele noastre cele trupești, și patimile cele sufletești le vindecaţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe ceea ce este mai presus de Heruvimi și de toată făptura, să o lăudăm, pe una care a născut pe Ziditorul și Domnul, și a deschis nouă ușile Raiului.

Condac, glasul al 2-lea: Dar de tămăduiri luând, dați vindecare celor ce sunt în nevoi, doctorilor făcătorilor de minuni, prea slăviți. Şi cu cercetarea voastră, îndrăznirile celor ce se oștesc împotriva noastră, surpați-le, tămăduind lumea cu minunile.

Icos: Toată înțelegerea și înțelepciunea o covârșește cuvântul înțelepților tămăduitori, și dă tuturor știință. Că darul Celui Preaînalt luând, nevăzut sănătate dăruiesc tuturor, de unde și povestirii mele, s-a dat dar a-i lăuda, ca pe niște purtători de Dumnezeu, plăcuți lui Hristos și pe slujitorii care dau mulțime de tămăduiri, că din toate bolile izbăvesc lumea, tămăduind cu minunile.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai întemeiat pământul întru început și cerurile cu cuvântul le-ai întărit, bine ești cuvântat în veci, Doamne Dumnezeul părinților noștri.

Cel ce ai mărit cu slavă pomenirea înțelepților, celor fără de arginți pe pământ, bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Cel ce ai arătat tuturor doimea cea cinstită, pe sfinții făcători de minuni, bine ești cuvântat Doamne Dumnezeul părinților noștri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcând cinstită pomenirea celor fără de arginți, cu bucurie strigăm Ție, Îndurate: Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce Te-ai sălășluit în pântecele Fecioarei și într-însul ai înnoit pe Adam, bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Domnul, cel ce S-a prea slăvit în muntele cel sfânt şi în rug a arătat lui Moise taina naşterii pururea Fecioarei, lăudați-L și-L prea înălțați întru toți vecii.

Pe Cel ce de sus a dat daruri de tămăduiri celor fără de arginți ai Săi, în dar a tămădui neputințele, pe Domnul lăudați-L, și-L prea înălțați pe Dânsul în veci.

Pe Cel ce a dat darul Sfinților a vindeca neputințele celor bolnavi și a tămădui patimile sufletului, pe Domnul lăudați-L și-L prea înălțați pe Dânsul în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Viețuirea cea mai presus de oameni și viața îmbunătățită a celor fără de arginți, care om nu o va lăuda, că mari minuni face pe pământ pururea. Pe Domnul lăudați-L și-L prea înălțați pe Dânsul în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cel ce S-a sălășluit în pântecele Fecioarei, şi din ea mai presus de cuvânt, înfricoșat a înnoit pe Adam cel vechi, pe Domnul lăudați și-L prea înălțați pe Dânsul în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei, ce S-a arătat mai înainte legiuitorului în munte prin foc şi prin rug, spre mântuirea noastră, a credincioşilor, cu cântări, fără tăcere, să o mărim.

Doctoria cea a toată lumea s-a deschis mormântul vostru, sfinţilor, cei fără de arginţi, (N), la care, cu vrednică datorie alergând credincioşii, toţi primesc vindecare.

Veniţi de vă tămăduiţi, oamenilor cei bolnavi de diferite neputinţe, veniţi şi dobitoacelor, pentru că izvorul minunilor din racla sfinţilor izvorăşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sălăşluându-vă, sfinţilor, în locaşurile cele de sus, şi, în mijlocul nostru aflându-vă nevăzut, vă milostiviţi asupra celor ce în mijlocul Bisericii voastre, înalţă cântări Atotţiitorului, şi cu osârdie vă fericesc pe voi, întru tot lăudaţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tu eşti zidul nostru şi armă, Născătoare de Dumnezeu, tu eşti apărătoare celor ce aleargă la tine şi ţie acum toţi ne rugăm ca să ne izbăvim de vrăjmaşii noştri.

Luminânda

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, şi prin îngerii Tăi tot pământul luminezi, Făcătorule a toate, mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Făcătorilor de minuni luminători, (N), împreună cu (N), tămăduiţi neputinţele noastre cele sufleteşti şi trupeşti, ca unii ce aţi luat de la Domnul darul tămăduirilor. (2 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu, tu ai fost pricinuitoare bunătăţilor ce s-au dat lumii de la Dumnezeu. Ci, şi acum roagă pe Dumnezeu, cel lesne iertător, pentru mântuirea cea de obşte.

La Laude

Stihirile, glasul al 2-lea:

Doctorii celor neputincioşi, vistieriile tămăduirilor, mântuitorii credincioşilor celor fără de arginţi, prea slăviţilor, pe cei ce strigă în nevoi, şi pe bolnavi îi tămăduiţi, rugându-L pe Dumnezeu cel bun să ne izbăvim de cursele vrăjmaşului. *(2 ori)*

Izvorul tămăduirilor numai pe unul într-un an tămăduia, iar Biserica celor fără de arginţi toată mulţimea celor neputincioşi o vindecă. Că neîmpuţinată şi necheltuită este bogăţia sfinţilor, pentru rugăciunile lor, Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

Să se bucure ceata sfinţilor în veci, că Împărăţia cerurilor au moştenit, pământul moaştele lor primind, bună mireasmă sloboade. Că slugi lui Hristos s-au făcut, sălăşluându-se în viaţa cea veşnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Fără de sfârşit este darul sfinţilor, pe care de la Hristos l-au luat. Pentru aceasta, şi moaştele lor din dumnezeiască putere neîncetat lucrează minuni, ale căror nume cu credinţă chemându-se, bolile cele nevindecate le vindecă, prin care, Doamne, şi pe noi, din patimile sufleteşti şi trupeşti, ne slobozeşte, ca un Iubitor de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prefacerea celor necăjiţi, vindecarea celor bolnavi tu eşti, de Dumnezeu Născătoare, întru tot lăudată, mântuieşte cetatea şi norodul, ceea ce eşti împăcarea celor ce se luptă, liniştea celor înviforaţi, una folositoare credincioşilor.

Slavoslovia cea mare, troparul, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie

Fericirile din cântarea a 3-a şi a 6-a.

Prochimen, gl. al 4-lea: Prin sfinţii care sunt pe pământul Lui, minunată a făcut Domnul toată voia întru ei.

Stih: Văzut-am mai înainte pe Domnul înaintea mea pururea.

Apostolul din Epistola întâia către Corinteni (XII, 27-31; XIII, 1-8).

Aliluia, glasul 1-îi: Cât este de bine și cât este de frumos să locuiască frații împreună.

Stih: Că unde e unire, Domnul trimite viață și binecuvântări nesfârșite.

Evanghelia de la Matei (X, 1, 5-9, vezi Evanghelia din 1 noiembrie).

Chinonicul: Întru pomenire veșnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

Acatistul tuturor Sfinților vindecători, doctori fără de arginți și făcători de minuni

Traducere din limba rusa

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Tropar, glasul al 8-lea: Sfinți fără argint și făcători de minuni, vedeţi neputințele noastre: daţi-ne vindecare, mântuind sufletele noastre.

Condac, glasul al 2-lea: Har aţi primit de a face vindecări, de a da sănătate celor care au nevoie, făcătorii de minuni slăviţi, alungând demonii, mântuiţi lumea cu minuni vindecătoare.

&&&

Condacul 1

Ajutoare alese pentru a vindeca suferința, tămăduitori cu milostivire pentru cei neîmpliniți și bolnavi, lucrători minunați ai vindecării, Sfinţilor tămăduitori vă vom lăuda pe voi, mijlocitorii și mângâietorii noştri în durere. Şi voi, având îndrăzneală la Mântuitorul nostru Milostiv, izbăviți-ne de patimi și boli pe toți cei care vă cântă prin credință și dragoste: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!***

Icos 1

Creatorul îngerilor și al oamenilor v-a ales pe voi, doctori vindecători și făcători de minuni, dându-vă o moştenire sfântă, să lucraţi cu dragoste și compasiune pentru toți oamenii care sunt bolnavi și vi s-a dat har sporit să ne eliberați de necazuri, dureri, boli și de toate ispitele înverșunate, iar noi, care cinstim sfânta voastră amintire, vă lăudăm cu dragoste:

Bucură-te, Sfinte prooroc, Înaintemergător și Botezător al Domnului, Ioan că înnoiești sufletele noastre cu pocăință;

Bucură-te, Sfinte şi dreptule Simeon, care l-ai primit pe Domnul-Prunc Iisus Hristos în braţele tale și ni te-a dat Dumnezeu drept păzitorul tuturor pruncilor;

Bucură-te, Sfinte apostol și evanghelist Ioan Teologul, ucenic iubit al lui Hristos, care te-a iubit și te-a cinstit, dăruindu-ţi dragostea;

Bucură-te, Sfinte mucenic Longhin, că ți-ai vindecat ochii din picătura Sângelui Domnului, și ne dai harul înțelegerii duhovniceşti;

Bucuraţi-vă, Sfinţite mucenice Zinaida și Philonila, rude ale apostolului Pavel, care aţi slujit bolnavilor;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Ciprian și Iustina, alungătorii din mijlocul cetății a demonilor și a oamenilor răi care fac vrăjitorie;

Bucură-te, Sfinte mare mucenic Dumitrie din Salonic, că dai untdelemn parfumat tuturor celor bolnavi pentru vindecare;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor vindecători din Cezareea şi Nazia, evlavioși vindecători a multor boli grave, înțelepţiţi de Dumnezeu;

Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Varvara, miel binecuvântat, izbăvind credincioșii de moartea subită;

Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Ecaterina, fecioară înțeleaptă, vas ales al purității, luminând întunericul minții noastre;

Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Anastasia, care ai vindecat bolile şi rănile celor închiși în temnițe și ne-ai izbăvit de multe necazuri;

Bucură-te, Sfântă muceniţă Tomaida, ajutând oamenii să biruiască patima trupească de dragul fecioriei;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 2

Văzându-Te Mama Ta ţintuit în cuie pe Cruce pe Tine, Fiul său şi Dumnezeu, a stat lângă Tine împreună cu iubitul Tău ucenic, apostolul Ioan şi, astfel întreaga rasă a omenirii a fost adoptată de Maica Domnului, ca să fie cu adevărat mamă pentru toți cei care se întristează, suferă și au necazuri, iar noi pe Fiul Tău Iisus Hristos Dumnezeu Îl chemăm și Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icos 2

Rațiunea umană nu poate înțelege marea Ta îndurare, Preasfântă Doamnă Născătoare de Dumnezeu, căci Tu ești un zid invincibil care ne protejezi de toate bolile psihice și fizice și îi primeşti pe toți cei care vin alergând la tine cu rugăciune, dându-le mângâiere în tristeţi, bucurie în dureri, îi vindeci pe cei răniţi, şi mijloceşti pentru cei păcătoși. Iar voi, Sfinţilor tămăduitori, v-ați hotărât să vă grăbiți în ajutorul Celei alese de Dumnezeu, fiind doctori și vindecători, iar noi vă cântăm cântarea:

Bucură-te, Preasfântă Doamnă Născătoare de Dumnezeu, împreună cu Sfinţii vindecători şi făcători de minuni cei aleși;
Bucuraţi-vă, copii ai credincioșiei și iubirii Sale;
Bucuraţi-vă, căci îi aveţi ca admiratori pe creștini;
Bucuraţi-vă, sfinți împlinitori ai voinței Preasfintei Născătoare;
Bucuraţi-vă, că v-aţi pus toată încrederea în Maica Domnului;
Bucuraţi-vă, căci aţi primit de la Ea ajutorul ceresc;
Bucuraţi-vă, că sunteţi mijlocire plină de har a Maicii Domnului către toți oamenii bolnavi și suferinzi care i se închină;
Bucuraţi-vă, că aţi dobândit o mare îndrăzneală față de Ea;
Bucuraţi-vă, că o rugaţi pe fericita Maică a Domnului să mijlocească pentru noi;
Bucuraţi-vă, căci cu binecuvântarea Sa le daţi sănătate și putere celor bolnavi incurabil;
Bucuraţi-vă, că aţi înălțat lacrimi în zilele și nopțile de rugăciune către Regina Cerului și a pământului;
Bucuraţi-vă, căci prin Ea ridicaţi mâinile către Hristos pentru mântuirea tuturor ortodocșilor;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 3

Prin puterea Celui Preaînalt, ne întărim cu amintirea sfântului profet al lui Dumnezeu Ilie, care a fost trimis de Domnul în Sarepta din Sidon la o văduva pentru a o hrăni cu bucurie, şi având har miraculos a înmulțit făina și untdelemnul în casa ei

și cu rugăciunea i-a înviat fiul acesteia care murise. Pentru aceasta Îi înălţăm un cântec de mulțumire lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 3

Sfinţii vindecători şi tămăduitori vor să îi facă pe plac Tatălui Ceresc şi să-L slujească cu credință și mare râvnă pentru împlinirea Sfintelor profeții ale lui Dumnezeu, conform apostolului, „Prin credinţă au cucerit ei împărăţii, au făcut dreptate, au căpătat făgăduinţe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe”, dar acum, stând voi în Împărăția Cerurilor, vindecaţi-ne durerile incurabile nouă celor împovăraţi de necazuri și boli, strigând cu credință și speranță:

Bucuraţi-vă, că v-aţi supus mintea voinței lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei iluminaţi cu lumina înțelepciunii de la Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, mesagerii Tatălui Ceresc și vestitori ai sfintelor Sale porunci;
Bucuraţi-vă, că aţi confirmat adevărul dumnezeiesc pentru semne și minuni;
Bucuraţi-vă, că ne daţi adevăratul viitor;
Bucuraţi-vă, căci sunteţi doctori cu pricepere bună, care vindecă de orice boală;
Bucuraţi-vă, hrănitori cu bucurie ai credincioșilor;
Bucuraţi-vă, că îi vindecaţi pe cei bolnavi și slăbiţi;
Bucuraţi-vă, dătători de speranță pentru mântuire celor disperaţi;
Bucuraţi-vă, că trimiteţi spre noi lumina vindecătoare a harului;
Bucuraţi-vă, că aţi înviat morții prin harul lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, că mijlociţi pentru oamenii păcătoși la Judecătorul celor drepți;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 4

Furtuna durerilor și nenorocirilor ridicată de răutatea acestei lumi nu v-a slăbit credința și dragostea pentru Domnul, așa cum a spus Sfântul apostol Iacob, primul episcop și învățător din Ierusalim: ați fost luminaţi de Duhul Sfânt, L-aţi propovăduit pe Dumnezeu Cuvântul și aţi primit harul cu untdelemn sfânt pentru a vindeca toate durerile și bolile, fiindcă rugăciunea făcută cu credință îi va mântui pe bolnavi și Domnul îi va învia, căci mult poate rugăciunea celor drepți. Și noi acum vă rugăm să daţi vindecare tuturor celor care vin la mijlocirea voastră și strigă către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 4

Aţi fost plini de milă şi de dragoste față de suferință, și aţi dat vindecări miraculoase în toată lumea, Sfinţilor tămăduitori, căci aţi primit cu credință harul vin-

decător al lui Dumnezeu care lucrează în voi, pentru Domnul Însuși, care v-a dat putere asupra duhurilor necurate să le izgoniţi, și porunca de a vindeca orice boală spunând: „Vindecați bolnavii, curățați leprosul, înviați morții, aruncați afară demonii. În dar aţi luat, în dar să daţi.” Pentru aceasta, de dragul inimii, vă aducem această laudă cu smerenie și credință:
Bucuraţi-vă, trâmbița vestirii Evangheliei;
Bucuraţi-vă, cei luminaţi cu lumina Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, serafimi aprinşi de dragoste pentru Domnul;
Bucuraţi-vă, slava și confirmarea Bisericii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, că aţi slujit cu credință Preasfintei Doamne Născătoare de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, pentru că Ea v-a acoperit cu omoforul ei;
Bucuraţi-vă, că aţi primit de la Domnul Iisus Hristos harul și puterea de a vindeca bolnavii;
Bucuraţi-vă, că ne călăuziţi pe calea pocăinței;
Bucuraţi-vă, dăruitori veșnici de daruri duhovnicești;
Bucuraţi-vă, vindecători ai harului pentru bolile psihice și fizice;
Bucuraţi-vă, că suportaţi slăbiciunile celor slabi;
Bucuraţi-vă, cei pregătiţi pentru a sluji la mântuirea multor suflete omenești;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 5

Har ai primit pentru a face minuni, Sfinte părinte Nicolae, căci Domnul ţi-a dat darul vindecării bolilor psihice și trupești, ai izgonit pe demoni și i-ai izbăvit rapid pe toți cei care sunt în necazuri. De asemenea, ne rugăm ţie ca un eliberator al celor captivi, cerând să ne fii mijlocitor, binefăcător şi doctor milostiv, să fim mântuiți prin sfânta ta mijlocire, iar noi cântăm despre tine lui Hristos Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 5

L-au lăudat pe Domnul cei care v-au văzut, părinți ai lui Dumnezeu, Sfinți ierarhi ai lui Hristos, că aţi fost nu numai învățători duhovnicești și călăuze către viața veșnică, ci și vindecători de toate bolile trupești și mentale. Dar noi, pentru nenumăratele voastre vindecări revărsate asupra noastră, vă binecuvântăm, slăviţi lucrători de minuni, cu aceste laude:
Bucuraţi-vă, că aţi slujit cu credință Dumnezeului unic, slăvit în Treime;
Bucuraţi-vă, cei întăriţi prin multele daruri ale Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, credința îndrăznelii adevărate a predicatorului;
Bucuraţi-vă, păzitorii tradițiilor apostolice;
Bucuraţi-vă, episcopii lui Dumnezeu, că aţi condus turma la mântuire;

Bucuraţi-vă, zid pentru erezii și schisme;
Bucuraţi-vă, că îi aduceţi pe cei înșelați pe calea cea bună;

Bucuraţi-vă, alungând demoni în numele lui Hristos;
Bucuraţi-vă, acoperind pe toată lumea cu dragostea voastră;
Bucuraţi-vă, cei ce răspândiţi credincioşilor roua binecuvântată a vindecării;
Bucuraţi-vă, vindecători ai bolilor înțelepciunii lumeşti;
Bucuraţi-vă, că sunteţi mijlocitori rugători pentru întreaga lume aflată în tristețe;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 6

Întreaga lume creștină predică marea minune făcută de tine, Sfinte mucenice Vlasie, când femeia care îşi avea fiul aproape de moarte l-a pus la picioarele tale, plangând și strigând pentru vindecarea lui, iar tu, părinte, l-ai vindecat în numele Mântuitorului, rostind: „Dacă aceste minuni se fac la oameni şi la animale, grăbește-Te să ajuți, Doamne, pe oricine își amintește numele meu” Ne rugăm și ție: nu ne lua acel har ca să fim sănătoși în trup și suflet, cântând un cântec de mulțumire lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 6

Aţi ridicat în inimile voastre lumina iubirii și harului ceresc, sfinți ierarhi ai lui Hristos și purtători de pătimiri, împodobindu-vă hainele preţioase cu sânge; Chiar și Domnul vă proslăvește, vânzându-vă compasiunea nemăsurată pentru toți, pentru că feriţi de orice boală nu doar oamenii, ci și animalele şi împliniţi toate cererile bune ale credincioșilor. Nu ne respingeți pe noi, păcătoșii copleșiţi de multe întristări și boli și ajutați-i pe toți cei care strigă la voi cu aceasta:
Bucuraţi-vă, căci sufletele voastre au suferit pentru credința ortodoxă;
Bucuraţi-vă, slujitori ai lui Dumnezeu care aţi rămas neclintiți în fața chinurilor;
Bucuraţi-vă, imitatori ai curajului lui Hristos prin pătimiri;
Bucuraţi-vă, căci veșmântul vostru preţios a fost înroșit de sângele suferinței;
Bucuraţi-vă, că prin voi păcătoșii sunt izbăviți de multe răni;
Bucuraţi-vă, că ne eliberaţi de toate bolile necredinței;
Bucuraţi-vă, sursă inepuizabilă de vindecare;
Bucuraţi-vă, că prin punerea mâinilor voastre fiarele se vindecă de boli;
Bucuraţi-vă, că neputrezirea moaștelor voastre este slăvită de la Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, că multe minuni vin de la voi pentru credincioși pentru a se bucura;
Bucuraţi-vă, cei ce faceţi vindecări pentru slava lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei care ne cheamă la slăvirea lui Dumnezeu;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 7

Iubitorul de oameni, Domnul, a arătat mila Sa pentru oameni, şi am primit de la Însuși Atotputernicul Mântuitor un dar: pe marele mucenic Pantelimon, ascultător de Dumnezeu, mare vindecător al bolilor psihice și fizice și exorcistul duhurilor răului, care fiind milostiv cu noi toți ne oferă vindecări, vindecând cu cuvântul harului și învățându-i pe credincioși rațiunea cerească, urcând cererile lor către Dătătorul tuturor binecuvântărilor Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icos 7

O nouă arătare a îndurării Domnului, iubitorul omenirii, s-a făcut când oștirile sfinților mucenici au devenit vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre și mijlocitori ai mântuirii noastre veșnice. Voi, Sfinţilor mucenici, aţi avut credință în Hristos şi aţi îndurat curajos legăturile, suferințele închisorii, şi aţi primit o moarte aprigă drept jertfă pentru Dumnezeu și acum, la Tronul Ceresc al Domnului tuturor, ne dăruiţi vindecare tuturor celor care vin alergând la voi cu credință și care vă spun așa:

Bucuraţi-vă, slăviţi mucenici care va împărtăşiţi acum de slava Domnului;
Bucuraţi-vă, că văzând chinul vostru, o mulțime de oameni s-a întors la Hristos;
Bucuraţi-vă, slujind Domnului chiar până la moarte;
Bucuraţi-vă, lucrători de minune ai slavei, pentru că ne daţi daruri spre mângâiere;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori, vindecând boala noastră;
Bucuraţi-vă, luminând duhovniceşte lumina virtuților;
Bucuraţi-vă, cei ne care ne vizitaţi când dormim şi pe cei care suferă;
Bucuraţi-vă, că ne ajutaţi în necazuri și în nenorociri;
Bucuraţi-vă, refugiu și vindecare pentru pruncii și tinerii bolnavi;
Bucuraţi-vă, că sunteţi alinare pentru vindecarea durerilor părinților lor;
Bucuraţi-vă, arătând ajutorul în încercările nevăzute ale credincioșilor;
Bucuraţi-vă, mijlocind mântuirea noastră în faţa Domnului;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 8

Cei de pe pământ se gândesc pentru ei înșiși, însă frații Sfinții vindecători Cosma și Damian nu și-au dorit pentru ei înșiși nimic din lucrurile trecătoare ale acestei lumi, căutând întotdeauna Împărăția lui Hristos, primind puterea de a vindeca bolnavii. Nu ne lăsaţi cu ajutorul vostru plin de har, ci să-L chemăm cu toții pe Dumnezeu cu credință și dragoste: ***Aliluia!***

Icos 8

Toată viața voastră pe pământ a fost plină cu dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele vostru, Sfinţilor vindecători, dând oamenilor untdelemnul parfumat al vindecărilor, salvându-i din necazuri și dureri, alungând întristarea de la toți cei care vă cinstesc. Îi mulțumim și îl mărim pe Domnul care v-a proslăvit, care ne-a dat o Biserică minunată, iluminată de cărți de rugăciuni, de Sfinţi vindecători și făcători de minuni, iar noi vă implorăm ca toți cei care vă cântă să fie mântuiţi:

Bucură-te, Sfinte apostol Luca, adevărat doctor duhovnicesc, propovăduind Evanghelia întregii lumi;

Bucură-te, Sfinte Spiridon de Trimitunda, mare făcător de minuni, căci vindeci orice boală și durere și învii cu slavă morții;

Bucură-te, Sfinte mucenic Antipa din Pergam, cel ce calci puterea diavolului și dăruiești fericită vindecare tuturor creștinilor;

Bucură-te, Sfinte Modest, lauda sfântului oraș Ierusalim, o sursă inepuizabilă de milă și de minuni;

Bucură-te, Sfinte mare mucenic Artemie, cel biruitor, chinuit de împăratul cel rău, care stingi focul patimilor și alungi duhurile necurate;

Bucuraţi-vă, Sfinte mucenic Ermolae, bun păstor al turmei lui Hristos și Sfântul Pantelimon vindecătorul, un adevărat învățător;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor frații Cosma și Damian ai lui Dumnezeu, căci ne învăţaţi înțelepciunea, iar ca doctori fără argint ne vindecaţi de patimi;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Chir și Ioan, doctori ai lui Dumnezeu, căci faceţi minuni neîncetat şi toate bolile noastre se vindecă;

Bucură-te, Sfinte mucenic Diomid, doctor al sufletelor și al trupurilor, adevărat și invincibil purtător de pătimiri, plin de darurile minunate;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Fotie împreună cu slăvitul și înțeleptul Sfânt Nikita, mucenici, căci focul și chinurile nu v-au învins şi aţi primit coroana victorioasă a mântuirii;

Bucură-te, Sfinte mucenic Fanurie, doctor slăvit căruia Domnul Hristos ţi-a dat puterea de a vindeca toţi credincioșii;

Bucură-te, Sfinte mucenic Trifon, care ai primit darul vindecărilor minunate, ferește-ne de vicleniile diavolului;

Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 9

Îngerii și oamenii sunt uimiţi de lucrarea milostivirii Domnului dată nouă, păcătoșilor, prin ajutorul și mijlocirea ta, cuvioase părinte Samson, Sfânt doctor mare și milostiv, căci având harul vindecărilor țarul s-a vindecat doar prin atingerea mâinii

lui de către tine. Toți credincioșii te slăvesc ca pe un slujitor al lui Hristos și Îi strigă un cântec de mulțumire pentru tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 9

Buzele noastre nu vă vor putea lăuda, Sfinţilor și purtători de Dumnezeu, părinții noștri, căci ne sunteţi îngeri mijlocitori, și nu putem slăvi îndeajuns faptele voastre pe care le-aţi făcut pe pământ. Nu încetați să faceți multe și slăvite minuni și vindecări nici după moarte, căci puterea voastră cinstită este ca la Siloam, unde cei șchiopi, bolnavi, slabi și posedați de duhurile răutății își găsesc sănătatea. Pentru binele faptelor voastre aţi primit de la Domnul puterea de a vindeca boli incurabile, de a ne potoli patimile, de a stârni în oameni plângerea pentru păcat, dându-le o conștiință curată și o inimă aprinsă, și noi vă cântăm această laudă:
Bucuraţi-vă, că aţi devenit asemenea îngerilor;
Bucuraţi-vă, că în toată lumea creștină sunteţi mari vindecători;
Bucuraţi-vă, că ne arătați icoana vieții celor drepți;
Bucuraţi-vă, că ne ajutați să biruim lumea, trupul și diavolul;
Bucuraţi-vă, că multe minuni și semne ies din moaștele voastre;
Bucuraţi-vă, că demonii tremură la moaștele voastre;
Bucuraţi-vă, că Domnul are putere asupra duhurilor necurate;
Bucuraţi-vă, că le alungaţi prin puterea lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, părinţii noştri duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, că luminați cu înțelepciune cerească pe cei tulburaţi la minte;
Bucuraţi-vă, vase plin de untdelemn din mila lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, revărsându-ne valuri de vindecare şi izvoare dătătoare de viață;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 10

Pentru a salva sufletele oamenilor, Domnul Atotmilostiv a dăruit harul de a ajuta și de a vindeca pe cei împătimiţi şi posedaţi unor sfinţi ca Sfântul mucenic Bonifatie, călugărul Moise Murin, călugărul Varlaam din Serpuhov și la mulți alți sfinți și asceți. Noi, plecându-ne genunchii și întinzând mâinile către voi, Sfinților părinți, vă rugăm: rugați-vă Domnului să dea vindecare fraților și surorilor noastre care pier de patima beției şi de alte patimi, astfel încât să putem birui păcatul care ne luptă și să-L lăudăm neîncetat pe Dumnezeu cântându-I: ***Aliluia!***

Icos 10

L-ai ajutat repede pe cel care era împătimit de beţie, Maica Domnului, căci călugărului Varlaam din Serpuhov, îndeplinindu-ţi porunca, a făcut o slujbă în faţa icoanei tale “Potir nesecat” și l-a vindecat de patima beţiei pe un bărbat, căci icoa-

na dă vindecarea bolnavilor disperați și care pier în păcatele lor. De asemenea ne rugăm către tine, prea curată Doamnă: vindecă-ne cu rugăciunile vindecătorilor sfinți și ale făcătorilor de minuni trimiși de Dumnezeu, pe noi cei ce suferim de patimi păcătoase, şi noi vă cântăm:

Bucuraţi-vă, izbăvind pe cei care suferă de boala dureroasă a beției;
Bucuraţi-vă, ducându-i la pocăință și îndreptare sincere;
Bucuraţi-vă, arătând adâncimea îndurării Maicii Domnului în suferință;
Bucuraţi-vă, că prin harul vostru mulți se vindecă de patima beției;
Bucuraţi-vă, că ne dați speranță în situaţiile disperate;
Bucuraţi-vă, mântuindu-ne de sărăcie;
Bucuraţi-vă, pentru că cel care se roagă vouă se tămăduieşte de beţie;
Bucuraţi-vă, cei care ne ocrotiţi de ispitele de moarte;
Bucuraţi-vă, căci ne treziţi din patimi ca dintr-un vis primejdios;
Bucuraţi-vă, ocrotitori ai lui Dumnezeu, că aveţi milă de toţi cei care se luptă cu păcatele;
Bucuraţi-vă, că ne călăuziţi la o viață nouă, dreaptă și sobră;
Bucuraţi-vă, că ne stingeţi setea duhovnicească cu rugăciunile voastre;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 11

Oamenii aduc un cântec de recunoștință Preasfintei Treimi, slăvindu-te pe tine, cuviosule părinte Serghie, ca mare mijlocitor, vindecător și mângâietor pentru creștinii ortodocși, pentru că prin harul pe care ți l-a dat Dumnezeu, luminezi orbii, ne vindeci de bolile sufletești și trupești, ne eliberezi de violența demonică, ne protejezi de nenorociri și împlinești toate cererile noastre pentru bine, strigând către iubitul tău Hristos Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 11

Aţi fost adevărate candele pentru primirea luminii din adevărata Lumină, ierarhii și prea sfinţiţi mucenici și muceniţe, căci de dragul lui Hristos v-aţi jertfit viaţa. Oamenii împovărați de păcate, boli și dureri multe v-au găsit mijlocitori și vindecători, căci ne dați vindecare de patimi, cei orbi văd, cei surzi aud, cei slăbiţi primesc sănătate, cei suferinzi de boli şi de cancer primesc har, iar noi cu bucurie vă cinstim și cântăm cu dragoste:

Bucură-te, cuvioasă Agapia, mare făcătoare de minuni;
Bucură-te, Sfinte Alexis, păstor înțelept și învățător, care dai credincioșilor mântuire din necazuri;
Bucură-te, cuviosule Serafim de Sarov, făcător de minuni, doctor grabnic și binecuvântat;

Bucură-te, Sfinte şi dreptule Ioan de Kronstadt, carte de rugăciune ortodoxă şi lucrare miraculoasă pentru Biserică;
Bucură-te, Sfinte şi dreptule Ioan al Rusiei, care ai suferit în mărturisirea lui Hristos, căci eşti tămăduitor al pruncilor bolnavi;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici împărăteşti: Nicolae, Alexandru, Alexis, Olga, Tatiana, Maria şi Anastasia, căci înălţaţi rugăciuni înaintea lui Dumnezeu şi faceţi minuni de slavă;
Bucură-te, Sfinte Luca al Crimeii, mărturisitorul, doctor bun şi milostiv;
Bucură-te, cuviosule părinte Serafim de Virița, căci L-ai imitat pe Hristos prin viața şi faptele tale şi ai primit darul harului miraculos;
Bucură-te, cuviosule părinte Amfilohie din Poceaev, doctor fără de arginți, căci prin puterea lui Dumnezeu nenumărate minuni şi vindecări ai săvârşit;
Bucură-te, cuvioasă prințesă Eufrosina, care i-ai plăcut lui Dumnezeu şi ai fost onorată să primeşti darul vindecărilor de la El;
Bucură-te, Sfântă fericită Xenia, care ai fost nebună după Hristos şi ai dobândit darul ajutorului miraculos de la El;
Bucură-te, cuvioasă mare muceniță ducesă Elisabeta, care ai strălucit cu frumusețe duhovnicească şi trupească şi ai arătat oamenilor adevărata dragoste şi milă;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor şi trupurilor noastre!

Condacul 12

Har aţi primit de Domnul Dumnezeu pentru a vindeca toate bolile mintale şi trupeşti, iar noi astăzi ne-am adunat să vă cinstim sfânta amintire, Sfinților doctori, vindecători şi făcători de minuni. Privind cu respect la icoanele voastre cinstite, Sfinţi ai lui Dumnezeu, ne rugăm: voi nu doar că ne vindecaţi de afecțiuni şi boli, ci ne şi luminaţi viața cu lumina minunată a lui Dumnezeu; binecuvântaţi-ne cu pace şi dragoste, daţi-ne credință fermă, curăție în viață şi frică de Dumnezeu, apăraţi-ne de distrugerea păcătoasă, astfel încât cu mijlocirea voastră să ajungem în Patria Cerească, unde vom cânta împreună cu voi un cântec îngeresc lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 12

Cântând Domnului cel minunat între sfinții Săi, îi lăudăm şi îi slăvim acum pe toţi Sfinţii vindecători şi făcători de minuni, alături de Însăşi prea curata Fecioară Maria, Arhangheli şi Îngeri, apostoli, profeți şi sfinți, martiri şi cuvioase sfinte femei. Îl slăvim şi Îl mărim pe Hristos, Dumnezeul nostru care v-a proslăvit, vărsând asupra voastră o abundență de daruri pline de har; vă binecuvântăm, sfinții noştri ajutoare şi mijlocitorii noştri, cu o inimă recunoscătoare şi strigând de pe buze astfel de cântece:

Bucură-te, Sfinte Arhanghel al lui Dumnezeu Rafail, vindecător binecuvântat al tuturor bolilor psihice și fizice;
Bucuraţi-vă, Sfinților părinți ai Maicii lui Iisus Hristos, Ioachim și Ana, căci vindecaţi infertilitatea soților cu harul lui Dumnezeu;
Bucură-te, mare mucenic și biruitor Gheorghe, războinicul de neînvins al lui Hristos, Dumnezeul nostru, căci eşti grabnic doctor celor slabi și mijlocitorul tuturor în necazuri și întristări;
Bucură-te, Sfinte Iulian, ucenicul Sfântului apostol Petru, apărând cu bunăvoinţă pruncii de boală și moarte;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Paisie cel mare, căci ne scoţi din chinurile veșnice prin rugăciunile tale;
Bucuraţi-vă, Sfinților mucenici Flor și Lavru, doi înțelepți ai lui Dumnezeu, vindecători harnici şi cu blândețe ai bolilor;
Bucuraţi-vă, cuviosule Simeon, izvorâtorul de mir și Sfinte Sava, laude sârbești, căci aţi făcut multe minuni și aţi primit de la Dumnezeu darul vindecării de toate bolile;
Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioan din Rila, căci ai primit putere vindecătoare de la Dumnezeu și dai sănătate tuturor celor care vin la tine cu credință;
Bucură-te, cuvioasă maică Maria a Egiptului, învățându-ne să învingem patimile cu sabia abstinenței;
Bucură-te, sfântă pătimitoare a lui Hristos, Parascheva care descoperi lumina grațioasă ochilor noştri duhovniceşti și trupești;
Bucură-te, Sfântă muceniță Agripina, eliberând leproşii de boală incurabilă;
Bucură-te, Sfântă mare muceniță Marina, care prin puterea Crucii ai zdrobit capul diavolului și îi eliberezi pe oameni de sub legăturile diavolului;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 13 (se spune de 3 ori)
O, Sfinţilor doctori binecuvântaţi, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre, ajutoare rapide pentru toți cei care vin alergând cu credință la voi. Acceptați această laudă și rugăciunile noastre plângătoare aduse către voi, vindecați numeroasele afecțiuni ale sufletelor și trupurilor noastre și, cu mijlocirea voastră caldă, cereți-I lui Hristos Dumnezeu pentru noi izbăvirea de toate necazurile și nenorocirile, iertarea păcatelor și bună speranță a mântuirii veșnice, ca să fim cinstiți cu voi și cu toți sfinții cântând pentru totdeauna Mântuitorului nostru: ***Aliluia!***

Se spune iarăşi:

Icos 1

Creatorul îngerilor și al oamenilor v-a ales pe voi, doctori vindecători și făcători de minuni, dându-vă o moștenire sfântă, să lucrați cu dragoste și compasiune pentru toți oamenii care sunt bolnavi și vi s-a dat har sporit să ne eliberați de necazuri, dureri, boli și de toate ispitele înverșunate, iar noi, care cinstim sfânta voastră amintire, vă lăudăm cu dragoste:

Bucură-te, Sfinte prooroc, Înaintemergător și Botezător al Domnului, Ioan că înnoiești sufletele noastre cu pocăință;

Bucură-te, Sfinte şi dreptule Simeon, care l-ai primit pe Domnul-Prunc Iisus Hristos în brațele tale și ni te-a dat Dumnezeu drept păzitorul tuturor pruncilor;

Bucură-te, Sfinte apostol și evanghelist Ioan Teologul, ucenic iubit al lui Hristos, care te-a iubit și te-a cinstit, dăruindu-ți dragostea;

Bucură-te, Sfinte mucenic Longhin, că ți-ai vindecat ochii din picătura Sângelui Domnului, și ne dai harul înțelegerii duhovnicești;

Bucurați-vă, Sfințite mucenice Zinaida și Philonila, rude ale apostolului Pavel, care ați slujit bolnavilor;

Bucurați-vă, Sfinților mucenici Ciprian și Iustina, alungătorii din mijlocul cetății a demonilor și a oamenilor răi care fac vrăjitorie;

Bucură-te, Sfinte mare mucenic Dumitrie din Salonic, că dai untdelemn parfumat tuturor celor bolnavi pentru vindecare;

Bucurați-vă, Sfinților vindecători din Cezareea şi Nazia, evlavioși vindecători a multor boli grave, înțelepțiți de Dumnezeu;

Bucură-te, Sfântă mare muceniță Varvara, miel binecuvântat, izbăvind credincioșii de moartea subită;

Bucură-te, Sfântă mare muceniță Ecaterina, fecioară înțeleaptă, vas ales al purității, luminând întunericul minții noastre;

Bucură-te, Sfântă mare muceniță Anastasia, care ai vindecat bolile şi rănile celor închiși în temnițe și ne-ai izbăvit de multe necazuri;

Bucură-te, Sfântă muceniță Tomaida, ajutând oamenii să biruiască patima trupească de dragul fecioriei;

Bucurați-vă, Sfinților doctori binecuvântați, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!

Condacul 1

Ajutoare alese pentru a vindeca suferința, tămăduitori cu milostivire pentru cei neîmpliniți și bolnavi, lucrători minunați ai vindecării, Sfinților tămăduitori vă vom lăuda pe voi, mijlocitorii și mângâietorii noștri în durere. Și voi, având îndrăzneală la Mântuitorul nostru Milostiv, izbăviți-ne de patimi și boli pe toți cei care vă cântă prin credință și dragoste: ***Bucurați-vă, Sfinților doctori binecuvântați, vindecători ai sufletelor și trupurilor noastre!***

Rugăciune

O, lucrători minunaţi şi slăviţi, tămăduitori fără de argint, îngeri pământești și oameni cerești, grabnic ascultători ai tuturor celor care vin în fugă la voi. Voi, sfinți ai lui Dumnezeu, umpleți întreaga lume cu nenumărate minuni și nu numai că vindecați afecțiunile trupești, ci luminați și sufletele prin credința lui Hristos, întăriți răbdarea în boli, îi învăţaţi pe cei aflați în boli grave despre corectarea vieții, aducându-I la Hristos prin pocăință, prin puterea lui Dumnezeu Atotputernic şi prin darurile abundente ale harului pe care le aveţi.

Din acest motiv, noi, nevrednicii și păcătoșii, cădem în genunchi la voi Sfinţilor doctori plini de har și ne rugăm cu dragoste: auziți suspinul oamenilor suferinzi, rugaţi-vă Doctorului Ceresc al sufletelor și trupurilor noastre și prea curatei Sale Maici să ne dea vindecarea de bolile noastre, să ne salveze de afecţiunile noastre crude și incurabile, de slăbirea corpului, de tulburarea şi delirul minții și de bolile mortale, de moartea subită, să ne scoată din orice nenorocire și întristare și din orice rău; ajutați-i pe toți cei slabi în credinţă și pe cei care disperă în ajutorul uman, care vin alergând la voi cu speranță.

Daţi-le mângâiere și bucurie tuturor care fac munca grea, aflaţi în închisoare și în temnițe, celor deznădăjduiţi și cu mijlocirea voastră caldă către Dumnezeu, aduceţi-ne în credința ortodoxă, în gândul lui Dumnezeu, în rugăciuni harnice către Dumnezeu.

Rugaţi-vă Domnului să ne dea tuturor o moarte creștinească nedureroasă, nerușinată, pașnică, să luăm parte înainte la dumnezeiesca Împărtășanie și să dăm răspuns bun la Judecata de Apoi, ca având speranța mântuirii să ajungem şi noi în Împărăția pe care Domnul a pregătit-o pentru cei care Îl iubesc, iar noi vom fi cinstiţi împreună cu voi, sfinți ai lui Dumnezeu, să Îl slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt în vecii vecilor. Amin.

Apoi: Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti cea mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/03/13/acatistul-tuturor-sfintilor-vindecatori-doctori-fara-de-arginti-si-facatori-de-minuni/

Acatistul de vindecare către toţi sfinţii, mucenicii şi Puterile cereşti

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Vouă sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti, Îngeri tămăduitori care în cer aţi primit cununi de slavă, ne rugăm să cereţi pentru noi de la Domnul sănătate trupească şi sufletească şi mulţumire aducem grăind vouă: ***Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!***

Icosul 1

Sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti, voi slujitori curaţi ai Sfintei Treimi vă rugaţi neîncetat pentru noi păcătoşii, iar noi doar când suntem în necazuri la voi alergăm. Acum cu bucurie grăim către voi:
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, îngeri tămăduitori ai oamenilor;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care staţi în slava cea cerească;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti că ne îndrumaţi spre fapte bune;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care tămăduiri de la Dumnezeu împărţiţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti căci cu sfaturile voastre viaţa ne-o îndrumaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, apărătorii noştri în necazuri;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, doctori fără de arginți;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 2

Nu sunt atâtea zile în calendar pentru a cinsti după al lor nume pe toţi slujitorii lui Dumnezeu din ceruri, dar în fiecare zi să le aducem un gând de mulţumire şi cu inimi curate să le zicem: ***Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!***

Icosul 2

Sfintelor făpturi plăcute ale lui Dumnezeu cereţi pentru noi de la Sfânta Treime lumină şi înţelepciune minţii noastre, iar noi cu mulţumire să cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti că Maica Domnului e pururea cu voi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti că Domnul v-a dat har şi ştiinţă să tămăduiţi trupul şi sufletul;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti că slujitori neobosiţi ai Treimii sunteţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti de viaţa voastră veşnică;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti călăuzitori spre drumul drept;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti că mulţi dintre voi mai înainte în trup aţi fost;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti că binecuvintaţi trăiţi în Patria Cerească;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 3

Sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti uitaţi-vă la noi cei slabi trupeşte şi sufleteşte şi prin rugăciunile voastre, curăţaţi-ne de întinăciunile minţii omeneşti şi diavoleşti, iar noi cu bucurie să zicem către voi: ***Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!***

Icosul 3

Voi cei ce locuiţi în casa Tatălui Ceresc, fericirea cea negrăită şi nepricepută de a noastră minte, măcar pentru o clipă limpeziţi-ne în simţuri să vedem ce pierdem când ne lipim de a lumii mărire.

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, darul Sfântului Duh e cu voi;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, tămăduitori ai lumii întregi;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că pe călcătorii de legi ale lui Dumnezeu îi mustraţi;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că Domnul vă trimite să ne ajutaţi;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că multe minuni ne-aţi arătat;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că lupta împotriva diavolilor cu putere de la Domnul aţi câştigat;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, stele prea strălucitoare;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 4

Voi toţi cei de sus sfinţi, mucenici, Puteri cereşti de rău v-aţi izbăvit şi în Patria cerească vă odihniţi, iar inimile noastre neîncetat aduc slavă lui Dumnezeu şi cântarea de biruinţă: ***Aliluia!***

Icosul 4

Cântare de mulţumire aş aduce fiecăruia în parte, dar sunt doar un om şi atunci zic cu bucurie la toţi:

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, drept învăţători ai omenirii;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că Domnul v-a dat harul tămăduirii;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, doctorii inimilor noastre;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, mărturisitori ai dreptei credinţe;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, grăitori de adevăr;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că taina Treimii aţi aflat;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că norii negrii îi alungaţi;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 5

Învăluiţi în harul lui Dumnezeu cu multă râvnă sfântă vă străduiţi, ca în fiecare zi să întoarceţi din drumuri rele sufletele noastre rătăcite. Cu capetele plecate vă zicem vouă: ***Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!***

Icosul 5

Lupta cea bună voi aţi luptat şi viaţa cea veşnică aţi câştigat, biruind răul cu iubirea de Hristos, pentru noi sunteţi pildă şi înălţându-ne cugetele spre cer cântăm:
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, bucuriile Tatălui Ceresc;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, laudele Fiului Împărătesc;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, desfătări ale Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, crescători de fii şi fiice duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, sfinţilor şi mucenicilor, răbdători ai multor patimi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor şi mucenicilor, că prin chinuri înfricoşătoare aţi trecut;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că multe minuni aţi săvârşit;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 6

Pe voi sfinţilor şi mucenicilor, Domnul Iisus v-a iubit şi întărit pentru că aţi renunţat la bogăţiile deşarte ale acestei lumi şi vindecători de toate bolile v-a făcut, pentru aceasta vă mulţumim zicând: ***Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!***

Icosul 6

Voi prea luminoase stele ale Bisericii noastre scoate-ţi-ne din marea păcatelor şi pe calea cea dreaptă ne povăţuiţi şi curăţiţi fiind de voi să cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, ocrotitori neobosiţi ai lumii toate;
Bucuraţi-vă, sfinţilor şi mucenicilor, că Domnul v-a răsplătit cu har şi după moarte;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, mult luminători;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că iubirea de Dumnezeu ne învăţaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care cererile noastre bune cu voia lui Dumnezeu le împliniţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că înţelepţi şi blânzi voi sunteţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, cinstitori ai Maicii prea curate;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 7

Rugămu-vă pe voi sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti să cereţi de la Domnul înţelepciune minţii noastre pentru a înţelege că greşelile duc la boală, iar iertarea şi iubirea duc la Patria cerească, iar noi mulţumind să zicem vouă: ***Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!***

Icosul 7

Voi sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti credinţa dreaptă aţi urmat şi iubirii de oameni v-aţi dedicat slujind lui Iisus Hristos, iubirea infinită de Tatăl plămădită. Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, şi ne învăţaţi şi pe noi dragostea curată pentru a Domnului zidire;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, şi de rele ne scăpaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, şi boala din trupurile noastre o înlăturaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, şi lumină în sufletele noastre trimiteţi cu a Domnului voie;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, şi din norii răului în care suntem învăluiţi ne scoateţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care aveţi putere să vindecaţi orice boală;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că taina tămăduirii sufletului ne învăţaţi pe noi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 8

Mulţumim Domnului pentru slujitorii lui că ne ajută neîncetat în boala trupească sau sufletească care vine ca urmare a greşelilor noastre, de acum sau din trecut şi împreună să cântăm Celui ce ne-a zidit pe toţi: ***Aliluia!***

Icosul 8

Când vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi ne înconjoară şi boala ne doboară, la sânul vostru ne trezim şi aducem lacrimi fierbinţi drept plată.
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care ştiţi a dezlega orice nu e în legea Sfintei Treimi;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care gândurile ce vin de la duşmani le surpaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care aveţi putere să treceţi peste demoni;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care trupul înviaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care pe săraci îi ajutaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care pe cei mâhniţi îi mângâiaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, grabnici ajutători;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 9

Doamne, toţi în cer Te slăvesc neîncetat şi noi pe pământ cu buze de tină îţi mulţumim pentru tot ce ne-ai dat şi pentru ai Tăi slujitori care vin la noi în clipe de necaz şi cu bucurie zicem împreună cu ei: ***Aliluia!***

Icosul 9

Pentru voi sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti multe cuvinte am putea aduce, dar plecând capul vă cântăm aşa:
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, iubitori de Hristos;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, încununaţi de harul Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, sfătuiţi de Maica Domnului;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, fiinţe laminate;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, doctori neobosiţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că faptele voastre slăvesc pe Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, dătători de bucurii.
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 10

Noi suntem departe de calea mântuirii, neştiind măcar de ce am venit pe pământ, dar în ceasul bolii trupeşti la voi strigăm sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, ca pe Domnul să-l rugaţi să ne mântuiască.

Icosul 10

Sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti, slujitori neobosiţi ai Domnului prin voi şi prin părinţii sfinţi laude şi închinăciune aducem lui Dumnezeu ce se îngrijeşte de noi.
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, aleşi ai lui Dumnezeu din vecie;
Bucuraţi-vă, sfinţilor şi mucenicilor, că prooroci ai Domnului aţi fost;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, căci cu credinţă aţi slujit Domnului;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, petale ale Florii prea curate;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că voi eresurile le surpaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că de boală ne scăpaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că negreala inimilor curăţaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 11
În vremurile de acum avem nevoie de ajutorul vostru sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti, că avem inimile goale şi gândul spre bogăţiile lumeşti şi asta ne duce la boală şi la suferinţă. Cu voi îndrăznim să cântăm şi noi cântarea de biruinţă: ***Aliluia!***

Icosul 11
Din necurăţia sufletului nostru se nasc multe rele pe pământ, sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti, veniţi-ne în ajutor că suntem neputincioşi şi goi şi către voi din suflet strigăm:
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care credinţa dreaptă în Tatăl Ceresc aveţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care iubire de Hristos aveţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, cărora Duhul Sfânt har v-a dat;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care de Maica prea curată aţi fost ocrotiţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, ai oamenilor tămăduitori;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că prin iubirea de Hristos sufletul îl vindecaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că ale lui Hristos biserici le vegheaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 12
Sfânta Treime prin voi sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti nouă tuturor ne arată că toţi cei ce fac voia Lui cu inimă curată, slavă au în Patria cerească şi noi să ne dorim să le urmăm lor şi lui Dumnezeu să-i cântăm neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 12
Sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti ştiţi că atunci cînd dăm de boală şi necaz alergăm la voi, cerând iertare vă cântăm:
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care cu mintea voastră pe Dumnezeu L-aţi cunoscut;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, că ştiinţa Lui aţi priceput;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care lui Iisus Hristos aţi slujit în dreptate;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care prin învăţături împărţiţi lumină şi sănătate;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care pe diavoli îi goniţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care pe noi cei slabi în credinţă ne întăriţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, care putere de la Domnul Iisus aţi luat;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 13 (de 3 ori)
După al vostru nume doar Dumnezeu cel în Treime slăvit vă ştie, noi doar cântăm şi vă mulţumim pentru ajutorul dat nouă. Bucuraţi-vă, sfinţilor străbuni ai lui Hristos; bucuraţi-vă, sfinţilor prooroci; bucuraţi-vă, sfinţilor apostoli; bucuraţi-vă, sfinţilor mucenici şi muceniţe; bucuraţi-vă, cuvioşilor părinţi; bucuraţi-vă, cuvioaselor maici; bucuraţi-vă, fecioarelor; bucuraţi-vă, Puterilor cereşti slujitori şi rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Se spune iarăşi:

Icosul 1
Sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti, voi slujitori curaţi ai Sfintei Treimi vă rugaţi neîncetat pentru noi păcătoşii, iar noi doar când suntem în necazuri la voi alergăm. Acum cu bucurie grăim către voi:
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, îngeri tămăduitori ai oamenilor;

Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care staţi în slava cea cerească;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti că ne îndrumaţi spre fapte bune;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti care tămăduiri de la Dumnezeu împărţiţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti căci cu sfaturile voastre viaţa ne-o îndrumaţi;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, apărătorii noştri în necazuri;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti, doctori fără de arginți;
Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!

Condacul 1

Vouă sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti, Îngeri tămăduitori care în cer aţi primit cununi de slavă, ne rugăm să cereţi pentru noi de la Domnul sănătate trupească şi sufletească şi mulţumire aducem grăind vouă: ***Bucuraţi-vă, sfinţilor, mucenicilor şi Puterilor cereşti rugători fierbinţi către Dumnezeu pentru sănătatea noastră!***

Rugăciune

O, sfinţilor, mucenicilor, Puterilor cereşti făpturi plăcute ale lui Dumnezeu, cu milostivire uitaţi-vă către noi şi prin mijlocirea voastră cereţi de la Domnul milă şi iertare de păcate, celor bolnavi sănătate, întăriţi neputinţele noastre, apăraţi-ne de ispite şi înşelăciuni şi treziţi în noi dragostea cea curată şi sfântă pentru Domnul. Îndreptaţi paşii noştri pe calea cea curată a lui Hristos şi a împlinirii voii lui Dumnezeu Tatăl ca de acum înainte viaţă curată să trăim şi cu bucurie să mulţumim Treimii Sfinte: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh în vecii vecilor. Amin!

Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sursa:
https://luminadiniubire.wordpress.com/2018/02/22/acatist-sfintii-mucenicii-puterile-ceresti-vindecarea/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/09/17/acatistul-de-vindecare-catre-toti-sfintii-mucenicii-si-puterile-ceresti/

Rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos pentru izbăvire de boală

Prea puternice şi slăvite Doamne, Iisuse Hristoase, Tu care ai venit în lume să tămăduieşti neputinţele oamenilor, care nu ai venit să chemi la pocăinţă pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi, şi ai primit moarte pe cruce pentru mântuirea noastră. Din adâncul inimii Te rog să primeşti smerita mea nevoinţa şi această mică rugăciune a mea pentru cel încercat de boală. Mântuieşte-l, Doamne, precum ştii, ca un bun şi iubitor de oameni, şi rânduieşte Tu toate spre folosul său. Că noi neputincioşi suntem şi nu îl putem ajuta, dacă nu ne vei lumina cu harul Tău.

De e voia Ta, îl poţi pedepsi precum se cade pentru păcatele sale, tămăduindu-l cu ierburile amare ale durerii, ca un Doctor priceput, precum vei vrea. Dar căzând înaintea Ta, Te rog îndură-Te de robul Tău, potoleşte-i fierbinţeala, alină-i suferinţa, ridică-l din patul durerii.

Să îi fie această încercare prin care trece spre îndreptarea vieţii, spre început bun mântuirii şi spre iertarea păcatelor.

Şi dacă îi este de folos să ducă mai departe crucea bolii, fie, Doamne, după voia Ta, nu după voia noastră. Dăruieşte-i lui răbdare şi linişte, alungând de la el toată frica şi toată deznădejdea, ca să nu fie îngenuncheat de durere şi să cârtească sau să cadă în patima mâniei.

Ajută-l, Iubitorule de oameni, ca văzând el mila Ta să cadă la picioarele Tale cu lacrimi de pocăinţă şi de mulţumire, ca să se învrednicească să audă glasul Tău cel sfânt: „Iertate îţi sunt păcatele!”. Amin.

Rugăciune către Maica Domnului pentru vindecarea de boli

Preasfântă, prea curată şi prea minunată Fecioară şi Maică a Domnului nostru Iisus Hristos, Te rugăm ascultă rugăciunea nevrednicilor robi (numele) şi vindecă-ne pe noi, pe cei din familiile noastre şi pe toţi suferinzii din lumea asta bolnavă, de bolile grele, de bolile ştiute şi neştiute de noi.

Fie ca toţi creştinii să te prea mărească şi să te prea cinstească pe tine, iar noi să avem tot ajutorul cel bun, sfânt şi ceresc.

Îţi mulţumim Maică Sfântă pentru vindecare, pentru tot ajutorul tău, pentru mijlocirea ta la Preabunul Dumnezeu, că tu eşti scară la Cerul sfânt, pentru rugăciunile noastre şi ajutor nemijlocit în cererile noastre cele îndreptăţite. Amin!

Rugăciune pentru copilul bolnav

Te rugăm, Doamne, vindecă durerea acestui copil, robul Tău (numele). Alungă de la el toată boala şi toată neputinţa. Tu, care eşti doctor al sufletelor şi al trupurilor, arată şi acum puterea milostivirii Tale.

Vindecă-l pe el, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunile pe care le înalţi înaintea Fiului tău şi Dumnezeului nostru.

Vindecaţi-l pe el, Sfinţilor care aţi primit de la Dumnezeu darul tămăduirii şi aţi vindecat mulţime de bolnavi.

O, Doamne Iisuse Hristoase, primeşte puţina noastră rugăciune pentru copilul acesta (numele), stinge-i focul ce l-a cuprins, încetează-i boala, ridică-l din patul durerii, întru slava Numelui Tău. Că Tu eşti Cel care vindeci neputinţele, Hristoase Dumnezeule, şi Ţie slavă Îţi înălţăm în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune pentru bolnavul care nu poate dormi

Dumnezeule cel mare şi lăudat, necuprins de gând şi de cuvânt, care ai zidit pe om cu mâna Ta, ţărână luând din pământ, şi cu chipul Tău l-ai cinstit pe el; Iisuse Hristoase, numele cel prea dorit, împreună cu Părintele Tău cel fără de început şi cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă Făcătorul Tău Duh, arată-Te la robul Tău (Numele) şi-l cercetează, în suflet şi în trup, fiind rugat de prea mărita stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria; de Sfintele puteri cereşti fără de trup; de cinstitul, măritul, proorocul, Înaintemergătorul şi Botezătorul Ioan; de sfinţii, măriţii şi întru tot lăudaţii apostoli; de cei între sfinţi părinţii noştri şi dascăli ai lumii: Vasile cel mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul şi Ioan Gură de Aur; de Atanasie, de Chiril, de Nicolae cel din Mira, de Spiridon, făcătorul de minuni, şi de toţi sfinţii ierarhi; de Sfântul apostol întâiul mucenic şi arhidiacon Ştefan; de Sfinţii, măriţii şi marii mucenici Gheorghe, purtătorul de biruinţă, Dimitrie, izvorâtorul de mir, Teodor Tiron şi Teodor Stratilat şi de toţi sfinţii mucenici; de prea cuvioşii şi de Dumnezeu purtătorii părinţii noştri Antonie, Eftimie, Sava cel sfinţit, Teodosie începătorul vieţii de obşte, Onufrie, Arsenie, Atanasie cel din Aton, şi de toţi prea cuvioşii părinţi; de sfinţii şi tămăduitorii fără de arginţi Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Pantelimon şi Ermolae, Samson şi Diomid, Talaleu şi Trifon şi de Sfântul (numele), a cărui pomenire săvârşim şi de toţi sfinţii Tăi.

Şi dă robului Tău (numele) somn de odihnă, somn trupesc, de sănătate, de mântuire şi de viaţă, tărie sufletului şi trupului. Şi precum oarecând ai cercetat pe Abimeleh, robul Tău, la via Agripei, şi i-ai dat lui somn mângâietor, ca să nu vadă căderea Ierusalimului, şi l-ai adormit pe el cu somn întăritor şi iarăşi l-ai sculat într-o clipă devreme spre slava bunătăţii Tale; încă şi pe sfinţii Tăi, măriţii şapte tineri, i-ai arătat vestitori mărturiei arătării Tale în zilele lui Deciu împăratul şi prigonitorul,

pe care i-ai adormit în peşteră trei sute şaptezeci şi doi de ani şi ca nişte prunci ce se încălzesc la sânul maicii lor n-au suferit nici o stricăciune, spre lauda şi slava iubirii Tale de oameni şi spre arătarea şi adeverirea naşterii noastre celei de a doua şi a învierii tuturor; Însuţi dar, Iubitorule de oameni împărate, vino şi acum cu pogorârea Sfântului Tău Duh, şi cercetează pe robul Tău (numele), şi-i dăruieşte sănătate, tărie şi bună vârtute prin bunătatea Ta, pentru că de la Tine este toată darea cea bună şi tot darul cel desăvârşit.

Că Tu eşti doctorul sufletelor şi al trupurilor noastre, şi Ţie slavă şi mulţumire şi închinăciune înălţăm, împreună şi Părintelui Tău celui fără de început şi Preasfântului şi Bunului şi de viaţă Făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Rugăciune de mulțumire pentru însănătoșire

De binefacerile Tale ca un rob nevrednic învrednicindu-mă, mulţumire Îţi aduc Ţie, Dumnezeule al îndurărilor şi a toată milostivirea, că nu ai trecut cu vederea cererile mele, ci mi-ai arătat iubirea Ta de oameni.

Grele au fost încercările prin care am trecut, şi teama m-a cuprins că nu voi şti să le stau împotrivă. Ştiam că neputinţa mea este mare, dar m-ai făcut să simt că mai mare este dragostea Ta faţă de tot omul care Te cheamă în ajutor.

Preadulce Iisuse, aşa cum ai împlinit cererile mele, aşa întăreşte-mă să plinesc şi eu poruncile Tale cele sfinte. Precum nu ai şovăit a tămădui trupul meu, aşa nu şovăi a curăţi şi sufletul meu de toată întinăciunea. Căci ce folos voi avea dacă trupul va avea sănătate, dar sufletul va fi cuprins de boală? Sau ce folos voi avea dacă până la sfârşitul vieţii pământeşti trupul meu nu va cunoaşte boala, dacă după Înviere va fi pradă durerilor?

O, să nu-mi pun nădejdea în sănătatea trupului, ca să nu fiu ruşinat. Căci cine se laudă cu sănătatea poate fi smerit de Dumnezeu prin amară suferinţă. Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda decât în numele Tău, Doamne, Dumnezeul meu.

Îndrăznesc să Te rog, Preabunule Doamne, ca ori de câte ori furtuna încercărilor se va abate asupra sufletului meu, să mă ajuţi aşa cum m-ai ajutat şi de data aceasta. Pentru că în afară de Tine nu pot afla izbăvire.

Mulţumindu-Ţi iară şi iară pentru facerile Tale de bine, pentru cele arătate şi cele ascunse, Te rog ocroteşte cu harul Tău pe tot poporul bine credincios, pe toţi cei ce iubesc Biserica Ta şi defăimează învăţăturile pierzătoare de suflet, ca să Te lăudăm şi să Te slăvim în vecii vecilor. Amin.

Rugăciuni pentru sănătate

Sănătatea este un dar prețios pe care Dumnezeu ni l-a oferit și trebuie să ne străduim să o păstrăm și să o îngrijim în toate aspectele vieții noastre. În momentele de încercare, când suferim de boli și necazuri, rugăciunile pentru sănătate ne ajută să ne întărim încrederea în puterea vindecătoare a lui Dumnezeu și să ne întoarcem către El pentru a primi mângâiere și sprijin.

În această pagină dedicată rugăciunilor pentru sănătate, veți găsi o selecție de rugăciuni pentru vindecarea de boli și întărirea sănătății, precum și indicații despre cum să le rostiți cu smerenie și credință.

Fie ca aceste rugăciuni să vă lumineze calea spre vindecare și să vă întărească în dragostea și harul lui Dumnezeu.

Rugăciune pentru sănătate și vindecarea de boli

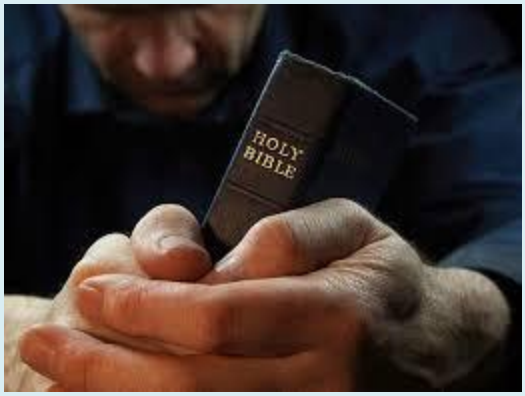

Doamne, Atotputernice și Milostive, Tu ești izvorul sănătății și al vindecării. Îmi încredințez trupul și sufletul în mâinile Tale iubitoare și Te rog să-mi redai sănătatea și să mă vindeci de boala care mă apasă (numele bolii, dacă este cunoscută).

Îmbracă-mă cu puterea Ta cea sfântă și umple-mă cu harul Tău vindecător, ca să pot sluji întru bucurie și să Te măresc în veci. Amin.

Rugăciune pentru sănătatea copiilor

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Maică a milei și a iubirii, Te rog să întorci privirea Ta cea milostivă asupra copiilor mei (numele copiilor) și să-i păzești de boală și de primejdii. Pogoară asupra lor harul tău cel tămăduitor și întărește-le sănătatea, ca să crească întru credința și în dragostea pentru Hristos, Mântuitorul nostru. Amin.

Rugăciune pentru vindecare în vreme de boală

Sfinte Ioane cel milostiv, roagă-te pentru mine înaintea tronului lui Dumnezeu, ca să mă vindece de boala ce mă apasă și să-mi întărească sănătatea, ca să pot sluji întru bucurie și să duc o viață plină de credință și de evlavie. Prin mijlocirea ta, să se reverse asupra mea harul tămăduirii și să mă întărească în lupta împotriva ispitelor și a slăbiciunilor trupești. Amin.

Indicații pentru rostirea rugăciunilor pentru sănătate

Alegeți un loc liniștit și curat pentru rugăciune, unde să vă puteți concentra asupra cuvintelor și a inimii voastre. Este bine să vă rugați în fața icoanelor sfinte, dacă este posibil.

Rostiți rugăciunile pentru sănătate cu smerenie și cu inima deschisă, având încredere în puterea lui Dumnezeu de a vă vindeca și de a vă întări.

Repetați rugăciunile pentru sănătate de câte ori simțiți nevoia, în special în momentele de încercare și de suferință. Rugăciunile pot fi rostite dimineața, seara sau ori de câte ori simțiți nevoia să vă adresați lui Dumnezeu pentru vindecare și sprijin.

Completând rugăciunile pentru sănătate, puteți să țineți post, să faceți milostenie și să participați la Sfintele Slujbe, pentru a vă întări legătura cu Dumnezeu și a primi harul Lui vindecător.

Fie ca aceste rugăciuni pentru sănătate să vă aducă mângâiere, vindecare și întărire în credință și în dragostea lui Dumnezeu.

Să ne rugăm unii pentru alții, ca să fim parte din trupul lui Hristos și să fim uniți în harul și mântuirea pe care ni le-a dăruit Mântuitorul nostru. Amin.

Sursa:
https://www.rugaciuni.com/rugaciuni-pentru-sanatate/

Sfinţii doctori fără de arginţi, făcători de minuni, Chir şi Ioan (31 ianuarie şi 28 iunie)

Materiale despre Sfinţii doctori fără de arginţi, făcători de minuni, Chir şi Ioan:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-doctori-f%C4%83r%C4%83-de-argin%C5%A3i,-Chir-%C5%9Fi-Ioan

https://archive.org/details/@steaemy?query=Chir+%C5%9Fi+Ioan

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Chir+%C5%9Fi+Ioan+

***

Sfinţii mucenici, făcători de minuni şi „doctori fără de arginţi” Chir şi Ioan au pătimit, dându-şi viaţa pentru credinţa creştină, la începutul secolului al IV-lea, în timpul marii persecuţii a creştinilor ordonată de împăratul Diocleţian. Prăznuirea lor în Biserica ortodoxă se face la 31 ianuarie, iar la 28 iunie se face pomenirea aflării cinstitelor lor moaşte.

&&&

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan şi către cei împreună cu dânşii (31 ianuarie)

Troparul Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan şi al celor împreună cu dânşii, glasul al 5-lea: Sălăşluindu-se darul Treimii în inimile voastre cele curate, prea fericiţilor Chir şi Ioan, v-aţi arătat înfricoşători izgo-nitori ai duhurilor celor necurate şi aţi fost tămăduitori ai neputinţelor, nu numai ai celor descoperite, ci şi ai celor ascunse drept aceea, îndrăzneală având către Dumnezeu Cel Iubitor de oameni, prin rugăciunile voastre, cele neîncetate, tămăduiţi patimile noastre.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stăpânire asupra înşelăciunii ai luat, fericite Chir, având împreună pătimitor al ostenelilor pe măritul mucenic Ioan pentru aceasta, împreună vă îndulciţi de cea mai aleasă desfătare în ceruri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ascultare duhovnicească încingându-te, Sfinte Chir prea cinstite şi părăsind oştirea pământească, vrednicule de laudă, Sfinte Ioan aţi ridicat împotriva demonilor semne de biruinţă de la Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Femeile îndumnezeite râvnind la fapta cea bună a Sfintei Tecla, cucernic s-au îmbrăcat în veşmântul fecioriei, cel asemenea cu îngerii şi de dragostea mu-ceniciei, în vederea luptelor s-au pregătit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din tine, Preacurată, cea plină de har, ne-a răsărit nouă Soarele dreptăţii, Hristos şi a luminat pe cei ce şedeau înainte întru cele mai întărite închisori ale întunericului.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii cei prea lăudaţi, cu trupul cel neputincios, împuterniciţi de Patimile lui Hristos, au biruit pe ucigaşul de oameni.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii lui Hristos primind chinurile trupeşti, se bucurau duhovniceşte, de desfătarea cea nepieritoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu Crucea, slăbiciunea firii femeieşti s-a întărit; drept aceea bărbăteşte a pus pe fugă pe vrăjmaşul balaur.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai tu, Maica lui Dumnezeu, te-ai făcut celor de pe pământ mijlocitoare a bunătăţilor celor mai presus de fire pentru aceasta strigăm ţie: Bucură-te!

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumina cea Neînserată a harului a pus capăt înşelăciunii celei iubitoare de întuneric a vrăjmaşului, arătând pe Sfinţii mucenici Chir şi Ioan, strălucind ca nişte luminători.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Atraşi au fost de dragostea Preasfintei Treimi, mucenicii şi de Dânsa fiind întă-riţi, Sfinţii Chir şi Ioan cu unirea cea mai bună, s-au arătat organe ale lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cât de sfânt este locaşul vostru cel de tămăduiri, nebiruiţilor mucenici? Că alun-gă lepra duhurilor celor viclene şi tuturor celor ce bolesc le dă har tămăduitor de rele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fără ispită de nuntă ai născut, o, Fecioară! Şi după naştere te-ai arătat iarăşi Fecioară pentru aceasta neîncetat şi cu credinţă neîndoielnică strigăm ţie: Bucură-te, Stăpână!

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea Sfântă, Care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei doi mucenici Te-au dorit pe Tine, Mântuitorule; Tu Sfinte, după vrednicie te-ai odihnit întru Sfinţii Tăi Chir şi Ioan.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Al Tău lucru este, Bunule, surparea vrăjmaşului; Tu, cu Crucea Ta, i-ai făcut pe ei mărturisitori ai dreptei cinstiri de Dumnezeu şi cu mărire i-ai încununat pe ei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţii mucenici Ioan şi Chir cu cuget neînfricat viteze au făcut pe fecioare, îmbărbătându-le să Te iubească numai pe Tine, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine pavăză nebiruită asupra vrăjmaşilor te punem înainte, pe tine ancoră şi nădejde a mântuirii noastre te-am câştigat, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie, Doamne...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii au ales mai bine a se jertfi pentru Hristos, decât a jertfi vrăjmaşului; au dat întâietate, faţă de vicleanul tiran, Celui ce ca un Miel S-a jertfit pentru noi, din milostivire.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce sfâşiau fără de milă pe mucenici, simţeau durere; iar celor sfâşiaţi, rănile li se păreau ca nişte săgeţi de copii; căci erau întăriţi, în chip minunat, de Dumnezeiescul Duh.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Doimea celor ce cugetau deopotrivă, mărturisindu-Te cu credinţă şi cu luptă bărbătească Domn şi Împărat a toată făptura a stat împotriva celor fărădelege, până la sânge.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Muceniţa Atanasia împreună cu Eudoxia, cu Teodota şi cu dumnezeiasca Teoctista, odraslele ei, cu moartea lor şi-au agonisit laudă nemuritoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin naşterea ta ne slobozim din blestemul strămoaşei Eva; că tu, Fecioară Maică, născând pe Hristos, în locul blestemului, ne-ai izvorât toată Bine-cuvântarea.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie, Doamne, cu glas de laudă strigă către Tine Biserica, curăţindu-se de spurcatul sânge al demonilor, cu Sângele cel curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavo-slovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

Din dumnezeiescul har primind, sfinţilor, dar de minuni, faceţi minuni neîncetat, tăind toate patimile noastre cu meşteşugul tămăduitor cel nevăzut, de Dumnezeu înţelepţite Chir cu Sfântul Ioan cel pururea mărit, că voi sunteţi Dumnezeieşti doctori.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persan tinerii lui Avraam, cu dorinţa dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi au cântat: Binecuvântat eşti, în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luptătorii cumpănind cugetarea, ca într-un taler de cântar, cu greutatea Slavei celei Preacurate, strigau: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii necunoscând planurile vrăjmaşului şi îndepărtând cu scârbă toate feluritele lui amăgiri şi chinuri, strigau: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu răbdarea suferinţelor încununându-se Sfinţii mucenici Chir şi Ioan, ade-văraţii slujitori ai Treimii, strigau: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti locaş Dumnezeiesc sfânt al Celui Preaînalt, bucură-te că prin tine s-a dat bucuria, Născătoare de Dumnezeu, celor ce strigă: Binecuvântată eşti tu între femei, Preacurată Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Nelegiuiţii îndemnau cumplit la tăgăduirea lui Dumnezeu Cel Adevărat din Fire; dar sfinţii mucenici şi doctori fără de arginţi Chir şi Ioan, cei nebiruiţi, pornind de la zidire, arătau pe Cel ce este Ziditorul tuturor, strigând: Bine-cuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Nebuneşte fiind turbaţi de înşelăciune, tiranii cei ce cugetau cele pământeşti, împingeau la viaţă, prin moarte, pe cei ce aveau vieţuirea nestricată întru înălţime şi care strigau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Moaştele mucenicilor au arătat fulgere de minuni în lume, Hristoase, biruind înşelăciunea nălucirii celei ticăloase şi dând vindecări celor ce strigă cu bună cuviinţă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul Cel din Tatăl, fiind mai înainte fără de maică, mai târziu a fost fără de tată, Întrupându-Se din tine, Preacurată, Cel ce era mai înainte fără de trup, vrând, pentru milostivire, să mântuiască pe cei ce cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel în groapă, gurile leilor cele deschise le-a închis iar puterea focului au stins-o, încingându-se cu fapta bună, tinerii cei iubitori de dreapta cinstire de Dumnezeu, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ascultătoare până la moarte s-a arătat perechea nebiruiţilor mucenici Chir şi Ioan faţă de dumnezeieştile porunci ale Stăpânului pentru aceea în mâinile Ziditorului şi-au dat sufletele lor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Doi luminători luminează făcliile minunilor, dintr-o singură Fântână purtătoare de Lumină, scoţând bolnavilor tămăduiri, din harul cel nestricăcios pe aceştia după vrednicie să-i mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doimea mucenicilor celor nebiruiţi a teologhisit bărbăteşte Unimea Dumne-zeieştii Fiinţe şi Treimea Ipostaselor, iar pe Cuvântul Cel Întrupat L-au mărturisit un Hristos în două firi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Milostiveşte-te spre mine, Hristoase, când vei veni cu Slavă să judeci lumea; risipeşte negura patimilor mele, cu rugăciunile Aceleia ce Te-a născut şi cu ale sfinţilor Tăi mucenici, ca un Bun şi Mult Milostiv.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, Fecioară, munte netăiat, S-a tăiat, adunând firile cele osebite pentru aceasta bucurându-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Călcând la pământ desfătările cele josnice, v-aţi ridicat cu strălucire, prin har, către Dumnezeiasca înălţime a muceniciei, luptătorilor Chir şi Ioan, luminătorii lumii pentru aceea ne rugăm ca să ne izbăviţi pe noi de întunericul păcatelor şi de boli, rugându-vă Dumnezeului tuturor.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

După Dumnezeu, la acoperământul tău cel dumnezeiesc alergând eu smeritul, Născătoare de Dumnezeu, mă rog ţie: miluieşte-mă, Preacurată; că păcatele mele, Stăpână, îmi covârşesc capul şi mă tem de pedepse şi mă cutremur. Fă rugăciune, Preacurată, către Fiul tău, ca să mă mântuiesc de acestea.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe Tine, Cel Născut din Tatăl Cel fără de început, văzându-te pe Cruce span-zurat, Ceea ce în vremile cele de pe urmă te-a născut, cu Trup, striga: vai mie, Prea iubite Iisuse! Fiule, Cel ce eşti Slăvit de Îngeri ca un Dumnezeu, de ce voind eşti acum Răstignit de oamenii cei nelegiuiţi? Te laud pe Tine, Îndelung Răbdătorule.

Vieţile Sfinţilor - Sfinţii doctori fără de arginţi Chir şi Ioan şi Sfânta muceniţă Atanasia, cu cele trei fiice ale ei (31 ianuarie)

Sfântul Chir, plăcutul lui Dumnezeu, avusese naşterea şi creşterea sa în părţile Egiptului, în cetatea Alexandriei, cea zidită de Alexandru Macedon; el era slăvit cu meşteşugul de doctor şi se tămăduiau de către el bolile trupeşti, neluând plată, iar cu cuvintele sale cele de Dumnezeu insuflate şi cu chipul vieţii sale celei îmbunătăţite tămăduia sufleteştile neputinţe ale oamenilor.

Pentru că, intrând la cei bolnavi, le spunea, nu de la Galin şi de la Hipocrate, ci din aşezămintele sfinţilor prooroci şi apostoli, să se ferească de vătămările păcatelor, care se fac pricinuitoare bolilor trupeşti; căci boala sufletului este mai grea decât toate bolile trupului şi când acela boleşte cu păcatele, de multe ori se întâmplă că şi trupul cade în boală mai grea, dându-i Dumnezeu pedeapsă pentru păcate.

Astfel sfântul învăţând pe bolnavi, încă şi cuvântul lui Dumnezeu propovăduindu-l, pe mulţi elini i-a adus la cunoştinţa adevăratului Dumnezeu şi i-a făcut creştini, îngrijind sufletele şi trupurile acelora, cu doctorie prea aleasă.

Într-acea vreme Diocleţian (284-305), păgânul împărat, a ridicat prigonire asupra creştinilor. Deci, ***a fost clevetit Sfântul Chir, slăvitul doctor alexandrin, la ighemonul Alexandriei, că este creştin şi învaţă pe mulţi credinţa creş-tinească; ighemonul a poruncit îndată să-l prindă.***

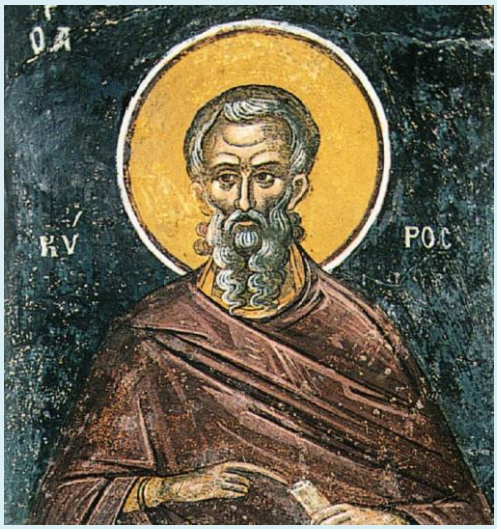

Dar Sfântul Chir, înştiinţându-se de aceasta, a fugit din cetate şi din părţile Egiptului şi a mers în Arabia. Aceasta a făcut-o, nu temându-se de chinuri şi de moartea cea pentru Hristos, ci ascultând cuvintele lui Hristos: Când vă vor izgoni pe voi din cetatea aceasta, fugiţi în cealaltă; apoi, încă vrând ca să ajute celor de aproape şi dorind ca mai bine să se pregătească spre pătimirea pentru Domnul său, întru rânduirea monahicească. Deci, mergând în Arabia, îndată a luat asupră-şi îngerescul chip al monahilor. Dar mai ales, după rânduiala lui Dumnezeu, a fost mergerea lui în Arabia, ca şi acolo pe mulţi să-i aducă la Hristos, izbăvindu-i de pierzare idolească şi apoi la calea mântuirii să-i povăţuiască.

Deci, a lăsat meşteşugul său cel doctoricesc, pentru că a luat de la Dumnezeu darul facerii de minuni şi acum nu cu doftorii şi cu ierburi, ci cu rugăciuni şi cu cuvântul tămăduia toate bolile; iar pentru nişte faceri de minuni ca acestea, se prea mărea numele lui Iisus Hristos; iar mulţime mare de închinători de idoli lăsându-şi rătăcirea lor, se întorceau la Hristos, adevăratul Dumnezeu.

Sfântul Ioan era de neam din Edessa, creştin binecredincios şi cinstit în rân-duiala ostăşească. Atunci ridicând Diocleţian prigonire asupra creştinilor, şi-a lăsat rânduiala cea ostăşească şi slava acestei lumi, patria, casa, neamul şi bogăţia, pe care, socotindu-le a fi toate gunoaie, s-a dus la Ierusalim, unde, petrecând câtăva vreme, ***a auzit despre Sfântul Chir şi despre minunile ce le făcea; căci străbătuse***

vestea despre dânsul pretutindeni şi dorea foarte mult să-l vadă şi să vieţuiască împreună cu acel om plăcut lui Dumnezeu. Drept aceea a mers mai întâi în Alexandria, căutând pe cel dorit, dar neaflându-l acolo, cu dinadinsul întreba despre dânsul unde este. Şi ***înştiinţându-se că este în Arabia, a mers acolo cu sârguinţă şi găsindu-l, s-a lipit de dânsul cu tot sufletul; apoi, s-a făcut singur văzător al minunilor aceluia şi următor al vieţii lui celei îmbunătăţite.***

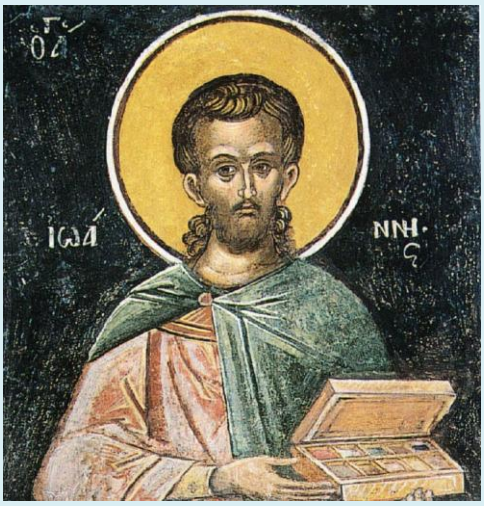

Într-acea vreme a fost prinsă, spre chinuire pentru Hristos, o femeie iubitoare de Dumnezeu, anume Atanasia, cu cele trei fiice ale ei, ale căror nume sunt: Teoctista, Teodosia şi Eudoxia şi le-au dus în cetatea Canon, în care era un ighemon cu numele Sirian.

De care lucru auzind Sfântul Chir şi cu Ioan, se temeau ca să nu cadă de la credinţa în Hristos acele fecioare tinere, care puteau să se înşele nu numai de îngrozirea chinurilor, ci şi lesnicios, cu momirile, puteau a fi ademenite, în tânăra lor vârsta; căci ***Teoctista, cea mai mare dintre ele, era abia de 15 ani, iar cealaltă, Teodosia, de 13 ani, iar cea mai de pe urmă, Eudoxia, era numai de 11 ani.***

Dar Sfântul Chir se îndoia şi despre maica lor Atanasia, că nu şi ea pentru fiice să se plece la păgânătate, nevoind să vadă pe fiicele sale cumplit chinuindu-se şi vărsându-se sângele lor fără cruţare; pentru că este ştiut lucru, că pe mame le doare inima pentru copiii lor.

Astfel, sculându-se s-a dus în cetate ca să întărească în mărturisirea în Hristos pe fecioare şi pe maica lor şi să le facă temătoare de Dumnezeu şi îmbărbătate la chinuri. ***Apoi Sfântul Ioan a urmat Sfântului Chir, ducându-se amândoi la cetatea Canon, la Atanasia, cea ţinută în legături cu fiicele, pe care le întăreau cu felurite cuvinte de Dumnezeu insuflate, pentru dragostea lui Iisus Hristos, încât cu osârdie să-şi pună sufletele pentru El.***

Dar îndată a aflat de aceasta ighemonul Sirian, pentru că ducându-se unul din păgâni la dânsul, i-a spus acestea: "Doi oameni oarecare s-au arătat în cetatea noastră, unul în îmbrăcămintea monahicească şi altul în cea ostăşească şi sfătuiesc pe fecioarele cele prinse să nu se închine la zeii noştri, ci să petreacă în credinţa lor necurată, nici să se supună poruncilor împărăteşti; apoi, le învaţă să cinstească pe un oarecare Iisus şi Aceluia să-I dea dumnezeiască cinste, nebăgând seamă de moarte".

Auzind aceasta Sirian, s-a umplut de mânie şi a poruncit să-i prindă pe amândoi şi să-i aducă înaintea sa. Deci, ***au prins pe Sfinţii Chir şi Ioan şi i-au pus la cercetare înaintea păgânului judecător Sirian.***

Iar el, văzându-i, le-a zis: *"Voi, ticăloşilor vrăjmaşi ai zeilor noştri, vă sârguiţi să amăgiţi pe fecioare şi să înmulţiţi creştineasca credinţă, cu toate meşteşugirile, spre defăimarea împăratului; dacă aţi fost până acum nebuni, apoi, măcar acum lepădând deşarta voastră credinţă cea plină de toate vrăjile, cu rugăciuni şi cu jertfe să milostiviţi pe zei spre voi, ca nu numai să scăpaţi de chinurile cele pregătite vouă, ci să vă învredniciţi şi de cinste de la noi; iar de nu, aveţi să cunoaşteţi nu numai mânia lui Sirian şi a lui Diocleţian, dar chiar a zeilor pe care îi huliţi şi care, măcar că sunt huliţi, acum vor fi izbăvitori cumpliţi ai necinstirii lor".*

La acestea Sfinţii Chir şi Ioan au răspuns, zicând: "Nouă ne este obiceiul, ca puţine să grăim; deci, să ştii cu adevărat, că noi nu poftim vreodată nici cinstea voastră cea deşartă, nici de Hristos nu ne vom lepăda, oricât am pătimi pentru El".

Atunci Sirian, aprinzându-se de mai multă mânie, a scrâşnit din dinţi şi a zis către dânşii: *"Se cădea vouă, necuraţilor, ca să fiţi mulţumiţi cu iubirea de oameni a judecătorului, dacă mai este la voi înţelegere şi lepădându-vă de rătăcirea voastră, să scăpaţi de groaznica certare; dar de vreme ce nu văd la voi decât mândrie, nesupunere şi deşartă înălţare de minte, de aceea nu este nevoie de multe cuvinte, ci se cuvine să ne apucăm de lucru; pentru că aşa veţi lua şi plata cea dorită vouă şi chiar nevrând, vă veţi supune poruncii împărăteşti".*

Zicând aceasta, a poruncit să aducă pe acele fecioare cu maica lor şi a început a chinui în multe feluri pe Sfinţii Mucenici Chir şi Ioan, bătându-i cu bicele, sfărâmându-i cu toiegele, arzându-i cu făclii şi mădularele cele arse udându-le cu oţet şi cu sare. Apoi, frecându-le cu pânze aspre de păr, le udau picioarele cu smoală fiartă şi au pus asupra lor toate scornirile chinurilor, nelăsând nici o tiranie; pe de o parte ca să le izbândească îndrăznirea lor şi să le zdrobească bărbăţia, iar pe de alta să înfricoşeze pe fecioarele cele tinere şi pe maica lor, care priveau la acea cumplită chinuire. Dar nimic n-a sporit chinuitorul urâtor de Dumnezeu, pentru că nici bărbăţia sfinţilor răbdători de chinuri n-a putut s-o clintească, nici pe fecioare şi pe maica lor să le înfricoşeze.

Deci, poruncind să dezlege pe sfinţi, a început la fel a chinui pe Sfânta Atanasia şi pe fiicele ei şi rău chinuindu-le, s-a umplut de mare ruşine, deoarece partea femeiască cea neputincioasă în pătimire cu nimic nu se deosebea de bărbaţii cei tari şi nebiruiţi, adică de Sfinţii Chir şi Ioan, pentru că aceeaşi dragoste şi credinţă pe care o aveau aceia spre Hristos, aceleaşi chinuri le pătimeau pentru El şi aceeaşi bărbăţie o aveau - întărindu-le Dumnezeu - şi pătimeau ca în trupuri străine, nebăgând în seamă chinurile; pentru că priveau spre iubitul Mirele lor Hristos Dumnezeu, Care căuta din înălţimea slavei spre pătimirea mireselor Sale şi le da ajutor.

Deci, dezlegând chinuitorul pe Sfintele muceniţe, le-a osândit la tăierea de săbii; iar ele mergând la moarte, se veseleau ca de nuntă şi s-au tăiat sfintele lor capete, adică al fericitei Atanasia şi ale celor trei fiice ale ei: al Teoctistiei, al Teodosiei şi al Eudoxiei.

După uciderea sfintelor muceniţe, Sfinţii Chir şi Ioan au fost aduşi iarăşi la cercetare, iar tiranul a întins vorbă lungă, ca şi cum se îngrijea de sănătatea lor, apoi arătându-le daruri şi punând de faţă şi chinurile, îi îngrozea cu cea de pe urmă pedeapsă. Dar, după ce a văzut că în zadar se osteneşte, a dat asupra lor răspunsul cel mai de pe urmă: *"Lui Chir învăţătorul şi lui Ioan cel de o credinţă cu dânsul, care au defăimat porunca împărătească şi n-au voit să aducă jertfe marilor zei, poruncim ca după legea împărătească, să li se taie capetele".*

Luându-i ostaşii, le-au tăiat capetele în acelaşi loc unde şi-au pus sufletele pentru Domnul sfintele fecioare cu maica lor, în 31 de zile ale lunii ianuarie; iar creştinii cei tăinuiţi luând sfintele lor trupuri, în ascuns le-au îngropat cu cinste, în biserica Sfântului apostol şi evanghelist Marcu, în osebite mor-minte, adică într-unul pe Sfinţii mucenici Chir şi Ioan, iar în altul pe Sfânta Atanasia cu fiicele ei.

Miniature from the Menologion of Basil II

Iar după mulţi ani, în vremea împărăţiei dreptcredinciosului împărat Teodosie cel tânăr (408-450), Sfântul Chiril, patriarhul Alexandriei (412-444), prin dumnezeiască poruncă, a dus moaştele Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan, în satul ce se numea Manutin, spre izgonirea de acolo a diavolilor celor mulţi spre slava lui Hristos Dumnezeul nostru. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor făcători de minuni şi doctori fără de arginţi, Chir şi Ioan (31 ianuarie)

În această lună (ianuarie), în ziua a treizeci şi una, pomenirea Sfinţilor făcători de minuni şi doctori fără de arginţi, Chir şi Ioan.

Aceşti sfinţi mucenici au trăit în zilele împăratului Diocleţian. Chir era din Alexandra, iar Ioan era din Edesa.

În prigoana pornită atunci împotriva creştinilor, Chir s-a dus spre mare, către aşa-zisul sân al Arabiei şi luând cinul călugăresc a locuit acolo.

Iar Ioan venind la Ierusalim şi auzind de minunile ce le făcea Chir, că vindecă tot felul de boli şi de neputinţe, s-a dus la Alexandria. Iar de acolo aflând unde se găsea Chir, s-a dus la el şi a vieţuit laolaltă cu el.

Şi trăind ei acolo, au auzit că a fost prinsă o femeie, anume Atanasia cu trei fiice ale ei: Teodota, Teoctista şi Eudoxia, pentru credinţa în Hristos şi că trebuie să stea în faţa judecătorului. Sfinţii s-au temut ca nu cumva femeile, de teama chinurilor, să cadă din credinţă. De aceea au mers la ele şi le-au îmbărbătat să rămână tari în chinuri. Din această pricină au fost prinşi şi ei şi după multe chinuri li s-au tăiat capetele, împreună cu femeile despre care a fost vorba.

Sfinţii mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan - frescă din Catedrala Hristos Pantocrator, Decani, Kosovo, Serbia (aproximativ anul 1350)

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Atanasia şi a celor trei fiice ale ei: Teodota, Teoctista şi Eudoxia.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor doctori fără de arginţi şi făcători de minuni, Chir şi Ioan (31 ianuarie)

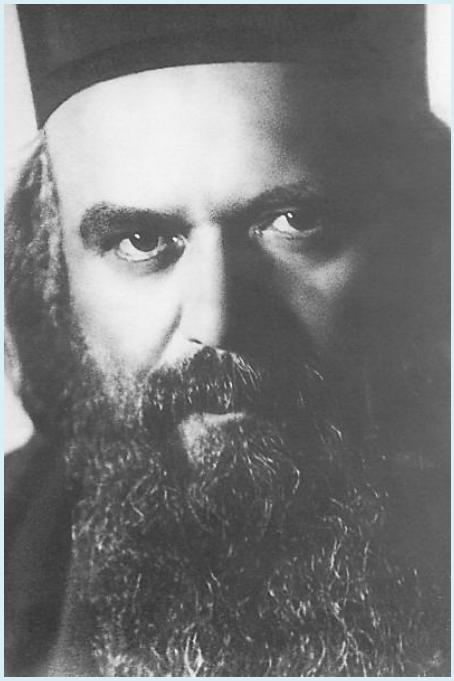

Aceşti slăviţi şi mult milostivi sfinţi nu erau fraţi după trup, ci după duh. La început Chir a locuit în Alexandria, unde era medic şi vindeca oamenii prin îndoita cunoaştere a artei medicale şi a puterii lui Hristos.

Aflând că boala vine asupra omului cel mai mult din cauza păcatului, Chir îi îndruma întotdeauna pe pacienţii săi către pocăinţă, rugăciune şi curăţirea de păcate, care puteau aduce sănătate şi sufletului şi trupului.

Când au început persecuţiile lui Diocleţian asupra creştinilor Chir s-a retras în Arabia unde s-a tuns în monahism. A devenit la fel de cunoscut în Arabia precum fusese şi în Alexandria, aşa încât oamenii alergau la el de pretutindeni pentru vindecare.

Auzind despre Chir, Ioan, care era ofiţer roman la Edessa, a venit să-1 vadă. întâlnindu-se faţă către faţă, s-au iubit ca fraţii şi au rămas împreună vieţuitori întru nevoinţele monahiceşti.

În vremea aceea o femeie creştină pe nume Anastasia a fost chinuită pentru credinţă împreună cu cele trei fiice ale ei, în cetatea Canopus.

Auzind acestea, Chir şi Ioan au venit la Canopus spre a le întări pe mamă şi fiice să nu se lepede de Hristos. Şi cu adevărat prin ajutorul lor Anastasia nu s-a lepădat de credinţă şi a primit cununa muceniciei împreună cu fiicele ei. Fiicele Anastasiei sunt Sfânta Teoctista, în vârstă de cincisprezece ani, Sfânta Teodota, în vârstă de treisprezece ani şi Sfânta Eudochia, în vârstă de unsprezece ani.

Chinuitorii atunci i-au prins şi pe Chir şi Ioan cărora, după întemniţare şi tortură, le-au tăiat capetele la anul 311 după Hristos. Minunile lucrate de aceşti sfinţi atât în timpul vieţii, cât şi după moarte, sunt nenumărate.

Sfintele lor moaşte au fost mutate la Roma în timpul împărăţiei lui Arcadie. Aceşti Sfinţi sunt invocaţi de preotul slujitor la Slujba Sfinţirii Apei, la Taina Sfântului Maslu şi sunt foarte grabnic ajutători celor care suferă de insomnie.

Canon de rugăciune la Sărbătoarea aducerii moaştelor Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan (28 iunie)

Troparul aducerii moaştelor Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan, glasul al 5-lea: Minunile sfinţilor Tăi mucenici, zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule pentru rugăciunile lor, sfaturile păgânilor le risipeşte şi sceptrurile Împărăţiei le întăreşte, ca un bun şi de oameni iubitor.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a izbăvit din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu harul cel tare al Mângâietorului risipind puterea vrăjmaşului, fericiţilor de Dumnezeu, vă rugăm să ne întăriţi pe toţi împotriva patimilor celor ce ne tirănesc.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte nevoitori aţi omorât pe vrăjmaşul, primind har a tămădui patimi de nevindecat pentru aceea, vindecaţi acum patimile inimii mele, înţelepţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin rugăciunile voastre izbăviţi-ne de patimi necuvântătoare pe noi, cei ce vă fericim cu cuvinte pe pământ, pe voi, Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan, care sunteţi dumnezeieşti slugi ale Cuvântului Celui fără de început.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca una ce din prisosul bunătăţii iei asupră-ţi ale noastre, Preacurată de Dumne-zeu dăruită, izbăveşte-ne pe toţi de toată negura, de tot viforul şi de primejdii.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unii ce după lege v-aţi făcut ostaşi ai lui Hristos, aţi ruşinat pe cei fără de lege, purtătorilor de chinuri; ci mă rog, mântuiţi-mă de ruşinea cea veşnică, prea fericiţilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dătătorilor de bine, izbăvitorilor ai tuturor celor ce cu credinţă scapă către voi, izbăviţi sufletul meu şi-mi tămăduiţi patimile trupului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întăriţi-mă, sfinţilor, a umbla pe căile ce duc la viaţă şi mă mântuiţi de toată înşelăciunea vrăjmaşilor, cu dumnezeieştile voastre rugăciuni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut pe Cel ce ridică bolile oamenilor, Prea nevinovată Fecioară, tămăduieşte zdrobirile sufletului meu şi bolile trupului.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, Cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine, căci cu auzul am auzit, Doamne şi m-am spăimântat, că ai venit până la mine, căutându-mă pe mine cel rătăcit pentru aceea prea măresc multă pogorârea Ta, cea către mine, Mult Milostive.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-vă cu strălucirile Soarelui celui Înţelegător, purtătorilor de chinuri, aţi prăpădit pe stăpânitorul întunericului, din a cărui stricăciune vă rugăm să ne izbăviţi pe noi, luminând gândurile tuturor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminat v-aţi făcut cunoscuţi, purtătorilor de chinuri, că sunteţi săbii, care tăiaţi pe cei fără de credinţă, prin har sfărâmând săbiile cele cumplite ale vrăjmaşului pentru aceea scăpaţi-ne pe noi nevătămaţi de toate săgeţile potrivnicilor, prin rugăciunile voastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din mulţimea întâmplărilor celor rele am ajuns la mulţime de boli, dar mă rog, sfinţilor, mulţimii milei voastre, să aflu degrab vindecare; pentru aceea ascultaţi rugăciunea mea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Stropeşte peste noi milele tale cele bogate, Fecioară, precum eşti obişnuită, încetând bolile sufletelor cele de multe feluri, ale celor ce cu credinţă se apropie de tine, pricină a bunătăţilor, ceea ce eşti mult lăudată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor, Domnul, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dezbinările mădularelor dezbinând trufia vrăjmaşilor, mucenicii Domnului cei cu chip dumnezeiesc, vindecaţi sufletul meu cel dezbinat de răutate.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

O, fericită doime a luptătorilor celor cu sfinţenie biruitori! Ne rugăm vouă cu credinţă: cereţi pentru noi dezlegare de păcatele cele multe şi vindecare desăvârşită de boli.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cuprins sunt de boala cumplitelor păcate şi înviforat de durerile trupului, de la care izbăviţi-mă, sfinţilor, rugând pe Hristos, Dătătorul de bine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îmblânzeşte, te rog, valurile ticălosului meu suflet şi durerile trupului încetează-le, Ceea ce singură ai născut fără de durere pe Dumnezeu Întrupat.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce sunteţi temeiuri neclintite ale Bisericii, prin rugăciunile voastre întăriţi locaşul sufletului meu, cel ce este clătinat de toate măiestriile vrăjmaşului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Slăviţilor mucenici, cei ce sunteţi dumnezeieşti tămăduitori ai sufletelor şi ai trupurilor, tămăduiţi neputinţele sufletului şi ale trupului nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca la un liman am năzuit la casa voastră cea sfântă, sfinţilor mucenici şi mă rog să mă mântuiţi pe mine de întreitele valuri ale bolilor şi ale necazurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti mai înaltă decât puterile cele înţelegătoare cu rugăciunile tale, înalţă-mă mai presus de toată răutatea înşelătorului pe mine, care pururea cu bună mulţumită te slăvesc pe tine.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavos-lovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

Din harul cel dumnezeiesc dar de minuni luând, sfinţilor, faceţi minuni în lume, toate patimile noastre cu doctorie nevăzută, le tăiaţi, Sfinte mucenice Chir de Dumnezeu înţelepţite, împreună cu mărit mucenic Ioan că voi după adevăr sunteţi doctori dumnezeieşti.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira era cinstit, dar cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu gând desăvârşit lepădând trecerea celor curgătoare, v-aţi dezbrăcat către lupte, mucenicilor şi biruind aţi luat de la înălţime harul tămăduirilor, strigând şi zicând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind înfierbântat de multe boli, acum scap la ajutorul vostru cel fierbinte şi cu durerea inimii mele mă rog, tămăduitorilor, daţi-mi degrab tămăduire mie, celui ce cânt: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflându-mă în boli trupeşti de stricăciune şi având suflet întunecat de cugete rele şi de păcate şi de patimi, sârguiţi-vă degrab, vă rog, să mă izbăviţi, Sfinte Chir podoaba pătimitorilor şi prea lăudate Ioan.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Izbăveşte-mă, Preasfântă Fecioară, de oamenii cumpliţi şi de demonii cei vicleni şi de orice altă lucrare şi întâmplare rea şi de toată răutatea şi mă păzeşte pe mine, care cânt: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care S-a pogorât...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu adaosul rugăciunilor voastre, prea fericită doime binecuvântată, strigăm: alungă de la noi toată boala şi slăbănogirea sufletului şi a trupului, ca să te cinstim întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcătorilor de minuni şi doctorilor, Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan, vindecaţi bolile noastre şi pornirile patimilor îndreptaţi-le către cărările cele dumnezeieşti, ca după datorie să vă lăudăm pe voi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru lenevire trecându-mi viaţa mea, mă înspăimântez de înfricoşătoarea jude-cată, la care să mă izbăviţi de osândă, făcându-vă apărători fierbinţi, muce-nicilor, mie celui ce mi-am înnegrit sufletul meu cu patimile.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Tine Dumnezeire Te laud şi mă închin, Ceea ce eşti una după fire şi Treime după feţe; Părinte şi Cuvinte şi Duhule, bucuria pătimitorilor şi Întărirea tuturor oamenilor, celor ce Te laudă pe Tine cu glasuri neîncetate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întru asemănare de trup s-a văzut din tine, Preacurată, Cel mai presus decât zidirea pe Care roagă-L neîncetat, Fecioară să ne miluim noi, care vieţuim în răutate şi ne cutremurăm de chinurile iadului cele veşnice.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toii vecii.

Pe Dumnezeu care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia în răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu, Cuvântul...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Slăviţilor mucenici, cei ce sunteţi împreună cu cetele cele prea sfinţite ale sfinţilor pătimitori şi sunteţi înfrumuseţaţi cu podoabe dumnezeieşti, rugaţi pururea pe Domnul Iisus Cel Frumos întru podoabă, ca să înfrumuseţeze inimile noastre, sfinţilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce sunteţi crini ai Raiului Celui Înţelegător şi foarte bine mirositori, pătimitorilor ai Domnului, tot sufletul îl umpleţi de miros cu sfinţite bune mirosuri drept aceea izgoniţi de la mine stricăciunea patimilor, dăruindu-mi sănătate şi har.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţilor mucenici, încetaţi tăria patimilor mele, precum de demult cu curgerile sângiurilor voastre, dezmierdarea înşelăciunii celui străin o aţi încetat şi cereţi să mi se dea vărsare de lacrimi sufleteşti, prin care să mă spăl de toată spurcăciunea păcatelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Locaşul vostru trimiţând razele tămăduirilor mai mult decât razele soarelui, goneşte întunericul cel rău al patimilor; ci luminaţi-mă pe mine cel ce cu credinţă alerg către dânsul, Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan, făcătorilor de mi-nuni, prea minunaţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca un nor luminos eşti, Preacurată, ţinând în braţele tale pe Soarele dreptăţii pentru aceea strig către tine: Luminează-mă, Fecioară, pe mine, cel întunecat de multe răutăţi, cel ce neîncetat te cinstesc pe tine.

Irmosul: Pe Dumnezeu, Cuvântul Cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând în laude Îl slăvim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Călcând dezmierdările cele de pe pământ, pătimitorilor, luminat v-aţi ridicat cu harul către dumnezeiasca înălţime a muceniciei, luminători ai lumii, Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan pentru aceasta vă rugăm, izbăviţi-ne de întunericul păcatului şi de boli, rugându-vă Dumnezeului tuturor.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mulţimea cugetelor mele celor necurate şi ploile gândurilor mele celor fără de cale, cine va putea să le spună, Preacurată? Dar împotrivirile vrăjmaşilor mei celor fără de trup şi răutatea lor, cine le va povesti? Ci prin rugăciunea ta, Ceea ce eşti Bună, dăruieşte-mi mântuire de toate acestea.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Ceea ce în vremile cele mai de pe urmă Te-a născut cu trup, pe Tine, Cel Născut din Tatăl Cel fără de început, văzându-Te, Hristoase, pe Cruce Spânzurat striga: Vai mie, Prea dorite Iisuse! Cum Cel ce eşti slăvit ca un Dumnezeu de îngeri acum

eşti Răstignit de oamenii cei fără de lege? Te laud pe Tine, Fiule, Îndelung-Răbdătorule.

Vieţile Sfinţilor - Aducerea cinstitelor moaşte ale Sfinţilor Chir şi Ioan, doctorii fără de arginţi (28 iunie)

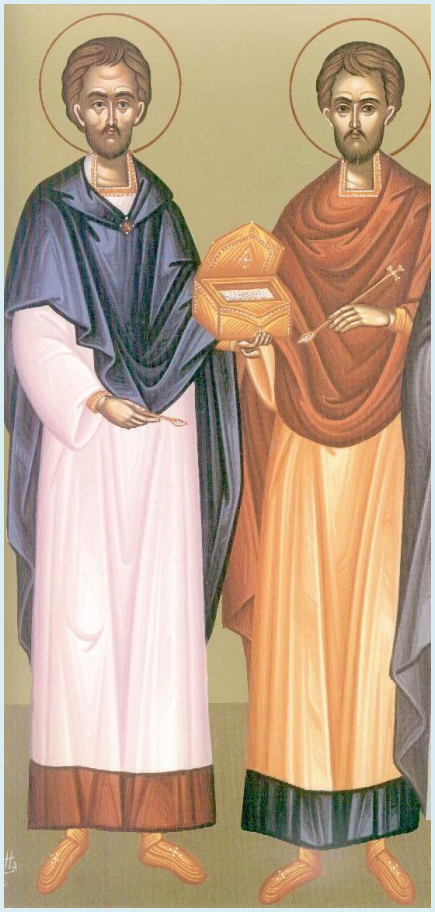

Aceşti sfinţi pătimitori de chinuri, Chir şi Ioan, au pătimit pentru Hristos în 31 de zile ale lunii ianuarie, pe vremea împărăţiei lui Diocleţian, în cetatea care se numea Canopos. Acea cetate era departe de Alexandria ca la 12 stadii. După mucenicescul lor sfârşit, creştinii le-au îngropat trupurile cu cinste.

Iar după trecerea a mulţi ani, tămăduitoarele lor moaşte s-au aflat într-acea vreme când creştinii întărindu-se mai mult decât elinii cei închinători la idoli, au început pretutindeni a zidi biserici fără să fie opriţi, dar mai ales în împărăţia marelui Teodosie. Aceasta a biruit pe Maxim al Apusului cu toate puterile sale; dar l-a mai biruit şi cu rugăciunile cuvioşilor părinţi, care vieţuiau în pustiile Egiptului şi la care împăratul Teodosie a trimis într-adins, având nevoie de rugăciunile lor spre ajutor.

Între aceşti părinţi cu cuviinţă este a pomeni pe unul, cu numele Senufie, slăvit întru minuni. El petrecea într-un schit, pentru care împăratul a scris patriarhului Teofil al Alexandriei să-l trimită în Constantinopol la dânsul, ca prin binecuvântarea şi cu rugăciunile lui să se înarmeze contra vrăjmaşilor.

Teofil, voind să împlinească porunca împăratului, s-a dus singur în schit la Cuviosul părinte Senufie, ca să-l roage să meargă la Constantinopol la împăratul Teodosie; iar el nicidecum nu voia să iasă din chilia sa. După multă rugăminte şi îndemnare a patriarhului, supărându-se, el şi-a luat rasa şi toiagul, pe care ridicându-le în sus spre răsărit şi ochii spre cer ridicându-şi, a grăit: "Doamne, Dumnezeul puterilor, mă rog Ţie cu smerenie, dă rasei şi toiagului acestuia acea putere pe care mi-ai dat-o mie cu milostivire".

Astfel rugându-se, a dat rasa şi toiagul patriarhului, zicându-i: "Acestea să le trimiţi împăratului în locul meu şi să-i scrii că în timp de război să pună rasa pe dânsul, iar toiagul să-l ia în mână şi să meargă cu îndrăzneală înaintea ostaşilor lui contra vrăjmaşilor şi va vedea slava lui Dumnezeu".

Patriarhul, trimiţând acelea împăratului şi spunându-i cuvintele cuviosului, el le-a primit cu credinţă. Deci, făcând după cuvântul cuviosului, a câştigat mare biruinţă contra vrăjmaşilor, spre a cărui aducere aminte şi spre pomenirea Cuviosului Senufie, alexandrinii au făcut asemănarea împăratului, săpată şi pusă pe un stâlp înalt, având rasa călugărească pe dânsul şi toiagul ţinându-l în mâini.

Deci, în toţi anii, în ziua acelei biruinţe se prăznuieşte cu dănţuire, mulţumind lui Dumnezeu. De atunci mai ales au început a se zidi biserici lui Dumnezeu în Alexandria şi în tot Egiptul, pentru că se înmulţise creştinătatea.

Când Patriarhul Teofil a voit să zidească o biserică aleasă în Canopos în numele Sfinţilor apostoli, în acea vreme s-au aflat moaştele Sfinţilor făcători de minuni Chir şi Ioan. Aceasta a fost după sfârşitul lui Teodosie şi pe timpul împărăţiei fiului său Eraclie.

Iar despre aducerea moaştelor Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan se scrie în viaţa Sfântului Chiril, patriarhul Alexandriei, că aproape de Canopos, ca la două stadii, este un loc care se numeşte Manutin (mai înainte era sat).

Acolo era şi o capişte, veche locuinţă diavolească, fiind foarte înfricoşat locul acela, deoarece multe duhuri necurate petreceau acolo. Pe când patriarhul Teofil era încă între cei vii, dorea să cureţe locul acela de diavoli şi să-l facă loc

sfânt, spre mărirea lui Dumnezeu. Având însă multe împiedicări şi apropiindu-i-se sfârşitul vieţii, n-a putut să-şi ducă gândul său la îndeplinire. Atunci Sfântul Chiril, moştenitorul scaunului lui Teofil, a început a se îngriji de aceasta şi se ruga lui Dumnezeu cu dinadinsul să-i dea de sus ajutor şi putere, pentru biruinţa şi izgonirea din locurile acelea a duhurilor necurate. Deci, îngerul Domnului i s-a arătat în vedenie, poruncindu-i ca cinstitele moaşte ale Sfinţilor Mucenici Chir şi Ioan să le aducă la locul ce se numeşte Manutin, că astfel va fugi de acolo diavoleasca putere.

Sfântul Chiril, făcând aceasta, a adus în Manutin moaştele sfinţilor, zidind acolo o biserică în numele lor. Atunci îndată s-au gonit de acolo necuratele duhuri şi s-a făcut în acel loc izvor de tămăduiri, ce izvorăsc din moaştele mucenicilor.

Deci, se cuvine să se pomenească oarecare minuni ale acestor sfinţi, pe scurt.

În zilele prea sfinţitului Evloghie, patriarhul Alexandriei, un fiu de-al lui Iulian, mai marele cetăţii, cu numele Amonie, avea împrejurul grumajilor săi o oarecare vătămare dureroasă şi care creştea înlăuntrul trupului. Acea vătămare doctorii o numesc scrofuri, care, crescând şi umflându-se din zi în zi, i s-au îngreunat grumajii şi-l îngrozea cu moarte. Apoi, chemând mulţi doctori, nimic n-au aflat spre vindecare, din care cauză tatăl şi fiul mâhnindu-se, i-au lăsat pe ei şi au alergat la sfinţii făcători de minuni, Chir şi Ioan, rugându-se cu lacrimi lângă cinstitele moaşte, ca să dea tămăduire fiului său.

Atunci acela, arătându-se în vedenie, a poruncit tânărului, care se îngâmfa pentru slavă şi bogăţie, să-şi lepede mai întâi mândria sa şi în semn de smerenie, să mătură gunoiul din casa lor; apoi să facă un plasture de ceapă amestecat cu pâine şi să oblojească tot grumajul şi gâtlejul. După ce a făcut aceasta, îndată i s-au închis vătămările şi Amonie a luat tămăduire, cu rugăciunile sfinţilor doctori fără de plată.
Însă tot acelaşi Amonie, după câtăva vreme, uitând sfătuirile sfinţilor, s-a înălţat cu mândria şi iarăşi s-a îmbolnăvit de altă boală, care îi era pedeapsă pentru neascultarea lui. Prin boala aceea pântecele lui îi era foarte greu, din care cauză stomacul său nu putea să primească nici mâncare, nici băutură; ci toate cele ce îi intrau pe gură, îndată i se întorceau înapoi.

Atunci iarăşi a alergat cu lacrimi, rugându-se sfinţilor răbdători de chinuri, Chir şi Ioan, doctorii săi cei încredinţaţi. Aceia, arătându-i-se lui în vis, mai întâi l-au ocărit pentru mândria lui, apoi i-au poruncit să-şi lepede hainele cele de mult preţ şi să se îmbrace într-o haină de păr şi luând vasele cele de apă, să aducă apă rece la

fraţii cei neputincioşi şi săraci, pentru adăparea lor. Amonie, după ce a făcut aceasta fără lenevire, sfinţii iarăşi i s-au arătat şi i-au poruncit, ca luând untdelemn din candelele lor, asemenea şi ceară din lumânările aprinse lângă raclele lor, să facă un plasture şi să-l lipească de pântecele său. Amonie, făcând aceasta, s-a făcut sănătos.

***

Un alexandrin, anume Teodor, fiind multă vreme orb de amândoi ochii, a fost dus la Manutin, în biserica unde erau moaştele sfinţilor răbdători de chinuri şi acolo se rugă cu osârdie pentru luminarea ochilor săi.

Deci, sfinţii i s-au arătat în vedenie şi i-au poruncit să meargă şi să se spele la izvorul care era aproape de biserica lor.

Iar el, ducându-se, s-a spălat şi când şi-a şters faţa cu băsmăluţa îndată a văzut. Deci, mai întâi a văzut în băsmăluţă albeţile care căzuseră din ochi ca nişte solzi. El s-a întors de la biserică cu bucurie, arătând la toţi orbirea sa cea căzută în băsmăluţă.

***

Un alt bărbat, anume Calos, plăcut lui Dumnezeu după nume şi după viaţă, din întâmplare căzând de pe o scară, şi-a sfărâmat fluierul piciorului în multe bucăţi, şi-l durea foarte tare.

Chemând mulţi doctori şi neputând dobândi nici un ajutor de la el, a alergat cu credinţă mare la aceşti doctori fără de arginţi, Chir şi Ioan, şi ungându-i piciorul cu untdelemn din candele lor, s-a tămăduit în acelaşi ceas.

***

Un om, anume Isidor de la Maiuma, avea durere înăuntru, la ficat, care, putrezind, s-a făcut în sânge şi în flegmă, astfel că scuipa cu sânge. Omul acela, neputând să se tămăduiască cu nici un fel de doctorii, a alergat la moaştele cele tămăduitoare ale sfinţilor răbdători de patimi şi aceia i s-au arătat, nu în vedenie, ci la arătare şi i-au dat lui să mănânce o bucată de chitrin.

Acela, primind acea bucată din mâinile lor, nu ştia de la cine o primeşte deoarece socotea, că aceia sunt din poporul ce venise să dea închinăciune sfintelor moaşte ale mucenicilor.

După ce a mâncat ceea ce i se dăduse, îndată s-a tulburat stomacul lui şi a vărsat un vierme mare, care rodea ficaţii lui, iar sfinţii fără de arginţi, s-au făcut nevăzuţi.
El, făcându-se sănătos în acel ceas, a dat mulţumire lui Dumnezeu şi plăcuţilor Lui.

***

Un om, anume Mina, mai marele cetăţii Filoponiei, fiind cuprins de o boală cumplită cu chinuri şi friguri, adăugându-i-se pe lângă aceasta şi împietrirea stomacului, i se încuiase stomacul.

Câte doctorii îi dădeau pe gură doctorii, toate rămâneau fără de folos şi încă mai rău i se umfla pântecele, neputând să iasă afară.

Bărbatul acela a pătimit aşa două săptămâni. Suferind acea cumplită durere, se deznădăjduise din partea doctorilor, dar, aducându-şi aminte de Sfinţii doctori fără de arginţi, Chir şi Ioan, a poruncit să-l ducă cu patul în Manutin la tămăduitoarele lor moaşte.

Acolo, rugându-se el cu lacrimi şi adormind puţin, i s-au arătat sfinţii şi i-au dat să mănânce o smochină. Deşteptându-se din somn a găsit smochina pe pat lângă el şi luând-o, a mâncat-o şi îndată i s-a dezlegat stomacul şi s-a făcut sănătos.

***

Un alt Mina, care era mai înainte, ca acel vechi Isail, uşor şi grabnic cu picioarele, ca o căprioară de cele din ţarină, odată s-a îmbolnăvit de picioare foarte tare, încât nici nu putea păşi. Deci, a zăcut multă vreme în pat, slăbind foarte tare picioarele lui. El a poruncit să-l ducă cu patul la Sfinţii făcători de minuni, Chir şi Ioan. După ce şi-a uns picioarele cu untdelemn de la candelele care ardeau la cinstitele lor moaşte, îndată s-a sculat sănătos şi umbla bine cu picioarele cele tămăduite, mulţumind lui Dumnezeu şi Sfinţilor Lui.

***

O femeie cu numele Teodora, bând apă, din întâmplare a băut o broscuţă mică, însă nu ştia ce a băut, deci acea broscuţă a crescut în pântecele ei. La început acea broască, care era mică, îi făcea puţină durere înăuntru, iar după ce a crescut mare, s-a mărit şi durerea, încât femeia aceea nu avea odihnă de acea cumplită durere, nici ziua, nici noaptea.

Deci, se văita şi se tăvălea pe pământ şi nimeni nu putea s-o ajute nici să cunoască care îi este boala. Mulţi socoteau că aceea este muncită de diavol; deci, o aduse la

aceşti Sfinţi tămăduitori Chir şi Ioan, care, arătându-se noaptea, i-au poruncit, ca, mai înainte de primirea mâncării, să bea apă multă.

Femeia, după ce a făcut aceasta, stomacul ei îndată s-a tulburat şi a vărsat o broască mare şi astfel s-a făcut sănătoasă.

Deci, toţi cei care au văzut aceasta, minunându-se, au slăvit pe Dumnezeu şi pe plăcuţii Lui.

***

După acea femeie Teodora, a alergat un bărbat oarecare, anume Teodor, la Sfinţii doctori fără plată, având înăuntru otravă dată de nişte oameni răi. Acela, bolind foarte tare, nu putea să câştige ajutor de la doctori. Rugându-se el cu lacrimi pentru sănătatea sa, sfinţii i s-au arătat în vedenie, poruncindu-i să mănânce o jivină, care pe greceşte se numeşte scolopendra.

Deşteptându-se el din vedenie, s-a întărit cu semnul Sfintei Cruci, pentru că socotea că este o nălucire drăcească şi iarăşi se ruga către sfinţi cerând sănătate. În altă noapte, sfinţii s-au arătat, poruncindu-i acelaşi lucru. Dar el nu credea, fiindcă acea jivină este plină de otravă, iar nu de tămăduire. I s-a făcut lui şi a treia oară aceeaşi arătare; dar nici aşa n-a ascultat, părându-i-se că aceea este o nălucire a vrăjmaşului. Dar într-a patra noapte, sfinţii i s-au arătat, nu în vis, ci la arătare, fiindu-le milă de boala cea grea a lui şi au zis: ***"Pentru ce nu crezi cuvintele noastre? Deci, sculându-te, mergi la izvorul nostru şi ceea ce vei găsi acolo de mâncare să mănânci, că aceea îţi va fi doctoria folositoare".***

Teodor, crezând că acea vedenie este adevărată, făcându-se ziuă, a mers la izvor şi acolo a găsit un castravecior mic ce era pe jos, pe care luându-l, a început a-l mânca cu plăcere. Dar când voia să bage în gură rămăşiţa castravetelui, a văzut într-însul cea din urmă bucăţică a jivinei, care se numeşte scolopendra; căci o mâncase pe toată cu castravetele acela. Deci, temându-se, a aruncat la pământ acea rămăşiţă, iar el a început a vărsa. Şi a vărsat astfel cu castravetele şi jivina aceea, cum şi toată otrava care a fost mai înainte într-însul.

Astfel s-a făcut sănătos desăvârşit şi întorcându-se la biserică, s-a închinat cu mulţumire cinstitelor moaşte ale tămăduitorilor săi.

***

Din Babilonul Egiptului a venit în Manutin la Sfinţii făcători de minuni, o femeie, anume Maria, având cu sine un fiu de opt ani. Aceluia i se trăsese limba din gură prin lucrarea diavolească şi atârna afară ca de o palmă de lungă, iar mărimea nu era

de măsura limbii omeneşti şi vederea lui era străină, fiind gros, negru, puturos şi greţos la toţi cei ce priveau la dânsul şi curgându-i neîncetat spume negre.
Acel copil, din întâmplare căzând pe pământ lângă mormântul sfinţilor, s-a lovit cu limbă de marmura ce se afla acolo şi îndată s-a tras înapoi. Astfel că din batjocura cea diavolească, s-a aşezat la loc, în obişnuita măsură de creştere şi copilul s-a făcut sănătos.

***

Un bărbat din Egipt, anume Evghenie, fiind bolnav de idropică, a fost adus la Sfinţi bolnav cu tot trupul, având pântecele foarte umflat.

Aceluia arătându-i-se sfinţii în vedenie, s-au atins cu mâinile de pântecele lui şi i-au zis: ***"Evghenie, scoală-te şi întoarce-te sănătos la casa ta!"***

Evghenie, deşteptându-se, s-a văzut scăpat de toată greutatea de idropică, umblând ca şi înainte şi din acel ceas a dobândit sănătate desăvârşită.

Pomenind aceste puţine minuni, din cele multe ale sfinţilor fără de arginţi Chir şi Ioan, slăvim pe Hristos Dumnezeu, Cel ce le-a dat un dar ca acesta slăvit, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh în veci. Amin.

Sinaxar - Pomenirea aflării cinstitelor moaşte ale Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan (28 iunie)

În această lună (iunie), în ziua a douăzeci şi opta, pomenirea aflării cinstitelor moaşte ale Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan.

Aceşti ai lui Hristos mucenici şi făcători de minuni au trăit pe vremea împărăţiei lui Diocleţian. Chir era din cetatea Alexandriei, iar Ioan din cetatea Edesei şi fiind uniţi amândoi pentru tocmirea lucrurilor lor umblau şi tămăduiau toată boala şi toată slăbiciunea şi îndemnând pe mulţi spre mucenicie au fost vădiţi la stăpânitorul locului, care aducându-i înaintea lui, i-a dat la tot felul de chinuri, apoi le-a tăiat capetele.

Iar cinstitele lor trupuri fiind îngrijite şi ascunse de oameni credincioşi din pricina păgânătăţii ce era atunci, pe vremea împărăţiei lui Arcadie şi a lui Teofil patriarhul Alexandriei, au fost aflate cinstitele şi sfintele lor moaşte, a căror pomenire o prăznuim duhovniceşte, pentru că în această zi în care s-au aflat aceste sfinte comori din pământ, mulţime de credincioşi cu multe boli s-au învrednicit de toată tămăduirea.

Astfel: îndrăciţii se vindecau, bolnavii se lecuiau, orbii vedeau, ologii umblau şi tot leacul şi tămăduirea se da oamenilor. Şi nu se făceau acestea numai pe vremea aceea, ci şi până astăzi, cei ce merg cu credinţă la dânşii îndată dobândesc tămăduirea, întru slava şi lauda Celui ce i-a slăvit pe dânşii, Hristos, Dumnezeul nostru.

Iar pomenirea lor se face în ziua de 31 ianuarie.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan (28 iunie)

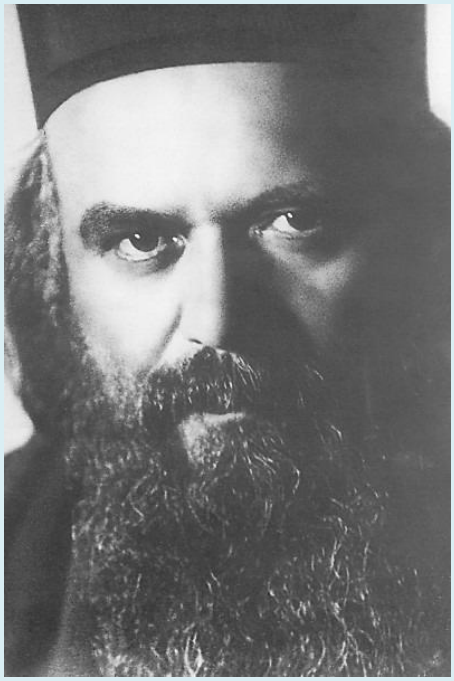

Aceşti Sfinţi mucenici se pomenesc în treizeci şi una de zile ale lunii ianuarie, unde sunt scrise vieţile şi mucenicia lor.

Astăzi însă facem pomenire de mutarea sfintelor lor moaşte de la Canopus la Menuthis şi de multele minuni care s-au lucrat în timpul acestei mutări.

Sfântul Chiril, patriarhul Alexandriei, s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu ca să nimicească necurăţia idolatră ce stăpânea în cetatea Menuthis, unde se afla o capişte păgânească şi unde puterea dracilor domnea absolut.

Atunci înaintea patriarhului Chiril s-a înfăţişat un înger al Domnului care i-a zis că dracii care domnesc la Menuthis nu vor putea fi surpaţi decât atunci când vă aduce în acea cetate moaştele Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan.

Patriarhul a făcut neîntârziat aceasta: el a adus sfintele moaşte ale mucenicilor la Menuthis şi a ridicat deasupra lor o slăvită biserică, cu hramul Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan.

Prin atingerea de aceste sfinte moaşte, Ammonius, fiul lui Iulian, guvernatorul

Alexandriei, s-a vindecat de scrofuloză; un anume Theodor s-a vindecat de orbire; Isidor din Maiuma s-a vindecat de o boală prin care i se mânca ficatul; soţia lui Theodor s-a vindecat de otrăvire; o anume Eugenia de idropică şi mulţi alţi oameni s-au vindecat de alte nenumărate boli grele. Toate acestea s-au întâmplat la anul 412.

Imnografie

Troparul Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan şi al celor împreună cu dânşii: Sălăşluindu-se darul Treimii în inimile voastre cele curate, prea fericiţilor Chir şi Ioan, v-aţi arătat înfricoşători izgonitori ai duhurilor celor necurate şi aţi fost tămăduitori ai neputinţelor, nu numai ai celor descoperite, ci şi ai celor ascunse. Drept aceea, îndrăzneală având către Dumnezeu Cel Iubitor de oameni, prin rugăciunile voastre, cele neîncetate, tămăduiţi patimile noastre.

Condacul Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan şi al celor împreună cu dânşii: Din dumnezeiescul har primind, sfinţilor, dar de minuni, faceţi minuni neîncetat, tăind toate patimile noastre cu meşteşugul tămăduitor cel nevăzut, de Dumnezeu înţelepţite Chir, cu Sfântul Ioan cel pururea mărit. Că voi sunteţi Dumnezeieşti doctori.

Troparul aducerii moaştelor Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan: Minunile sfinţilor Tăi mucenici, zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule; pentru rugăciunile lor, sfaturile păgânilor le risipeşte şi sceptrurile Împărăţiei le întăreşte, ca un bun şi de oameni iubitor.

Condacul aducerii moaştelor Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Chir şi Ioan: Din harul cel dumnezeiesc dar de minuni luând, sfinţilor, faceţi minuni în lume, toate patimile noastre cu doctorie nevăzută, le tăiaţi, Sfinte mucenice Chir, de Dumnezeu înţelepţite, împreună cu măritul mucenic Ioan; că voi după adevăr sunteţi doctori dumnezeieşti.

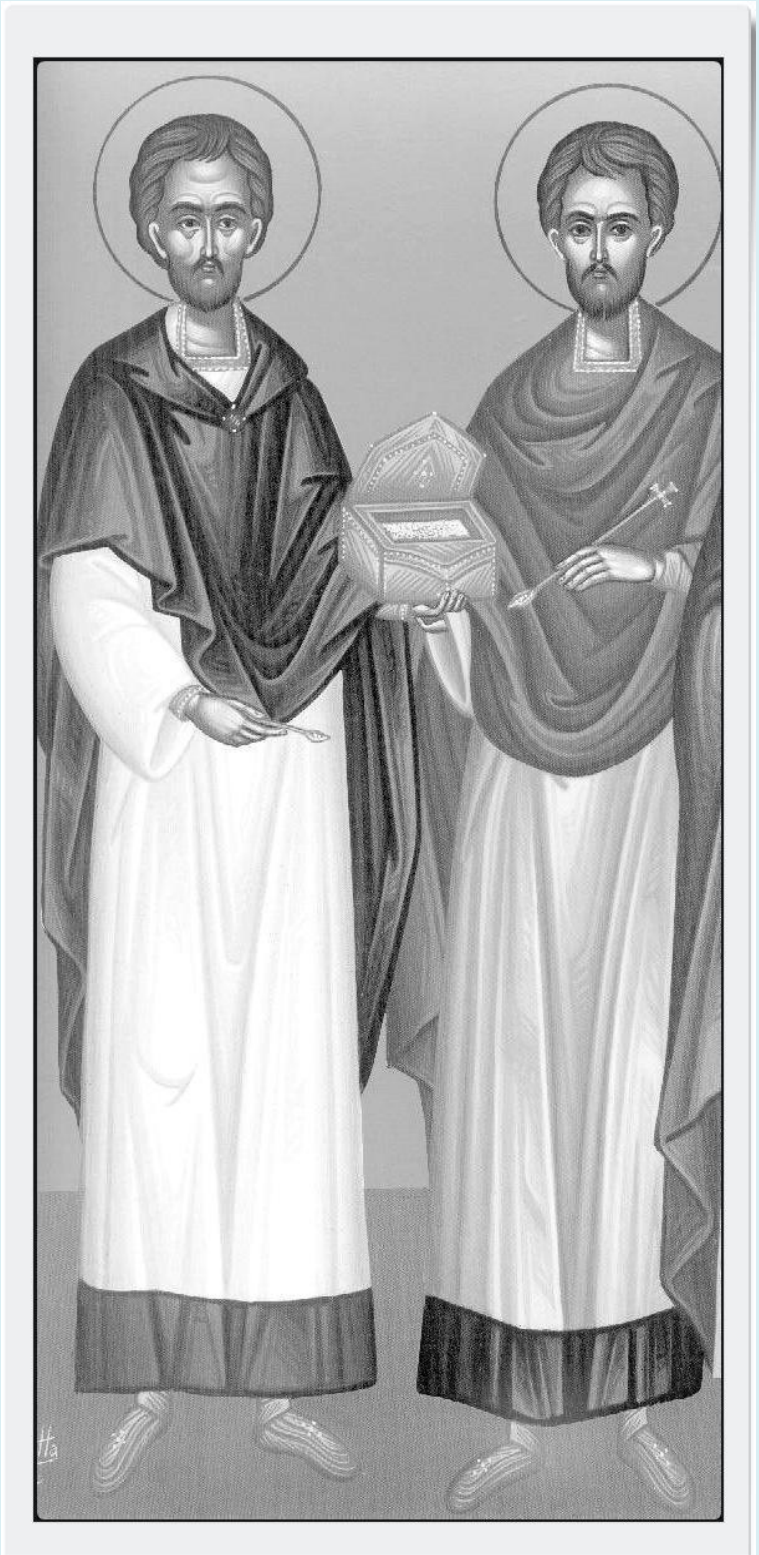

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Chir şi Ioan, doctori fără de arginţi!

Sfântul mucenic Trifon din Apameea (1 februarie)

Materiale despre Sfântul mucenic Trifon din Apameea:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Trifon

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-doctori-f%C4%83r%C4%83-de-argin%C5%A3i

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Trifon

***

Sfântul mucenic şi făcător de minuni Trifon a trăit în secolul al III-lea (n. 232 d.Hr. - d. 250 d.Hr). A pătimit în timpul persecuției creştinilor ordonate de împăratul

Decius. A primit moarte mucenicească în anul 250, prin tăierea capului, răbdând mai înainte multe alte chinuri. Este considerat ca fiind ocrotitor al grădinilor, al livezilor şi al păsărilor, şi ca fiind cel ce poate îndepărta insectele dăunătoare şi păzi lanurile de secetă şi grindină. Prăznuirea sa în Biserica ortodoxă se face la 1 februarie.

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

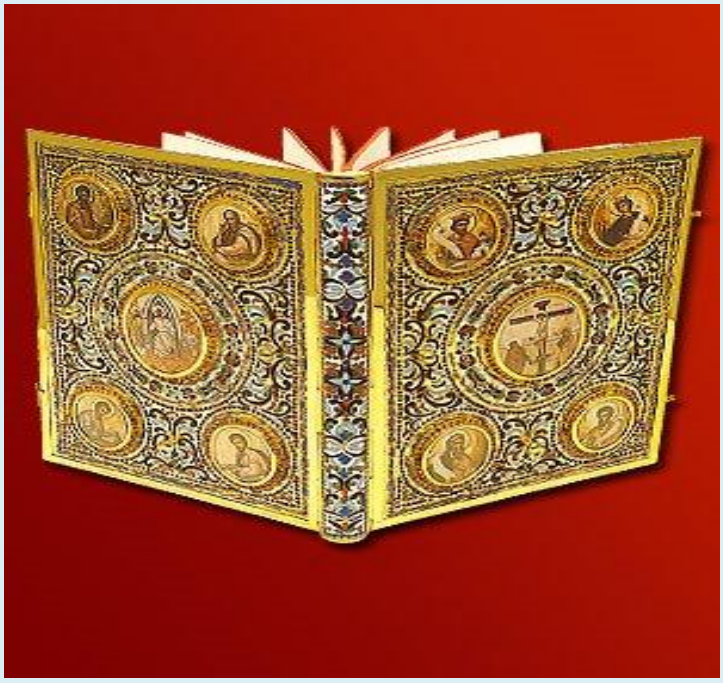

Luca 10, 16-21

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
16. Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă şi cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine.
17. Şi s-au întors cei şaptezeci (şi doi) cu bucurie, zicând: Doamne şi demonii ni se supun în numele Tău.
18. Şi le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.
19. Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului şi nimic nu vă va vătăma.
20. Dar nu vă bucuraţi de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucuraţi că numele voastre sunt scrise în ceruri.
21. În acest ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt şi a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului şi al pământului, că ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi de cei pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor. Aşa, Părinte, căci aşa a fost înaintea Ta, bunăvoinţa Ta.

Apostol

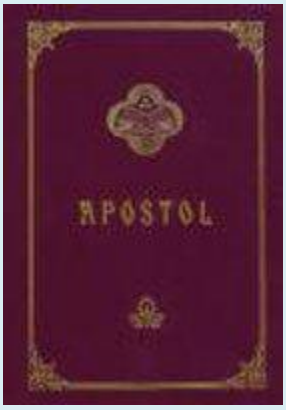

Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel

Evrei 12, 1-10

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

3. Luaţi aminte, dar la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.
5. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".
7. Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?
8. Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.
9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Trifon

Troparul Sfântului mucenic Trifon, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Trifon, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând, israiliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împărtăşindu-te din Desfătarea cea cu adevărat dumnezeiască, în ceruri, ca un luptător nebiruit, cu rugăciunile tale, miluieşte sufletul meu de tulburarea patimilor.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ascultând de cuvintele cele dumnezeieşti, le-ai săvârşit pe dânsele în faptă, vrednicule de pomenire iubind sfinţenia şi îmbrăţişând curăţia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fost-ai cu adevărat păstor, păstorind cu înţelepciune cugetul sufletului tău şi întorcând sufletele cele rătăcite, le-ai adus la Dumnezeu, prea mărite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Luminează-mă cu Lumina cea înţelegătoare, Fecioară cu totul fără de prihană, Ceea ce ai născut Strălucirea Slavei celei pământeşti şi risipeşte-mi întunericul păcatului.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea...

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbrăcat fiind cu Puterea Celui Preaînalt, prea mărite mucenice al lui Hristos, ai nimicit puterea cea trufaşă.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbrăcat fiind în trup, ai stins trufia vrăjmaşului cea fără de trup şi ai propovăduit pe Dumnezeu Cuvântul Întrupat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Numai la arătarea ta fug duhurile cele viclene, alungate fiind de harul Sfântului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine avându-te ajutătoare nu mă voi ruşina, Preacurată Maica lui Dumnezeu; apărătoare a vieţii mele avându-te, mă voi mântui.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Luminarea celor dintru întuneric şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit Puterea Ta.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înspăimântat-ai cu statornicia răbdării tale, pe cei ce te priveau, fericite; că ai răbdat chinuri, ca şi cum ai fi pătimit în trup străin.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când erai rănit cu durerile chinurilor, te desfătai, fericite; iar acum, mai curat te desfătezi, fiind plin de Slava cea Veşnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Scrijelindu-ţi-se trupul cu vârfurile ghiarelor celor de fier, îţi creştea puterea sufletului cu dumnezeiescul har, minunate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Toată nădejdea mea în tine o pun, Maică Fecioară; păzeşte sufletul meu, ceea ce ai născut pe Dumnezeu Mântuitorul meu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dis de dimineaţă grăim către Tine, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nălucirile înşelăciunii le-ai nimicit, purtătorule de biruinţă; că ai iubit a cinsti chipul lui Dumnezeu, Cel Adevărat.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Biruit-ai socotinţa cea fără de Dumnezeu a tiranului, prea înţelepte, întărindu-te cu credinţa în Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminat fiind cu dumnezeiescul dar, cu osârdie ai suferit pentru Hristos, pătimitorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Zămislirea ta, Preacurată Fecioară, a fost Negrăită şi naşterea ta a rămas Nespusă, Preacurată, pururea Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă Mântuitorule...

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfele cele urâcioase şi miresmele arderilor de tot ale nebuniei idoleşti nimicindu-le, ai stropit cu sângele tău, Sfinte mucenice Trifon, toate vlăstarele cele alese ale Bisericii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sângele cel închegat al mucenicilor miresmuieşte plăcut întocmai ca mirul; sângele luptătorilor izvoreşte tămăduiri, ţărâna trupului sfinţeşte sufletele celor ce-i cinstesc pe ei cu credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca un sicriu însufleţit ai primit pe Cuvântul Cel fără de început; ca un locaş sfinţit ai încăput pe Ziditorul, ca un scaun în chip de foc porţi pe Stăpânul a toată făptura, Maică a lui Dumnezeu.

Irmosul: Curăţeşte-mă Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă din adâncul răutăţilor, căci către Tine am strigat: auzi-mă, Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 8-lea. **Podobie:** Ca pe o pârgă a firii...

Cu întărirea Preasfintei Treimi ai stricat mulţimea idolilor, până la margini, vredniciile de pomenire, cinstit întru Hristos făcându-te şi biruind pe tirani întru Dumnezeu Mântuitorul, ai primit cununa muceniciei tale şi darurile dumnezeieştilor tămăduiri, ca un nebiruit.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce veniseră din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorule de cunună, dănţuieşti, veselindu-te împreună cu cetele mucenicilor; că biruind înşelăciunea cu cuvântul adevărului, bucurându-te, cânţi: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nevoitu-te-ai pe pământ, luptându-te cu nelegiuiţii care amarnic te sileau spre rătăcirea cea înşelătoare şi potrivnică lui Dumnezeu. Iar în ceruri te desfătezi, Sfinte mucenice Trifon, purtând cunună şi împreună cu îngerii strigi: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stăpânul tuturor încununează pe mărturisitorul Patimilor Lui şi îl aşează în Locaşurile cele Cereşti, pe dânsul, care striga şi zicea: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preacurată, ceea ce ai purtat Prunc Tânăr pe Dumnezeu Cel mai înainte de toţi vecii, Care S-a Întrupat din tine, nu înceta a te ruga să se mântuiască cei ce cântă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori tiranul...

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Până la tăiere şi la ardere, până la vărsarea sângelui şi până la moarte, în chip desăvârşit te-ai luptat stând împotriva păcatului, mucenice a lui Hristos. Iar acum,

dobândind viaţa cea ascunsă întru Hristos, strigi: preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi-L pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Vădita-i nelegiuirea cea tiranică, prea înţeleptule şi ai stins cu sângele tău diavoleasca luptă împotriva lui Dumnezeu, vestind în chip vrednic şi curat un Dumnezeu în Treime, cinstindu-L şi strigând: preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Urmând cuvintelor tale, te fericim Preacurată, ceea ce eşti Fericită, care ai născut cu Trup pe Cel cu adevărat Fericit, pe Stăpânul Cel ce locuieşte în Lumină Neapusă şi este Aducător şi Dătător de lumină. Pe care tinerii Îl binecuvintează, preoţii Îl laudă, popoarele Îl prea înalţă întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori tiranul haldeilor nebuneşte a ars cuptorul pentru cinstitorii de Dumnezeu. Şi văzându-i pe aceştia mântuiţi, de o Putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmosul: Pe tine, Maică a lui Dumnezeu …

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aşteptările mucenicilor sunt mai presus decât cele văzute, nădejdea lor se vede plină de sfârşit nemuritor, plină de veselie şi de bucurie şi de Lumină Nespusă. Pentru aceasta după vrednicie se fericesc.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o a doua lumină ai fost, apropiindu-te de Lumina cea dintâi, înflăcărându-te şi luând chip din raza ei, înţeleptule Trifon şi strălucind de sclipirile ce ţi s-au dat de la dânsa. Pentru aceasta toţi te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai neînspăimântat în lupte, purtătorule de biruinţă; arătatu-te-ai cu adevărat de un nume cu dumnezeiasca şi sfânta desfătare; de care acum îndestulându-te şi îndulcindu-te cu adevărat, cere pentru noi, cei ce te cinstim, mântuire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Omoară cugetul trupului meu, Născătoare de Dumnezeu; dă viaţă amorţirii sufletului cu lucrarea Vieţii celei adevărate, Care S-a născut din tine cu Trup, din nespusă milostivire şi dă izbăvire celor ce te laudă pe tine.

Irmosul: Pe tine, Maică a lui Dumnezeu şi Fecioară, ceea ce eşti neispitită de nuntă, pe tine, ceea ce ai născut mai presus de minte, prin cuvânt, pe Dumnezeu, cu adevărat, pe cea mai înaltă decât Preacuratele Puteri, cu doxologii fără de încetare te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Prin durerile trupeşti ajungând, fericite, la Desfătarea cea fără de durere şi dumnezeiască din Rai, ai primit după vrednicie, cununa nemuririi de la Dumnezeu. Pentru aceasta şi râuri de tămăduiri izvoreşti celor ce aleargă, cu dragoste, la acoperământul tău, mucenice.

Acatistul Sfântului mucenic Trifon

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, Care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Pe tine, cela ce ai îndrăzneală către Domnul, mijlocitor şi rugător pentru sufletele noastre te avem, noi smeriţii. Iar acum, în ziua praznicului tău rugămu-te, cere-ne nouă de la Dumnezeu iertare de păcate şi izbăvire, din primejdii, ca să cântăm ţie: ***Bucură-te, mare mucenice Trifon!***

Icosul 1

Sfinte, slăvite, mare mucenice Trifon, cu închinare şi neîndoită credinţă îndrăznim a cere şi aşteptăm mijlocirile tale către dumnezeiasca milostivire, ca să ne aflăm părtaşi bucuriei tale noi, cei ce pătimim în multe feluri de boli, de patimi, de nevoi şi de războiri cumplite. Pe tot sufletul cel necăjit şi dosădit, pe cei ce păzesc întru cunoştinţă legea lui Hristos Dumnezeu şi cred întru Dânsul, pe toţi care se sârguie a se închina Sfintelor tale moaşte şi îţi împodobesc ţie această cântare de laudă, de cerere şi mărire ajută-i cu darul de care te-ai învrednicit de la Hristos, Mântuitorul şi Dumnezeul nostru. Auzi-ne pe noi, care grăim către tine unele ca acestea:
Bucură-te, Trifoane, cel născut în ţara Frigia, în satul Campsada;
Bucură-te, îngerească odihnire, încă din copilărie, a darului Sfintei Treimi;
Bucură-te, vas ales al Apei Vieţii şi al darului facerii de minuni;
Bucură-te, prin care numele lui Dumnezeu se prea slăveşte în cer şi pe pământ;
Bucură-te, izgonitor al demonului din fiica împăratului, Gordiana;
Bucură-te, arătător şi altora al vrăjmaşului prin postirea şi rugăciunea ta cea către Dumnezeu;
Bucură-te, Trifoane, nume înfricoşător diavolilor;

Bucură-te, chip ce izvorăşti în lume mirul prea slăvirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, minunată înmulţire a Sfintei credinţe în multe părţi ale Frigiei;
Bucură-te, că ai fost prins pentru mărturisirea lui Iisus Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, dăruire de sine făcută jertfă de bunăvoie în mâinile păgânilor,
Bucură-te, neclintită stare la judecată înaintea ighemonului Acvilin;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 2-lea

Mucenice Trifon, de trei ori fericite, n-ai voit a te supune poruncii împăratului de a te închina zeilor. Ci mai vârtos L-ai mărturisit pe Iisus Hristos a fi Dumnezeu cu adevărat. Pentru aceasta vrednic eşti a auzi de la noi cântarea acatistului, prin care te fericim şi împreună cu tine cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Să nu se învrednicească nelegiuiţii a ne supune sub picioarele lor, Sfinte mucenice al lui Hristos, Trifoane, când se pornesc asupra noastră ca valurile mării ce vin cu repeziciune, ci să cadă ca spicele ţarinii de la faţa ta, iar noi să te binecuvântăm, strigând:
Bucură-te, neplecare către momelile cele amăgitoare;
Bucură-te, însetare după pătimirile pentru Iisus Hristos;
Bucură-te, vistierie nefurată a comorilor de mult preţ ale dreptei credinţe;
Bucură-te, dumnezeiască răbdare a chinurilor de la păgâni;
Bucură-te, vas ales al darului vorbirii frumoase, izvorât de la Dumnezeu;
Bucură-te, că ai zis ighemonului: "Nimeni lepădându-se de Cerescul Împărat Iisus Hristos, nu va putea să moştenească viaţa veşnică";
Bucură-te, că ai fost alergat prin gerul iernii cu picioarele desculţe;
Bucură-te, că stihuri din psalmii lui David cântai pe cale;
Bucură-te, că ziceai: "Paşii mei îndreptează-i Doamne, după cuvântul Tău";
Bucură-te, că piroane de fier ţi s-au bătut în picioarele tale;
Bucură-te, primire cu mulţumire a bătăilor multe şi dureroase;
Bucură-te, răbdare mai presus de fire în chinurile cele cumplite;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 3-lea

De înţelegerea Dumnezeirii sufletul tău fiind luminat, ca un adevărat viteaz al Mântuitorului Hristos te-ai arătat; stând neclintit în dragostea Lui. Pentru aceasta noi cu smerenie venim către tine şi cu îndoită umilinţă cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Plin fiind de darul lui Dumnezeu, mucenice Trifon, care te lumina şi te înţelepţea, prin fapte bune ca pe o scară ai mers din putere în putere, purtătorule de biruinţă al Cerescului Împărat Iisus pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, că ighemonul Acvilin s-a mirat de răspunsurile tale cele drepte;
Bucură-te, răbdare a bătăilor ce ruşinezi pe draci;
Bucură-te, stâlp neclintit de urgia tiranului;
Bucură-te, tărie nebiruită de chinurile şi îngrozirile lui Acvilin, care te-a dat morţii;
Bucură-te, că pentru credinţa în Dumnezeul nostru Iisus Hristos a ţi se tăia capul a poruncit;
Bucură-te, rugăciune cu mulţumire către Dumnezeu înaintea trecerii tale;
Bucură-te, că prin rugăciunea ta, oamenii din Campsada s-au izbăvit de foamete, de jivini şi insecte vătămătoare;
Bucură-te, că rugându-te, mai înainte de a ţi se tăia capul, a luat Domnul sfântul tău suflet în Mâinile Sale;
Bucură-te, că ai poruncit ca cinstitul şi sfântul tău trup în Campsada să-l ducă;
Bucură-te, Trifoane, că din tinereţile tale lui Dumnezeu te-ai sfinţit;
Bucură-te, dăruire lui Dumnezeu a multor oameni;
Bucură-te, tămăduire a nenumărate boli în noroade;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 4-lea

Ne mai răbdând păgânii minunile tale cele Sfinte, prin care se defăima înşelăciunea idolească - căci propovăduiai lor credinţa lui Hristos şi arătai lămurit că El este Dumnezeu care face minunile, iar nu idolii - te-au supus muncilor, pe care le-ai primit cu dragoste, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Glas către tine înălţând, grăim: grăbeşte, Sfinte mucenice Trifon, a ne apăra pe noi, că după Mântuitorul şi Preacurata lui Maică, la tine alergăm, ca să ne izbăveşti din toate primejdiile şi să te binecuvântăm, cântând:
Bucură-te, îndelungă răbdare în chinuri încununată de Preasfânta Treime;
Bucură-te, că Domnul Hristos împreună cu îngerii la cer te-a suit;
Bucură-te, că Mucenicii ţi-au ieşit înainte;
Bucură-te, cel întâmpinat cu cinste de Cuvioşi;
Bucură-te, de Ierarhi cu plăcute cuvinte binecuvântat;
Bucură-te, că toţi Sfinţii, cântări de laudă şi bucurie ţi-au cântat;
Bucură-te, suflet sălăşluit în Împărăţia Cerurilor;
Bucură-te, împreună vorbitor cu Îngerii;
Bucură-te, veselire în lăcaşurile lui Hristos împreună cu toţi Sfinţii;
Bucură-te, împreună cu dânşii aşezat la masa Cinei celei de Taină;

Bucură-te, chip prea cinstit în ceata Mucenicilor;
Bucură-te, de a cărui încununare toţi Sfinţii saltă şi se bucură cu duhul;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 5-lea

Hrană de mântuire trimite-ne nouă, Sfinte Trifon, de la Dumnezeu, ca să nu pierim de mulţimea împătimirilor; că păcătoşi suntem, dar avându-te pe tine mijlocitor, nădejde de mântuire câştigăm, căci de la tine ne învăţăm a cânta după cuviinţă: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Prea lăudat s-a arătat numele tău, Trifoane, în toată ţara Frigiei, pentru că prin rugăciunile tale către Dumnezeu ai adus la Credinţa lui Hristos pe mulţi dintre închinătorii la idoli şi botezându-se ei în numele Preasfintei Treimi, au strigat într-un glas: "Mare este Dumnezeul creştinilor"! Pentru aceasta şi noi, cei izbăviţi prin tine din multe feluri de păcate şi asupriri, îţi cântăm:
Bucură-te, braţ cu putere ce-i aduci la credinţa în Hristos pe împotrivitori;
Bucură-te, izbăvitorule al celor robiţi;
Bucură-te, minunatule între Sfinţi, care ai făcut pe păgâni a se boteza;
Bucură-te, suflet viteaz, învrednicit a fi mucenic;
Bucură-te, câştigare a darului sfinţeniei prin Crucea marilor suferinţe;
Bucură-te, îngrozire a slujitorilor la idoli;
Bucură-te, biruinţă asupra diavolilor cu puterea lui Hristos;
Bucură-te, nume înfricoşat în auzul lor;
Bucură-te, trandafir prea înmiresmat înflorit în grădinile Raiului;
Bucură-te, că înşişi îngerii din Ceruri te cunosc ca alesul lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce stai acum înaintea Mântuitorului şi te rogi pentru noi;
Bucură-te, cel ce vezi nevoile noastre şi ne dai grabnic ajutor;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 6-lea

Inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi, zice Sfântul proroc David; pentru aceasta smerindu-ne până la moarte, ***cădem către tine, mare mucenice Trifon, să te rogi lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii; ca să ne liniştească durerile şi să potolească pornirea urâtelor patimi***, iar noi întru pacea inimii să cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Cumplit şi fără cruţare bătând ostaşii trupul tău, răbdătorule de chinuri al lui Hristos, pământul s-a înroşit de sângele tău; pentru aceasta îţi cântăm:

Bucură-te, privelişte îngerilor şi oamenilor;
Bucură-te, răbdare până la sfârşit întru dreapta credinţă a chinurilor de la păgâni;
Bucură-te, împlinirea datoriilor creştine;
Bucură-te, lauda Bisericii Răsăritului;
Bucură-te, bucuria neamului creştinesc;
Bucură-te, izgonirea şi înspăimântarea dracilor;
Bucură-te, chip strălucind minunile puterii Darului dumnezeiesc;
Bucură-te, al lui Hristos vrednic lăudător;
Bucură-te, întru bucuria Domnului tău;
Bucură-te, însetoşare de a-ţi vărsa sângele pentru Dânsul;
Bucură-te, nume prea cântat, izvorând mirul tămăduirilor;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 7-lea

Vrând nebunul tiran numai decât să te piardă şi văzând că muncile pentru tine sunt zadarnice, adeseori se gândea cum să te dea morţii. Iar tu, Sfinte, învăpăiat de dorinţă fiind a merge la Hristos, neîncetat cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Nouă şi înfricoşată răbdare ai săvârşit, Sfinte, când ai fost chinuit de tirani, din porunca lui Acvilin, pentru că primind cu veselie piroanele bătute în picioarele tale, lovit cu cruzime şi legat de cal, alergai spre Hristos; pentru aceasta nu contenim a te lăuda, cântând:
Bucură-te, Trifoane, mucenicie văzătoare a cununii gătite în Cer;
Bucură-te, biruire a taberelor vrăjmaşe cu puterea Darului dumnezeiesc;
Bucură-te, suflet aşezat în lăcaşurile Sfinţilor;
Bucură-te, trup cinstit jos, pe pământ, după ieşirea sufletului;
Bucură-te, creştet încununat de Însuşi Domnul Iisus;
Bucură-te, minunată săvârşire a nevoinţei mucenicești;
Bucură-te, chip proslăvit de la cele pământeşti la cele Cereşti;
Bucură-te, dimpreună cu mucenicii numărat;
Bucură-te, izvor de minuni nedeşertat pentru cei binecredincioşi;
Bucură-te, demonilor rană de nevindecat;
Bucură-te, Trifoane, de Dumnezeu iubit şi cinstit;
Bucură-te, mărturisitor neobosit;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 8-lea

Numele tău decât toate s-a făcut mai dorit, Trifoane, nouă, celor ce cu dragoste te cinstim, ne închinăm ţie şi sărutăm dumnezeieştile tale moaşte, împreună cu tine cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Izbiţi de valurile ispitelor ce vin asupra noastră, nu ne putem lupta şi nici nu suntem vrednici de milostivire, pentru că pocăinţă nu avem din pricina păcatelor noastre. Pentru aceasta cădem înaintea ta, rugându-te să ne întăreşti în dragostea lui Dumnezeu, ca să scăpăm de cursele vrăjmaşilor şi să cântăm:
Bucură-te, chip vrednic de laudă şi cinstire;
Bucură-te, că ne plecăm capul până la pământ înaintea cinstitelor tale moaşte;
Bucură-te, milostivire ce împlineşti cerinţele noastre spre mântuire;
Bucură-te, mucenicule al lui Hristos, care asculţi rugăciunile noastre;
Bucură-te, vrednicule de pururea pomenire;
Bucură-te, că ieşind noi cu Sfintele tale moaşte prin grădină, ne aperi de grindină;
Bucură-te, că rugându-te preoţii şi sfinţind apa, apoi stropind cu ea pomii şi zarzavaturile, ne scapi de toate insectele vătămătoare;
Bucură-te, turn de tărie al Bisericii;
Bucură-te, rază de bucurie nouă, celor ce te avem nădejde nesurpată;
Bucură-te, făclie care ne luminezi pe noi cu Sfintele tale rugăciuni;
Bucură-te, chip îngeresc care ne străluceşti izbăvire în toate ispitele;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 9-lea

Patimile pe care dumnezeieşte le-ai răbdat să ne fie nouă spre tămăduirea patimilor noastre, iar rănile trupului tău să ne fie acoperământ durerilor ce ne tulbură cugetul; dă-ne, dar, Sfinte, în încercări răbdare, ca să cântăm cu despietrite şi împăcate inimi: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cu sângele tău cel curs pentru dragostea lui Hristos, spală întinăciunea păcatelor noastre, prea fericite Trifon, iar cu mulţimea minunilor schimbă cugetele fraţilor celor ce ne prigonesc, spre a se întoarce şi a nu fi osândiţi împreună cu vrăjmaşul cel viclean; iar prin tine aflând liniştea lui Hristos, să-ţi cântăm:
Bucură-te, ruşinare a vrăjmaşului cu toate cetele lui;
Bucură-te, zdrobire sub picioarele tale a oştilor întunericului;
Bucură-te, mângâiere a monahilor şi privire nestrămutată strălucind din icoana iubirii;
Bucură-te, nume scris în Cartea Vieţii, cântat şi cinstit de creştini;
Bucură-te, floare frumoasă din părţile Frigiei;

Bucură-te, mărgăritar ales lucrat de mâna Providenţei;
Bucură-te, trandafir bine mirositor între spinii idoleşti;
Bucură-te, chip prea mărit de Cel pe care L-ai prea slăvit;
Bucură-te, jertfă vie în Hristos, făcută izvor de binecuvântare;
Bucură-te, strajă neadormită a Mănăstirii Frăsinei;
Bucură-te, călăuză osârdnică a celor ce merg pe Calea Mântuitorului;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 10-lea

Învăpăiate sunt rugăciunile tale către Dumnezeu, Sfinte mucenice Trifon, pentru că mijlocind iertarea şi tămăduirea neputincioşilor, ne-ai scăpat din groapa osândei în care eram căzuţi. Drept aceea, cunoscând noi, păcătoşii, facerile tale de bine, ne minunăm de darul ce se lucrează prin tine şi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Ziditorului, iar nicidecum zidirii, te-ai arătat întru toate mărturisitor şi al Lui biruitor mucenic, de aceea şi tiranul te-a întrebat cine te întăreşte pe tine în munci. Dar tu, ca un viteaz al lui Hristos, i-ai răspuns: ***"Dumnezeul meu este în sufletul meu".*** Pentru aceasta, cu bucurie îţi cântăm:
Bucură-te, izbăvitorul tuturor celor ce aleargă la tine;
Bucură-te, sculare a celor căzuţi în păcate grele;
Bucură-te, bună voire de a ne lăsa nouă părticele din cinstitul tău trup;
Bucură-te, primire de la Dumnezeu a cununii cereşti;
Bucură-te, mână întinsă şi cuget întăritor celor slabi;
Bucură-te, viaţă întru care Dumnezeu S-a prea slăvit;
Bucură-te, că numele Lui s-a prea înălţat, în facerea minunilor tale;
Bucură-te, că pentru Dânsul ai pătimit, ca să biruieşti împreună cu Dânsul;
Bucură-te, mucenice, lumii prea folositor;
Bucură-te, răbdătorule de chinuri şi de biruinţă purtător;
Bucură-te, al minunilor dumnezeieşti izvorâtor;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 11-lea

Toată cântarea se biruieşte întru tine, Sfinte, căci cum vom aduce ţie după cuviinţă cântări de psalmi, celui lăudat de cetele puterilor Cereşti. Ci numai spre mulţumire pentru tămăduiri ne îndestulăm, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Sfeşnic cu totul luminos s-au arătat cinstitele tale moaşte, Sfinte mare mucenice Trifon, puse în mijlocul Bisericii şi strălucind tuturor celor ce cu credinţă se

închină la ele; deci de un dar ca acesta nu ne lipsi, Sfinte, milostivindu-te de noi care cu dragoste îţi cântăm:
Bucură-te, sfântă dorire după mântuirea tuturor;
Bucură-te, propovăduitorule al Raiului celui frumos;
Bucură-te, tăiere cu cuţitul credinţei a cuvintelor păgâneşti;
Bucură-te, sprijin mângâietor şi cunună a sfaturilor duhovniceşti;
Bucură-te, ruşinarea necuviinţei slujitorilor idoleşti;
Bucură-te, moştenitor al Raiului, vrednic de pomenire;
Bucură-te, câştigare a răsplătirii dragostei dumnezeieşti;
Bucură-te, împărtăşire şi nouă, smeriţilor, din roada bunătăţilor tale;
Bucură-te, slăvite mucenice, cunoscut din faptele tale prea minunate;
Bucură-te, smerire şi întoarcere a necredincioşilor la lumina lui Hristos;
Bucură-te, veselire a iubitorilor de Hristos;
Bucură-te, izgonire de la noi a vrăjmaşului;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 12-lea

Har ai aflat înaintea lui Dumnezeu, Sfinte, har aflăm înaintea ta şi noi, cei ce cu credinţă chemăm numele tău întru ajutor. Căci tu vindeci toată boala şi patima din noi cu darul rânduit ţie de la Dumnezeu, ca izbăviţi şi îndreptaţi, să cântăm într-un glas: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cu cântări îţi cinstim pomenirea ta, fericim chinurile şi îndelungă răbdarea ta, mărim şi lăudăm minunile tale, vitejia şi bărbăţia ta, iar la mijlocirile tale alergând, bine te cuvântăm ca pe un mare ajutător şi păzitor al lumii. Pentru aceasta ne plecăm genunchii şi cu mulţumitoare inimi îţi cântăm:
Bucură-te, mieluşel fără prihană, că rugându-te, ţi-ai dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu;
Bucură-te, aur lămurit prin chinuri întru slava Sfintei Treimi;
Bucură-te, nuntaş al Mirelui Hristos, de Dânsul proslăvit în Ceruri;
Bucură-te, privire a lumii prin icoana dragostei dumnezeieşti;
Bucură-te, izvor al bucuriei Învierii, primind mulţumirile noastre;
Bucură-te, mir al milostivirii de Sus, la ieşirea din Sfântul Altar cu Sfintele tale moaşte;
Bucură-te, izvor de tămăduiri revărsat peste închinarea inimii noastre;
Bucură-te, facătorule de minuni cu puterea lui Hristos sălăşluită în tine;
Bucură-te, îndreptător către Lumina lumii a mulţime de păgâni;
Bucură-te, chip încununat în Ceruri cu diadema iubirii;
Bucură-te, vindecarea trupurilor noastre;

Bucură-te, rugă neadormită pentru mântuirea sufletelor noastre;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea lăudate mucenice Trifon, ascultă smerita noastră rugăciune pe care ţi-o aducem din toată inima şi ne izbăveşte pe noi din boli şi din primejdii, pe noi, cei ce cinstim pomenirea ta şi mărturisim minunile săvârşite de tine cu Darul Sfântului Duh. Îndreptează paşii noştri spre lumina Învierii lui Hristos şi ne poartă de grijă din înalt să nu ne aflăm copleşiţi de valurile lumii, ci cu privirea aţintită spre Hristos, să ajungem la ţărmul veşniciei şi al iubirii descoperite a Sfintei Treimi, cântând din liturghisitoare inimi: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1
Sfinte, slăvite, mare mucenice Trifon, cu închinare şi neîndoită credinţă îndrăznim a cere şi aşteptăm mijlocirile tale către dumnezeiasca milostivire, ca să ne aflăm părtaşi bucuriei tale noi, cei ce pătimim în multe feluri de boli, de patimi, de nevoi şi de războiri cumplite. Pe tot sufletul cel necăjit şi dosădit, pe cei ce păzesc întru cunoştinţă legea lui Hristos Dumnezeu şi cred întru Dânsul, pe toţi care se sârguie a se închina Sfintelor tale moaşte şi îţi împodobesc ţie această cântare de laudă, de cerere şi mărire ajută-i cu darul de care te-ai învrednicit de la Hristos, Mântuitorul şi Dumnezeul nostru. Auzi-ne pe noi, care grăim către tine unele ca acestea:
Bucură-te, Trifoane, cel născut în ţara Frigia, în satul Campsada;
Bucură-te, îngerească odihnire, încă din copilărie, a darului Sfintei Treimi;
Bucură-te, vas ales al Apei Vieţii şi al darului facerii de minuni;
Bucură-te, prin care numele lui Dumnezeu se prea slăveşte în cer şi pe pământ;
Bucură-te, izgonitor al demonului din fiica împăratului, Gordiana;
Bucură-te, arătător şi altora al vrăjmaşului prin postirea şi rugăciunea ta cea către Dumnezeu;
Bucură-te, Trifoane, nume înfricoşător diavolilor;
Bucură-te, chip ce izvorăşti în lume mirul prea slăvirii lui Dumnezeu;
Bucură-te, minunată înmulţire a Sfintei credinţe în multe părţi ale Frigiei;
Bucură-te, că ai fost prins pentru mărturisirea lui Iisus Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, dăruire de sine făcută jertfă de bunăvoie în mâinile păgânilor,
Bucură-te, neclintită stare la judecată înaintea ighemonului Acvilin;
Bucură-te, mare mucenice Trifon!

Condacul 1

Pe tine, cela ce ai îndrăzneală către Domnul, mijlocitor şi rugător pentru sufletele noastre te avem, noi smeriţii. Iar acum, în ziua praznicului tău rugămu-te, cere-ne nouă de la Dumnezeu iertare de păcate şi izbăvire, din primejdii, ca să cântăm ţie: ***Bucură-te, mare mucenice Trifon!***

După aceasta se zice această:

Rugăciune

O, întrutot lăudate, Sfinte mucenice Trifon, primeşte de la noi aceste cântări pe care cu umilinţă le aducem înaintea ta şi ne izbăveşte din toate nevoile şi scârbele ca un bun şi iubitor de oameni şi neînfruntat ocrotitor al creştinilor. Căci deşi suntem nevrednici a ne face părtaşi milostivirii tale, pentru păcatele noastre cele multe şi grele, săvârşite în viaţa noastră şi în tot ceasul, însă cunoscând marea bunătate pe care ai arătat-o asupra celor ce te cinstesc pe tine şi se pocăiesc cu credinţă întru numele Domnului, năzuim cu lacrimi de umilinţă şi prea aplecată mărturisire a păcatelor la mijlocirile tale înaintea Sfintei Treimi.

Fii dar nouă, pururi rugător la Preaputernicul Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor noastre, pentru mântuirea noastră de toate bolile şi primejdiile, de cutremurul pământului şi moarte năpraznică, pentru întărirea noastră în credinţa cea adevărată,

apărându-ne de toate răutăţile după făgăduinţa ta, căci toţi te cinstim şi prăznuim numele tău, acum şi pururea şi în veci. Amin.

După otpust zicem aşa:

Sfinte mare mucenice Trifon, primeşte rugăciunile nevrednicilor robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-ne pe noi sub Sfânt acoperământul tău.

Amin.

Paraclisul Sfântului mucenic Trifon

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.

10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Mucenicul Tău, Doamne, Trifon, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a luat de la Tine, Dumnezeul nostru, ca având puterea Ta, pe chinuitori a învins, zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, pururea a spune puterile tale, noi nevrednicii, că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea primejdii, cine ne-ar fi păstrat până acum slobozi? Nu ne vom depărta de tine Stăpână, că pururea mântuieşti pre robii tăi din toată năpasta.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului mucenic Trifon

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ce vom lăuda mai întâi Sfinte Trifon, măreţia minunilor tale lucrate cu puterea lui Hristos sau mulţimea răbdării tale în chinuri, prin care ai biruit pe vrăjmaşii tăi. Pomeneşte-ne pe noi înaintea lui Hristos, ca unul ce ai îndrăzneală a izbăvi pe toţi din primejdii.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Demonii ai izgonit numai cu rugăciunea, fiind tu, Sfinte, curat la suflet şi vas plăcut Iubitorului curăţiei desăvârşite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Paharul pătimirii ai băut pentru Hristos şi acum te veseleşti la masa cea cerească, revărsând tuturor picăturile milostivirii tale, după făgăduinţa ta, Sfinte mucenice Trifon.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu te întoarce dinspre cererile robilor tăi, ci ne dăruieşte mila Domnului în necazuri şi pocăinţa cea dorită.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, iubitorule de oa-meni.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Legăturile bolilor ai dezlegat cu legătura rugăciunii tale către Doctorul tuturor, pe Care Îl roagă să ne ridice pe noi din patul durerilor.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Inima ta cea curată s-a făcut carte a voilor dumnezeieşti, căci păzind poruncile lui Hristos, ai aflat calea desăvârşirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pe poporul din care ai răsărit ai izbăvit din foamete cu rugăciunea ta, iar acum ca un luceafăr străluceşti în cetele Sfinţilor lui Hristos, izbăvindu-ne pe noi de moartea cea duhovnicească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Roagă-te, Preacurată, cu Sfântul mucenic Trifon, să aflăm noi răspuns bun la judecata lui Hristos şi izbăvire din cumplitele munci.

Stihiri:

Pe fiica împăratului roman ai izbăvit-o de demonul cel cumplit şi sufletele noastre le slobozeşti din legătura gândurilor răutăţii, ca fără tulburare să stăm întru rugăciune înaintea Celui ce dă lumii pacea Sa.

Maica Luminii, ridică de la mine lanţul cel greu al osândirii şi dă-mi a te lăuda pe tine după vrednicie.

Sedealna: Bucurie ai adus în multe inimi ale celor vindecaţi cu rugăciunea ta şi acum veseleşti sufletele noastre cu nădejdea în rugăciunea ta cea bine primită de Domnul.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bâtele ai fost lovit de cei fărădelege, dar ai răbdat durerile cele cumplite ca să împărăţeşti cu Hristos în slava Sa.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridică durerile noastre Sfinte, cu a ta rugăciune şi izgoneşte duhurile răutăţii care caută să ne tragă pe noi pe căile pierzării.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pocăinţă nu am agonisit şi sufletul meu e plin de rănile păcatelor, de care mă vindecă fericite, cu doctoria rugăciunii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Vasul inimii mele îl curăţeşte cu roua îndurărilor tale, ca să nu mă arăt vas de ocară la judecata Fiului Tău.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, micşorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Povara păcatelor cumplit apasă asupra mea şi nu aflu odihna pocăinţei, dar cu focul rugăciunilor tale arde Sfinte, gândurile mele cele rele.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu mreaja cuvintelor tale trage-mă din adâncul pierzării, ca unul ce ai putere a întoarce la Domnul sufletele cele rătăcite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cu gheare de fier a fost rănit trupul tău, dar sângele tău a pecetluit testamentul muceniciei şi ai intrat cu slavă în bucuria Domnului Tău, pe Care Îl roagă pentru sufletele noastre întristate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Luminează-mă Stăpână, pe mine, cel întunecat la minte de păcate, ca să te măresc pe tine cu dragoste.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe mulţi i-ai adus la cunoştinţa de Dumnezeu şi i-ai luminat prin Sfântul Botez, iar pe noi ne scoţi din păcate cu lumina rugăciunilor tale.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumoasă podoabă a mucenicilor eşti Sfinte, cel ce nu ai dat dormitare ochilor tăi, ca să afli în cămara inimii pe Hristos, Dătătorul a toată mângâierea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Bătutu-ţi-s-au cuie în tălpi, dar Cel ce ţi-a purtat paşii pe pământ, ca să ne scoată pe noi de pe căile pierzării, a întărit paşii sufletului tău pe piatra răbdării.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sub acoperământul rugăciunii tale păzeşte pe robii tăi şi îi păzeşte netulburaţi de toate uneltirile vrăjmaşilor nevăzuţi.

Stihiri:

Primeşte rugăciunile noastre Sfinte Trifon, şi ne mântuieşte pe noi din necazuri şi nevoi, ca un milostiv solitor al nostru către Hristos.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Stea luminoasă, neînşelătoare te-ai arătat lumii, cu razele tale vestind pe soarele Hristos, răbdătorule de patimi Trifon, şi înşelăciunea păgânească ai învăluit-o, iar nouă ne dăruieşti lumina, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Prochimenul: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul...

Evanghelia după Matei: (11: 27-30)

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Strana: ***Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta şi, după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pentru rugăciunile mucenicului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira**:

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Pe veliar ai doborât cu bărbăţia ta, răbdând ca un bun ostaş al lui Hristos prigonirile celor fărădelege şi făcându-te părtaş vieţii celor fără de trup.

[Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului Prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi intru tot lăudaţilor apostoli; ale sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor Părinţilor noştri, ale Sfintei, marii muceniţe Eufimia din Calcedon, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului mucenic Trifon, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugamu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.

Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori), cântat alternativ de cele două strane.

[Preotul rosteşte ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni ale Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care eşti binecuvântat, împreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri !

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Duhul ţi-ai dat în mâinile Ziditorului mai înainte de decapitare, iar acum ridicând mâinile tale la rugăciune, zdrobeşte capetele vrăjmaşilor nevăzuţi, care caută să ne tragă pe noi la patimile cele trupeşti.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mulţumit-ai Domnului că te-a întărit în încercările tale, iar acum ne întăreşti şi pe noi a răbda ispitele ca să ne agonisim plata mântuirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Porţile Raiului ţi s-au deschis ţie, viteazule ostaş al lui Hristos, care te rogi să ni se deschidă şi nouă mai înainte de moarte porţile pocăinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Roagă-te Fiului tău Preacurată, ca să mă arate pe mine neosândit la judecata Sa.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostivitu-te-ai spre cel necăjit şi i-ai dăruit şoimul cel pentru ţar, iar toţi s-au minunat de a ta milostivire.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Minunile tale înviază nădejdea în sufletele cele încercate de necazuri, iar noi cu credinţa alergăm la mijlocirea ta, Sfinte Trifon.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca unul ce ai făgăduit să ajuţi pe cei ce te cinstesc pe tine, nu înceta a ne soli nouă revărsarea milostivirii dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Deschide-mi mie uşile pocăinţei, ca o Milostivă, ca să nu fiu eu dat afară din cămara cea de nuntă a Stăpânului Hristos.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele îngereşti au săltat, văzându-te pe tine frumos împodobit cu sângele cel mucenicesc şi s-au grăbit a-ţi deschide porţile Raiului.

Stih: ***Sfinte mucenice Trifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sănătate dăruieşte Sfinte, trupurilor noastre celor împresurate de boli de tot felul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pe cei din primejdii îi izbăveşte, Sfinte, de toată răutatea, dându-ne nouă în toată vremea rugăciunea cea către tine ca pe o comoară de mângâiere.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născut-ai pe Cel mai presus de lume, Care a venit în lume spre a ne scoate pe noi din robia cugetării lumeşti.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti

mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Fericit eşti, Sfinte Trifon, ca prin răbdarea cea de puţină vreme a chinurilor trupeşti, ţi-ai agonisit comoară în cer şi te rogi acum cu căldură şi pentru sufletele noastre.

Izvor de mângâiere te-ai arătat cetăţii tale şi nouă tuturor mare nădejde în încercările cele ce ne împresoară.

Ca un mare ocrotitor al celor din nevoi te ştim pe tine, Sfinte Trifon, cel ce nu încetezi a cerceta cu rugăciunea pe cei covârşiţi de multe păcate.

Viaţă curată dobândind, te-ai făcut plăcut Celor ce iubeşte inimile curate şi revarsă din destul darul milei Sale.

Roagă-te Domnului să ne dea răspuns bun la judecata Sa, ca să nu fim înghiţiţi de focul cel veşnic.

Nu înceta a soli pace lumii, stricarea eresurilor şi toate cele de folos spre mântuire pentru cei ce te măresc pe tine cu credinţă.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De neputinţele trupeşti slobozeşte pe cei ce aleargă la tine, Sfinte Trifon, şi ne dă nouă a-ţi împleti cu mulţumire, cununi de cântări cereşti.
Cu Sfinţii Îngeri roagă-te Sfinte, să se păzească poporul bine credincios de toată negura eresurilor vătămătoare de suflet.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Sursa: http://psalmidetrebuinta.blogspot.ro/2014/02/paraclisul-sfantului-mucenic-trifon-1.html

Imnografie

Troparul Sfântului mucenic Trifon: Mucenicul Tău, Doamne, Trifon, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfântului mucenic Trifon: Cu întărirea Preasfintei Treimi ai stricat mulţimea idolilor, până la margini, vrednicule de pomenire, cinstit întru Hristos făcându-te şi biruind pe tirani întru Dumnezeu Mântuitorul, ai primit cununa muceniciei tale şi darurile dumnezeieştilor tămăduiri, ca un nebiruit.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Trifon

În părţile Frigiei, în satul ce se numea Campsada, care era aproape de cetatea Apamia, s-a născut Sfântul Trifon, din părinţi dreptcredincioşi. Încă de când era prunc, prea bunul Dumnezeu a binevoit a sălăşlui într-însul harul Sfântului Duh şi a-i hărăzi darul de a face minuni, ca nu numai din gura pruncului aceluia, ci şi din faptele lui cele minunate să se săvârşească laudă.

Tămăduia toate bolile, dar mai ales avea stăpânire asupra diavolilor. Numai cât auzeau pomenindu-se numele lui, fugeau din cei ce pătimeau.

Deci, spre încredinţarea minunilor lui celor multe pe care le-a săvârşit, vom descrie una, ca de la început să înţelegeţi toată viaţa lui.

După moartea lui August, Cezarul, în anul 295 a pus stăpânire pe împărăţia Romei Gordian care, deşi era închinător de idoli, nu-i prigonea pe creştini. Acela avea o fiică prea frumoasă, învăţată şi înţeleaptă, anume Gordiana, pe care, fiind la vârsta căsătoriei, mulţi dintre cei mai mari şi slăviţi boieri doreau să o logodească cu fiii lor, din cauza frumuseţii şi înţelepciunii ei. În acea fecioară însă, prin voia lui Dumnezeu intrând diavolul, o muncea neîncetat, aruncând-o în foc şi în apă. Şi nu puţină mâhnire aveau părinţii şi plângeau amar. Deci aduceau la ea doctori înţelepţi şi nimic nu-i puteau face.

Atunci, singur diavolul, prin voinţa lui Dumnezeu, a strigat, zicând: "Nimeni nu va putea să mă izgonească de aici, decât numai tânărul Trifon!"

Îndată împăratul a trimis în toată lumea ca să-l caute pe Trifon. Au adus mulţi cu acel nume, dar nici unul n-a putut să izgonească pe diavol din fiica împăratului, până ce l-au aflat pe ***Sfântul Trifon, tânărul, în părţile Frigiei, în satul Campsada, lângă un izvor, păscând gâştele. Acesta a fost adus degrabă la Roma, având pe atunci numai 17 ani.***

Când s-a apropiat sfântul de Roma, a cunoscut diavolul venirea lui şi muncind cumplit pe fecioară, striga: "Nu pot să locuiesc aici mai mult, că aproape este Trifon, care după trei zile va sosi şi nu pot să rabd mai mult". Aşa strigând vicleanul duh, a ieşit dintr-însa.
A treia zi, sosind în cetate Sfântul Trifon şi ducându-l în palatele împărăteşti, a fost primit cu dragoste de către împărat, pentru că l-a cunoscut împăratul după cuvintele acelea pe care le-a grăit diavolul când a ieşit din fiica lui. Dar, ca să ştie mai cu încredinţare cum că Trifon a tămăduit pe fiica lui, l-a rugat să le arate pe diavol, ca să-l vadă cu ochii lor.

Atunci sfântul a petrecut în post şi în rugăciune şase zile şi a primit de sus mai mare şi mai puternică stăpânire peste duhurile cele necurate.

A şaptea zi, răsărind soarele, a mers împăratul la fericitul Trifon cu suita sa, vrând să vadă pe diavol cu ochii lui.

Sfântul Trifon, plin de Duhul Sfânt şi cu ochii minţii privind pe nevăzutul duh, i-a zis: "Ţie îţi grăiesc, duhule necurat, în numele Domnului meu Iisus Hristos, arată-te înaintea celor ce sunt aici şi le descoperă chipul tău cel neruşinat, apoi, spune-le neputinţa ta".

Deci, îndată s-a arătat diavolul înaintea tuturor, în chip de câine negru, având ochii ca de foc şi capul plecat spre pământ.

Atunci îl întrebă Sfântul: ***"Cine te-a trimis aici, demone, ca să intri în această fecioară? Pentru ce ai îndrăznit a intra în cea creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, singur fiind, fără de chip, neputincios şi plin de toată ruşinea?"***

Răspuns-a diavolul: "Sunt trimis de tatăl meu, care este începător a toată răutatea. El se numeşte satana şi locuieşte în iad; el mi-a poruncit să chinuiesc pe fecioara aceasta".

Apoi l-a întrebat Sfântul iarăşi: ***"Cine v-a dat vouă putere să îndrăzniţi spre făptura lui Dumnezeu?"***

Diavolul, deşi nu voia, dar fiind silit de puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu, a spus adevărul în auzul tuturor: "Noi nu avem putere asupra celor ce cunosc pe Dumnezeu şi care cred în Hristos Fiul, Unul născut, pentru care Petru şi Pavel au murit aici. De aceea noi cu frică fugim afară numai când vom avea voie să-i aducem cuiva ispite uşoare. Dar asupra celor ce nu cred în Dumnezeu şi în Fiul Său şi asupra celor ce umblă în toate poftele lor, făcând lucrurile cele plăcute nouă, asupra acelora luăm stăpânire, ca să-i chinuim pe ei. Lucrurile cele plăcute nouă sunt acestea: închinarea la idoli, hula, desfrânările, farmecele, zavistia, uciderea şi mândria. Cu aceste lucruri şi cu cele următoare lor, înfăşurându-se oamenii ca în nişte lanţuri, se înstrăinează de Dumnezeu, Ziditorul lor şi de bunăvoie se fac prieteni nouă şi împreună cu noi vor lua chinurile veşnice".

Auzind acestea, împăratul şi cei ce erau împreună cu el s-au umplut de spaimă şi mulţi, lepădându-se de păgânătate, au crezut în Hristos; iar credincioşii s-au întărit în credinţă şi au prea mărit pe Dumnezeu.

Sfântul Trifon a poruncit diavolului să se ducă în mijlocul focului din iad; apoi diavolul a pierit.

Împăratul, dând multe daruri sfântului, l-a liberat cu pace la locaşul lui, însă sfântul, tot ceea ce a luat de la împărat a dăruit săracilor pe drum şi întorcându-se în patria sa singur, se îndeletnicea în lucrurile cele obişnuite lui, tămăduind bolnavii şi plăcând lui Dumnezeu prin viaţa cea sfântă şi neprihănită.

După Gordian împăratul, a venit la împărăţie Filip, dar şi acela, neîmpărăţind mult, a fost ucis de ostaşii săi, iar după dânsul a împărăţit Deciu, tiranul. Acesta, prigonindu-i cumplit pe creştini, a ucis mulţi dintre ei prin diferite chinuri, iar pe mulţi fricoşi i-a întors de la Hristos, aducându-i la închinarea de idoli poruncind tuturor eparhilor săi şi ighemonilor, care erau prin toată lumea, să verse fără cruţare nevinovatul sânge al creştinilor care nu voiau să se închine idolilor.

În acea vreme era la Răsărit un eparh, anume Acvilin. La acela a fost clevetit Sfântul Trifon că este creştin şi că ştiind meşteşugul doctoricesc, umblă prin ţări şi tămăduieşte bolnavii şi apoi învaţă pe mulţi şi îi înşeală a crede în Hristos, iar porunca împărătească n-o ascultă şi batjocoreşte pe marii zei. Deci, îndată a trimis ostaşi în părţile Frigiei, ca să caute pe Trifon, pe care degrabă l-au găsit, pentru că

nu putea să se ascundă făclia ce ardea cu râvna cea după Dumnezeu, luminând pe oameni prin credinţa cea dreaptă şi prin fapte bune.

Dar Sfântul Trifon, auzind de cei ce-l căutau, n-a fugit de ei în pustie, nici nu s-a ascuns în munţi sau în prăpăstiile pământului, ci, înarmându-se cu rugăciunea şi cu semnul crucii, cu îndrăzneală s-a apropiat de cei ce-l căutau şi dându-se în mâinile lor, mergea cu veselie la Acvilin, eparhul, care atunci era în cetatea Niceei.

Când Acvilin a stat la judecată cu multă mândrie, înconjurându-l purtătorii de arme, fiind de faţă fruntaşii, slugile şi mult popor, atunci Pompian Scriniarie, cel mai mare dregător, a zis către eparh: "Tânărul din cetatea Apamia, cel trimis la măria ta, iată stă înaintea judecăţii tale celei strălucite".
Acvilin, eparhul, a zis: "Cel ce stă de faţă să ne spună numele său, patria, slujba şi norocul său, apoi să-şi mărturisească credinţa".

Sfântul a zis: ***"Numele îmi este Trifon, iar patria îmi este Campsada, care este aproape de cetatea Apamia; noroc la noi nu este, nici nu s-a auzit cândva; căci credem că toate se fac cu dumnezeiasca purtare de grijă şi cu negrăita Lui înţelepciune, iar nu cu norocul, nici prin mersul stelelor, nici din întâmplare, precum credeţi voi. Sunt liber şi numai lui Dumnezeu slujesc, iar Hristos este credinţa mea, Hristos slava mea şi cununa laudei mele".***

Eparhul zise: "Socotesc că până acum n-ai auzit de porunca împărătească cum că tot omul care se numeşte creştin şi nu se închină zeilor să se dea la moarte silnică; deci, înţelepţeşte-te şi întoarce-te de la acea înşelătoare credinţă, ca să nu fii aruncat în foc".

Sfântul Trifon a răspuns: ***"O! de m-aş învrednici să mă sfârşesc prin foc şi prin toate muncile, pentru numele lui Iisus Hristos, Domnul şi Dumnezeul meu!".***

Eparhul a zis: "O! Trifon, te sfătuiesc să jertfeşti zeilor, căci te văd tânăr cu trupul şi desăvârşit cu înţelepciunea şi nu voiesc să mori aşa rău".

Sfântul Trifon a răspuns:***"Desăvârşita înţelepciune voi avea de voi aduce Dumnezeului meu cea mai desăvârşită mărturisire şi de voi păzi neschimbată dreapta credinţă în El, ca pe o comoară de mare preţ şi de voi fi adus jertfă Celui ce s-a jertfit pentru mine".***

Eparhul a zis: "Focului voi da trupul tău, iar sufletul tău cu pedeapsă şi mai cumplită îl voi chinui".

Sfântul a răspuns: ***"Tu mă îngrozeşti cu focul care se stinge şi al cărui sfârşit este cenuşă. Eu pe voi necredincioşii vă îngrozesc cu focul cel veşnic şi nestins. Depărtează-te de la înşelăciune şi cunoaşte pe adevăratul Dumnezeu, ca să nu te căieşti mai pe urmă, când vei cădea în focul cel veşnic".***

Acvilin, umplându-se de mânie, a poruncit să-l bată pe sfântul, spânzurându-l pe lemn. Auzind aceasta, fericitul Trifon, îndată şi-a dezbrăcat hainele cu îndrăzneală şi cu osârdie şi-a dat trupul cel frumos în mâinile prigonitorilor, spre bătăi. Deci, legându-i mâinile la spate, l-au spânzurat şi au început să-l bată. Fiind bătut tare, trei ceasuri, a răbdat bărbăteşte, căci n-a strigat, nici n-a gemut, ci tăcea, primind nenumărate lovituri.
După bătaia aceea, eparhul Acvilin i-a zis: "Pocăieşte-te Trifon, lepădând nebunia ta; făgăduieşte a te închina zeilor, pentru că nimeni, împotrivindu-se poruncii împărăteşti, n-a putut să scape de moartea cea amară".

Sfântul a răspuns: ***"Şi eu îţi zic că nimeni, lepădându-se de Hristos, cerescul Împărat, nu va putea să moştenească viaţa veşnică, ci va fi trimis în focul cel veşnic, care niciodată nu se stinge".***

Zis-a eparhul: "Împărat ceresc nu este altul decât numai Zeus, fiul lui Saturn, acela este tatăl zeilor şi al oamenilor, căruia de nu i se închină cineva, nu poate să fie viu. Aceluia şi tu eşti dator a te închina, ca să te arăţi vrednic de această viaţă dulce".

Sfântul a răspuns: ***"Să fie asemenea lui Zeus, zeului tău, toţi cei care se închină lui şi toţi cei ce nădăjduiesc în el şi despre care se povesteşte că era, la început, între vrăjitori şi fermecători, cel mai nelegiuit începător a tot lucrul necurat şi fără de Dumnezeu. După a cărui moarte, oamenii care au urmat faptelor lui cele rele i-au făcut idoli de aur şi de argint şi l-au numit zeul lor, ca astfel să-l aibă sprijinitor la necurăţia şi fărădelegea lor. De vreme ce zeul lor era astfel, cu aceste obiceiuri, zei s-au numit de următorii lor şi ceilalţi oameni răi. Deci, voi, urmând predaniilor celor necurate şi basmelor celor mincinoase, vă închinaţi idolilor celor neînsufleţiţi şi muţi, defăimând pe Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, a întemeiat pământul pe ape, a revărsat văzduhul şi după ce a dat fiinţă la toată materia cea zidită, a pus stăpân peste toate pe omul pe care l-a creat. Acesta, fiind înşelat de zavistnicul şarpe şi căzând în nenumărate răutăţi, Dumnezeu Cuvântul s-a milostivit a se întrupa, apoi a murit pe cruce şi s-a îngropat, iar a treia zi, înviind, s-a suit la ceruri şi şade de-a dreapta lui***

Dumnezeu Tatăl, până ce-L va cunoaşte pe El toată zidirea. După aceea, iarăşi va veni din ceruri, cu putere şi cu multă slavă, când va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Acesta este Dumnezeul dumnezeilor şi Împăratul împăraţilor, Judecătorul viilor şi al morţilor, iar cei ce vă par vouă că sunt dumnezei, aceia sunt para focului celui veşnic, împreună cu toţi cei ce se închină lor".

După aceasta, eparhul Acvilin mergând la vânat, a poruncit să ducă după el pe Sfântul Trifon, legat de un cal. Nu era uşor chinul acela al sfântului, căci i se rupeau degetele picioarelor, nu numai că erau goale, fiind atunci ger cumplit, ci şi fiindcă îl călcau picioarele calului, iar tălpile se roşeau. Însă mucenicul, privind către Dumnezeu şi înfierbântându-se de dragostea lui, nu socotea durerea, ci cânta cuvintele lui David: ***Săvârşeşte paşii mei în cărările Tale, ca să nu mi se clatine paşii.*** Şi iarăşi: ***Îndreaptă Tu paşii mei, Doamne, după cuvântul Tău şi fă să nu mă stăpânească toată fărădelegea.*** Apoi rostea adeseori şi cuvintele Sfântului întâi mucenic Ştefan, zicând: ***"Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!"***

Atunci eparhul, întorcându-se târziu de la vânat, a pus de faţă iarăşi pe mucenic şi i-a zis: "Acum, o! ticălosule, socotit-ai înţelepţeşte a aduce jertfe zeilor sau petreci încă în nebunia ta cea veche?"

Sfântul răspunse: ***"Tu singur eşti plin de nebunie şi de necunoştinţă, că te-a orbit diavolul, încât nu poţi să cunoşti pe Ziditorul tuturor şi să I te închini Lui, iar eu sunt înţelept, nedepărtându-mă de Hristos, Care mă mântuieşte".***

Atunci eparhul a poruncit să ducă pe sfântul în temniţă, iar el s-a dus în hotarele dimprejur şi a zăbovit acolo câteva zile. Apoi, întorcându-se iarăşi în Niceea, a stat la judecată şi punând de faţă pe Sfântul Trifon, i-a zis: "Nu te-a pedepsit de ajuns vremea cea îndelungată, fiind în legături, ca să te supui poruncii împărăteşti şi să te închini la zei?"

Sfântul răspunse: ***"Domnul şi Dumnezeul meu, Iisus Hristos, Căruia îi slujesc cu inimă curată, m-a certat şi m-a întărit ca să-mi păzesc credinţa neschimbată şi nemişcată. Deci Lui, unuia, adevăratului împărat şi Dumnezeu mă supun şi către El mă plec; iar mândria ta şi pe a împăratului tău o defăimez şi mă întorc de la cei ce se cinstesc de voi".***

Eparhul a zis către slujitori: "Bateţi-i piroane ascuţite în picioare şi purtându-l prin cetate, bateţi-l mereu". Îndată făcând slujitorii acestea, purtau pe sfântul şi îl târau prin toată cetatea bătându-l, încât pătimea cumplită durere la picioare, nu numai

pentru piroanele cele bătute într-însele, dar şi din pricina gerului cel greu şi a omătului, pentru că atunci era iarnă grea.

Însă bunul pătimitor, având pe Hristos înaintea sa şi privind la răsplătirile ce au să fie, toate acelea le răbda cu mulţumire. Apoi, aducându-l iarăşi înaintea eparhului, se miră de o răbdare ca aceea a sfântului şi i-a zis: "Până când, o, Trifon, vei dispreţui chinurile? Până când nu te va atinge mulţimea durerilor?"

Sfântul răspunse: ***"Până când şi tu nu vei cunoaşte puterea lui Hristos care este în mine? Până când nu încetezi a ispiti pe Duhul Sfânt, o, ticălosule? Oare încă n-ai înţeles că este nebiruită puterea cea mare a lui Hristos?"***

Atunci tiranul, umplându-se de mânie, a poruncit să-i lege mâinile la spate şi spânzurându-l iarăşi de lemn, să-l bată cu toiege fără cruţare, apoi cu făclii să-i ardă coastele. Făcând acestea toţi slujitorii prigonitorului cu mare sârguinţă, îndată a strălucit o lumină din cer şi o cunună prea frumoasă se pogora pe capul lui şi pe care văzând-o, prigonitorii au căzut de frică.

Sfântul Trifon, simţind ajutorul care îi venise de sus, s-a umplut de bucurie şi de veselie, încât zicea: ***"Mulţumesc, Ţie, Doamne, că nu m-ai lăsat să fiu fără ajutor în mâinile vrăjmaşilor mei şi mi-ai umbrit capul în ziua cea de război, mi-ai dat scăpare de mântuire şi dreapta ta m-a primit. Acum mă rog Ţie, Doamne, să fii totdeauna cu mine, întărindu-mă şi apărându-mă, mă învredniceşte ca, fără de împiedicare, să săvârşesc această nevoinţă şi să mă învrednicesc să câştig cununa dreptăţii, cu toţi cei ce au iubit numele Tău cel sfânt, că Tu unul eşti prea mărit în veci, amin".***

După aceasta, tiranul, chemând iarăşi înaintea sa pe sfântul, fiind dezlegat, a început a-l măguli şi a-i zice: "Adu jertfă, Trifone, marelui Zeus, închină-te chipului împăratului şi te voi elibera cu cinste şi cu daruri!".

Sfântul Trifon, zâmbind, a zis: ***"Dacă pe împăratul singur l-am defăimat şi am nesocotit poruncile lui cele nebune, apoi oare să mă închin chipului celui neînsufleţit? Aceasta nu se poate. Cât despre Zeus şi despre ceilalţi zei mincinoşi ai tăi, să întrebi pe cei ce li se pare că sunt înţelepţi între voi: ce fel de basme se născocesc despre dânşii. Căci ei, sârguindu-se să acopere faptele lor necurate, au schimbat numele lor la alte lucruri, numind cerul Zeus, văzduhul Ira, pământul Demetra, marea Poseidon, soarele Apolon, luna Diana. Ai voştri făcători de basme au dat numele zeilor voştri la obiceiurile şi patimile omeneşti, astfel: mânia şi războiul le-au numit Ares, iar patima desfrânării Afrodita şi aşa,***

părăsind pe Dumnezeu, ziditorul tuturor, nebuneşte aţi umplut lumea de idoli şi aţi cinstit mai mult făptura decât pe Făcătorul. Dar nu numai singuri căzând din înţelegerea cea sănătoasă şi din calea cea dreaptă în prăpastia cea pierzătoare de suflet vă surpaţi cu capul în jos, ci şi pe noi vă sârguiţi a ne trage acolo cu voi, ca să fim părtaşi la aceeaşi prăpastie şi pierzare a voastră. Nimic nu veţi spori, o, înşelătorilor, pentru că nu veţi putea, ca pe cei ce nădăjduiesc cu adevărat spre Dumnezeul cel tare şi viu să-i întoarceţi din calea cea dreaptă şi să-i plecaţi la idolii voştri".

Auzind Acvilin, s-a mirat de nişte cuvinte ca acestea şi umplându-se mai mult de mânie, a poruncit să-l bată mai aspru. Deci bătură pe sfântul, fără milă, multă vreme. Văzând tiranul că nu poate să urnească stâlpul cel nemişcat şi să-l întoarcă de la credinţa lui Hristos, a dat împotriva lui această poruncă: lui Trifon cel din Apamia, care s-a împotrivit poruncii împărăteşti şi nevrând să aducă jertfă zeilor, după multe chinuri ce i-am dat, să i se taie capul. Atunci îndată l-au luat ostaşii şi l-au scos la locul de tăiere.

Sfântul mucenic, stând spre răsărit, s-a rugat lui Dumnezeu, spunând: "Doamne, Dumnezeul Dumnezeilor şi Împărate al împăraţilor, mai sfânt decât toţi sfinţii; Îţi mulţumesc că m-ai învrednicit a săvârşi nevoinţa aceasta fără poticnire. Acum mă rog ţie, să nu se atingă de mine vicleana mână a vrăjmaşului celui nevăzut, nici să mă pogoare în adâncul pierzării, ci să mă duci cu sfinţii Tăi îngeri în locaşurile cele iubite şi fă-mă moştenitor al împărăţiei Tale celei dorite. Primeşte în pace sufletul meu şi pe toţi care mă vor pomeni pe mine, robul Tău şi întru pomenirea mea Îţi vor aduce sfinte jertfe. Ascultă-i din înălţimea sfinţirii Tale şi caută spre dânşii din sfânt locaşul Tău, dându-le lor îndestulate şi nestricăcioase dăruiri, că Însuţi eşti bun şi îndurat dătător în vecii vecilor".

Astfel rugându-se sfântul, mai înainte de a i se tăia capul, Domnul a luat sufletul lui în mâinile Sale, iar cinstitul lui trup a rămas mort la pământ, pe care fraţii cei ce erau în Niceea învelindu-l cu pânze subţiri şi curate şi ungându-l cu arome voiau să-l îngroape la dânşii, pentru apărarea cetăţii lor.

Dar sfântul li s-a arătat şi le-a poruncit să ducă moaştele sale în satul Campsada, unde s-a născut şi au făcut după porunca lui.

Astfel, Sfântul Trifon, cel din tinereţe plăcut lui Dumnezeu şi sfinţit, aducând mulţime de oameni la Hristos şi tămăduind nenumărate boli în popor, după multe chinuri - pe care pentru adevăr le-a suferit - s-a încununat cu cununa nestricăciunii

de la Tatăl, de la Fiul şi de la Sfântul Duh, cel Unul în Treime Dumnezeu, Căruia se cuvine slava în veci. Amin.

(După Sfântul Simeon Metafrast)

Pomenirea Sfântului mucenic Trifon - (1/14 februarie)

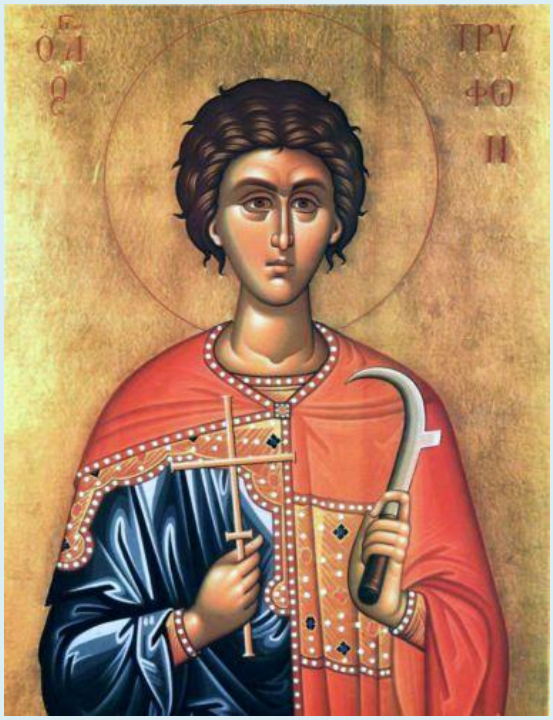

Sfântul Trifon a trăit în secolul al III-lea, în vremea împăraţilor Gordian şi Deciu, şi a primit moarte mucenicească în anul 250, prin tăierea capului, răbdând mai înainte multe alte chinuri.

Sfântul mucenic Trifon este prăznuit în ziua de 1 februarie, fiind socotit de creştini drept ocrotitor al grădinilor, al livezilor şi al păsărilor, ca unul care îndepărtează insectele dăunătoare şi păzeşte locurile de secetă şi grindină.

Sfântul Trifon, cel care alungă insectele

Sfântul mucenic Trifon s-a născut în anul 232, în localitatea Lampsac, din Frigia, Asia mică. Astăzi, această regiune se afla în Turcia. Sfântul Trifon a fost creştin încă dintru început, având harul Duhul Sfânt de a izgoni demonii şi de a vindeca diferitele boli. Sfântul Trifon s-a arătat puternic mijlocitor către Dumnezeu încă din timpul vieţii, el ferind satul său de la înfometare, prin oprirea unei invazii de lăcuste, doar cu puterea rugăciunii.

Pe când avea 17 ani, Sfântul Trifon a scos de sub stăpânirea diavolului pe fiica împăratului roman Gordian (238-249). Cu această ocazie, după mai multe zile de post şi rugăciune, sfântul le-a descoperit păgânilor existenţa diavolului. Astfel, la

porunca sa, diavolul s-a arătat tuturor, în chip vădit, sub forma unui câine negru cu ochii ca de foc. Prin această minune, sfântul a atras pe mulţi păgâni la dreapta credinţă în Iisus Hristos.

După o vreme, stăpânirea a fost preluată de împăratul păgân Deciu (250-253), care a început să-i persecute fără milă pe creştini. Astfel, pentru că propovăduia dreapta credinţă fără nici o teamă, la porunca dregătorului Acvilin, care era mai mare în Bitinia, Sfântul Trifon a fost prins şi aruncat în temniţă, în oraşul Niceea.

Pentru credinţa sa, Sfântul Trifon a îndurat chinuri cumplite, precum citim în sinaxar: trupul i-a fost lovit cu toiege şi ars cu foc; tălpile i-au fost străpunse cu cuie şi iarna fiind, a fost forţat să meargă desculţ; a fost legat de cai şi târât prin oraş. Pe toate acestea tânărul Trifon le-a răbdat cu multă bărbăţie.

În cele din urmă, în ziua de 1 februarie 250, Sfântul Trifon a primit moarte mucenicească. Stăpânitorul a cerut să-i fie tăiat capul, însă sfântul şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu mai înainte de împlinirea poruncii. Locul martiriului, aflat astăzi în Turcia, numit în vechime "Niceea", se numeşte Iznik.

Creştinii au luat cinstitul trup al Sfântului Trifon, l-au înfăşurat într-un giulgiu şi au pornit să-l îngroape într-o biserică din Niceea, însă sfântul le-a descoperit dorinţa sa de a fi dus în satul natal. Astfel, cinstitele sale moaşte au fost aşezate în biserica din Lampsac, iar mai apoi într-o mănăstire din Constantinopol. În cele din urmă, cinstitele sale Moaşte au fost mutate în Roma şi în mai multe biserici şi mănăstiri din lume.

Rugăciune rostită de Sfântul Trifon, înaintea morţii

"O, Doamne, Dumnezeule al dumnezeilor şi Împărate al împăraţilor, cel mai sfânt decât toţi sfinţii, mulţumescu-Ţi că m-ai învrednicit a-mi împlini fără şovăială ostenelile nevoinţei. Iar acum mă rog Ţie ca mâna nevăzutului diavol să nu se atingă de mine şi să mă tragă în adâncul pieirii, ci mai vârtos trimite-i pe sfinţii Tăi îngeri să mă călăuzească în sălaşul Tău prea minunat şi să mă facă moştenitor Împărăţiei Tale celei prea dorite. Primeşte sufletul meu şi auzi rugăciunile tuturor celor ce Îţi vor aduce Ţie jertfe, întru pomenirea mea! Caută spre dânşii, din locaşul Tău cel sfânt şi dăruieşte-le lor darurile Tale cele bogate şi nestricăcioase, căci Tu eşti Unul bun, milostiv şi dătător de bine, în vecii vecilor. Amin!"

Sfântul Trifon, în iconografie

În evlavia credincioşilor, Sfântul Trifon este cinstit ca cel care păzeşte grădinile şi livezile de insecte dăunătoare şi de alte calamităţi naturale. Pentru aceasta, în icoane el este zugrăvit purtând în mână o ramură înfrunzită de copac.

Sfântul Trifon este cinstit şi ca alungător al duhurilor necurate şi tămăduitor al bolilor. Se crede că vindecă nebunia. În unele icoane, sfântul este reprezentat ţinând în mână o cutiuţă asemănătoare cu cele ale sfinţilor doctori "fără de arginţi".

În vechime, dar şi astăzi, pe alocuri, există obiceiul de a sfinţi apa (aghiasma) în prima zi a fiecărei luni. Astfel, apa sfinţită în ziua de 1 februarie este numită "aghiasma Sfântului Trifon", fiind folosită cu precădere la stropirea naturii. Astfel, şi astăzi, de ziua sfântului, viticultorii, pomicultorii şi grădinarii evlavioşi ţin post şi cheamă preotul pentru a le stropi grădinile şi livezile cu aghiazmă, spre a fi păzite de insecte dăunătoare şi de calamităţi naturale. Tot în această zi, unii oameni gospodari aduc la biserică seminţe şi cereale, spre a fi binecuvântate de preot, pentru sădit şi semănat.

În cartea preoţească numită "Molitfelnic", la rânduiala care se citeşte atunci când ţarinile (ogoare), podgoriile sau grădinile sunt afectate de anumite calamităţi naturale precum secetă, grindină, lăcustele sau alte insecte dăunătoare, găsim şi rugăciunea numită "Rugăciune de exorcizare a Sfântului marelui mucenic Trifon, care se citeşte la grădini, vii şi ţarine".

În rugăciunea sfântului, cunoscută şi sub denumirea de “Molitfele Sfântului Trifon”, se spune şi cauza pentru care insectele dăunătoare sunt blestemate şi alungate: “… ca să nu stricaţi via, nici holda, nici grădina, nici pomii şi nici legumele robului lui Dumnezeu (N), ci duceţi-vă în munţii cei pustii, în copacii cei neroditori în care v-a dăruit vouă Dumnezeu hrana cea de toate zilele. (…) Să nu stricaţi nici holda, nici via, nici grădina, nici orice pom roditor şi neroditor; nici frunza legumelor să nu stricaţi din cuprinsul şi locul robului lui Dumnezeu (N). Ieşiţi din locurile acestea şi vă duceţi în locuri neumblate şi fără apă şi neroditoare, cum mai înainte am zis vouă. Ieşiţi din locul şi cuprinsul robilor lui Dumnezeu, care pe mine mă cheamă în ajutorul, folosirea şi mântuirea lor. Ca şi intru acestea să se slăvească prea sfântul nume al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi să se plinească rugăciunile şi cererile smeritului Trifon. Că lui Dumnezeu se cuvine slava şi stăpânirea în vecii vecilor. Amin.”

Smerită rugăciune către Sfântul Trifon

“Pe tine, cela ce ai îndrăzneală către Domnul, mijlocitor şi rugător pentru sufletele noastre te avem, noi smeriţii. Iar acum, în ziua praznicului tău, rugămu-te, cere nouă de la Dumnezeu iertare de păcate şi izbăvire din primejdii, ca să cântăm ţie: Bucură-te, Mare Mucenice Trifon!”

“O, prea lăudate mucenice Trifon, ascultă smerita noastră rugăciune, pe care ţi-o aducem din toată inima şi ne izbăveşte pe noi din boli şi din primejdii, pe noi, cei ce cinstim pomenirea ta şi mărturisim minunile săvârşite de tine cu darul Sfântului Duh. Îndreptează paşii noştri spre lumina Învierii lui Hristos şi ne poartă de grijă din înalt, să nu ne aflăm copleşiţi de valurile lumii, ci, cu privirea aţintită spre Hristos, să ajungem la ţărmul veşniciei şi al iubirii descoperite a Sfintei Treimi, cântând din liturghisitoare inimi: Aliluia!”

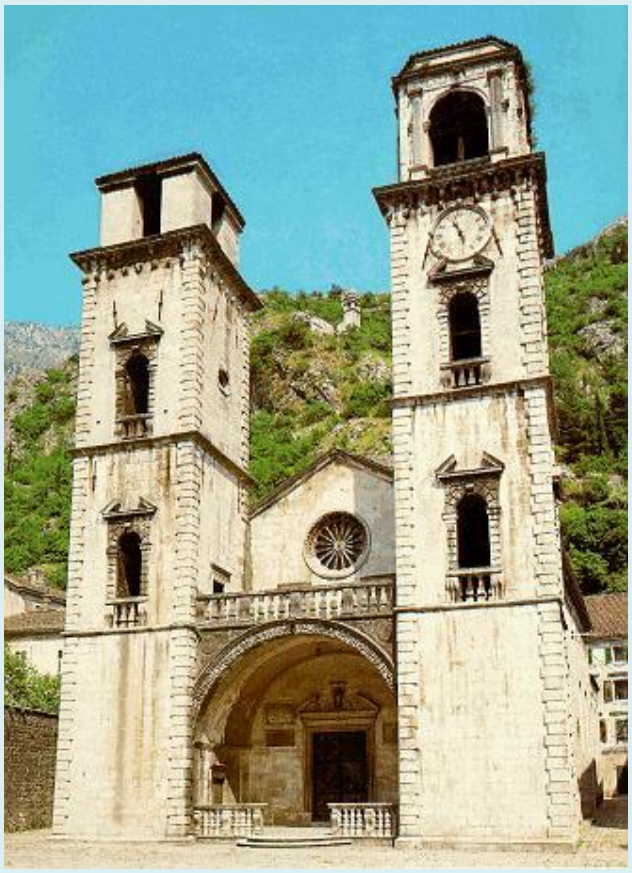

Catedrala "Sfântul mucenic Trifon" din Kotor

Moaştele Sfântului mucenic Trifon ce se află în Catedrala din Kotor, Muntenegru

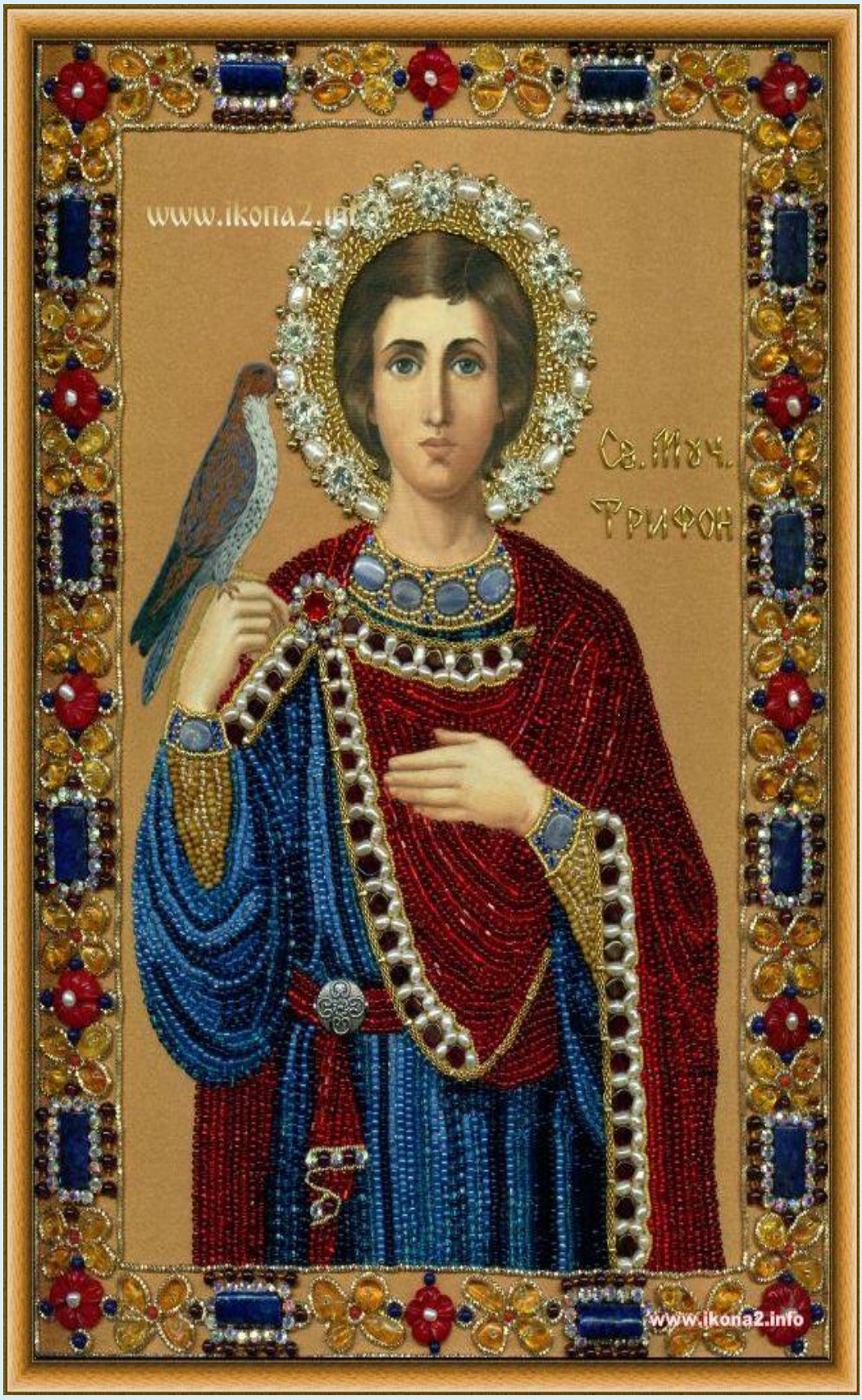
Св. Мч.
Трифон
www.ikona2.info

СВЯТОЙ МУЧЕНИК И ЧУДОТВОРЕЦ ТРИФОН – ПОКРОВИТЕЛЬ ПРИРОДЫ И ОХОТЫ

Icoana de la mănăstirea Mega Spileo, Grecia

Sfintele moaşte se află la mănăstirea Mega Spileo, Grecia

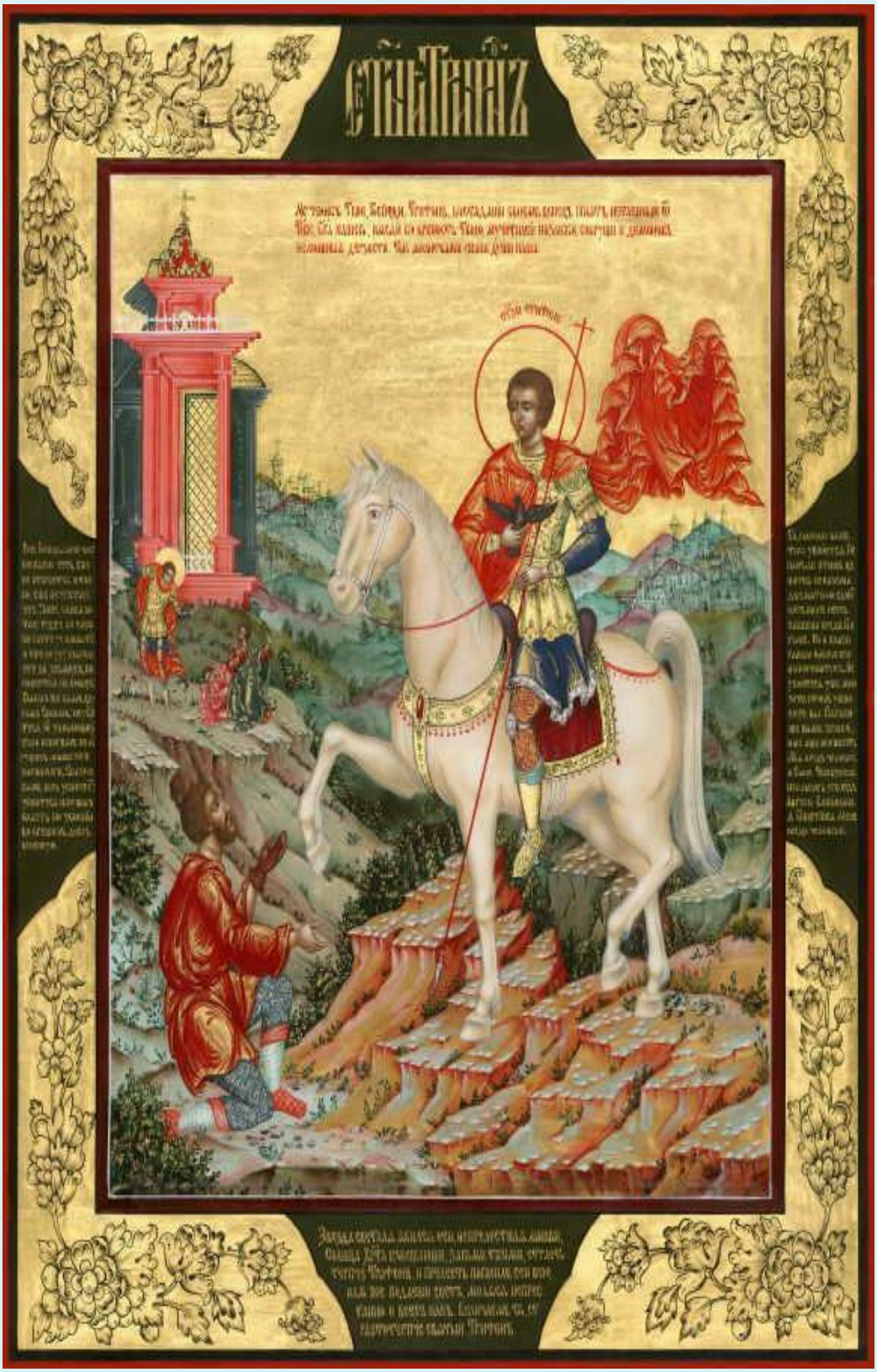

Bucură-te, Sfinte mare mucenice Trifon!

Sfântul Iulian din Emesa (6 februarie)

Acest mucenic era din cetatea Emesei. ***Pe când se găsea în floarea vârstei, vrând să-şi arate credinţa în Dumnezeu, a găsit cu cale să poarte grijă întocmai ca un doctor de trupurile oamenilor, îngrijindu-se în acelaşi timp şi mai mult de sufletele lor, încât era deopotrivă doctor şi al trupurilor şi al sufletelor.***

Când, pe vremea împărăţiei lui Numerian, au fost prinşi episcopul Silvan, Luca diaconul şi Mochie anagnostul şi au fost osândiţi de închinătorii la idoli a fi daţi pradă fiarelor, în timp ce aceştia erau duşi la locul de chin, Sfântul Iulian, întâmpinându-i, s-a închinat lor.

Dar fiind prins şi el, după moartea acelora, i s-au bătut piroane de fier în cap, în mâini şi în picioare, şi aşa precum se afla cu piroanele înfipte în el, a fost închis, într-o peşteră, unde şi-a dat duhul lui Dumnezeu.

Sfântul mucenic Iulian din Emesa, Siria (6 februarie)

Miniatură din Menologion-ul (Mineiul) împăratului Vasile al II-lea Bulgaroctonul (976-1025), săvârșită în anul 985 la Constantinopol

Acest mucenic era din cetatea Emesei. Pe când se găsea în floarea vârstei, vrând să-şi arate credinţa în Dumnezeu, găsi cu cale să poarte grijă întocmai ca un doctor de trupurile oamenilor, îngrijindu-se în acelaşi timp şi mai mult de sufletele lor, încât era deopotrivă doctor al trupurilor şi al sufletelor.

Pe vremea împărăţiei lui Numerian, în anul 312, pe când fură prinşi episcopul Silvan, Luca diaconul şi Mochie anagnostul şi fură osândiţi de închinătorii la idoli a fi daţi pradă fiarelor, iară aceştia erau duşi la locul de chin, sfântul Iulian, întâmpinându-i, se închină lor.

Sfinții mucenici Silvan, episcopul Emesei, Luca diaconul și Mochie anagnostul
(pomeniți la 29 februarie)

Miniatură din Menologion-ul (Mineiul) împăratului Vasile al II-lea Bulgaroctonul (976-1025), săvârșită în anul 985 la Constantinopol

Însă fiind prins şi el, după moartea acelora, i se bătură piroane de fier în cap, în mâini şi în picioare, şi aşa precum se afla cu piroanele înfipte într-însul fu închis într-o peşteră unde se mută la odihna cea de Sus de unde izvorăşte până astăzi cu îmbelşugare tămăduiri tuturor ce se îi săvârşesc pomenirea cu credință.

Sursa:
https://sfintisiicoane.wordpress.com/2015/02/06/sfantul-mucenic-iulian-din-emesa-siria-6-februarie/

Sfântul Iulian din Emesa / Sfântul Ellien din Homs - 6 februarie

“Apără mieluşeii Tăi împotriva lupilor !”

Pe 6 februarie, în fiecare an, sărbătorim praznicul Sfântului Ellien din Homs/ Iulian din Emesa. El a primit credinţa crestină, chiar dacă tatăl său şi cei din familia sa nu erau creştini. Din această cauză, se aflau în relaţii încordate.

Când Sfântul Iulian a devenit creştin, el a început să-şi valorifice darurile pe care Dumnezeu i le dăduse. A auzit cuvântul Sfintei Evanghelii a Domnului nostru despre pilda talanţilor şi a hotărât să îşi folosească darurile în beneficiul semenilor săi.

Sfântul Iulian este descris de biografii săi astfel : « Punându-şi nădejdea în Iisus Hristos, el nu s-a lăsat ispitit de slava pieritoare a acestei lumi. Se ruga zi şi noapte, postea, îi vizita pe cei din închisori şi-i alina. Dădea milostenie din plin din ceea ce prisosa în casa tatălui său. Iulian a studiat şi a practicat medicina cu multă pricepere. . El se străduia să vindece atât bolile trupeşti, cât şi pe cele sufleteşti. Îi vindeca pe bolnavi prin harul lui Dumnezeu şi prin credinţa apostolilor, în timp ce propovăduia cuvântul lui Dumnezeu şi îi îndemna să urmeze calea virtuţii. “Nu cu

leacuri", spunea el, "vă veţi vindeca de bolile voastre, nici cu ajutorul idolilor voştri care au dus la pierzare pe toţi cei ce au îngenuncheat înaintea lor, ci cu puterea Numelui lui Iisus Hristos cel care a fost răstignit de către evrei în vremea lui Pillat din Pont, în Ierusalim, cel care a fost îngropat şi a înviat a treia zi."

Din cauza priceperii lui în arta vindecării şi faptului că el nu vindeca doar trupul, ci şi sufletul, Sfântul Iulian a stârnit gelozia în inimile confraţilor săi necreştini. Era pe vremea aceea o mare prigoană şi ei s-au folosit de credinţa creştină a Sfântului Iulian împotriva lui.

Mai întâi au mers la tatăl său, care deţinea o poziţie însemnată în acea cetate. I-au cerut să-l oblige pe fiul său să se oprească din lucrarea lui, să renunţe la practicarea medicinei şi să înceteze să mai vindece oamenii în numele lui Iisus Hristos. Dar Sfântul Iulian a refuzat să-i asculte pe aceşti oameni sau pe tatăl său, ştiind că va trebui să dea socoteală înaintea Stăpânului său Ceresc de ceea ce a făcut cu multele daruri primite de la Dumnezeu. Când au aflat că nu are de gând să-i asculte nici pe ei, nici pe tatăl său, au cerut ighemonului cetăţii Emesa să-l întemniţeze pe Sfântul Iulian împreună cu Episcopul Emesei, Silvanus, cu diaconul Luca şi citeţul Mocime.

Sfântul Iulian se simţea nevrednic şi totodată plin de bucurie că se afla alături de aceşti creştini şi le săruta lanţurile cu care erau legaţi.

Când aceştia urmau să fie daţi la moarte, Sfântul Iulian s-a rugat lui Dumnezeu şi i s-a arătat îngerul şi i-a zis :
« Nu plânge, o, Iuliane, o cunună a fost deja pregătită pentru tine. Vei înfrânge pe duşmanii tăi şi vei birui vicleşugurile diavolului. Nu te teme de chinurile la care te vor pune, eu sunt cu tine ! »

Sfântul Iulian a suferit multe încercări. A îndurat închisoare şi torturi, în toată vremea propovăduind şi vindecând pe cei bolnavi.

Apoi tatăl său a poruncit să-l lege de un cal şi să-l târască pe străzile cetăţii.

Deşi stătuse în închisoare luni întregi, el nu s-a lepădat de credinţa creştină, dar i-a adus pe toţi chinuitorii săi la Hristos. În cele din urmă, a fost ucis chiar de mâinile tatălui său care i-a înfipt douăsprezece cuie lungi în cap.

Dar n-a murit acolo. Când călăii săi au plecat, el a reuşit să se târască până la o peşteră a unui olar.

Când olarul a venit şi a descoperit trupul Sfântului Iulian, l-a luat la vreme de noapte şi l-a dus la Biserica Sfinţilor Apostoli şi a Sfintei Varvara, unde a fost îngropat în partera de est a Sfântului Altar.

Relicvariul de marmură al Sfântului Iulian, în Homs, Siria, redescoperit în urma excavaţiilor făcute în biserica sa în 1970

Mai târziu, o biserică a Sfântului Iulian a fost înălţată pe locul peşterii unde el a murit şi trupul său a fost aşezat într-o raclă de marmură.

Multe minuni prin mijlocirea Sfântului Iulian s-au petrecut după moartea sa şi continuă să se petreacă până în zilele noastre.

Înainte de a fi ucis, Sfântul Iulian i-a binecuvântat pe cei care vor prăznui ziua sa şi s-a rugat lui Dumnezeu aşa : « O, Doamne, Iisuse Hristoase al meu, ascultă rugăciunea mea şi primeşte cererea mea în ceasul acesta. Dăruieşte pace oricui mă va pomeni în ziua martiriului meu şi iartă păcatele lui. Ocroteşte-l de cursele vrăjmaşilor săi şi sfărâmă puterea diavolului. Apără mieluşeii Tăi împotriva lupilor ! »

Sunt doar două biserici consacrate acestui mare sfânt : biserica originară a Sfântului Iulian din Homs/ Emesa, Siria şi Biserica Sfântului Ellien din Brownsville, PA.

Sfântul Ellien este pomenit deseori ca Sfântul Iulian din Homs. Astăzi mulţi îi poartă numele în ambele forme.

Sfântul Iulian/ Ellien este considerat doctor fără de arginţi. Mulţi bolnavi continuă să ceară mijlocirea sa şi se ung cu ulei sfinţit printr-o rugăciune specială de praznicul său.

În această zi a prăznuirii lui, să ne rugăm lui prin cuvintele troparului său: « O, sfinte, îmbrăcat în haine de luptă şi doctor tămăduitor, Iuliane, mijloceşte la Domnul nostru cel mult milostiv, ca să dea iertare de păcate sufletelor noastre. »

Articol de Reverendul George Alberts

Sfinte Iuliane, mijloceşte pentru noi toţi şi ajută-ne nouă ! Amin

Sursa:
http://iuliana-koinonia.blogspot.com/2010/02/sfantul-iulian-din-emesa-sfantul-ellien.html

Sfântul sfinţit mucenic Mochie (11 mai)

Materiale despre Sfântul sfinţit mucenic Mochie:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-sfin%C5%A3it-muc-Mochie-(11-mai)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Mochie+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Mochie

***

Sfântul mucenic Mochie a fost preot al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu celei din Amfipol. Părinţii lui se numeau Eufratie şi Eustatia, trăgându-se din Roma cea veche, de bun neam şi bogaţi. Sfântul Mochie se nevoia pururea la învăţătură şi

propovăduia pe Hristos şi poruncea şi-i sfătuia pe toţi să se apere de rătăcirea idolilor.

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Mochie

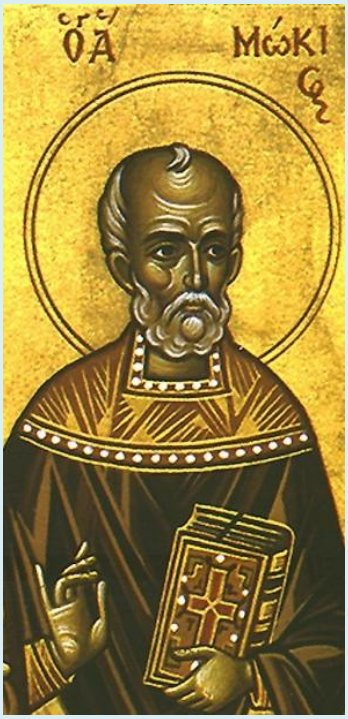

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Mochie, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat de Dumnezeu insuflate spre suirea privirii la cele înalte pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maice şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzeşte Stăpâne cetatea Ta, pe care o ai întărit cu turnuri şi o ocroteşte de vrăjmaşii de alt neam şi de războaie dintre neamul ce este în ea, de sabie şi nemişcată de cutremur şi o fereşte de moarte şi de foc şi de foamete.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptează-mi, fericite, slăbiciunea cugetului meu, către lăţimea laudelor tale şi trimite lumină inimii mele, ca să laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi mărită, mucenice prea lăudate.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu fierul şuviţându-te şi de foc topindu-ţi-se grăsimea, te-ai făcut mai lămurit decât aurul şi pecete patimilor lui Hristos şi credinţei ajutor, de Dumnezeu fericite Mochie.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe o stea mult luminoasă te cunoaşte pe tine Biserica, ca pe unul ce cu lumina patimilor tale luminezi temeiul ei, fericite Mochie prea înţelepte, podoaba mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sângiurile tale ai înecat necredinţa şi cu nevoinţele tale cele de luptă ai rănit pe vrăjmaşul şi arzându-te de foc, ai ars toată deşertăciunea necredincioşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pricină de bucurie te-ai arătat nouă Preacurată, ca una ce ai primit toată plinirea Dumnezeirii pentru aceea toţi dintr-un glas strigăm ţie împreună cu îngerul: Bucură-te ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetatea Ta Stăpâne, împărăteasa cetăţilor lăudându-se întru Tine, Ţie împăratului şi Dumnezeului Ţi-a închinat ziua ei cea mântuitoare.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu puterea Crucii întărindu-ţi slăbiciunea ta, Mochie, fără îndoială ai mers către chinuri şi către lupte pentru aceea ai surpat pe şarpele cel cu laudă mare.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin moartea cea vremelnică ai câştigat laudă nemuritoare, prin durerile trupului ai aflat desfătarea cea veşnică, precum ai poftit, mucenice nebiruite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin dragostea cea desăvârşită de la stricăciune către nestricăciune te-ai mutat şi ai încăput bucurându-te, făcându-te părtaş îngerilor Mochie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înţelepciunea lui Dumnezeu aflându-te pe tine locaş prea curat, S-a întrupat din prea curate sângiurile tale şi după naştere te-a arătat nestricată.

Irmosul: Nu întru înţelepciune şi în putere şi în bogăţie ne lăudăm, ci întru Tine, înţelepciunea Tatălui cea ipostatnică Hristoase, că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în Slavă pe Scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit, Dumnezeu Cel Preaînalt, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase puterii Tale!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-se cu sceptrul împărăţiei cetatea Ta, la Tine şi-a pus acum toată nădejdea Mântuitorule pe care păzeşte o Împărate a toate şi o scapă din nevoi şi de la vrăjmaşii cei răi.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strujindu-ţi-se trupul peste tot te-ai dezbrăcat de hainele cele de piele ale omorârii celei de de mult şi te-ai îmbrăcat cu podoaba nestricăciunii şi te desfătezi, de lemnul vieţii veselindu-te.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adâncimea necredinţei nici cum nu te-a înecat, căci Ziditorul cu mâna Lui cea tare te-a mântuit pe tine, râurile chinurilor nu au mişcat turnul sufletului tău cel nestrămutat, înţelepte Mochie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împodobindu-te cu vederea cea bună a virtuţilor, prea mărite, te-ai luminat cu durerile pătimirii celei făcătoare de virtuţi şi răbdând zdrobiri şi răni, te-ai asemănat îngerilor ca un fără de trup.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce a zidit toate cu voirea Lui şi-a zidit Lui-şi trup din sângiurile tale şi unul în două firi Se naşte, Maică Fecioară, mântuindu-ne pe noi cu bunătatea Sa.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetatea Ta avându-Te pe Tine, Hristoase, scăpare tare, la Tine se pleacă şi întărindu-se cu credinţa Ta, se împuterniceşte pururea.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sângiurile tale s-a sfinţit pământul, fericite, cu rănile tale s-a rănit mulţimea demonilor, cugetătorule de Dumnezeu, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cinstita Biserică având-te pe tine mărgăritar luminos şi cinstit, în stema sa se înfrumuseţează, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mucenicul tău câştigându-te pe tine puterea cea ţiitoare asupra vrăjmaşului celui nevăzut, puterea acestuia cea fără tărie o a surpat Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Lumina cea mai presus de ani, pe strălucirea Tatălui ne-ai născut nouă mai presus de cuvânt, făcându-Se om, din bogăţia bunătăţii, prea curată Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetatea, împărăteasa cetăţilor, astăzi ţi-a închinat Ţie, Mântuitorule, toată întărirea ei, pe care să o păzeşti nevătămată de tot felul de răutate.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dragoste şi cu nădejde şi cu credinţă, Cel mare, care dă răsplata, a într-armat pe ostaşul cel tare al dreptei credinţe pentru aceasta a surpat tăria înşelăciunii.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Despărţitu-ţi-ai cugetul de dragostea cea către trup şi cu voire necurmată uitându-te la frumuseţea Mirelui, întru nimica ai socotit chinurile, prea lăudate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adâncul muceniciei neudat ai trecut şi către limanurile cele bune şi cele de sus cu toată avuţia ai ajuns, primind cununa biruinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut pe Hristos, Cel ce este adâncimea milostivirii, scoate-mă din adâncimea păcatelor, ca una ce singură eşti milostivă şi mă mântuieşte de vătămarea cugetelor celor potrivnice.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea. **Podobie:** Pe întărirea dreptei credinţe...

Într-armându-te cu pavăza dreptei credinţe, taberele necredincioşilor le-ai sfărâmat, sfinţite mucenice şi cunună de la Domnul ai primit, Mochie pentru aceasta şi cu îngerii bucurându-te, izbăveşte de primejdii pe cei ce te laudă pe tine, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prea lăudate Doamne, binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Această cetate a Ta, Hristoase, pe care o ai întărit cu turnuri, păzeşte-o de foamete şi de moarte şi de toate războaiele şi de necazuri, ca să strige Ţie cu mulţumită: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aruncându-te în cuptor, ai aflat răcoritor pe Cuvântul, Cel ce a izbăvit pe cei trei tineri în chip îngeresc, strigând, prea fericite: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împotriva săbiilor şi focului şi a uneltelor celor fierestruitoare, ai stat bărbăteşte mucenice, întărindu-te cu putere dumnezeiască şi cu veselie strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu râurile sângiurilor tale ai stins văpaia înşelăciunii, iar cu focul răbdării ai ars uscăciunile cele aprinse ale idolilor, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine pururea Fecioară izvorul cel nemuritor, ca pe una ce ai născut nouă apa cea de iertare, pe Iisus Hristos, te lăudăm strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetatea cea care stăpâneşte acum toate cetăţile, ţi-a închinat întărirea ei puterii Tale, Stăpâne, pe care o şi păzeşte nevătămată pururea de nădejdile tuturor neamurilor, căci strigă Ţie cu credinţă, îndurătorule şi Te binecuvântează pe Tine Hristoase în veci.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Roşind porfira din sângiurile Tale şi îmbrăcându-te cu ea, în loc de sceptru purtând arma cea nebiruită, Mochie, împărăţeşti împreună cu Împăratul a toată lumea, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca soarele astăzi a răsărit în lume pomenirea chinuirii tale, luminând pe toţi, bolile izgonind şi ferindu-ne de răutatea demonilor, întru care cu bucurie te lăudăm, Mochie mărite, lăudând pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu sângele pătimirii tale alcătuindu-ţi căruţa, de Dumnezeu înţelepţite, te-ai ridicat către cele cereşti şi ai ajuns către cetele puterilor celor înţelegătoare şi către cetele răbdătorilor; cu care împreună stând înaintea Treimii, roagă-te pururea pentru cei ce te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întru tine s-au văzut cărările împăratului puterilor celui mare, uşă cerească, Fecioară neispitită de nuntă, ceea ce ai ridicat de pe pământ frământătura oamenilor pentru aceea pe tine Fecioară te lăudăm şi te prea înălţăm în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înăltaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva prin boala...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzeşte cetatea Ta, Mântuitorule, izbăvind-o de toate întâmplările, dând poporului biruinţe, supunând trufia vrăjmaşilor, prin rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine mai presus de fire şi ale sfinţilor Tăi, mult-Milostive.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te fericit şi plin de lumină şi cinstindu-te cu patima, ai încăput înlăuntrul cămării celei de Mire, veselindu-te împreună cu fecioarele cele înţelepte şi priveşti frumuseţea cea neasemănată, ale cărei arătări le-ai avut mai dinainte.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pătimind mai înainte într-alte cetăţi ai ajuns la cetatea Bizanţ, mucenice pururea pomenite, întru care ai primit sfârşitul nevoinţelor tale şi cununa biruinţei, ca un pătimitor nebiruit pe care păzeşte-o prin rugăciunile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflat-ai împărăţia cea nemişcată ca o răsplătire după adevăr a durerilor tale şi întărindu-te cu dorirea te-ai apropiat către pomul vieţii, prea fericite, făcându-te părtaş lui Dumnezeu, mucenice, vrednicule de minuni Mochie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Urmând cuvintelor tale totdeauna te slăvim pe tine, o, Fecioară, căci pe Cuvântul, care a strălucit din Tatăl mai înainte de veci, L-ai născut nouă în chip de negrăit, precum a binevoit; pe care după vrednicie îl slăvim.

Irmosul: Eva, prin boala neascultării, blestem înlăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântarea ai înflorit pentru aceasta toţi te slăvim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Stea ai răsărit de la apusuri pătimitorule şi ai luminat toată lumea cu lucirea dumnezeieştilor tale chinuri şi ajungând legat la împărăteasa cetăţilor, te-ai dezlegat prin sabie, fericite şi te-ai suit către cetate cea de sus, ca să fii cu Hristos, mărite Mochie.

Imnografie

Condacul Sfântului sfinţit mucenic Mochie: Într-armându-te cu pavăza dreptei credinţe, taberele necredincioşilor le-ai sfărâmat, sfinţite mucenice, şi cunună de la Domnul ai primit, Mochie; pentru aceasta şi cu îngerii bucurându-te, izbăveşte de primejdii pe cei ce te laudă pe tine, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Mochie: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge sfinţite mucenice Mochie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Mochie

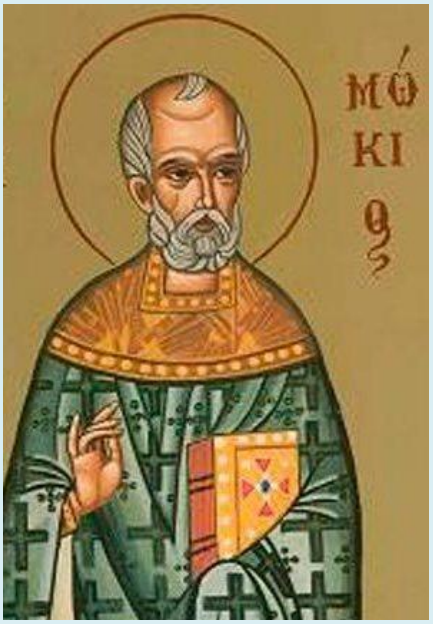

Pe vremea împărăţiei lui Diocleţian, fiind antipat în Europa, Laodichie şi Maxim şi pretutindeni neîncetând prigoana împotriva creştinilor, era ***un preot al Sfintei Biserici a lui Dumnezeu cu numele Mochie, în cetatea Amfipoli, care este în latura Macedoniei.***

Acela, pe când cei necredincioşi săvârşeau spurcatul praznic al necuratului şi păgânescului zeu Dionis, aprinzându-se cu râvnă după Hristos Dumnezeu, a stat în mijlocul poporului şi a strigat, zicând: ***"Vedeţi şi ascultaţi oameni amăgiţi: Până când veţi rătăci în întunericul îndrăcirii de idoli nebuneşti? Până când nu înţelegeţi pierzarea voastră şi nu vă îngreţoşaţi de înşelăciunea voastră cea diavolească? Întoarceţi-vă şi cunoaşteţi pe Stăpânul Dumnezeu, Cel arătat prin Unul născut Fiul Lui, Domnul nostru Iisus Hristos, Care cu lumina adevărului a luminat întunecimea neştiinţei".***

Acestea şi mai multe altele le grăia fericitul Mochie, nu odată, ci în toate zilele, intrând în popor, cu mare glas mustra rătăcirea închinării de idoli, iar pe Hristos, adevăratul Dumnezeu, Îl propovăduia.

Dar cetăţenii cei orbiţi cu nebunia, neluând aminte la folositoarele cuvinte ale învăţătorului celui insuflat de Dumnezeu, îşi săvârşeau înainte necurata lor prăznuire.

În acest timp, a venit de la Apolonia, cetatea Macedoniei, în Amfipoli, un antipat cu numele Laodichie, care aducea jertfă lui Dionis. El s-a înştiinţat că Mochie, slujitorul lui Hristos, pe mulţi i-a întors de la prăznuirea lui Dionis. De aceea, necredincioşii cleveteau asupra sfântului, zicând: "Aici este un învăţător creştin, care cu învăţături străine amăgeşte poporul, ca să creadă în Omul Cel răstignit şi omorât şi mulţi ascultându-i amăgirile lui, s-au întors de la zeii noştri, deci de nu veţi opri învăţătura aceea, toată cetatea se va duce în urma lui şi vor fi în deşert jertfele cele făcute zeilor".

Atunci antipatul, umplându-se de mânie, a poruncit să prindă pe sfânt. Deci, şezând la judecată şi punând înaintea lui pe mărturisitorul lui Hristos, a zis către dânsul: *"Spune-mi cine eşti tu, cel ce nu voieşti să jertfeşti, ca noi, zeilor; iar pe cei ce jertfesc îi îndărătniceşti şi-i abaţi de la închinăciunea lor?"*

Sfântul Mochie a răspuns: "Neştiutorule, cel ce nu cunoşti adevărul, pentru ce întrebi de acelea pe care nu poţi a le înţelege? Adună-ţi întâi gândurile minţii tale şi cunoaşte adevărul, că eu, învăţând Sfânta Scriptură, am cunoscut cum că idolii păgânilor sunt diavoli şi nădejdea cea către dânşii este deşartă".

Laodichie a zis: *"Văd că ai învăţat multe a grăi".*

Mochie a zis: "Din multa noastră grăire se învaţă adevărul, pe care, ca să-l înţelegi, ascultă cele ce zic: "Zeii cărora vă închinaţi sunt diavoli muţi şi surzi".

Laodichie a zis: *"Jertfeşte zeilor ca să-ţi dobândeşti viaţa ta, pe care singur de voie ai gândit să o pierzi".*

Răspuns-a sfântul: "O, antipate, moartea cea pentru Hristos îmi este mie mare câştig!"

Atunci antipatul, suflând cu mânie, a poruncit să spânzure pe Sfântul Mochie în pielea goală şi cu unghii de fier să-i strujească trupul lui până la oase, de la cap până la picioare.

Strujindu-l, sfântul striga către Dumnezeu, zicând: "Stăpâne, Cel ce împărăţeşti în veci şi străluceşti cu razele dreptăţii, arată robilor Tăi dumnezeirea Ta şi dă-mi mie ca fără de împiedicare să mă nevoiesc pentru poruncile Tale".

Deci, slujitorii aceia au muncit mult pe sfânt, până ce au ostenit. Atunci muncitorul, mâniindu-se asupra lor, a poruncit să-i gonească pe dânşii ca pe nişte leneşi

şi neputincioşi; iar pe mucenic, dezlegându-l, l-a pus iarăşi înaintea sa. Şi a stat sfântul mai tare cu trupul şi mai îndrăzneţ în mărturisirea adevărului, slăvind pe Dumnezeu cu mare glas.

Deci, a zis către dânsul Laodichie: *"Jertfeşte zeului Dionis, ca să te izbăvesc pe tine de răutăţile cele multe".*

Mucenicul a răspuns "Oare ţi se pare a fi Dumnezeu, idolul cel ce este nemişcat şi fără de glas şi făcut cu meşteşug de mâini omeneşti? O, rătăcitule slujitor al diavolului, oare nu vezi că n-a slăbit trupul meu de muncile tale şi n-am simţit durerea în bătăi, pentru că toată puterea ta este deşartă?"

Auzind acestea Laodichie, a zis: *"Această neslăbire a ta în munci, nu este din puterea Dumnezeului tău, ci din meşteşugul cel vrăjitoresc. Deci, voi porunci să te ardă pe tine în foc, ca toate alcătuirile şi încheieturile tale să se facă cenuşă şi să se arunce în vânt".*

Deci, îndată a poruncit muncitorul să ardă un cuptor mare cu smoală, cu cârlţi şi cu vreascuri. Şi, făcându-se aceasta, flacăra cuptorului ieşea la o înălţime ca de şaizeci de coţi, încât se întunecase văzduhul de fum. Atunci Laodichie a zis către sfânt: *"Jertfeşte zeului Dionis".*

Iar mucenicul tăcea.

Şi iarăşi a zis muncitorul: "Până când vei petrece în nesupunerea ta? Vezi focul cel gătit pentru tine! Deci, cunoaşte puterea zeului Dionis şi te închină lui".

Răspuns-a sfântul: "Ţi-am zis ţie, o, antipate, că nu mă voi închina pierzătorului de suflete omeneşti, cel surd, orb şi mut. Să ştii că cel ce se numeşte de tine Dumnezeu, nu este Dumnezeu, ci idol".

Răspuns-a Laodichie cu mânie: *"O, blestematule, au doar acela este idol, care are întru sine putere dumnezeiască? Pentru că puterea aceea ce este în el, primeşte de la noi jertfe şi ne dăruieşte nouă mântuire".*

Zis-a către dânsul sfântul: "Oare vei voi ca, apropiindu-mă, să jertfesc dumnezeului tău şi toţi, văzându-mă aducând jertfă, să cunoască puterea lui Dionis?"

Laodichie a zis: *"Închină-te şi jertfeşte şi atunci vei cunoaşte puterea aceluia".*

Deci, intrând Sfântul Mochie în capiştea idolească, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi într-armându-se astfel cu arma lui Hristos asupra diavolului, a stat unde era idolul lui Dionis întărit şi s-a rugat către adevăratul Dumnezeu, zicând: ***"Stăpâne, Cel ce ţii toată făptura şi toate le-ai zidit prin Hristosul Tău; Cel ce ai ruşinat pe diavolul cel înstrăinat de adevărul Tău şi ai dăruit fericirea înţelepciunii celor ce se tem de Tine, Doamne şi cinstesc numele Tău cel sfânt; Cel ce ai sfărâmat idolii Babilonului şi ai arătat adevărata credinţă a proorocului Daniil, Cel ce ai făcut zadarnic urâtul altar idolesc prin cei trei tineri ai Tăi şi ai stins văpaia focului în cuptor; Cel ce ai înecat pe învârtoşatul Faraon în adâncul mării, Cel ce ai ascultat rugăciunile lui Moise şi ai scos prin toiag apă din piatră; Tu, Cel ce eşti acum şi ai fost şi mai înainte şi vei fi Împărat veşnic, auzi-mă pe mine robul Tău, că iată mă rog Ţie; vino în ajutorul meu şi arată puterea Ta acelora care socotesc adevărul drept minciună, să Te cunoască pe Tine unul, adevăratul şi veşnicul Dumnezeu şi să izgonească întunericul rătăcirii închinării de idoli!"***

Astfel rugându-se, a strigat cu mare glas către idol, zicând: ***"Dionise, netrebnic şi deşert, mut şi surd, îţi poruncesc ţie, în numele cel mare şi prea slăvit al Hristosului meu, Cel ce locuieşte întru cei de sus, să cazi din întărirea ta şi să te întinzi pe pământ, ca să se arate la toţi neputinţa ta".***

Deci, îndată s-a cutremurat pământul şi capiştea şi a căzut idolul cu mare zgomot, risipindu-se ca praful şi au fugit afară toţi cei ce erau acolo de frică şi se mirau de lucrul ce se făcuse.

Atunci Sfântul Mochie a zis către antipatul Laodichie: "Iată, vezi înşelăciunea diavolească care afundă pe oameni în moarte; deci, vino şi adună praful zeului tău spre care ai nădăjduit şi cunoaşte în ce fel de pierzare stai".

Iar Laodichie s-a mâhnit foarte, fiindu-i jale de idolul lui, Dionis şi îndată a poruncit ca, bătând pe sfânt, să-l arunce în cuptorul cel ars.

Deci, fiind sfântul aruncat în foc, stătea în mijlocul văpăii ca într-o grădină frumoasă şi cânta binecuvântând pe Dumnezeu. Acolo se vedeau, împreună cu dânsul cântând trei bărbaţi, între care unul era luminos la faţă ca soarele şi a cărui strălucire covârşea lumina focului.

Iar Sfântul Mochie zicea în foc: "Îţi mulţumesc, Stăpâne, Dumnezeul părinţilor noştri, Căruia toate se supun! Bine eşti cuvântat, Doamne al puterilor, Făcătorul tuturor oştilor cereşti, Cel lăudat de gurile Sfinţilor Arhangheli, care

au fost de faţă în văpaie cu cei trei tineri şi Tu Te-ai văzut al patrulea! Rogu-mă Ţie, Mântuitorul meu, revarsă văpaia cea înfocată a acestui cuptor aprins şi arde pe antipatul acesta. Pune asupra lui mânia Ta cea nesuferită şi pierde-l cu iuţimea Ta, ca toţi să ştie că Tu eşti în cer, Unul Adevăratul Dumnezeu".

Îndată văpaia din cuptor s-a întins până la antipat, arzându-l şi prefăcându-l în cenuşă împreună cu zece ostaşi, care stăteau înaintea lui, încât n-a rămas nici o părticică din trupurile lor, pentru că mânia lui Dumnezeu i-a pierdut. Tot poporul care era acolo s-a înfricoşat şi a fugit departe de cuptor, iar sfântul a ieşit din foc întreg şi nevătămat.

După o minune prea slăvită ca aceasta, Talasie, mai marele cetăţii, umplându-se de mânie, a prins pe Sfântul Mochie şi l-a închis în temniţă. După douăzeci de zile a venit în cetatea aceea alt antipat, cu numele Maxim şi înştiinţându-se de sfânt şi de pieirea lui Laodichie, s-a sfătuit cum ar putea să piardă pe mucenic. Deci, şezând la judecată într-un loc înalt, la vederea tuturor, a pus de faţă pe robul lui Hristos şi a zis către el: *"Spune-mi numele şi naşterea ta".*

Sfântul a răspuns: "De voieşti să ştii neamul şi numele meu, află că tatăl meu se numea Evfratie, iar maica mea, Evstatia, care curăţindu-mă cu Sfântul Botez, m-au numit Mochie. Ei m-au crescut în dreapta credinţă creştinească, învrednicindu-mă de rânduiala preoţească în Biserica lui Hristos, Dumnezeul meu şi acum, iată, m-am apropiat de bătrâneţe".

Iar Maxim a zis: *"Ce au fost părinţii tăi?"*

Răspuns-a sfântul: "Tatăl meu a fost cetăţean al marii cetăţi Roma, cinstit cu rânduiala ostăşească, iar maica mea a fost fiica antipatului Lampadie".

Zis-a Maxim: *"Dacă eşti de aşa neam cinstit, cum te-ai dat la vrăjitorie, care lucru nu este cuviincios acesteia şi ai sfărâmat pe marele zeu Dionis şi pe antipatul Laodichie, prietenul împărătesc, l-ai ars şi ai făcut deşarte jertfele de prăznuiri?"*

Răspuns-a Sfântul Mochie: "Nu eu, ci Atotputernicul meu Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, a sfărâmat idolul cel fără de suflet al lui Dionis şi a ars cu focul mâniei Sale pe vrăjmaşul Său, Laodichie; iar eu, cu frică slujind Stăpânului meu din toată inima, mărturisesc cu gura mea prea sfânt numele Lui".

Maxim a zis: *"Încetează de la nebunia ta şi apropiindu-te, jertfeşte lui Apolon, ca să nu mori rău".*

Mucenicul a zis: "Rău voi muri dacă voi uita facerile de bine şi scutirile adevăratului Dumnezeu, jertfind acelor care sunt idoli".

Atunci Maxim a poruncit să lege pe mucenic de două roţi, ce erau rânduite spre muncire, ca, întorcând roţile, să-l sfărâme şi să-i rupă încheieturile.

Dar sfântul, muncindu-se, zicea: "Cât de dulce este dragostea cea către Dumnezeu", iar către muncitori zicea: "Fă cu sârguinţă voia tatălui tău, diavolul, pentru că doresc tot felul de munci şi de morţi pentru Hristos, Dumnezeul meu".

După aceea s-a rugat, zicând: ***"Stăpâne, dătătorule al gândurilor celor curate, ajutătorule, sprijinitorule şi izbăvitorul meu, mulţumesc Ţie, că m-ai învrednicit pe mine nevrednicul a intra în nevoinţa aceasta şi mi-ai ajutat asupra diavolului. Tu eşti Dumnezeu, Cel ce întăreşti mintea mea, ca să nu o biruiască gândurile cele necurate; fă ca să se îndulcească întru Tine, Făcătorul meu, că mare este numele Tău, celor ce Te iubesc pe Tine".***

Rugându-se astfel sfântul s-au sfărâmat roatele şi dezlegându-se, era sănătos. Şi s-au mirat de această minune toţi cei ce priveau; iar muncitorul s-a ruşinat că nu a biruit şi aprinzându-se de mânie asupra mucenicului, a poruncit să-l arunce în temniţă.

După trei zile, scoţându-l la privelişte, l-au dat fiarelor să-l mănânce, dând drumul la doi lei ce răcneau de foame. După ce leii s-au apropiat de mucenic, s-au plecat înaintea lui şi cuprinzându-i picioarele, i le lingeau, ca şi cum le-ar fi sărutat.

Poporul, văzând acestea, a strigat: "Să se elibereze dreptul acesta, pe care Dumnezeu îl iubeşte şi fiarele îl cinstesc".

Atunci antipatul Maxim a trimis pe mucenic la ighemonul Filipisie din Perint, cetatea Traciei, care acum se numeşte Eraclea, scriind toate cele ce s-a făcut cu dânsul. Acel ighemon, ţinând pe sfânt în temniţă opt zile, a poruncit să-l ducă în Bizanţ, ca acolo să i se taie capul.

După ce l-a dus la locul cel de tăiere, mucenicul, ridicându-şi ochii spre cer, a zis: ***"Bine eşti cuvântat, Doamne, Cel ce ai zidit veacurile şi aduci la săvârşire nevoinţele sfinţilor, primeşte în pace sufletul meu!"***

Atunci s-a auzit glas din cer, zicându-i: "Bucură-te, Mochie, nevoitorule cel bun, care arătat ai biruit puterea muncitorului! Vino şi te sălăşluieşte împreună cu părinţii tăi în împărăţia cerească. Fiindcă te-ai ostenit în lume, acum odihneşte-te şi te veseleşte în cer".

Astfel i s-a tăiat capul Sfântului Mochie, mucenicul lui Hristos, săvârşindu-şi nevoinţa sa cea purtătoare de chinuri în a unsprezecea zi a luni mai, în care zi, binecredinciosul împărat Constantin îi făcea praznic, zidind o biserică în numele lui, unde a pus cinstitele lui moaşte şi în ziua pomenirii lui a făcut înnoirea cetăţii, pe care a numit-o cu numele său, Constantinopol.

Deci, dacă cineva prăznuieşte sfânta pomenire a mucenicului lui Hristos, Mochie, să creadă că va avea parte cu el de darul Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, se cuvine cinste, slavă şi închinăciune în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Mochie

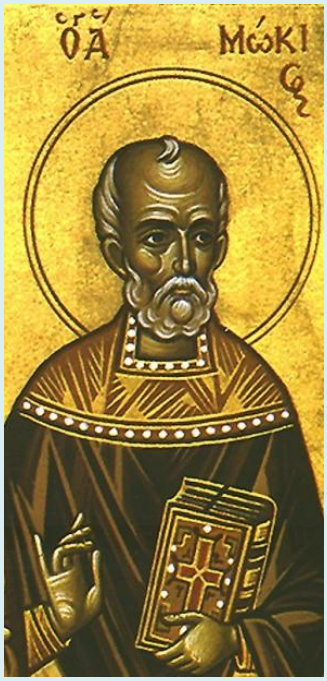

În această lună (mai), în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Mochie.

Acesta a fost în zilele împăratului Diocleţian şi ale lui Laodichie, proconsulul Europei. ***Şi era preot al sfintei biserici a lui Dumnezeu celei din Amfipol. Părinţii lui se numeau Eufratie şi Eustatia, trăgându-se din Roma cea veche, de bun neam şi bogaţi. Sfântul Mochie se nevoia pururea la învăţătură şi propovăduia pe Hristos, şi poruncea şi-i sfătuia pe toţi să se apere de rătăcirea idolilor.***

Deci făcând proconsulul jertfă la zeul fals Dionis şi adunându-se închinătorii de idoli, s-a apropiat sfântul şi a răsturnat jertfelnicul.

Iar când l-au prins a mărturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat şi a fost supus la felurite şi cumplite chinuri, de către proconsulul Laodichie, iar după moartea acestuia sfântul a fost chinuit de prinţul Talasie şi proconsulul Maxim.

Astfel fiind dat la fiare, acelea nu-i stricară nimic. Pentru aceasta tot poporul a strigat ca să-l slobozească şi a fost trimis către stăpânitorul Filipisie, la Perintos cetate a Traciei, care acum se cheamă Iraclia.

Şi de acolo a fost trimis la Bizanţ, unde i s-a tăiat capul şi a fost îngropat la o milă de loc de la cetate în lături.

Iar după aceea, zidindu-i marele Constantin o biserică înfrumuseţată şi de mult preţ, a fost mutat sfântul în ea.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Mochie

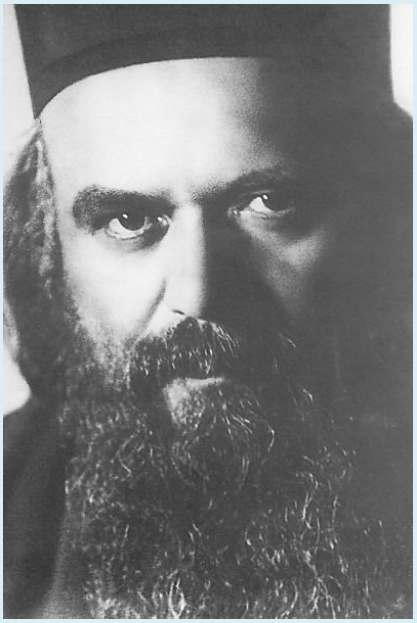

Sfântul Mochie era de neam din Roma şi presbiter în Amfipolis, o cetate a Macedoniei. El a suferit mucenicia în timpul împărăţiei lui Diocleţian.

El a dărâmat cu rugăciunea idolul zeului Dionisos. Aceasta i-a asmuţit pe anumiţi păgâni împotriva lui, în timp ce pe alţii i-a adus la Sfânta Credinţă.

El a fost omorât pentru Hristos prin tăierea capului, la anul 295.

Bucură-te, Sfinte sfinţit mucenic Mochie!

Sfântul mucenic Talaleu (20 mai)

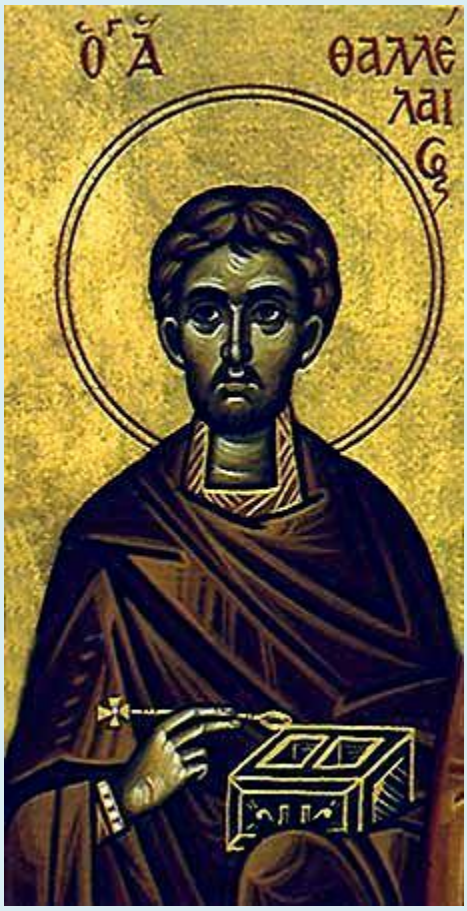

Materiale despre Sfântul mucenic Talaleu:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Talaleu-(20-mai)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Talaleu

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Talaleu

***

Unul dintre Sfinţii care au avut harisma vindecării bolnavilor, a fost şi Sfântul pe care Biserica noastră îl sărbătoreşte pe 20 mai, pe Sfântul Talaleu. “Credinţa în Hristos, zicea el, este cel mai puternic medicament pe care am să vi-l dau.” Talaleu s-a născut în Liban. Tatăl lui se numea Veruchie iar maica lui Romilia. El era un tânăr în vârstă de optsprezece ani înalt, blond-roşcat, de o frumuseţe izbitoare. Profesia în care se pregătea era medicina. Fericitul Talaleu, pornindu-se cu râvnă dumnezeiască, umbla din loc în loc, să tămăduiască pe cei bolnavi; dar lucrul cel mai adevărat era să propovăduiască numele lui Hristos şi să aducă pe mulţi la bună

credinţă. El a luat mucenicia pentru Hristos sub domnia lui Numerian în 284 când s-a tăiat capul şi aşa s-a strămutat mucenicul la viaţa cea neîmbătrânitoare. Sfântul Talaleu este invocat în rugăciunile de la Sfântul Maslu şi de la sfinţirea apei.

Evanghelia şi Apostolul zilei

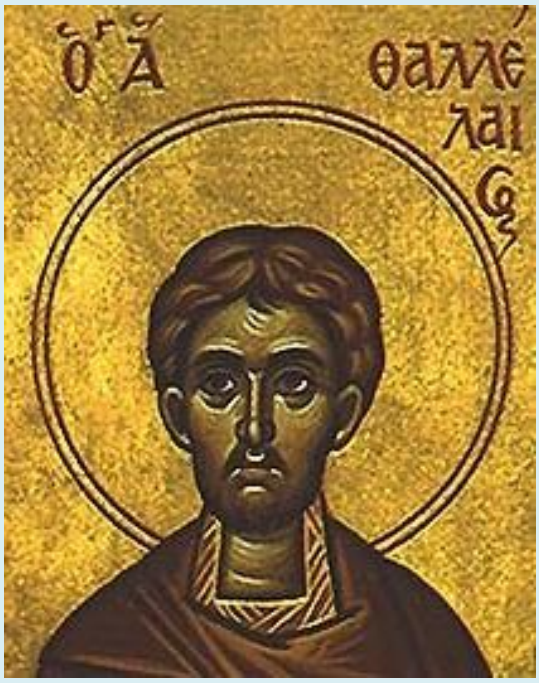

Evanghelia

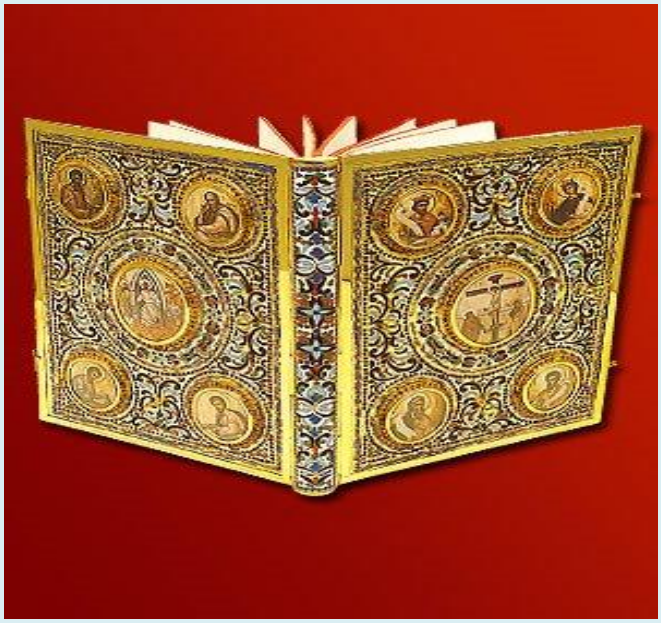

Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

17.Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18.Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19.Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20.Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.
21.Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22.De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23.Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24.De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25.Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26.Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27.Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

1.Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2.Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Apostol

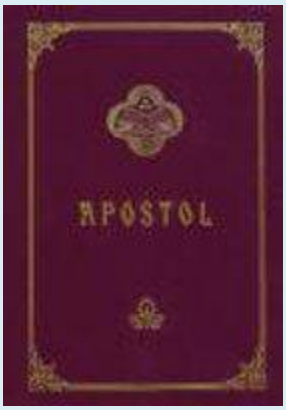

Faptele Sfinţilor Apostoli

Ap. Fapte 12, 1-11

1.Şi în vremea aceea, regele Irod (Agripa) a pus mâna pe unii din Biserică, ca să-i piardă.
2.Şi a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.
3.Şi văzând că este pe placul iudeilor, a mai luat şi pe Petru (şi erau zilele Azimelor)
4.Pe care şi prinzându-l l-a băgat în temniţă, dându-l la patru străji de câte patru ostaşi, ca să-l păzească, vrând să-l scoată la popor după Paşti.
5.Deci Petru era păzit în temniţă şi se făcea necontenit rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică.
6.Dar când Irod era să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostaşi, legat cu două lanţuri, iar înaintea uşii paznicii păzeau temniţa.
7.Şi iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Şi lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deşteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Şi lanţurile i-au căzut de la mâini.
8.Şi a zis îngerul către el: Încinge-te şi încalţă-te cu sandalele. Şi el a făcut aşa. Şi i-a zis lui: Pune haina pe tine şi vino după mine.
9.Şi, ieşind, mergea după înger, dar nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie.
10.Şi trecând de straja întâi şi de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate şi poarta s-a deschis singură. Şi ieşind, au trecut o uliţă şi îndată îngerul s-a depărtat de la el.
11.Şi Petru, venindu-şi în sine, a zis: Acum ştiu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său şi m-a scos din mâna lui Irod şi din toate câte aştepta poporul iudeilor.

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Talaleu

Troparul Sfântului mucenic Talaleu, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Talaleu, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru că având puterea Ta, pe chinuitori a învins, zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Cel ce a bătut Egiptul şi pe prigonitorul Faraon l-a înecat în mare, a izbăvit din robie pe poporul cel ce cânta ca Moise, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce te luminezi pururea cu razele cele prea luminoase ale Duhului celui a toate făcător, luminează pe cei ce săvârşesc totdeauna pomenirea ta cea purtătoare de lumină, ca să te mărească cu credinţă, mucenice Talaleu.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-te cu dreapta credinţă şi împuternicindu-te cu harul Prea îndurătorului Dumnezeu, cu cuget viteaz ai mers către lupte Talaleu şi ai stricat întăririle vrăjmaşului, ridicând biruinţe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind tânăr de trup şi întreg la minte, ca soarele ai strălucit cunoştinţa de Dumnezeu cea adevărată, arătat alungând negura deşertăciunii idoleşti, mucenic Talaleu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară care ai născut pe Domnul, lauda celor cu dreaptă credinţă, bucuria îngerilor, miluitoarea creştinilor, iertarea păcătoşilor, podul care treci pe credincioşi de pe pământ la cer, mântuieşte pe robii tăi.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce întăreşti tunetul..

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Minunate minuni ai făcut în vremea luptei tale, prea fericite căci hotărând tiranul să te chinuiască fără de milă, mâinile lui s-au arătat uscate şi nelucrătoare.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Privind numai către Stăpânul Cel ce-ţi dădea ţie biruinţă, nu te-ai abătut de la mărturisirea cea adevărată, ci ai rămas nemişcat, spăimântând şi pe cei fără de minţi, pătimitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cuvântul vieţii şi cu arătarea faptelor, ai vânat pe Alexandru şi pe Asterie, pătimitorule şi i-ai adus mucenici prea lăudaţi înaintea lui Dumnezeu Făcătorului de bine, mucenice Talaleu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Străluceşte-mi mie lumină de pocăinţă Fecioară, căci zac întru întunericul păcatului cu minte stricată şi-mi dă mie dezlegare de greşeli ca să te slăvesc pe tine, Preacurată.

Irmosul: Cel ce întăreşti tunetul şi zideşti duhul, întăreşte-mă Doamne ca să Te laud pe Tine cinstit şi să fac voia Ta, că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat, Doamne, că este plin pământul de lauda Ta.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind aruncat în mare nu te-ai cufundat, prin putere dumnezeiască, iar pe cei fără de lege i-ai înecat întru adâncimea sfintelor tale sângiuri, înţelepte mucenice Talaleu.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind cu dumnezeieştile vărsări de lumină, te-ai arătat judecătorului cu haină luminoasă, arătat mustrând credinţa lui cea rea şi întunecoasă, mucenice mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea sfinţit locaş şi casă a slavei în cei trei Sori am cunoscut că te-ai făcut, fericite, sfărâmând capiştile şi idolii viclenilor demoni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sfinţii prooroci au glăsuit odinioară mai înainte de naşterea ta, numindu-te munte mare şi umbros şi uşă prin care singur Domnul a trecut, una Preacurată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Răsari-mi mie, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine mânecă duhul meu şi Te laudă pe Tine că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul păcii.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ostenelile tale, fericite, s-au adus prinos Făcătorului de bine, ca o tămâie cu bun miros pentru aceasta moşteneşti împărăţia şi viaţa cea fără durere împreună cu toţi aleşii, Sfinte mucenice Talaleu.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind plin de apele cele dumnezeieşti ale Duhului, ai răcorit suflete arse de văpaia necredinţei şi arătat le-ai îndreptat către apa odihnei, mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un măslin prea roditor te-ai sădit în casa Dumnezeului nostru, mucenice Talaleu, care îmbunează pururea inimile şi feţele tuturor, cu untdelemnul dreptei credinţe, prea înţelepte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fii luminii ai arătat pe cei întunecaţi de patimi, ceea ce ai născut raza Tatălui, pe Hristos dătătorul de lumină, Preasfântă Stăpână pentru aceea cu dragoste te fericim pururea.

Cântarea a 6-a

Irmos: Viforul gândurilor...

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având ajutor pe sfinţii îngeri, ai biruit taberele demonilor în vremea chinurilor tale prin care arătându-te purtător de cunună, ai dobândit slava, înţelepte Talaleu.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Firea cea necuvântătoare cunoscându-te pe tine mărturisitor Cuvântului, a fugit de pornirea cea necuvântătoare şi te-a cinstit pe tine întru cuvântare de bună credinţă, când te luptai în mijlocul priveliştii, mărite Talaleu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Poporul cel fără de lege, văzând că minunat se făceau la tine mari minuni, s-a biruit de suflarea dumnezeiască şi a primit lumina cunoştinţei de Dumnezeu, Talaleu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dezlegatu-m-ai din legăturile păcatului, născând pe Domnul, care a stricat împărăţiile iadului şi pe toţi i-a legat spre a Sa cunoştinţă, Născătoare de Dumnezeu, Preacurată.

Irmosul: Viforul gândurilor apucându-mă, întru adâncul greşelilor celor nemăsurate mă trage, dar Tu, Cârmuitorule bun, mai înainte apucând, cârmuieşte-mă ca pe proorocul şi mă mântuieşte.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

Împreună cu mucenicii arătându-te pătimitor te-ai făcut ostaş într-armat ales împăratului slavei, prin osteneli şi prin chinuri, călcând trufia închinătorilor la idoli pentru aceea lăudăm cinstită pomenirea ta, înţelepte Talaleu.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon văpaia cuptorului au călcat, cu laude strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Au stat în mijlocul văpăii supărărilor ca cei trei tineri, arătat primind dumnezeiasca rouă dintru înălţime şi prea slăvind pe Dumnezeul tuturor, mărite Talaleu.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un alt nou Daniil ai fost aruncat în mijlocul leilor şi prin dumnezeiescul har nicicum împărtăşindu-te de vătămarea acelora, mucenice purtătorule de nevoinţe, Talaleu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu facerile de minuni mântuieşti pe credincioşi de tot felul de boli şi dezlegându-i de supărări, goneşti taberile demonilor prin rugăciunile tale, cel ce eşti podoaba mucenicilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine arătat te rugăm, Doamnă de Dumnezeu dăruită, ridică-te întru ajutorul nostru şi ne izbăveşte pe noi de supărări veşnice şi de toată îngrozirea.

Cântarea a 8-a

Irmos: În văpaie de foc stau Ţie...

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dreaptă credinţă propovăduind o fire, o voire şi un sfat şi o putere a dumnezeieştii Treimi, cu înţelepciune ai surpat bârfirea mulţimii zeilor şi răbdând multe dureri, mult ai fost lăudat, mărite Talaleu.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin tăiere de sabie, ca o jertfă curată şi sfântă te-ai adus Mielului Celui ce S-a jertfit şi ai ucis pe şarpele, cel ce mai înainte a omorât în Rai pe Adam şi pe Eva cu moartea neascultării.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Întru pomenirea ta, pătimitorule, dănţuiesc împreună cu credincioşii cuvioasele cete ale îngerilor, ale apostolilor şi ale proorocilor cu care împreună moştenind locaşurile cele cereşti, nu înceta a te ruga pentru noi toţi, purtătorule de chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preasfântă, Preacurată, cere-mi mie iertare greşelilor şi dă-mi mână de ajutor mie care sunt înviforat cumplit în noianul răutăţilor, ca să te fericesc şi cu credinţă să propovăduiesc ajutorul tău cel adevărat.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dinsul întru toţi vecii.

În văpaie de foc stau Ţie înainte Heruvimii şi Serafimii, Doamne, şi toată făptura laudă frumoasă cântă Ţie: Lăudaţi, binecuvântaţi popoare, prea înălţaţi pe unul făcătorul Hristos, întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Făcut-a tărie cu braţul Său...

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Astăzi te lăudăm pe tine înţelepte, ca pe un surpător înşelăciunii, ca pe un dumnezeiesc locaş al dumnezeiescului Duh, cinstind trudele tale cele fericite şi rănile cele cinstite, sărutând şi ţărâna moaştelor tale.

Stih: ***Sfinte mucenice Talaleu, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Patimile trupului nostru şi rănile cele nevindecate ale sufletului, vindecă-le, mucenice al lui Hristos, ca cel ce eşti îmbogăţit cu harul tămăduirilor şi roagă pe Iubitorul de oameni, ca să mântuiască de veşnicele chinuri pe cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pământul a primit cinstitul tău sânge, care s-a vărsat şi s-a făcut izvor de tămăduiri, la care alergând credincioşii, se mântuiesc de rele, slăvind pe Hristos şi cinstindu-te pe tine cu un glas te fericesc, Talaleu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Primitoare de lumină te-ai făcut, Fecioară şi scaun Împăratului tuturor, pe care şezând ne-a ridicat pe toţi din căderea cea de demult şi ne-a cinstit cu împreună-şederea cea dumnezeiască, pe noi care cu credinţă şi cu dragoste te slăvim, Preacurată.

Irmosul: Făcut-a tărie cu braţul Său, pentru că a surpat pe cei puternici de pe scaune şi a înălţat pe cei smeriţi Dumnezeul lui Israel, întru care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel de sus şi ne-a îndreptat pe calea păcii.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Arătându-te purtător de chinuri, cu chip luminos, ai gonit întunericul necredinţei şi ai alergat către chinuri şi la moarte pentru aceea isprăvindu-ţi nevoinţele cele vitejeşti, ai primit mare moştenire şi slavă, care nici cum nu se trece, viteazule pătimitor Talaleu mărite.

Imnografie

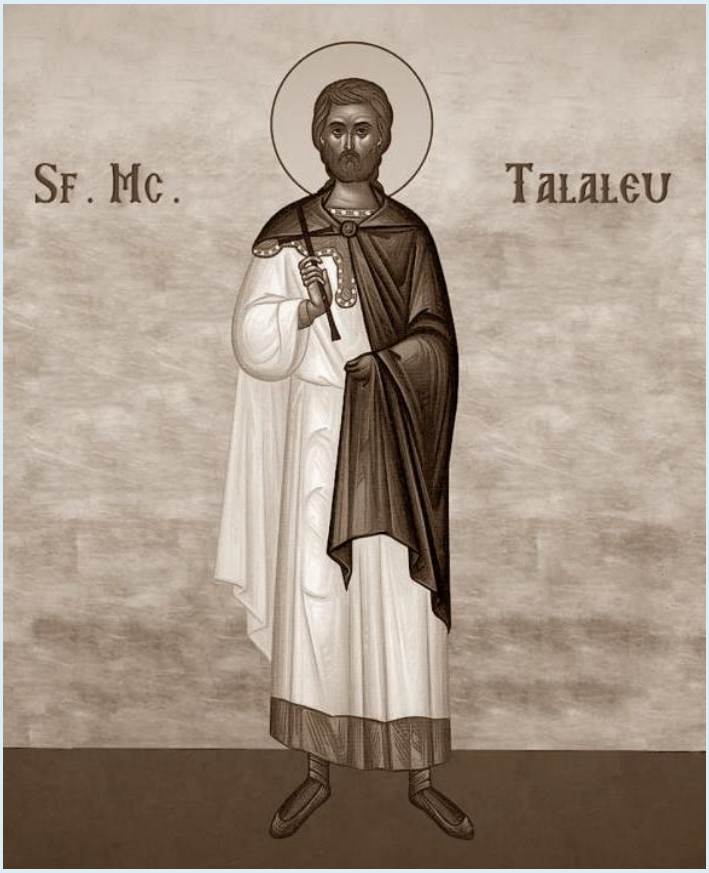

Condacul Sfântului mucenic Talaleu: Împreună cu mucenicii arătându-te pătimitor te-ai făcut ostaş într-armat ales Împăratului slavei, prin osteneli şi prin chinuri, călcând trufia închinătorilor la idoli. Pentru aceea lăudăm cinstită pomenirea ta, înţelepte Talaleu.

Troparul Sfântului mucenic Talaleu: Mucenicul Tău, Doamne, Talaleu, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului şi marelui mucenic Talaleu

Talaleu, acest mare mucenic al lui Hristos, era din părţile Feniciei, dintr-un sat ce se numeşte Libanon Dasos. El era de neam strălucit, fiind fiul lui Veruke, arhiereul creştinilor. Deci, crescând în învăţătura şi sfătuirea Domnului, a învăţat sfintele şi dumnezeieştile Scripturi; iar după ce a ajuns în vârstă, a dorit să înveţe meşteşugul doctoricesc ca prin acest meşteşug, să fie mai de folos oamenilor, decât prin toate celelalte meşteşuguri. Aflând un doctor iscusit şi cinstitor de Dumnezeu, în scurt timp a învăţat desăvârşit, fiindcă era isteţ din fire.

Tânărul acesta era foarte cucernic şi cinstitor de Dumnezeu. El îşi împodobea sufletul său cu toate faptele bune şi cu tot lucrul plăcut lui Dumnezeu. De aceea, primea şi odihnea în casa sa cu toată dragostea pe orice om străin care venea la dânsul, căci casa lui era loc de primire al tuturor, al săracilor şi al bogaţilor.

Această faptă bună o făcea, fiindcă iubea foarte mult primirea de străini, bucurându-se să vadă cât se poate de mulţi, care se tămăduiau de către dânsul. Dar avea mai multă milă şi milostivire către săraci; pentru dânşii avea mai mare grijă pentru că neputinţele şi durerile lor le socotea că sunt şi ale sale. De multe ori, ca să-i uşureze de osteneală, îi ridica pe umerii săi şi îi ducea în casa lui, stând înaintea lor ca un rob, alegând mai bine să slujească lor, decât să facă altceva şi se nevoia în tot felul să caute şi să-i vindece de toate bolile lor.

Atâta milostivire avea mucenicul lui Hristos pentru cei care aveau trebuinţă de ajutorul lui, încât nu aştepta să vină la dânsul; ci se ducea Talaleu la ei şi le ajuta la orice trebuinţă ce aveau, dându-le sănătate în dar, fără de argint şi fără de daruri. Pentru că pe lângă iubirea şi milostivirea de oameni, avea şi neagoniseala, adică nu voia să câştige argint sau orice alt lucru al lumii acesteia, avea încă şi atâta smerenie, încât el singur spăla rănile bolnavilor şi le tămăduia.

Vieţuind astfel, s-a învrednicit şi de apostoleştile daruri, propovăduind cu îndrăzneală numele lui Hristos. El singur tămăduia toate bolile fără de doctorii, sârguindu-se cu toată silinţa să aducă la bună credinţă pe slujitorii de idoli şi să-i facă creştini. De aceea, nu făcea nici o deosebire între credincioşi şi necredincioşi, ci pe toţi îi vindeca şi câţi alergau la dânsul, luau îndoită tămăduire a sufletului şi a trupului; căci către toţi era de obşte milostiv şi îndurător; nu numai îi vindeca, dar se şi ruga fierbinte lui Dumnezeu pentru toţi. Pentru creştini se ruga să se pocăiască şi să-şi îndrepteze greşelile lor, iar pentru slujitorii de idoli, să se depărteze şi să creadă în Hristos. Afară de acestea, el certa pe cei care nu se milostiveau cu cei necredincioşi în primejdiile şi neputinţele lor.

***

Odată, când a văzut pe un creştin că era mânios asupra unui slujitor de idoli şi se bucura de reaua lui pornire, s-a mâhnit foarte mult şi mustrându-l pentru asprimea lui, a zis către dânsul: "Frate, nu se cade să te bucuri de răul vrăjmaşului tău, că este primejdie şi pătimire pentru toţi de obşte, pentru că nu ştie nimeni ce o să se întâmple până la sfârşit".

Iar când creştinul i-a spus că mai bine este să moară păgânii, decât să trăiască, că ce folos este dacă trăiesc, de vreme ce au îmbătrânit în păgânătate şi în toate răutăţile, fericitul Talaleu i-a răspuns: "Frate, noi avem poruncă de la Domnul nostru, să ne rugăm pentru binele vrăjmaşilor noştri, iar nu să ne bucurăm de răul lor, ci să ne fie milă de dânşii, pentru că în acest fel gonim necredinţa lor şi îi aducem la bună credinţă".

Cu aceste cuvinte şi multe altele de acest fel, a scos din învârtoşare pe acel creştin şi l-a adus spre milostivire.

Deci, având sfântul multă râvnă spre bună credinţă, se nevoia în diferite chipuri să şteargă rătăcirea idolilor. De aceea, de multe ori se ducea noaptea şi tăia copacii cei înalţi ai Libanului, în care se adunau elinii de făceau jertfe zeilor lor, întinându-şi sufletele cu desfrânatele; pentru că acolo se făceau felurite jocuri de femei şi

diferite cântece de organe muziceşti. *Prin tăierea copacilor, el tăia jertfele idolilor şi-i abătea de la faptele lor cele înfricoşate; iar prin mijloace doctoriceşti atrăgea pe mulţi la dânsul şi-i tămăduia îndată de neputinţa trupului şi a sufletului, aducându-i pe ei la credinţa în Hristos.*

***

Odată, un şarpe veninos a muşcat pe un om de piept şi din pricina veninului fiarei, i-au putrezit pieptul şi coastele, astfel că era în primejdie de moarte. Din această pricină a mers la doctori, cu care cheltuind tot ce avea, n-a aflat nici o tămăduire; deci, deznădăjduindu-se desăvârşit, îşi aştepta moartea.

S-a aflat însă alt doctor osârdnic să-l tămăduiască şi care a cerut de la dânsul numai să creadă în Hristos, de se va tămădui.

Sfântul, îndată şi-a pus mâna dreaptă pe pieptul lui şi pecetluindu-l cu semnul Sfintei şi de viaţă făcătoarei Cruci, l-a tămăduit, nerămânând nici un semn pe dânsul din patima lui. Deci, acel om, mulţumind foarte mult sfântului, slăvea pe Dumnezeu pentru îndoita tămăduire care a luat-o şi la trup şi la suflet.

***

Altădată, un doctor s-a îmbolnăvit de o boală grea şi din această pricină şi-a pierdut glasul, neputând deloc să mai vorbească. Deci, rudele lui, deznădăjduindu-se de toţi doctorii şi de toate doctoriile, au alergat la sfântul şi luând pe bolnav, l-au adus înaintea lui, rugându-l să-l tămăduiască.

Atunci, milostivul Talaleu s-a apropiat de dânsul şi i-a zis: "De voieşti tămăduirea ta, este de trebuinţă să crezi în Hristos şi îndată Hristos te va tămădui".

Bolnavul, auzind aceste cuvinte, a căzut la picioarele lui şi udându-le cu lacrimi, făcea semn că va crede în Hristos din tot sufletul său, numai de îşi va dobândi tămăduirea. Atunci s-a făcut o minune, că îndată a venit dumnezeiescul dar la dânsul şi i-a dezlegat limba lui, vorbind ca şi mai înainte.

***

Pentru acestea, sfântul umbla prin toată Poligia, căutând să găsească vreun bolnav sau vreun sărac flămând sau vreun rătăcit în păgânătate, ca să le tămăduiască şi sufletele şi trupurile. Deci, aflând un slăbănog gol, zăcând pe pământ, i s-a făcut milă şi apropiindu-se de dânsul, l-a întrebat de boala lui.

Acela i-a răspuns astfel: "Într-una din zile umblam pe un drum prăpăstios şi, deodată, împiedicându-mă, am căzut şi mi-am zdrobit piciorul. Deci, întrebuinţând mult timp diferite feluri de doctorii, n-am putut să aflu vindecare de la nici una şi astfel sunt rănit şi zac la pat deznădăjduit, ca cel mai ticălos dintre toţi oamenii; iar tu, care eşti mai milostiv decât tatăl cel trupesc, fie-ţi milă de mine, nenorocitul şi mă tămăduieşte".

Atunci sfântul i-a zis: "Voi pune doctoria credinţei lui Hristos şi te vei tămădui, dar să crezi în Hristos şi îndată ţi se va da darul tămăduirii tale".

Deci, după ce a spus bolnavul, că el crede din tot sufletul în Hristos, sfântul i-a apucat piciorul lui şi i l-a pus la loc şi îndată ce a fost apropiat, s-au amestecat vinele şi s-au tămăduit rănile, iar cel neputincios şi şchiop s-a tămăduit şi alerga mulţumind sfântului.

Acesta i-a poruncit, că dacă voieşte să-i mulţumească, să nu arate nimănui această minune, fiindcă nu voia să fie slăvit şi lăudat de oameni.

Dar, slăbănogul făcea dimpotrivă, alergând pe drum şi spunând tuturor tămăduirea, care o luase de la dânsul.

***

Auzind de minunea aceasta, o femeie ce avea în ea diavol şi o spurca, îndată a alergat la casa sfântului şi i-a povestit primejdia sa, rugându-l să o scape de duhul cel rău şi necurat; atunci, îndată diavolul a trântit-o la pământ şi o muncea.

Sfântul, văzând că era aşa de rău chinuită de diavol, i s-a făcut milă de dânsa şi însemnând-o pe frunte cu semnul Sfintei Cruci, a chemat numele lui Iisus Hristos şi îndată a lăsat-o diavolul şi a fugit.

După ce femeia a scăpat de diavolul cel necurat, alerga cu mare bucurie de la casa sa, propovăduind cu mare glas măririle lui Dumnezeu.

După ce a trecut printr-un loc, a văzut pe un om orb, cunoscut ei, şi i-a zis: "Omule, ce stai aici fără de nici un folos? N-ai auzit că aici se află un doctor minunat, care tămăduieşte pe toţi bolnavii cu prea slăvire, goneşte diavolii, scapă trupurile oamenilor de vătămare şi de orice altă rană şi tuturor le dă mântuire? Acela nici un dar nu voieşte să ia, ci învaţă şi sfătuieşte pe oameni la lucrurile cele bune şi pe toţi bolnavii care aleargă la dânsul îi primeşte în casa lui. El este

mângâiere fiecăruia, fiindcă este milostiv, purtător de grijă al celor bolnavi şi le dă tuturor doctorie, deci vino să te duc şi pe tine la dânsul, ca să-ţi dea vindecare”. Femeia aceea, zicând aceste cuvinte, l-a dus şi pe el la sfânt.

Acela, după cum era orb cu ochii trupului, tot aşa era de orb şi cu ochii sufletului, pentru că se închina la idoli. Cu toate acestea, cerând vindecare de la dânsul, a căzut la picioarele Sfântului Talaleu, zicându-i: “Până acum am fost vrednic de milă şi ticălos, iar de acum înainte voi fi fericit şi bine norocit pentru că de la tine voi lua lumina ochilor mei”.

Dar ce i-a răspuns sfântul? “Omule, ochiul cel neadormit al lui Dumnezeu priveşte inimile tuturor, socotelile şi faptele; deci, crede în Hristos, Ziditorul firii şi vei lua tămăduire ochilor tăi. De-L vei cunoaşte pe Dânsul că este doctor al trupurilor şi al sufletelor, vei câştiga tămăduire de la Dânsul”.

Auzind orbul acestea, i-a zis: “Cred din tot sufletul meu în Hristos, numai să câştig lumina ochilor mei”.

Şi, apucând mâinile sfântului cele de trei ori fericite, le-a pus pe ochii lui şi îndată şi-a câştigat vederea, slăvind pe Dumnezeu şi mulţumind sfântului.

Deoarece sfântul tămăduia cu prea slăvire pe toţi bolnavii, a străbătut vestea lui în toată lumea. Iar bolnavii alergau de pretutindeni la sfântul, care îi vindecă trupeşte şi sufleteşte. *Fericitul Talaleu, pornindu-se cu râvnă dumnezeiască, umbla din loc în loc, să tămăduiască pe cei bolnavi; dar lucrul cel mai adevărat era să propovăduiască numele lui Hristos şi să aducă pe mulţi la bună credinţă.*

Pentru aceasta s-a dus în Edesa şi făcea şi acolo ceea ce ştia, adică prin puterea doctoriei sale, a făcut pe mulţi de au crezut în Hristos. Dar diavolul, urâtorul de bine nesuferind să vadă lăţindu-se credinţa lui Hristos, a trimis pe oarecare oameni răi la stăpânitorul acelui loc, care se numea Tiberian şi l-a vândut.

Fiindcă în vremea aceea împărăţea Numerian şi era cu totul dat la rătăcirea idolilor, a pornit mare prigoană împotriva creştinilor şi a trimis în toată stăpânirea sa stăpânitori cu porunci înfricoşătoare, ca să omoare pe creştini şi să se stingă cu totul numele lui Hristos. Pentru aceea, fiecare stăpânitor se silea să arate mai multă supunere poruncilor împărăteşti.

Deci, auzind Tiberian despre Sfântul Talaleu că propovăduia numele lui Hristos, a trimis îndată ostaşi şi l-au adus înaintea lui, poruncind să-l bată cumplit. Apoi,

socotind că era fără de minte, i-a dat drumul, poruncindu-i să nu mai umble în locul care este sub stăpânirea lui.

Atunci sfântul s-a dus de acolo şi a mers în părţile Ciliciei şi cu pricina doctoriei propovăduia şi acolo, numele lui Hristos. De aceea, oarecare slujitori de idoli, l-au pârât la Teodot, stăpânitorul laturei, de lângă Marea Egee, zicând: "A venit în latura aceasta un galileean creştin şi cu meşteşug doctoricesc mincinos, amăgeşte poporul cel de obşte şi se laudă că tămăduieşte bolnavii cu numele lui Iisus Hristos, pe Care L-au răstignit evreii, propovăduindu-L pe El, că este Mântuitorul şi Izbăvitorul lumii; pe lângă acestea, necinsteşte şi pe zeii noştri şi chiar acum nu încetează a tăia sfinţitele saduri ale Libanului".

Stăpânitorul, auzind acestea, a trimis îndată ostaşi să-l aducă înaintea lui. ***Ostaşii, legând pe sfânt, l-au adus, bătându-l.***

În cealaltă zi, stăpânitorul a stat în capiştea lui Adrian; iar ostaşii, dezbrăcând pe sfânt, l-au adus înaintea lui ca pe un osândit. Atunci l-a întrebat stăpânitorul să-i spună locul, numele şi meşteşugul lui.

Sfântul i-a răspuns: "Locul meu este Fenicia, sunt fiu de părinţi liberi, mă numesc Talaleu, cu meşteşugul meu sunt doctor, iar cu credinţa sunt creştin şi rob al lui Iisus Hristos".

Iarăşi l-a întrebat stăpânitorul: "Cum ai venit în latura aceasta?"

Sfântul a zis: "Umblu din loc în loc, ca să propovăduiesc credinţa în Iisus Hristos şi să întorc poporul de la rătăcirea idolilor, deoarece nimic nu este mai bine plăcut lui Dumnezeu ca aceasta".

Auzind stăpânitorul acestea, s-a mâniat şi a poruncit să-i găurească gleznele şi să-l spânzure cu capul în jos. Atunci ostaşii, schimbându-se la minte cu puterea dumnezeiască, au găurit un lemn şi l-au spânzurat, socotind că este Sfântul Talaleu. Văzând stăpânitorul lemnul spânzurat, a socotit că ostaşii l-au batjocorit şi pentru aceea i-a pedepsit cumplit, poruncind altor ostaşi să bată pe mucenic cu vine de bou, crezând prin aceasta că îl va speria cu asemenea pedepse. Dar viteazul ostaş al lui Hristos a rămas nebiruit. ***Deşi acei ostaşi aspri i-au rănit tot trupul cu bătăile cele mai cumplite, n-au putut nicidecum să clintească credinţa lui către Hristos, ci era tare şi neschimbat, ca şi cum n-ar fi simţit nici o durere. El suferea cu bărbăţie rănile şi pedepsele, pentru dragostea cea mare ce avea către Hristos.***

Tiranul, văzând că ostaşii au obosit de muncile ce le făceau mucenicului, fără de folos şi, minunându-se de răbdarea lui, a început să-i zică aceste cuvinte fărădelege: "Talaleu, în ce chip tămăduieşti bolnavii? Spune-mi adevărul, de voieşti dragostea mea! Spune-mi dacă îi tămăduieşti cu vrăji, iar dacă îi tămăduieşti cu puterea zeilor, voi crede şi eu că aceia pot să tămăduiască toată boala, iar nu Hristos, care a fost răstignit de evrei şi care nu face oamenilor nici un lucru bun şi nu este aducător de bucurie al acestei lumi, ci aduce mâhnire, primejdii şi moarte. La zeii noştri sunt desfătări, petreceri, dănţuiri, cântări jalnice, râsuri şi toate lucrurile aducătoare de bucurie. Aceia sunt care gonesc de la oameni toate bolile, iar nu Hristos şi Crucea Lui, care este cea mai mare osândă a lumii". Aceste hule şi altele de acest fel a zis păgânul împotriva lui Hristos.

Auzind mucenicul aceste hule împotriva lui Hristos, s-a rănit mai mult decât de pedepsele pe care le-a primit şi a zis: ***"Eu nu sunt vrăjitor şi nu tămăduiesc cu vrăji pe bolnavi, nici cu zeii tăi, care sunt surzi şi neînsufleţiţi, idoli nesimţitori, care nu pot să-şi ajute nici lor, nici altora, ci cu numele lui Iisus Hristos cad jos şi se zdrobesc. De voieşti să te încredinţezi de adevărul cu care tămăduiesc pe cei bolnavi, întreabă pe aceia care s-au tămăduit şi îţi vor spune, că nu s-au tămăduit cu altceva, decât cu numele lui Iisus Hristos şi cu semnul Sfintei şi de viaţă făcătoarei Cruci. Pe aceasta tu o defaimi, deoarece nu ştii că ea goneşte dracii, îndreptează slăbănogii, dă lumină orbilor, învie morţii şi tămăduieşte orice boală; după cum propovăduiesc aceia, care au încercat cu lucrul aceasta.***

Fiindcă şi Unul Născut Fiul lui Dumnezeu, văzând chipul Său, pe om, zidirea mâinilor Sale, care pentru neascultare s-a izgonit din Rai şi a căzut din toate bunătăţile acelea, s-a robit de diavol şi a căzut în slujirea idolilor şi în toate răutăţile diavolului. Pentru acestea I s-a făcut milă de zidirea Sa şi S-a pogorât din cer, S-a făcut om, ca să mântuiască pe om şi cu dumnezeiasca Sa învăţătură şi cu pilda Sa cea bună, ne-a povăţuit pe noi la calea mântuirii. În scurt, zic, S-a răstignit pentru dragostea noastră şi ne-a răscumpărat pe noi cu preacuratul Său sânge, mântuindu-ne din robia diavolului. Dar ce bine n-a făcut El în lume? A vindecat slăbănogi, surzi, idropicoşi, îndrăciţi şi tot felul de bolnavi şi a înviat morţi, arătând tot felul de bunătăţi oamenilor. Iar când a voit să se înalţe la cer, a dat darul Său Apostolilor Săi şi tuturor care vor crede în El şi vor păzi poruncile Lui, ca astfel să facă facerile Sale de bine oamenilor.

Tot aşa mi-a dăruit şi mie, smeritul Său rob, puterea Sa, ca prin numele Său cel prea sfânt şi cu semnul Sfintei şi cinstitei Lui Cruci, să tămăduiesc orice boală. Deci, pentru ce huleşti împotriva lui Iisus Hristos, Izbăvitorul şi Mântuitorul lumii? Se cădea mai ales să crezi în El, ca să câştigi viaţa veşnică şi să-ţi laşi zeii

tăi cei deşerţi. Ascultă-mă pe mine, stăpânitorule: de-ţi voieşti binele, crede în Hristos, adevăratul Dumnezeu şi atunci vei cunoaşte milostivirea Lui, iubirea Lui de oameni şi puterea Lui cu care tămăduieşte pe păcătoşi, nu numai de bolile cele trupeşti, ci şi cele sufleteşti, pentru că voieşte şi doreşte să se mântuiască toţi oamenii".

În vremea când zicea mucenicul acestea şi poporul asculta cuvintele lui cele mântuitoare cu multă dorinţă, tiranul s-a aprins de mânie şi a zis: "O, ce bun izbăvitor al lui Hristos te-ai făcut, osânditule, să-ţi arăt eu ţie acum, că în deşert nădăjduieşti în Hristosul tău".

Şi s-a pornit asupra lui ca să-l lovească cu mâinile sale şi o, minunile Tale, Hristoase, Împărate! Deodată s-au uscat amândouă mâinile stăpânitorului aceluia şi au rămas nelucrătoare. Cu toate acestea, de trei ori blestematul, nu s-a înţelepţit, ci a poruncit ostaşilor să muncească pe mucenic cu tot felul de munci. Deci, acei slujitori sălbatici îl munceau fără de milă cu unghii de fier, cu foc, cu cuţite şi cu alte feluri de pedepse.

Iar Sfântul Talaleu le primea pe toate cu mare bărbăţie şi bucurie, pentru că avea pe Hristos cu dânsul şi îi uşura toate muncile. Deşi era rănit cu nenumărate răni pe tot trupul, deşi era strujit cu unghii de fier şi ars cu foc, cu toate acestea, a stat viteaz şi tare în gând. Apoi, defăimând tot felul de pedepse şi de munci, a zis tiranului: ***"Să nu socoteşti în mintea ta că o să mă tem de muncile tale şi de moartea cu care mă înfricoşezi pe mine, pentru că mă voi lupta cu mare îndrăzneală şi mă voi bate în război cu ea. Mai bine îmi este mie să mor în bună credinţă, decât să trăiesc în păgânătate. Dar, dacă tu vei strica pântecele trupului meu, să ştii că comoara sufletului meu nu vei putea s-o iei. Şi, dacă mă vei scoate afară din acest cort sfinţit al trupului meu, nu mă vei lipsi însă de locaşul cel gândit al Împărăţiei cereşti. Eu lăudam mai înainte biruinţele celorlalţi viteji, dar oare acum, când sunt în război, este cu putinţă să lepăd armele Hristosului meu şi să nu biruiesc? Hristos nu dă darurile Sale celor fricoşi şi leneşi, nici nu încununează pe cei care dorm; de aceea, arderea focului tău mi se pare jucărie, pentru că mă răcoreşte pe mine, robul Mântuitorului meu. Toate pedepsele tale le iau ca pe o frunză de copac, deoarece gândul meu s-a făcut întocmai ca o piatră; astfel sunt gata să jertfesc trupul meu lui Hristos ca pe o oaie şi deci sunt dator să-l jertfesc pentru Dânsul, după cum şi El s-a jertfit pentru mine".***

Dar, judecătorul socotea în gândul său: "Eu sunt de vină, că-mi zice nişte cuvinte ca acestea din cauza bunătăţii mele; ***încă nu a ajuns la vârsta de optsprezece ani şi ne vorbeşte nouă mai bine decât un ritor iscusit.*** Eu socoteam că, muncindu-l, am

să-l aduc la scopul meu, dar el nu se teme nicidecum de ele, nici nu se schimbă din gândul său. Poate să-l aduc la scopul meu prin bogăţie? Dar, nici nu se uită la ea. Am căutat să-l înduplec cu cuvinte dulci, dar nici de ele nu se biruieşte. Deci, altfel am să-l momesc. ***Am să-l pun într-o barcă şi să-l las singur în mijlocul apei şi de va fi om dreptcredincios şi bun, îl va păzi dumnezeiasca pronie***, iar de va fi rău, îl va îneca dumnezeiasca osândă. Astfel nu va fi ucis de mâinile mele". Acestea socotindu-le judecătorul în cugetul său, îndată s-a apucat de lucru.

Deci, Sfântul Talaleu a fost pus într-o barcă şi umbla pe ape de colo până colo ca şi cum ar umbla pe pământ uscat, fără să aibă frică de ceva. Apoi, ridicându-şi mâinile la cer, a zis: "Către Tine, Doamne, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei; de multe ori Te-am rugat pe Tine şi Te-ai milostivit spre mine. Deci, milostiveşte-Te şi acum spre mine şi povăţuieşte-mă la limanul mântuirii ca să nu mă înghită adâncul mării şi astfel să mă păgubesc de mărturisirea Ta. Ci săvârşeşte dorinţa care o am, ca să-mi jertfesc trupul meu Ţie, Hristoase şi prin răbdarea mea să mă învrednicesc a sta cu îndrăzneală înaintea înfricoşatului Tău divan, că ochii sufletului meu spre Tine nădăjduiesc, Doamne". Şi îndată s-a făcut o minune. Marea s-a domolit, ca şi cum i-ar fi fost milă de sfânt şi cu linişte îl ducea pe el la mal, scoţându-l la cealaltă parte a Mării Egee, fiind îmbrăcat într-o haină albă.

Judecătorul, auzind de o minune ca aceasta, a rămas uimit şi a poruncit să-l aducă înaintea lui. Deci, ostaşii îndată au alergat şi ca nişte lupi cumpliţi şi sălbatici, au răpit pe oaia lui Hristos cea fără de răutate şi l-au adus la judecată. Atunci au mers în divan mulţi slujitori de idoli, dar mai ales doctorii care pizmuiau pe sfânt, pentru tămăduirile care le făcea.

Aceia murmurau împotriva mucenicului şi îndemnau pe judecător să hotărască moartea lui. Deci, judecătorul i-a zis lui: "Ce zici Talaleu, de toate acestea care se zic împotriva ta?"

Iar mucenicul a răspuns: "Dumnezeu, Căruia mă închin şi Îi slujesc, îmi va ajuta, deşi toată lumea îmi va da război; pentru că ştiu, că Dumnezeul meu face vii pe oameni şi după moarte. De aceea se cade să rabd ticăloşia aceasta, nepunând în mintea mea vreo muncă trupească, ca astfel să iau moarte pentru dragostea Hristosului meu".

Atunci stăpânitorul, ca să înceteze glasul poporului şi ca să înfricoşeze pe mucenic, a zis către el cu vicleşug: "Fiindcă nici un diavol rău nu te-a înecat în mare, am să-ţi dau acum sfârşit vieţii tale. De aceea, poruncesc ca trupul tău să se lege pe o

scândură cu patru picioare şi să se toarne smoală fiartă peste dânsul, de la cap până la picioare şi astfel să se îngroape în pietre şi să se ardă în foc până ce vei muri”.

Fericitul Talaleu, auzind aceste cuvinte, a asudat la faţă ca un luptător ostenit şi a început a plânge. Dar tiranul cel fără de ruşine, socotind că s-a înfricoşat, a zis: “Diavolii au fugit de la dânsul şi de aceea se teme de munci; mie însă mi se cade să-mi fie milă de el”.

Deci, întorcându-se către sfânt, i-a zis: “Talaleu, de te vei închina zeilor, îţi voi da ţie multă bogăţie şi slavă şi pe lângă toate acestea vei dobândi milostivirea şi blândeţea zeilor; iar de nu vei voi să mă asculţi pe mine, vei pierde şi acelea şi viaţa ta”.

Talaleu, viteazul pătimitor al lui Hristos, a răspuns: “Eu râd de numele milostivirii tale şi de darurile tale, pentru că tu cauţi să mă amăgeşti cu dânsele, ca să mă fac păgân din binecredincios; bogăţia o socotesc ca pe nişte gunoaie şi nimic nu-mi dă câştig mai mult ca jertfa cea curată a trupului meu. Când eram la începutul muncilor, gândul meu era tare şi nemişcat; însă acum, când sunt la sfârşit şi aştept să biruiesc, nelegiuitule, mă îndemni să mă plec socotelii tale? Eu muncile le-am primit spre bucuria mea; rănile, spre slava mea; primejdiile, spre cununi, iar dezbrăcarea de trupul meu o socotesc ca şi cum m-aş dezbrăca de o haină şi cu nădejdea Hristosului meu mă întăresc”.

Văzând tiranul că în nici un fel nu a putut să înduplece pe Sfântul Talaleu, s-a pornit spre mânie şi şi-a zis în sine: “Multe cuvinte i-am zis şi mare milostivire i-am arătat, dar cu toate acestea n-am putut să-l înduplec; în zadar i s-a făcut lui atâta mulţime de răni, fără de nici un folos s-au ostenit cu dânsul atâţia ostaşi, care îl munceau; el voieşte să se jertfească, el voieşte să moară; deci, ce voi mai vorbi la urechile aceluia care nu mă aude? De aceea să hotărăsc moartea lui”.

Atunci, îndată a poruncit să-l arunce la patru lei înfricoşaţi, ca să-l sfâşie. Dar Dumnezeul puterilor nu l-a lăsat nici atunci fără de ajutor, ci a îmblânzit acele fiare ca pe nişte miei şi astfel, au stat lângă mucenic, gudurându-se cu cozile şi jucându-se, iar tiranul, ruşinându-se, nu se dumirea şi nu ştia ce să facă. În scurt, a apucat condeiul şi a scris hotărârea morţii lui, adică să i se taie capul. Apoi l-a aruncat jos de mânie şi sculându-se din divan, a fugit.

Astfel s-a săvârşit Talaleu, mult pătimitorul mucenic al lui Hristos, în 20 de zile ale lui mai şi a luat cununa muceniciei.

Atunci şi mulţi alţii, văzând bărbăţia, răbdarea şi minunile sfântului mucenic, au crezut şi ei în Domnul nostru Iisus Hristos şi mărturisind, au murit cu moarte mucenicească pentru Hristos. Între aceştia era şi fericitul dascăl la meşteşugul doctoricesc al Sfântului Talaleu şi un aducător de lemne cu numele Asteri, ostaşul Alexandru, Sterona, Filerghie, Timotei, Teodul, Macarie şi mulţi alţii, cu ale căror rugăciuni să ne învrednicim şi noi Împărăţiei Cerurilor. Amin.

Moaştele Sfântului Talaleu se găsesc în Biserica "Sfântul Agatonic" din Constantinopol, unde au făcut numeroase minuni.

Sfântul Talaleu este invocat în rugăciunile de la Sfântul Maslu şi de la sfinţirea apei.

Mitropolitul Augustin de Florina – Predică la pomenirea Sfântului Talaleu - Cele mai bune medicamente

Iubiţii mei, Hristos este Doctorul, Doctorul sufletelor şi al trupurilor. Cine a crezut în Hristos şi n-a văzut minuni? Da, Hristos este Doctorul, unicul Doctor de trupuri şi de suflete. Asta o propovăduieşte Evanghelia. Vedem de pildă un bolnav imobilizat, cu desăvârşire paralitic – un mort neîngropat – care 38 de ani întregi a zăcut părăsit de prieteni şi rude, că este vindecat în câteva minute doar prin cuvântul lui Hristos: ***„Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă!” (Ioan 5,8).*** Care doctor, întreb, poate să facă o astfel de minune, de vindecare a unui paralizat? Nici unul.

Însă această putere de a vindeca bolnavi, această putere taumaturgică, pe care o are Hristos, o dă şi oamenilor Săi, oamenilor care cred cu adevărat în El şi trăiesc conform cu sfânta Sa voie. Mulţi Sfinţi au primit de la Hristos această putere taumaturgică şi au făcut minuni. Au vindecat bolnavi, ba chiar şi morţi au înviat.

Unul dintre Sfinţii care au avut harisma vindecării bolnavilor, a fost şi Sfântul pe care Biserica noastră îl sărbătoreşte pe 20 mai, pe Sfântul Talaleu. Acestui Sfânt, care nu este prea cunoscut, îi închinăm această omilie a noastră.

***

Aţi auzit vis a vis de insula Cipru se află un mic stat, Libanul. În Liban *s-a născut*, a trăit şi a activat în veacul al III-lea sub împăratul Numerian, prigonitorul creştinilor, *Talaleu*. Tatăl lui Talaleu era un creştin evlavios. Se spune că era şi cleric. Şi Talaleu a primit prima educaţie creştină în casa părintească. ***Talaleu a studiat la diferite şcoli şi a învăţat carte şi în cele din urmă, a studiat ştiinţa medicală şi a devenit un medic minunat. Un medic care se deosebea de ceilalţi,***

nu doar pentru că stăpânea bine ştiinţa lui, nu doar pentru că el era iubitor de oameni şi făcea vizite gratuite bolnavilor, ci, în principal, pentru că el credea în Hristos, credea că Hristos este adevăratul Dumnezeu. Credea că Hristos are puterea să facă minuni în toate timpurile. Puterea lui Hristos este inepuizabilă, este izvor care niciodată nu seacă.

Şi orice om care trăieşte în zilele noastre, dar şi cel care va trăi peste 200 sau 300 de ani după noi şi va crede în Hristos, poate să facă minuni, minuni mari, ca minunile care se întâmplau în vremurile de demult. Pentru că ***„Hristos ieri şi azi şi în veci este Acelaşi" (Evrei 13, 8).***

Talaleu credea. Şi această credinţă a lui era puterea lui tainică. Bolnavilor pe care îi vizita le vorbea despre Hristos. Îi ruga să creadă. ***Credinţa în Hristos, zicea el, este cel mai puternic medicament pe care am să vi-l dau.*** Lângă cel bolnav, Talaleu îngenunchia şi făcea rugăciune fierbinte, Îl ruga pe Hristos să facă o minune şi minunea avea loc. Bolnavii se vindecau. Astfel, faima lui Talaleu ca medic s-a răspândit în toate părţile. Şi Talaleu era medicul cel mai căutat. Doar în el aveau încredere oamenii.

Dar ceilalţi medici care erau necredincioşi şi închinători la idoli, îl urau pe Talaleu pentru reuşitele sale şi s-au dus şi l-au denunţat guvernatorului: Talaleu este creştin. Guvernatorul a poruncit imediat arestarea lui. Talaleu, legat, a fost dus înaintea guvernatorului închinător la idoli. Este anchetat şi mărturiseşte cu curaj că este creştin. Guvernatorul îi cere să se lepede de Hristos şi să jertfească idolilor, dar Talaleu nu ascultă. Guvernatorul se mânie şi porunceşte să-l supună pe Talaleu la chinuri groaznice. Porunceşte să-i străpungă gleznele, să-i petreacă prin găuri o funie şi cu funia să-l spânzure de un copac cu capul în jos. ***Dar aici intervine puterea lui Hristos şi soldaţii, ca şi când ar fi fost orbiţi, în loc să-l prindă pe Talaleu, au prins un lemn, l-au găurit şi l-au spânzurat de un copac şi credeau că lemnul acela este Talaleu!***

Să nu vi să pară ciudat. Ceva asemănător vedem şi în Vechiul Testament. Dumnezeu, ca să-l ocrotească pe Dreptul Lot de atacurile oamenilor nedrepţi şi neruşinaţi, care voiau să-i distrugă casa, i-a orbit pentru un timp şi toată noaptea au căutat să găsească uşa casei lui Lot, au obosit şi s-au dus fără să poată să facă ceva. Cine are Sfânta Scriptură, să o deschidă să vadă pericopa respectivă (Facere 19, 1-11).

Aşadar, Dumnezeu, Care l-a apărat pe Lot, l-a apărat şi pe Talaleu de nedreapta prigonire. Talaleu a fost salvat. Duşmanii lui au fost ruşinaţi. Soldaţii care au văzut minunea au crezut în Hristos şi-au mărturisit credinţa şi au primit martiriul.
După această minune, Talaleu s-a întărit mai mult în credinţă şi cu mai multă râvnă continua lucrarea sa filantropică. Oamenii care îl auzeau pe Talaleu învăţând şi îl vedeau făcând minuni spuneau că el este ca şi Hristos. Învaţă ca şi Hristos, tămăduieşte ca şi Hristos, face bine ca şi Hristos. În felul acesta multă lume a crezut în Hristos prin mijlocirea credinciosului Său rob, Talaleu.

După multe întâmplări şi primejdii a ajuns şi clipa sfârşitului său mucenicesc. Într-o cetate oarecare din Asia Mică, a fost arestat, condamnat la moarte, dus în afara cetăţii şi acolo decapitat. Acolo unde a căzut mucenicul şi pământul s-a adăpat cu sângele lui, acolo, spune tradiţia, vreme de mulţi ani răsărea o iarbă rară, pe care mulţi bolnavi o luau şi se vindecau de boala lor. Să nu vă miraţi, pentru că ierburile sunt medicamentele lui Dumnezeu. Dar şi aceste medicamente pe care le fac oamenii sunt toate aproape din ierburi. Fără ierburile pământului n-ar fi existat medicamente.

Iubiţii mei! Talaleu, ca medic creştin, stă alături de alţi Sfinţi medici, precum este Sfântul Luca, Sfinţii fără de arginţi şi Sfântul Pantelimon. Este şi acest Sfânt o pildă luminoasă pentru medicii şi oamenii de ştiinţă de astăzi. ***El învaţă că şi ei au nevoie de credinţa în Hristos. Fără credinţă, oamenii nu vor putea să reuşească nimic important.***

În zona noastră, fericitul Talaleu a început să fie cunoscut acum, în ultimii ani, pentru că în tabăra Sfintei noastre Mitropolii, care este aproape de eroicul sat Proti, există un minunat paraclis şi pe 20 mai locuitorii satului prăznuiesc şi aducerea moaştelor Sfântului Nicolae şi pomenirea Sfântului Talaleu.

Sfinte Talalee şi Sfinte Nicolae, nu încetaţi să mijlociţi şi pentru noi păcătoşii!

Sfântul cuvios Samson, făcătorul de minuni şi primitorul de străini (†530) (27 iunie)

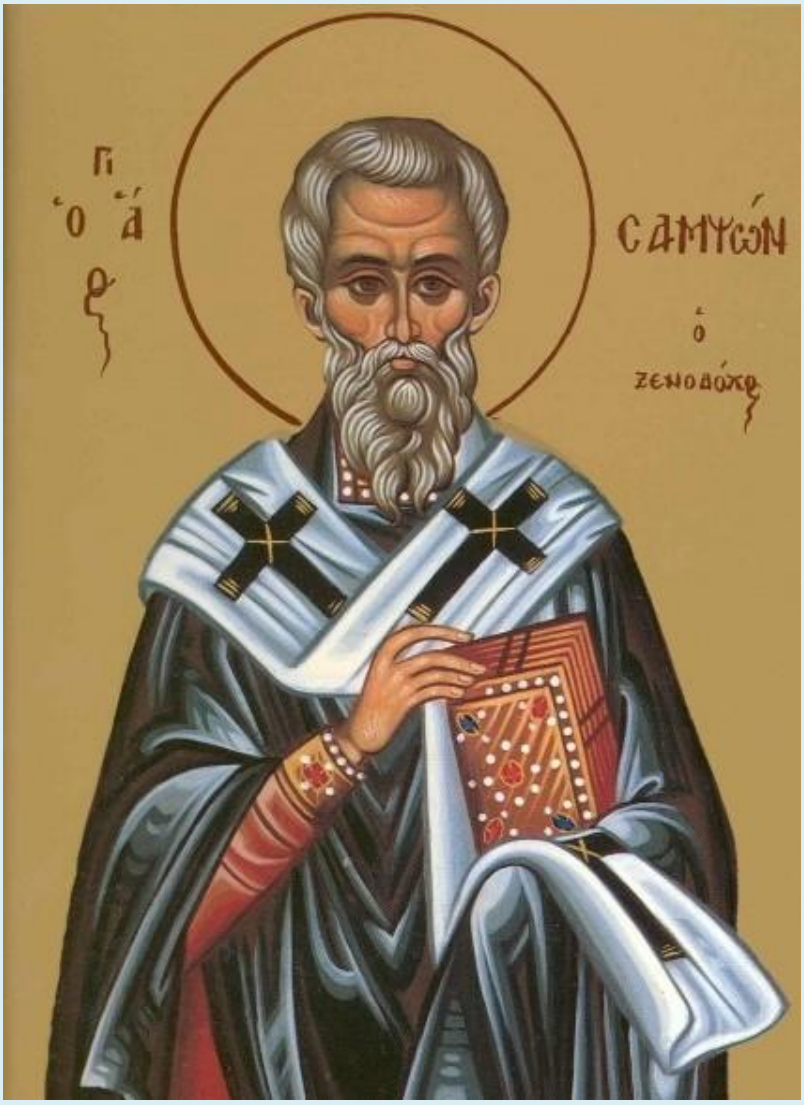

Materiale despre Sfântul cuvios Samson, primitorul de străini:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Samson,-primitorul-de-str%C4%83ini-(27-iun)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Samson%2C+primitorul+de+str%C4%83ini++%2827+iunie%29

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Samson

***

Sfântul Samson era un om blând şi cu multă credinţă şi dragoste. El a fost un medic foarte milostiv şi fără de arginţi, dându-le bolnavilor lui nu doar medicamente trupului, ci şi sufletului. El pe toţi pacienţii lui îi sfătuia să împlinească cu scumpătate cerinţele Sfintei credinţe a lui Hristos. ***Era preot, iar credincioşii veneau cu bucurie la biserică, pentru a participa la slujbele Sfântului părinte şi pentru a învăţa din lucrurile minunate pe care acesta le povestea despre Împărăţia lui Dumnezeu şi despre dragostea Mântuitorului pentru oameni.*** ***Era cea mai bună gazdă, căci îi primea pe toţi cu inima deschisă, având pentru fiecare o vorbă bună. Iar această mare calitate a sa, aceea de a fi bun şi milostiv chiar şi cu cei străini, pe care nu îi cunoaşte, este mai frumoasă decât orice minune şi înseamnă mai mult decât o sută de învăţături. De aceea Sfântul Samson este numit şi astăzi "primitorul de străini".***

Evanghelia şi Apostolul zilei

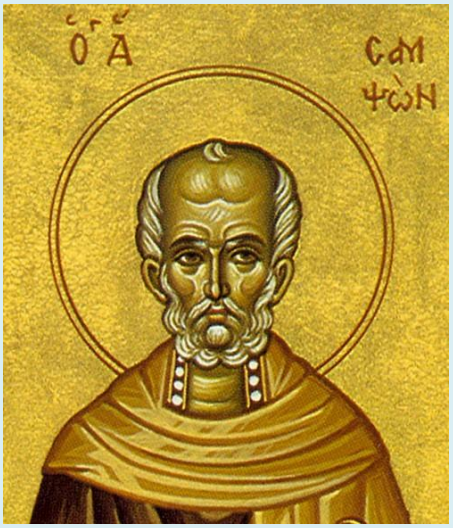

Evanghelia

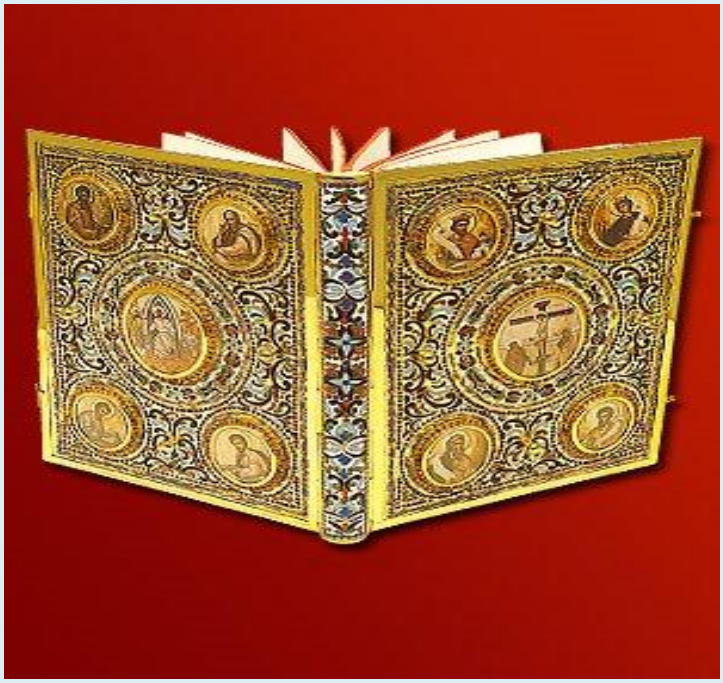

Ev. Luca 12, 32-40

32.Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăţia.
33.Vindeţi averile voastre şi daţi milostenie; faceţi-vă pungi care nu se învechesc, comoară neîmpuţinată în ceruri, unde fur nu se apropie, nici molie nu o strică.

34.Căci unde este comoara voastră, acolo este inima voastră.
35.Să fie mijloacele voastre încinse şi făcliile voastre aprinse.
36.Şi voi fiţi asemenea oamenilor care aşteaptă pe stăpânul lor când se întoarce de la nuntă, ca, venind şi bătând, îndată să-i deschidă.
37.Fericite sunt slugile acelea pe care, venind, stăpânul le va afla priveghind. Adevărat zic vouă că se va încinge şi le va pune la masă şi apropiindu-se le va sluji.
38.Fie că va veni la straja a doua, fie că va veni la straja a treia şi le va găsi aşa, fericite sunt acelea.
39.Iar aceasta să ştiţi că, de ar şti stăpânul casei în care ceas vine furul, ar veghea şi n-ar lăsa să i se spargă casa.
40.Deci şi voi fiţi gata, că în ceasul în care nu gândiţi Fiul Omului va veni.

Apostol

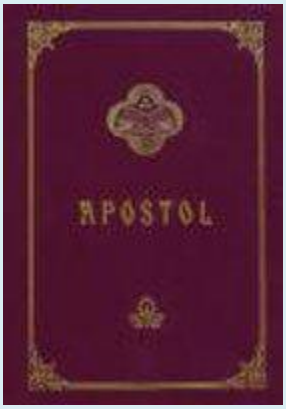

Epistola către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel

II Corinteni 9, 6-11

6.Aceasta însă zic: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va şi secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va şi secera.
7.Fiecare să dea cum socoteşte cu inima sa, nu cu părere de rău sau de silă, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu voie bună.
8.Şi Dumnezeu poate să înmulţească tot harul la voi, ca având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiţi spre tot lucrul bun,
9.Precum este scris: "Împărţit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac".
10.Iar Cel ce dă sămânţă semănătorului şi pâine spre mâncare, vă va da şi va înmulţi sămânţa voastră şi va face să crească roadele dreptăţii voastre,

11.Ca întru toate să vă îmbogăţiţi, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulţumire lui Dumnezeu.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Samson, primitorul de străini

Troparul Sfântului cuvios Samson, primitorul de străini, glasul al 8-lea: În răbdare ţi-ai agonisit plata ta, părinte cuvioase, în rugăciuni neîncetat răbdând, pe săraci iubind şi pe aceia îndestulând ci te roagă lui Hristos Dumnezeu, Sfinte Samson, milostive fericite, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoarelor, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce stai purtând cunună înaintea Scaunului, prea fericite, trimite-mi lumină mie, care m-am îndemnat a lăuda cu cântări prăznuirea ta cea prea luminată.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind numai de cele ce te îndemnau către viaţă, ai trecut cu vederea toate cele veselitoare ale lumii şi ai câştigat moştenirea cea mai presus de lume pentru aceea adunându-ne, te cinstim pe tine, părinte Samson.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecându-te Legii lui Dumnezeu, minunate, cu bucurie ai alergat către culmea virtuţii, făcându-te întru toate îndurat pentru aceea acum te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai, cuvioase, ajutător săracilor prea milosârd şi bolnavilor doctor prea ales şi celor necăjiţi apărător pentru aceasta Dumnezeu te-a mărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, ceea ce mai presus de cuvânt ai născut pe Dumnezeu, ca pe o sprijinitoare întărită tuturor celor supăraţi, neîncetat te slăvim şi te fericim, Preacurată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu mila lui Dumnezeu ai câştigat mila cea dumnezeiască şi te-ai învrednicit a auzi glasul care te chema pe tine către dumnezeiasca cămară, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să lăudăm pe sfinţitul Samson, căci urmând milostivirii lui Dumnezeu, s-a făcut milostiv către bolnavi şi îmbrăcăminte tuturor celor goi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Petrecându-ţi viaţa cea dumnezeiască cu sfinţenie şi cu cinste, te-ai numărat împreună cu sfinţii şi ai ajuns la locaşurile cuvioşilor, învrednicindu-te de lumina cea de negrăit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fericit eşti tu şi bine îţi va fi ţie, părinte, celui ce ai păzit legile Domnului şi Dumnezeului nostru pe care roagă-L să mântuiască turma ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Alungă, Preacurată, întunericul sufletului şi al cugetului meu şi dă-mi a vieţui ca ziua cu bună cuviinţă, împlinind poruncile cele mântuitoare.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, Cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o stea prea luminoasă luminezi inimile noastre, ale tuturor celor ce după vrednică datorie te fericim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădând somnul de la ochii tăi, ai privegheat şi toate dezmierdările trupului le-ai adormit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe săraci iubind, cuvioase pentru dragostea lui Hristos, ai luat moştenirea cea de sus, bucurându-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sfinţenie ai vieţuit pe pământ, purtătorule de Dumnezeu prea fericite şi ai câştigat veseliile cele veşnice.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, Stăpână Preacurată, palatul cel luminos al Cuvântului, te lăudăm cu cuvinte şi te fericim.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorul de lumină şi Făcătorul veacurilor, Domnul, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Odihnindu-se întru tine lumina cea prea curată, te-a făcut cu chip luminos părinte cuvioase, cel ce ai luminat pe credincioşi cu strălucirile virtuţilor tale.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu multă milostivire te-ai făcut îmbogăţitor al săracilor şi doctor al celor bolnavi, ridicându-le lor casă de doctorie curăţitoare de boli.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Curăţindu-te pe tine de tina patimilor, cu adevărat te-ai arătat locaş curat Preasfântului şi cinstitului Duh, purtătorule de Dumnezeu, părinte pentru aceea te lăudăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, Preasfântă curată, ceea ce eşti podoaba lui Iacov, cu credinţă te lăudăm prin glasuri dumnezeieşti, ca pe una care ne ai născut nouă pe Dumnezeu Întrupat, de care se cutremură toate.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubind milostivirea, părinte Samson, pururea pomenite şi deschizând săracilor milostivirile tale cu cuget desăvârşit, te-ai îmbogăţit cu comorile cele cereşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zidit-ai casă prea sfinţită întru slava Dumnezeului nostru, la care alergând credincioşi, se curăţă de multe feluri de boli, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sfinţenie ţi-ai săvârşit viaţa şi ai locuit împreună cu cuvioşii, ca un cuvios, rugându-te pentru noi care te cinstim cu credinţă, de Dumnezeu însuflate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Făcutu-te-ai cer înalt lui Dumnezeu, Împăratul tuturor şi palat prea curat şi cămară prea luminată cu dumnezeiescul har, Preacurată.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 8-lea. **Podobie:** Ca nişte pârgă a firii...

Ca la un doctor prea ales şi rugător bine primit, alergăm la dumnezeiasca ta raclă, Sfinte Samson, de Dumnezeu înţelepţite, cuvioase, adunându-ne cu dragoste, cu psalmi şi cu cântări bucurându-ne, prea slăvim pe Hristos, Cel ce ţi-a dat ţie un dar ca acesta de tămăduiri.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având pe Hristos putere întărită întru supărări, ai trecut furtuna vieţii neînnecat, prea fericite şi ai ajuns a te odihni la limanul cel lin, cuvioase, cu veselie strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind îndemnat de multa înţelepciune şi de dragoste duhovnicească, cuvioase, părinte fericite, ai zidit casă mare, la care cei ce scapă îşi iau vindecare toţi, cei ce strigă şi zic: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminându-te cu dumnezeiasca lumină a virtuţilor, te-ai arătat luminător luminos şi ai luminat marginile lumii, părinte Samson pentru aceea adunându-ne, cu credinţă te fericim pe tine, cântând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lâna odinioară însemna mai înainte pântecele tău cel curat, Preacinstită, care a primit roua cea cerească, ceea ce a răcorit pe toţi cei cuprinşi de setea păcatului, Prealăudată: Bine eşti cuvântată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care S-a pogorât...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mişcându-ţi limba cu bucurie spre laudele lui Dumnezeu, părinte Samson, ai supus sufletului patimile trupului cu înfrânarea şi te-ai arătat slugă prea curată lui Hristos şi moştenitor cetăţii celei de sus.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetul tău cel prea curat fiind luminat de dumnezeieştile luminări, s-a arătat foarte luminos şi primitor de curate şi dumnezeieşti străluciri pentru aceea cu cântări te cinstim, purtătorule de Dumnezeu prea fericite.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Prea lăudate, având viaţă prea sfinţită, prea fericite Samson şi mutându-te către Dumnezeu, cu adevărat te-ai prea mărit, căci iată pomenirea ta şi dreptatea petrece în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Încetează acum furtuna cea cumplită a patimilor mele, Pruncă prea curată, Binecuvântată; dă război asupra vrăjmaşilor celor fără de trup, care fără milă se pornesc asupra sărăciei mele, ca şi cu credinţă să te laud, Fecioară.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia în răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată că tuturor a răsărit ca soarele pomenirea ta, părinte, arătat luminând pe cei ce te măresc pe tine într-însa, ca pe o cinstită slugă a lui Hristos şi moştenitor împărăţiei Lui şi în tocmai numărat cu toţi cuvioşii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât este de luminată viaţa ta, cât este de mare slava ta, cât este de fericit mormântul tău, în care zăcând cinstitul tău trup izvorăşte sănătate celor ce cu credinţă aleargă la dânsul şi cer ajutorul tău totdeauna, înţelepte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Samson, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce străluceşti raze de soare celor ce te cinstesc pe tine, părinte, luminează-ne simţirile sufletului nostru şi ne rugăm ţie, ca prin rugăciunile tale să ne învredniceşti pe noi să ne facem părtaşi dumnezeieştii străluciri, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca razele soarelui strălucind, luminează simţirile noastre cele sufleteşti ale celor ce te cinstim şi ne rugăm ţie, ca prin rugăciunile tale să ne învredniceşti pe noi a fi părtaşi dumnezeieştii străluciri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cei ce te ştim pe tine Născătoare de Dumnezeu, prin credinţă ne luminăm cu strălucirile cele prea luminate ale Celui ce S-a întrupat din tine mai presus de

cuget, Preasfântă Fecioară şi ne mântuim de întunericul patimilor şi al primejdiilor şi de toate nevoile vieţii.

Irmosul: Pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând în laude îl slăvim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Câştigând suflet milostiv, părinte, ai ajutat pe săraci cu dare îndestulată şi acum te-ai mutat către împărăţia cea de sus, ca să iei răsplătirile ostenelilor tale pentru aceasta întru veselia inimii te fericim pe tine, Prea cuvioase Părinte Samson.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ceea ce singură eşti tare părtinitoare credincioşilor, roagă-te neîncetat lui Dumnezeu, pe Care mai presus de cuget şi de cuvânt L-ai născut, să mântuiască sufletele noastre de tot necazul, de nevoi şi de primejdii: Maică Fecioară, folositoarea păcătoşilor şi ajutătoarea lumii.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Mieluşeaua cea Preacurată văzând pe Mielul şi Păstorul mort, Spânzurat pe lemn, tânguindu-se cu lacrimi ca o maică grăia: Cum voi răbda smerenia Ta cea mai presus de cuvânt, Fiul meu şi patimile cele de bunăvoie, Preabunule Dumnezeule?

Imnografie

Condacul Sfântului cuvios Samson, primitorul de străini: Ca la un doctor prea ales şi rugător bine primit, alergăm la dumnezeiasca ta raclă, Sfinte Samson, de Dumnezeu înţelepţite, cuvioase, adunându-ne cu dragoste, cu psalmi şi cu cântări bucurându-ne, prea slăvim pe Hristos, Cel ce ţi-a dat ţie un dar ca acesta de tămăduiri.

Troparul Sfântului cuvios Samson, primitorul de străini: În răbdare ţi-ai agonisit plata ta, părinte cuvioase; în rugăciuni neîncetat răbdând, pe săraci iubind şi pe aceia îndestulând. Ci te roagă lui Hristos Dumnezeu, Sfinte Samson, milostive fericite, să mântuiască sufletele noastre.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Samson, primitorul de străini

Samson cel mare, despre care străbătuse vestea pretutindeni, a fost din cetatea Romei. El s-a născut din părinţi cinstiţi şi bogaţi, de neam mare, care se trăgeau din sînge împărătesc.

El, ştiind bine învăţătura din afară, se deprinsese şi la meşteşugul doctoricesc, nu de nevoie, nici pentru îmbogăţirea sa, pentru că avea destulă bogăţie ci, pe de o parte, ca să nu petreacă în deşertăciune, iar pe de alta, ca din meşteşugul său să poată sluji lui Dumnezeu şi săracilor. El tămăduia pe cei cuprinşi de boli netămăduite; pentru că pe lângă meşteşugul doctoricesc, i se adăugase darul Domnului, cu care dădea tămăduiri.

Deci, pentru faptele lui cele bune în care sporea şi pentru credinţa pe care o câştigase în Dumnezeu, avea şi înţelegerea dumnezeieştii Scripturi. El se îndeletnicea mult la citirea sfintelor cărţi şi spre dragostea lui Hristos se deştepta cu credinţa şi cu nădejdea.

Apoi, murind părinţii lui şi lăsând multe averi, n-a zăbovit a face cele cuviincioase lui; ci îndată a început ca bogăţia cea degrabă pieritoare şi vremelnică să o schimbe prin cea nepieritoare şi veşnică, urmând cuvântul Evangheliei. El dădea milostenie cu îndurare, precum se grăieşte, împărţind cu amândouă mâinile la toate nevoile

săracilor şi flămânzilor, câştigând prin pântecele lor cel stricăcios, vistieria cea nestricăcioasă. Aceasta o făcea în toate zilele vieţii sale, că milostivirea o vedea născută şi crescută împreună cu el. Acest fericit, voind să se îndrepteze la o viaţă şi mai smerită, a eliberat mulţimea robilor, oprind numai pe unul pentru slujba sa. Căci ce nevoie avea de atâţia robi, de vreme ce singur se dăduse rob Domnului cel adevărat? Astfel s-a dezlegat de bogăţiile cu care era ţinut ca şi cu nişte legături, mulţumindu-se cu o haină şi cu o funie pentru ţinerea mijlocului.

Dorind Samson ca pe sufletul său să-l îmbogăţească mai bine prin duhovniceasca bogăţie, a defăimat lumea şi toate cele din lume şi urmând lui Hristos, s-a făcut străin, căci, lăsându-şi rudele şi cunoscuţii, a ieşit din Roma cea veche şi s-a sălăşluit în pustie, ca şi Ilie cel de demult. Dar Dumnezeu, voind ca robul său să le fie multora de folos, l-a adus din pustie în Roma cea nouă, adică în Constantinopol.

Acolo, găsindu-şi o casă oarecare, petrecea într-însa, odihnind la el pe cei străini şi săraci, slujindu-le în tot chipul, primind pe cei neputincioşi şi tămăduindu-i de boli, nu numai prin meşteşugul său doctoricesc; dar le slujea cu toată plăcerea la pregătirea hranei şi a aşternuturilor cu atâta osârdie, încât se părea că acea milostivire este firească lui. Căci precum firea soarelui este ca să lumineze şi a focului ca să ardă, aşa lui Samson îi era din fire silinţa cu osârdie spre cei săraci, bolnavi şi străini.

Deci, Dumnezeu, Care S-a obişnuit a binecuvânta dragostea către aproapele ce se face pentru Dânsul şi aceea pe care o face cineva săracilor a o socoti ca Lui, a cinstit ostenelile robului Său cu minuni mari, care se făceau la bolnavi. Pentru că pe toţi îi primea în casa sa, având boli nevindecate şi îi tămăduia cu minuni. ***Astfel, darul şi puterea facerii de minuni, care i se dăduse de la Dumnezeu, le acoperea cu meşteşugul chipului cel doctoricesc, ca să nu se cunoască sfinţenia lui; pentru că, fiind smerit cu inima, nu voia să se slăvească şi să se cinstească de oameni.*** Dar n-a putut să se ascundă sub obroc, nici cetatea deasupra muntelui, căci strălucind cu lumina lucrurilor celor bune şi suindu-se la muntele plăcerii de Dumnezeu desăvârşit, a venit tuturor în înştiinţare.

Aflând şi patriarhul de acest lucru, l-a chemat la el şi l-a hirotonisit preot, deşi el nu voia.

Despre slava faptelor lui celor bune s-a aflat până la palatele împărăteşti în acest chip:

"Împăratul Justinian căzuse într-o neputinţă trupească, adică în vătămarea părţilor ascunse ale trupului şi acea durere era netămăduită. Chemând el doctori mulţi şi stând lângă el după obiceiul lor, se consultau între ei şi îi făceau multă vreme curaj de tămăduire, numai cu cuvintele; iar cu lucrul nu puteau să-l vindece, nici să dea uşurare celui ce pătimea.Deci, au căutat prin toată stăpânirea grecească doctori foarte învăţaţi, dar nici unul nu s-a găsit vrednic să poată tămădui pe împărat de acea nesuferită boală.

Împăratul, mâniindu-se, a poruncit să gonească pe toţi doctorii din ochii săi, iar el, întorcându-se spre Dumnezeu, Care este izvorul tămăduirilor şi ziditor a toată făptura şi-a încredinţat Aceluia boala sa, cerând ajutor de la El cu lacrimi.

Dar Dumnezeu n-a trecut cu vederea rugăciunea lui cea cu dinadinsul şi adormind puţin, a văzut în vedenie mulţime de doctori cu rânduiala stând înaintea lui îmbrăcaţi în haine luminoase. Apropiindu-se de el un tânăr oarecare de lumină, îi arăta pe fiecare dintre doctori cum şi în ce fel de rânduială a fost. Între aceştia i-a arătat şi pe unul smerit la faţă, cărunt la păr şi îmbrăcat în haină preoţească, despre care, lăudându-l către împărat, a zis: "O, împărate, acesta poate să te tămăduiască de durerea cea aducătoare de moarte!"

Împăratul, deşteptându-se din somn, s-a bucurat de acea vedenie care i s-a făcut cunoscută pentru sănătatea sa şi mulţumea lui Dumnezeu. Deci, având în minte chipul bărbatului văzut, a poruncit să cheme la dânsul pe toţi doctorii, ca să-i vadă. Şi căutând între dânşii pe cel văzut în vis şi negăsindu-l, a căzut iarăşi în mâhnire şi a început a se întrista. Însă, punându-şi nădejdea în Dumnezeu, a poruncit să caute mai cu dinadinsul pe acel doctor, care i se arătase în vis, spunând tuturor asemănarea feţei lui şi făgăduind multe daruri şi cinste cui îl va afla pe el.

Mulţi căutându-l pretutindeni şi negăsindu-l, una din slugile împărăteşti care era cunoscută de împărat şi de un prieten al lui Samson, auzind asemănarea spusă de împărat a omului văzut în vis, şi-a adus aminte de fericitul Samson, care avea aceeaşi asemănare şi tămăduia pe cei neputincioşi. Deci, a spus împăratului de dânsul, iar el a poruncit să-l aducă pe Samson cu cinste la dânsul.

Când l-a văzut pe el intrând, îndată l-a cunoscut că este acela pe care îl văzuse în vis. Umplându-se de bucurie, împăratul s-a sculat degrabă de la locul său şi alergând înaintea lui, i-a cuprins grumajii şi i-a sărutat nu numai gura, ci şi capul şi mâinile bătrânului, zicându-i: "Cu adevărat, părinte, tu eşti acela pe

care mi te-a arătat mie Dumnezeu în vis; deci, prin tine mi-a făgăduit că mi se va da sănătate".

Acestea zicând, l-a băgat pe cuviosul în odaia lui şi şezând cu dânsul de vorbă, se îndulcea de vederea feţii lui. Apoi, lipind mâinile lui de ochii săi, le săruta cu dragoste şi udându-le cu lacrimi, cerea de la dânsul tămăduire.

Fericitul Samson, mîhnindu-se de atâta smerenie din partea împăratului, i-a zis: "O, împărate, nu face aceasta, nici nu te pogorî aşa prin nemăsurată smerenie, ca să nu mă aduci pe mine în mândrie şi să fii pricinuitor al osândirii mele. Pentru că în ce covârşesc eu pe ceilalţi oameni? Fiind sărac şi păcătos, singur am trebuinţă de căutarea milostivirii lui Hristos pentru tămăduirea păcatelor mele. Numai credinţa cea mare şi nădejdea cea fierbinte, vor pleca spre milă pe Împăratul Hristos. Acela te va tămădui, fiindcă toate câte voieşte, poate să le facă".

Acestea zicând, s-a atins cu mâna de partea unde pătimea împăratul, ca şi cum ar fi pus doctorie şi aşa, vrând să-şi tăinuiască darul tămăduirii dat lui din cer, numai cu atingerea mâinilor lui i s-a făcut uşurare de boală şi grabnică tămăduire.

Împăratul, câştigând desăvârşit sănătatea sa, se bucura nu numai pentru tămăduire, ci şi pentru că s-a învrednicit de vederea unui bărbat plăcut lui Dumnezeu ca acesta. Apoi, vrând să mulţumească sfântului, i-a dat mult aur şi argint.

Iar sfântul a grăit împăratului: "Împărate, aur, argint şi o mulţime de alte averi am avut şi pe toate le-am lăsat pentru Hristos, ca să câştig celelalte bunătăţi veşnice! Însă, de vrei să-mi arăţi atâta bunătate, fă pentru Dumnezeu şi pentru mântuirea ta aceasta: zideşte-mi lângă locuinţa mea o casă, în care aş putea să odihnesc pe cei neputincioşi şi străini, cărora m-am obişnuit a le sluji şi să-i primesc după puterea mea; pentru că aşa şi ţie îţi vei mijloci răsplătire de la Dumnezeu şi mie îmi vei mângâia bătrâneţile".

Aceasta auzind împăratul şi socotind-o mai mult o dăruire, decât o cerere, a poruncit să-i zidească o casă şi o bolniţă pentru străini, precum a poftit cuviosul.

Sfârşindu-se zidirea aceea, împăratul a îndestulat-o cu multe averi pentru nevoia străinilor ce se odihneau acolo şi pentru bolnavii ce se tămăduiau.

Cuviosul Samson, petrecând mulţi ani în obişnuita slujbă a primirii de străini şi a doctoriei şi ajungând la adânci bătrâneţe, a slăbit cu trupul şi s-a îmbolnăvit puţin. Iar când sufletul lui s-a despărţit de trup, s-a arătat luminos la faţă, cu nimic mâhnindu-se de moarte, precum este obiceiul la celelalte suflete, care sunt cuprinse de grijile trupeşti şi mireneşti şi care se tem de moarte.

Pentru că ştia Cine îl cheamă pe el de la acele osteneli, la odihnă desăvârşită şi ce fel de răsplătire aştepta sufletul lui cel fericit; că vrednic era lucrătorul acesta de plată sa.

Astfel sufletul lui, fiind plăcut lui Dumnezeu, s-a dus în părţile cereşti, iar trupul lui a fost îngropat cu cinste în biserica Sfântului Mucenic Mochie, din a cărui seminţie se trăgea Samson, marele plăcut al lui Dumnezeu şi moştenitor al faptelor lui celor bune şi duhovniceşti.

Şi aşa, îngrijind pe bolnavi şi găzduind pe străini, fericitul Samson şi-a petrecut viaţa lui, cea plăcută lui Dumnezeu, răposând, la adânci bătrâneţe şi făcându-se multora pricină de mântuire.

Întru slava şi lauda lui Hristos, Dumnezeul nostru!

El a fost slăvit cu mari minuni nu numai în viaţa aceasta, ci şi după moarte, din care aici se pomenesc câteva:

***

Odată a fost în Constantinopol un foc atât de mare - care începuse de la biserica Sfintei Sofia - încât nimeni din oameni nu putea să-l stingă. Astfel, au ars toate palatele cele mai alese şi cele mai frumoase zidiri din toată cetatea.

Acel foc a ajuns şi la casele Cuviosului Samson, cele primitoare de străini, care înconjurându-le de pretutindeni flăcările, nu puteau să se atingă de ele. Casele acelea fiind înconjurate de atâta văpaie, se vedea în mijloc ca rugul cel nears şi mulţi dintre oameni au văzut pe Cuviosul Samson, care se arăta deasupra zidirii, umblând iute împrejur prin ograda casei şi certând cu mânie văpaia aceea ce se repezea. Focul, ca şi cum s-ar fi ruşinat de sfânta lui faţă, supunându-se poruncii, se dădea în lături de la casa aceea.

Apoi deodată, auzindu-se dintr-un loc un tunet puternic şi vărsându-se o ploaie mare, tot jarul acela de foc s-a stins cu rugăciunile sfântului.

***

El dădea la toate bolile tămăduiri, precum în viaţa sa, aşa şi după moarte.

Unui om vestit, cu numele Teodorit şi cu dregătoria spătar, i s-a întâmplat, când alerga din casa lui după oarecare trebuinţă, de şi-a vătămat din încheieturi piciorul său. Din această cauză, zăcea foarte rău bolnav, neputând să guste, nici mâncare, nici băutură şi nici măcar să doarmă puţin din pricina durerii piciorului. Nu putea nici să grăiască, fiind mut şi fără de glas. Însă se ruga cu dinadinsul lui Dumnezeu şi Sfântului Samson, chemându-l în ajutor.

Iar după a treia zi, venind noaptea, l-a văzut pe cuviosul pe care îl chema, stând la picioarele sale şi atingându-se de glezna cea vătămată, i-a zis: ***"Scoală-te, că nimic mai mult nu vei pătimi".*** Acestea zicând, s-a făcut nevăzut.

Teodorit îndată simţindu-se sănătos, a început a mulţumi lui Dumnezeu cu mare glas, zicând: "Cu adevărat, Sfântul Samson este mare plăcut lui Dumnezeu".

Apoi, pipăindu-şi picioarele şi văzându-le tămăduite desăvârşit, s-a sculat şi umbla. Făcându-se ziuă, s-a dus cu sârguinţă la mormântul cuviosului şi s-a închinat.

***

Un alt boier din Constantinopol, cu numele Leon, mergând călare, din întâmplare şi-a rupt un picior, lovindu-se de un zid de piatră. Din această pricină pătimea greu şi din zi în zi, durerea se întărea mai cumplit.

Casnicii lui îl sfătuiau să cheme un doctor, ca să-i scoată sânge de la locul cel vătămat.

Apropiindu-se a patra zi în care urma să cheme doctorul, s-a făcut într-acea noapte lui Teodorit, cel pomenit mai înainte, o vedenie în acest fel:

"Vedea pe trei oameni intrând în casa acelui boier, dintre care unul i se părea că este Sfântul Samson, pe care îl văzuse în neputinţa sa; iar ceilalţi doi sfinţi doctori fără de arginţi, Cosma şi Damian şi i-a întrebat, zicând: "Unde mergeţi?"

Iar ei, privind cu dragoste spre dânsul, i-au răspuns: "Mergem la boierul Leon".

Teodorit le-a zis: "Au nu ştiţi, stăpânii mei, că el pătimeşte, fiind cuprins de durere şi în viitoarea zi vor veni doctorii să-i tămăduiască piciorul cel sfărâmat?"

Sfinţii au răspuns: "Să nu fie aceea, căci noi vom veni la dânsul în ziua de vineri şi-l vom tămădui".

Teodorit, deşteptându-se din vedenie, a alergat la acel bolnav şi i-a spus ceea ce a văzut şi a auzit. Bolnavul, crezând cuvintele lui, n-a primit la sine pe doctori; ci, nădăjduind spre Dumnezeu, aştepta ziua de vineri.

Deci, rugându-se şi sosind ziua de vineri, piciorul lui cel bolnav a primit desăvârşit tămăduire şi s-a făcut sănătos ca şi celălalt, netrebuindu-i nici o doctorie.

Atunci cel tămăduit a alergat la mormântul Cuviosului Samson, dându-i mulţumire pentru cele ce arătase cu dânsul.

Dumnezeu, prea mărind cu mai multe minuni pe plăcutul Său, Samson, a făcut ca din mormântul lui să izvorască mir tămăduitor, din care bolnavii se ungeau cu credinţă şi câştigau sănătate pentru toate neputinţele lor.

***

S-a întâmplat iarăşi aceluiaşi boier, Leon, de a căzut în neputinţă cu tot trupul. Astfel, zăcea ca un slăbănog, fiindu-i toate mădularele înţepenite.

Iar când a fost uns peste tot trupul cu mirul care ieşea din mormântul Sfântului Samson, îndată s-a făcut sănătos.

Asemenea, odată, durându-l ochii foarte tare, s-a tămăduit cu acelaşi mir tămăduitor. Deci, dând mulţumire doctorului său cel fără de plată, a luat asupra sa îngrijirea casei de străini a Sfântului Samson, fiind atunci lipsită şi dădu toate cele de trebuinţă din averile sale cu îndestulare.

Aici este cu cuviinţă să pomenim şi aceasta: în această casă de străini, în vremea aceea era un slujitor, anume Enesie, leneş cu viaţa şi nebăgător de seamă la slujba sa, împlinind nevoile bolnavilor şi ale străinilor cu nebăgare de seamă. Deci, într-o noapte, Cuviosul Samson, arătându-i-se lui, nu în vis, ci la arătare, l-a bătut cu toiagul, zicându-i cu mânie: ***"Pentru ce nu îngrijeşti de slujba ta şi nu împlineşti nevoile străinilor şi ale bolnavilor?"***

Din acea bătaie Enesie atâta a zăcut, încât i s-a luat glasul şi a rămas mut şi trupul i s-a făcut vânăt peste tot de bătăile ce i se dăduse. A doua zi, venind mulţi la el, nu putea să vorbească decât numai îşi arăta trupul său vânăt. Apoi, luând o hârtie şi un condei, a scris pedeapsa care i-o dăduse sfântul.

Înştiinţându-se Leon, cel mai sus pomenit, de acest lucru, a venit să cerceteze pe acel slujitor bolnav şi văzându-l peste tot trupul vânăt de bătaie şi neputând vorbi, a început a se ruga cu căldură către Sfântul Samson: *"Sfinte plăcutule al lui Dumnezeu, ştii credinţa şi osârdia mea către tine, fă aceasta ca Enesie, ceea ce a pătimit şi a scris, să o mărturisească singur cu limba sa, spre cea mai mare încredinţare a minunii şi spre prea mărirea numelui lui Dumnezeu"*.

Astfel rugându-se el, s-a dezlegat limba lui Enesie şi gura i s-a deschis şi pe toate cele ce i s-au făcut lui le-a spus cu de-amănuntul şi din acea vreme şi-a îndreptat viaţa în bine.

Sfătuindu-se poporul cel cucernic, a rugat pe patriarh, ca acea casă primitoare de străini a Cuviosului Samson, să o sfinţească ca să fie biserică şi s-a făcut aşa.

Iar, spre primirea străinilor şi spre odihnirea neputincioşilor s-a zidit altă casă şi bolniţă lângă biserica aceea.

După aceasta, trecând multă vreme era alt slujitor la acea casă de străini, cu numele Evstratie, asemenea neîngrijindu-se de cei bolnavi şi străini şi pe lângă aceasta era şi zgârcit. Într-o vreme, n-a dat untdelemn multe zile. Pentru aceasta, cu dumnezeiască pedepsire s-a îmbolnăvit.

Unul din prieteni lui, anume Leon, nu acela de care am grăit mai înainte, ci altul cu acelaşi nume, slujind în aceeaşi casă de străini, i-a zis lui Evstratie: *"Dă untdelemn destul pentru cei bolnavi şi străini şi vei fi sănătos la ochi, iar de nu vei crede cuvintelor mele, îţi voi da pentru aceasta zapisul meu"*.

Deci, şezând a scris astfel: *"Eu, Leon, nădăjduindu-mă spre Sfântul Samson, făcătorul de minuni şi întărindu-mă cu credinţa neîndoită spre dânsul, chezaş mă pun ţie de faţă, că, de vei da destul untdelemn spre mâncarea săracilor şi a străinilor, te vei tămădui la ochi, pentru că Sfântul Samson îţi va cere de la Dumnezeu sănătate"*.

Evstratie, luând acest zapis şi făgăduind să dea din destul untdelemn, în aceeaşi zi s-a făcut sănătos la ochi. Dar, de vreme ce era zgârcit cu obiceiul, a început a nu da untdelemn.

Într-o noapte, i s-a arătat Cuviosul Samson, grăindu-i cu mânie: ***"Oare şi pe mine mă batjocoreşti?"***

Evstratie, înfricoşându-se de acea vedenie, a chemat dimineaţa pe prietenul său Leon şi i-a dat untdelemn mult, rugându-l să se roage către sfânt, pentru iertarea păcatului său.

***

Un bărbat cinstit, anume Varda, unul din sfetnicii împărăteşti, a căzut într-o boală, care se numea cancer, din care cauză i s-au făcut pe piept şi pe spate mari răni netămăduite. Din această pricină a pătimit multă vreme.

Sosind pomenirea Sfântului Mucenic Mochie, doctorii care erau lângă el şi ceilalţi casnici s-au dus la biserica mucenicului, spre a lua parte la cântarea cea de toată noaptea.

Bolnavul zăcând, se mâhnea foarte că n-a putut să se ducă în biserică la praznic şi să se închine mormântului cel făcător de minuni al Cuviosului Samson.

El, mâhnindu-se de aceasta, i s-a arătat un bărbat bătrân, zicându-i: ***"Scoală-te!"***

Bolnavul a răspuns: "Cum voi putea să mă scol, fiind toate mădularele mele slabe de durerile cele grele".

Acela i-a zis: ***"Eu îţi grăiesc să te scoli şi să vii în biserica Sfântului mucenic Mochie, a cărui prăznuire este astăzi şi să te rogi la mormântul Sfântului Samson".***

Zicând aceasta, s-a făcut nevăzut.

Bolnavul, simţind putere în el, a început a se scula încetişor de pe pat, ne mai simţind durerea rănilor sale. Apoi, dezlegând de la răni legăturile cele doctoriceşti şi plasturile, a aflat rănile vindecate desăvârşit. Atunci, umplându-se de bucurie, s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare şi s-a dus în biserică.

Văzându-l toţi sănătos, deodată s-au minunat şi au prea mărit pe Dumnezeu.

Pe atunci era obiceiul la mulţi, că de cădea cineva în vreo neputinţă, poruncea să-l ducă în bolniţa Sfântului Samson şi acolo, după credinţa sa, primea sănătate.

***

O slugă oarecare, anume Gheorghe, a unui preot, anume Efedim, pătimea foarte tare de greutatea udului. Deci, stăpânul lui l-a trimis la bolniţa Sfântului Samson, unde a petrecut câteva zile şi necâştigând uşurare, s-a întors la casa stăpânului său.

Stăpânul, văzându-l, s-a mâniat pentru necredinţa lui şi l-a trimis iar la bolniţă, poruncindu-i să ceară mir de cel izvorâtor din mormântul cel făcător de minuni şi să se ungă cu dânsul.

Sluga s-a dus şi a rămas noaptea acolo, iar dimineaţa s-a întors la stăpânul său sănătos şi i-a spus cum s-a însănătoşit.

"Am văzut - zicea el - în această noapte, în vedenia visului, pe Sfântul Samson, arătându-mi-se şi atingându-se cu mâna de pântecele meu şi mi-a zis: ***"Du-te de aici, că eşti sănătos!"***
Eu, deşteptându-mă, m-am simţit sănătos.

De aceeaşi boală pătimea şi o femeie a slujitorului bisericii, anume Irina. Aceea a văzut în vedenia visului venind la dânsa pe Sfântul Samson cu sfinţii cei fără de arginţi Cosma şi Damian şi atingându-se de ea, din acea vedenie s-a făcut sănătoasă.

Acestea şi multe alte minuni se dădeau şi se dau tămăduiri, cu rugăciunile Cuviosului Samson. Pentru aceasta toţi cei credincioşi prea măreau pe Dumnezeu cel minunat între sfinţii Săi, Căruia şi de la noi să-I fie cinste, slavă, închinăciune şi mulţumire, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului Părintelui nostru Samson, făcătorul de minuni şi primitorul de străini

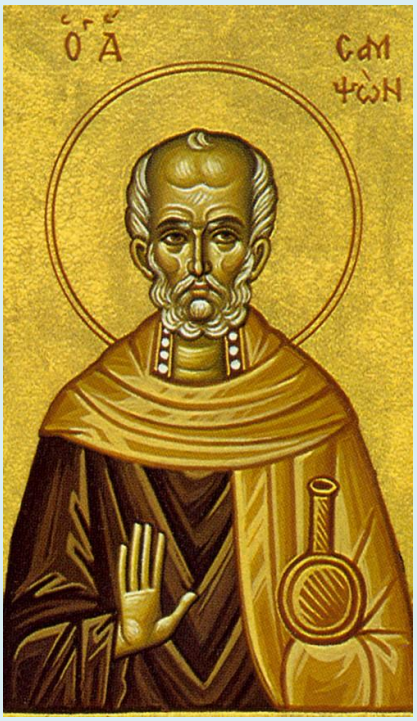

În această lună (iunie), în ziua a douăzeci şi şaptea, pomenirea prea cuviosului Părintelui nostru Samson, făcătorul de minuni şi primitorul de străini.

Acest sfânt era roman de neam şi rudenie a marelui Constantin. Dăruindu-şi averea ce-i rămăsese de la părinţi la săraci, s-a dus la Constantinopol şi aflând sfintele case de rugăciune şi cucerindu-se în ele cu cuviinţa, se bucura petrecând sihăstreşte şi se desfăta întru dumnezeieştile Scripturi, fiindu-i gândul numai la Dumnezeu.

După aceea, dacă a aflat de el prea cinstitul patriarh Mina, l-a hirotonit preot. Şi era el liman de mântuire săracilor şi celor ce aveau nevoie de ajutor.

Şi având ştiinţa şi de meşteşugul doftoricesc, a vindecat pe împăratul Iustinian ce căzuse într-o boală de netămăduit. Din pricina aceasta, împăratul mirându-se foarte de vrednicia omului şi smerindu-se, a zidit prin mijlocirea lui acea mare şi vestită casă, a făcut şi casă de oaspeţi şi pe sfântul acesta l-a făcut schevofilax, adică păzitor al sfintelor vase ale bisericii celei mari.

Apoi el bine şi cu plăcere dumnezeiască petrecând şi făcându-se multora pricina mântuirii şi pornind pe mulţi spre râvna şi urmarea vieţii sale celei plăcute lui Dumnezeu, acolo a adormit.

Iar cinstitele lui moaşte au fost mutate în marea biserică a Sfântului Mochie, izvorând în toate zilele tămăduiri, întru slava şi lauda lui Hristos Dumnezeul nostru.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului Sampson, primitorul de străini

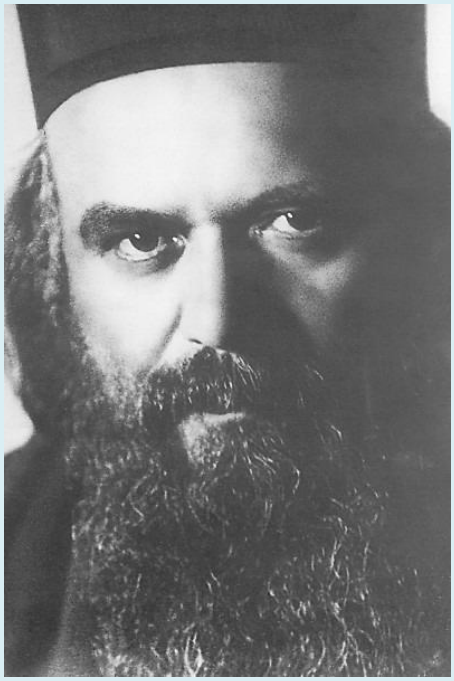

Acest sfânt s-a născut din părinţi foarte nobili şi extrem de bogaţi din Roma cea veche, cetate în care şi-a făcut şi strălucitele studii ale ştiinţelor acelui timp, închinându-se pe sine mai ales ştiinţei medicale.

Sampson a fost un medic foarte milostiv şi fără de arginţi, dându-le bolnavilor lui nu doar medicamente trupului, ci şi sufletului. El pe toţi pacienţii lui îi sfătuia să împlinească cu scumpătate cerinţele Sfintei credinţe a lui Hristos.

El mai târziu s-a strămutat la Constantinopole, unde a locuit într-o casă mică, din care, întocmai cum soarele îşi trimite razele sale pretutindeni, aşa şi el trimitea milosteniile lui în toate ţinuturile, milostenii de bani, sfat, nădejde, leacuri eficace şi în general, tot ajutorul celor neajutoraţi şi cu trupul şi cu sufletul, însuşi Patriarhul a auzit de marile virtuţi ale acestui bărbat şi 1-a sfinţit preot.

La acea vreme s-a întâmplat că împăratul Iustinian cel mare s-a îmbolnăvit şi toţi medicii curţii imperiale credeau că este o boală incurabilă. Atunci împăratul s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi şi cu căldură şi Dumnezeu i-a descoperit în vis că Sampson este acela care îl va vindeca. Cu adevărat, aflând împăratul despre Sampson, 1-a chemat de îndată la curtea imperială.

Bătrânul Sampson a sosit şi punându-şi mâna peste locul bolnav, împăratul s-a însănătoşit.

Când împăratul a poruncit ca acest medic-preot să fie copleşit cu daruri, Sfântul Sampson a mulţumit, dar nu a primit nimic şi i-a zis: ***„O împărate, eu însumi am avut multe bogăţii de aur şi argint şi alte mari bunuri, dar le-am lăsat pe toate pentru dragostea lui Hristos, ca să câştig viaţa cea veşnic bogată şi nestricăcioasă."***

Când împăratul a insistat şi a zis că voieşte să-i dăruiască orice voieşte, atunci Sfântul Sampson 1-a rugat pe împărat să-i zidească o casă pentru săraci, în acea casă, care s-a zidit, Sfântul Sampson i-a îngrijit pe săracii din ea aşa cum părintele îşi îngrijeşte copiii.

Lui îi era firească milostenia pentru săraci şi pentru neajutoraţi.

La sfârşit, acest bărbat sfânt, plin de toate virtuţile şi harurile cele cereşti, s-a odihnit cu pace în a douăzeci şi şaptea zi a lunii iunie din anul 530 şi a fost îngropat în biserica Sfântului Mucenic Mochie, ruda lui.

După sfânta sa adormire, Sfântul Sampson s-a înfăţişat multor oameni care îl chemau în ajutor în nenorocirile lor.

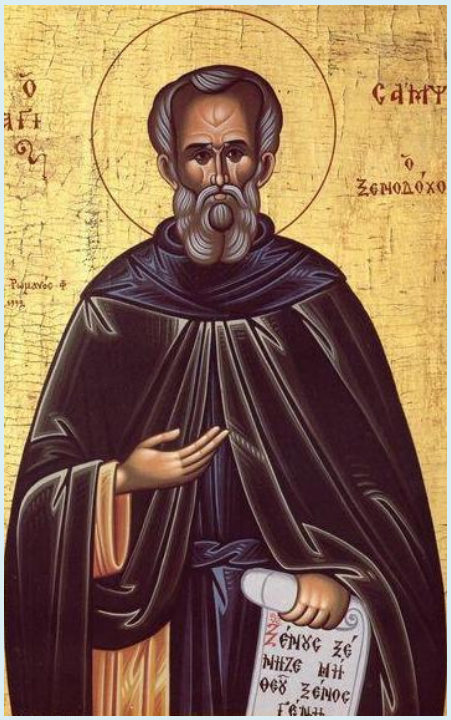

Sfântul Samson, primitorul de străini

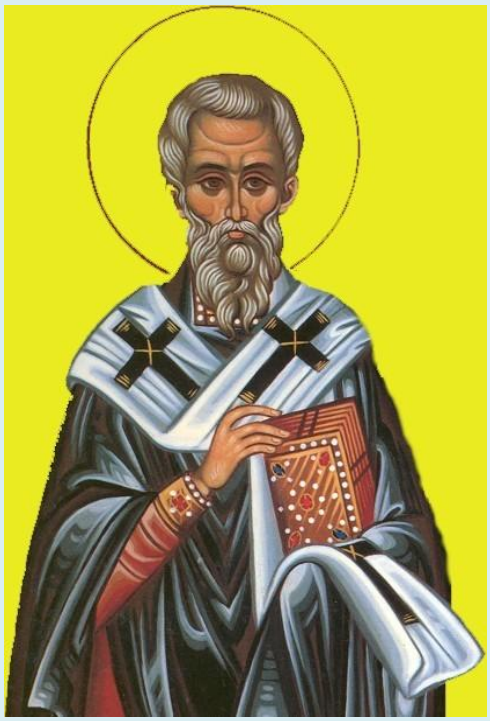

Sfântul Samson a trăit cu multe sute de ani în urmă, pe vremea împăratului Iustinian. Sfântul Samson era un om blând şi cu multă credinţă şi dragoste. ***Era preot, iar credincioşii veneau cu bucurie la biserică, pentru a participa la slujbele Sfântului părinte şi pentru a învăţa din lucrurile minunate pe care acesta le povestea despre Împărăţia lui Dumnezeu şi despre dragostea Mântuitorului pentru oameni.***

Dar Sfântul Samson avea şi temeinice cunoştinţe medicale, fiind un doctor vestit pe acea vreme.

Odată, împăratul s-a îmbolnăvit tare grav, zăcând în pat din cauza bolii care îl doborâse. Şi au fost chemaţi toţi doctorii, tămăduitorii şi vracii din împărăţie, dar nimeni nu i-a putut da împăratului sănătatea înapoi. Ba mai mult, toti vorbeau pe şoptite că nu mai are mult de trăit conducătorul lor.

Sfântul Samson a fost şi el chemat la palat şi după ce l-a consultat pe împărat, i-a spus:

- Măria ta, toate sunt în mâna lui Dumnezeu. Eu ştiu leacuri şi doctorii care să-ţi aline suferinţa, dar Dumnezeu este Vindecătorul tuturor relelor. Roagă-te împreună cu mine şi Milostivul Dumnezeu se va îndura şi te va face iar sănătos,

iar atunci când vei fi din nou în putere, să-ţi conduci supuşii cu dreptate şi frică de Dumnezeu şi să nu uiţi de minunea pe care Dumnezeu o face astăzi cu tine, măria ta!

Şi chiar aşa a şi fost - împăratul Iustinian s-a vindecat cu ajutorul sfântului, datorită rugăciunilor şi priceperii sale.

Dar Sfântul Samson a rămas în amintirea credincioşilor nu pentru minunile pe care le-a săvârşit, nici pentru învăţăturile alese propovăduite de el, ci mai ales pentru inima sa bună, căci sfântul era cel mai primitor om din întreaga cetate.

Ori de câte ori întâlnea pe uliţă vreun străin ostenit de drum sau vreun om sărman, flămând şi obosit, sfântul îl poftea imediat în chilia sa modestă şi îl ospăta cu ce putea şi el.

Era cea mai bună gazdă, căci îi primea pe toţi cu inima deschisă, având pentru fiecare o vorbă bună. Iar această mare calitate a sa, aceea de a fi bun şi milostiv chiar şi cu cei străini, pe care nu îi cunoaşte, este mai frumoasă decât orice minune şi înseamnă mai mult decât o sută de învăţături. De aceea Sfântul Samson este numit şi astăzi "primitorul de străini".

Bucură-te, Sfinte cuvioase Părinte, Samson!

Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian

Materiale despre Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-doctori-f%C4%83r%C4%83-de-argin%C8%9Bi-Cosma-%C5%9Fi-Damian

https://archive.org/details/@steaemy?query=Cosma+%C5%9Fi+Damian

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Cosma+%C5%9Fi+Damian+

***

Sfinţii doctori fără arginţi Cosma şi Damian din Roma (prăznuiţi la 1 iulie) nu trebuie confundaţi cu Sfinţii fără de arginţi din Arabia (prăznuiţi la 17 octom-brie) sau cu Sfinţii Cosma şi Damian din Asia mică (prăznuiţi la 1 noiembrie).

&&&

Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian din Roma (1 iulie)

Sfinţii doctori fără de arginţi Cosma şi Damian din Roma (1 iulie):

https://www.academia.edu/43875663/Sfin%C5%A3ii_doctori_f%C4%83r%C4%83_de_argin%C8%9Bi_Cosma_%C5%9Fi_Damian_din_Roma_1_iulie_

https://archive.org/details/sf.-cosma-si-damian-roma

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-cosma-si-damian-roma/237973807

***

Aplecându-se cu multă dragoste asupra neputinţelor trupeşti ale semenilor lor, s-au deprins cu meşteşugul tămăduirilor trupeşti, studiind şi devenind doctori iscusiţi,

vindecând nu numai oameni, ci şi dobitoace, considerând că toate vietăţile, oameni şi animale, sunt creaţii ale lui Dumnezeu şi de toate trebuie să aibă grijă. Ei cereau ca plata de la cei ce se lecuiau doar credinţa şi mărturisirea în Hristos, şi nimic altceva.

&&&

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Roma

Troparul Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Roma, glasul al 8-lea: Sfinţilor cei fără de arginţi şi de minuni făcătorilor, cercetaţi neputinţele noastre şi ca unii care în dar aţi luat, în dar daţi-ne nouă.

Cântarea 1

Irmos: Celui ce a povăţuit de de mult pe Israel, scoţându-l din robia lui Faraon şi în pustie l-a hrănit, să cântăm Mântuitorului nostru Dumnezeu, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin cuvinte de cântări să lăudăm astăzi cu glasuri de veselie pe cei prin har daţi de la Dumnezeu nouă, tuturor, doctori şi făcători de minuni, întărire Bisericii şi reazem credincioşilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce întotdeauna ne zbatem de întreitele valuri, în adâncul bolilor şi în vifor cumplit de boli chinuitoare, veniţi să mergem cu bucurie la limanul doctorilor celor fără de arginţi ca să ne mântuim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin virtuţile cele prea luminate arătându-vă, fericiţilor, casă Dumnezeiescului şi Atot lucrătorului Duh, cu cercetările voastre ne arătaţi nouă această dumnezeiască casă noian de tămăduiri dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, care eşti locaşul lui Dumnezeu, masa cea înţelegătoare, frumuseţea lui Iacob, pod peste care lesne se trece şi scară nemişcată, toate neamurile cu dragoste te fericim, Preacurată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce întăreşti tunetul...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Doimea cea cinstită a dumnezeieştilor doctori cei fără de arginţi, fiind luminată în chip lăudat cu strălucirile cele în trei sori, luminează marginile pământului cu luminile tămăduirilor, întru slava Dumnezeului nostru.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împreunaţi, Sfinţilor, cu cetele îngereşti şi stând înaintea scaunului slavei cu toată cinstea, luaţi aminte la cei de jos cu milostivire, scoţându-i întotdeauna din răutăţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Teologhisind, Sfinţilor, că Treimea cea Dumnezeiască este Stăpânirea Însăşi, aţi vieţuit pe pământ ca nişte îngeri, împlinind voia cea dumnezeiască şi acum sunteţi fericiţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce este Înfricoşător pentru oştile cele de sus, în chip de negrăit S-a sălăşluit întru tine, aflându-te mai Curată decât firea cea văzută şi înţelegătoare, Preacurată Fecioară pentru aceasta te fericim.

Irmos: Cel ce întăreşti tunetul şi zideşti duhul, întăreşte-mă, Doamne, ca să Te laud pe Tine cu adevărat şi să fac voia Ta; că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, glasul Tău şi m-am temut, văzut-am lucrurile Tale şi m-am înspăimântat. Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbrăcându-vă, sfinţilor, cu podoaba nestricăciunii, prin dezbrăcarea trupului celui pământesc, totdeauna staţi înaintea scaunului Treimii, împreună cu îngerii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Patimile sufletelor celor cu multe dureri le vindecaţi şi bolile trupului le tămăduiţi, cei cu bune laude, fără de arginţi, dăruind sănătate şi mângâiere de toate cele ce aduc întristare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cercetaţi pe cei ce cu dreaptă credinţă aleargă la sfântul vostru locaş, sfinţilor cei fără de arginţi, dăruind sănătate şi linişte de toate cele ce aduc întristare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Făclia dumnezeieştii lumini se slăveşte, Născătoarea de Dumnezeu, cea mai Aleasă decât toate făpturile, prin care s-a îndumnezeit omul, căci ea a născut pe Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Fă să răsară mie, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine aleargă şi pe Tine Te laudă, duhul meu; că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul Păcii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţii cei fără de arginţi, lăudaţi ai lui Hristos, trăgându-se de la Răsăritul cel cu adevărat dătător de lumină, luminează lumea cu razele tămăduirilor şi risipesc întunericul cel cumplit al patimilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei ce suntem înviforaţi de boli, înecaţi de patimi şi cufundaţi cu întreitele valuri ale întâmplărilor celor fără de măsură, veniţi cu bucurie să scăpăm la limanul prea înţelepţilor doctori.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dorind Sfinţii de Treimea cea mai presus de zei, s-au arătat ei slugi pentru aceea, cu milostivire tămăduiesc bolile cele cumplite ale tuturor, arătându-se pururea minunaţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fă, Stăpână, să răsară raza dumnezeieştii cunoştinţe mie, celui ce sunt cumplit cuprins de întunericul necunoştinţei şi mă povăţuieşte către lumina pocăinţei, Preacurată, ceea ce eşti uşa Luminii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Viforul gândurilor...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Izvorând ape de vindecări, ca nişte izvoare de mântuire, spălaţi toată întinăciunea bolilor celor sufleteşti şi trupeşti, sfinţilor cei fără de arginţi, luminători ai lumii, cei prea luminaţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfânt este locaşul vostru, fiind împodobit cu minuni şi cu semne, la care tot omul, care aleargă cu tot sufletul, câştigă sănătate, fericindu-vă pe voi după datorie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca două stele străluciţi la întărirea Bisericii lui Hristos şi cu bună credinţă o luminaţi pe dânsa cu razele tămăduirilor, lucrătorilor de minuni, cei cu nume mare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Miluieşte-mă, Ceea ce ai născut pe Mântuitorul; căci mă tulbură adâncimea păcatelor şi mă înviforează valurile dezmierdărilor şi mă întristează furtuna duhurilor celor viclene.

Irmos: Viforul gândurilor apucându-mă, întru adâncul greşelilor celor nemăsurate mă trage. Dar Tu, Ocârmuitorule Bunule, mai înainte apucând, ocârmuieşte-mă ca pe proorocul şi mă mântuieşte.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cei ce aţi primit harul tămăduirilor, daţi sănătate celor ce sunt întru nevoi, mă-riţilor, doctori care sunteţi făcători de minuni şi cu cercetarea voastră, surpaţi se-meţiile vrăjmaşilor, tămăduind lumea cu minunile.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare în cuptorul focului; căci, ca într-o cămară luminată, dănţuiau cântând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Poporul lui Dumnezeu adunându-se cu credinţă la biserica voastră, fericiţilor, vesteşte darurile voastre, laudă tămăduirile, măreşte vieţuirea cea dumnezeiască şi fericeşte pururea petrecerea voastră cea cinstită.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Veniţi cu credinţă să vedem izvorul care izvorăşte râuri de minuni şi cu veselie împreună Domnului să cântăm: Minunat eşti, Dumnezeule, Cel ce faci mari minuni pe pământ, prin slugile Tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înfrumuseţatu-s-a Biserica Sfinţilor celor fără de arginţi cu multe minuni, întru care se vindecă de multe feluri de boli cei ce cu credinţă neîndoită aleargă la dânsa şi pururea trimit laudă lui Dumnezeu, ca Unul Dătător de bunătăţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pogorâtu-S-a Hristos ca ploaia pe lână în pântecele tău, Ceea ce eşti de la Dumnezeu dăruită şi au încetat pâraiele nelegiuirii şi ca un Dumnezeu a izvorât nestricăciune şi viaţă celor ce cântă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri!

Cântarea a 8-a

Irmos: Pământul şi toate...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe pământ locuind, în ceruri aţi dobândit vieţuire cerească, nevoindu-vă bine şi surpând şarpele, aţi primit har a vindeca bolile oamenilor întru slava şi lauda Domnului, sfinţilor fără de arginţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin rugăciunea cea către Dumnezeu, sfinţilor, deschideţi ochii orbilor, şchiopilor le daţi bun umblet şi slăbănogilor sănătate desăvârşită, minunându-vă cu credinţă, Sfinţilor fără de arginţi pentru aceasta, după datorie vă lăudăm pe voi.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca un Rai înţelegător este pentru noi această casă a sfinţilor, care pururea aduce înainte bun miros de taină. Iar harul cel dumnezeiesc, pe care vi l-a dăruit vouă Domnul Iisus, dă cugetelor noastre bună mireasmă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din sângiurile tale cele sfinte S-a întrupat Ziditorul tururor şi a ieşit din pântecele tău, păzindu-te pe tine, Fecioară. O, Minune a minunilor; o, Arătare de taină nouă, care s-a lucrat întru tine întru toţi vecii!

Irmos:

Să lăudăm să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pământul şi toate cele ce sunt pe el, mările şi toate izvoarele, cerurile cerurilor, lumina şi întunericul, gerul şi zăduful, fiii oamenilor şi preoţii, binecuvântaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi pe El în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Făcut-a tărie cu braţul...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

O, cât este de mare această biserică prea sfinţită, sfinţilor fără de arginţi, către care venind, săvârşiţi lucruri mari şi semne înfricoşătoare şi adevărate minuni, înţelepţilor pentru aceasta, adunându-ne astăzi, vă lăudăm pe voi cu mare glas.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Toţi să dănţuim duhovniceşte mărind pe Sfântul mucenic Cosma, cugetătorul de Dumnezeu şi pe Sfântul mucenic Damian cel ales, pe doimea cea cinstită, care prin fapte bune, au slăvit pe Stăpânul a toată lumea, Dumnezeul, Domnul şi Mântuitorul tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Deschisu-s-a tuturor pe pământ casă de tămăduire, sfânta casă a Sfinţilor celor fără de arginţi; care încetează frigurile celor ce adesea vin către dânşii şi izbăveşte pe cei necăjiţi de duhuri cumplite şi dăruieşte tămăduire tuturor oamenilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară, ceea ce te-ai arătat mai presus decât heruvimii, fă mintea mea mai presus de zburdările trupului şi de supărările vieţii şi-mi dă putere a umbla cu bună podoabă pe căile cele de izbăvire, care ne duc la cetatea cea de sus, Preacurată.

Irmos: Făcut-a tărie cu braţul Său pentru că a surpat pe cei puternici de pe scaune şi a înălţat pe cei smeriţi, Dumnezeul lui Israel, întru care ne-a cercetat pe noi, Răsăritul cel de Sus şi ne-a îndreptat pe calea păcii.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Dătători de tămăduiri minunaţi şi sfeşnice purtătoare de lumină ale minunilor v-aţi arătat tuturor prin harul Duhului; căci, văpaia patimilor răcorind cu credinţa, printr-însa încălziţi cugetul credincioşilor. Pentru aceasta, având noi locaşul vostru cel dumnezeiesc casă de tămăduire sufletelor, grăim către voi: rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, purtătorilor de Dumnezeu cei fără de arginţi, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe tine, Fecioară, ca pe ceea ce singură între femei ai născut mai presus de fire pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile omeneşti te fericesc; că Focul Dumnezeirii întru tine s-a sălăşluit şi ca pe un Prunc cu lapte ai hrănit pe Ziditorul şi Domnul. Pentru aceasta, neamul îngeresc şi omenesc, după vrednicie slăvim preasfântă naşterea ta şi cu un glas grăim către tine: roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce cu credinţă ne închinăm Preasfintei naşterii tale.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în

braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, Mieluşeaua văzându-L fără dreptate ridicat pe Cruce, plângând se tânguia cu amar: lumea se bucură luând izbăvire prin Tine, iar pântecele meu arde, văzând Răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru milostivirea milei, Preabunule Dumnezeule, Doamne, Cel fără de păcat. Acesteia cu credinţă să-i grăim: milostivire arată, Fecioară, spre noi şi iertare de păcate să dăruiască celor ce ne închinăm patimilor Lui.

Acatistul Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian (1 iulie)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, Care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Cei aleşi făcători de minuni, răbdătorilor de patimi ai lui Hristos şi doctori prea înţelepţi, care în dar daţi sănătate celor ce sunt în boli, cele de laudă aducem vouă, sprijinitorilor noştri şi ajutătorilor întru necazuri; iar voi, fiind vase alese ale harului vindecaţi rănile noastre cele sufleteşti şi cele trupeşti. Pentru aceasta, slăvind pe Dumnezeu cel minunat întru sfinţii Săi, pe voi cu osârdie vă fericim: ***Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţilor făcători de minuni!***

Icosul 1

Râvnind vieţii celei îngereşti, aţi defăimat cele pământeşti, şi încununându-vă cu nevoinţa muceniei, v-aţi învrednicit să priviţi faţa Domnului puterilor. Deci rugaţi-vă cu sârguinţă pentru noi cei ce alergăm cu sârguinţă către ajutorul vostru şi cele de laudă strigăm vouă:
Bucuraţi-vă, rugători calzi pentru cei ce cinstesc sfântă pomenirea voastră;
Bucuraţi-vă, că voi casa, avuţia şi toate agoniselile părinţilor întru nimic le-aţi socotit;
Bucuraţi-vă, care fără împuţinare vindecaţi pe cei părăsiţi de doctori;
Bucuraţi-vă, cei ce pe cei săraci cu milostenia voastră i-aţi hrănit;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi mângâiat pe cei ce sufereau de îndurarea inimii;
Bucuraţi-vă, cei ce prin curăţie şi cu sfinţenie v-aţi asemănat îngerilor;
Bucuraţi-vă, făclii ale luminii celei dumnezeieşti;
Bucuraţi- vă, oameni cereşti şi îngeri pământeşti;

Bucuraţi-vă, că voi creştinilor le sunteţi scăpare neruşinată;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi smerit toată viaţa voastră chiar până la suflarea cea de pe urmă întru slujire Domnului;
Bucuraţi-vă, primitorii cei prea luminaţi ai harului, vase ale Sfântului Duh;
Bucuraţi-vă, grabnici ajutători ai tuturor celor ce vă cheamă pe voi;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori cei fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 2-lea

Văzând bunul Dumnezeu începuturile voastre cele bune şi osârdia voastră cea către buna cinstire, că toate cele pământeşti şi bunurile lumii acesteia întru nimic socotindu-le, întru o necunoscută osteneală aţi petrecut, din dragoste pentru aproapele şi sufletele voastre cu bunele moravuri le-aţi împodobit, v-aţi umplut de Duhul Sfânt, cu raza căruia să ne strălucim şi noi, cereţi-ne de la Hristos Dumnezeu, ca împreună cu voi să-i cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 2- lea

Cu înţelegerea adevăratei cunoştinţe de Dumnezeu aţi învăţat pe împăratul cel fără de lege, înţelepţindu-l pe acela cu puterea cuvintelor voastre, prin care cu îndrăzneală aţi propovăduit pe Hristos. Drept aceea lăudând îndrăzneala voastră, srigăm aşa:
Bucuraţi-vă, cei ce nu v-aţi lăsat prinşi de înşelarea împăratului celui nelegiuit;
Bucuraţi-vă, cei ce cu îndrăzneală aţi mărturisit înaintea lui adevărul lui Hristos;
Bucuraţi-vă, cei ce nu v-aţi temut de îndrăznirea lui;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi ruşinat adunările celor fără de lege;
Bucuraţi-vă, propovăduitorii cei neînfricaţi ai adevărului;
Bucuraţi-vă, nimicitorii slujirii idoleşti;
Bucuraţi-vă, luptătorii credinţei celei drept slăvitoare;
Bucuraţi-vă, mărturisitorii cei neclintiţi, plini de duhul răbdării şi al râvnei pentru slava lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, vestitorii cei fără de tăcere ai poruncilor lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, povăţuitorii credincioşi ai cugetării de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, solitorii cei de nădejde ai împărăţiei lui Dumnezeu pentru noi;
Bucuraţi-vă, cei ce nu ne părăsiţi pe noi şi nici chiar după moartea voastră;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori cei fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 3- lea

Cu puterea celui Preaînalt, dată vouă încă din viaţa cea vremelnică, aţi primit stăpânire de a tămădui minunat toate bolile; iar după moartea voastră mai cu seamă

v-a proslăvit Dumnezeu pe voi cu multe faceri de minuni, ca toţi să alergăm către voi rugându-ne pentru tămăduirea de bolile trupeşti, dar mai cu seamă de cele sufleteşti, şi lui Dumnezeu cu mare glas să-i strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 3- lea

Având moaştele voastre cele mult vindecătoare, ca pe o comoară de mult preţ, ne bucurăm şi cu dragoste lăudând darul tămăduirilor dat vouă de la Dumnezeu, cu mulţumire strigăm:

Bucuraţi-vă, mijlocitorii cei calzi către Dumnezeu pentru noi;
Bucuraţi-vă, cei ce cugetările cele elineşti întru nimic le-aţi socotit;
Bucuraţi-vă, făclii luminoase ale Romei;
Bucuraţi-vă, luminătorii ţărilor întunecate de rătăcirea cea păgânească;
Bucuraţi-vă, povăţuitorii bărbăţiei şi ai rabdării;
Bucuraţi-vă, căci răbdând fără de vină uciderea cu pietre, sfârşit mucenicesc aţi luat;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi pătimit din dragoste pentru Hristos;
Bucuraţi-vă, robii lui Dumnezeu cei ce aţi primit de la Hristos Domnul cununi de biruinţă;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi arătat tuturor minunatul şi prea frumosul chip al smereniei şi al blândeţii;
Bucuraţi-vă, temelia cea neclintită a Ortodoxiei;
Bucuraţi-vă, slava cea luminoasă a răbdătorilor de chinuri;
Bucuraţi-vă, frumoşi tămăduitori, care de la nimeni n-aţi luat plată pentru tămăduiri,
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 4-lea

Viforul cel mare al iuţimii împăratului Carin n-a putut să clintească sufletele voastre, şi când credincioşii v-au ascuns într-o peşteră oarecare de cei ce căutau să vă ia pe voi, de voie aţi stat înaintea ostaşilor strigând: pe noi luaţi-ne, căci noi suntem cei pe care îi căutaţi. Deci, înfăşuraţi fiind în lanţuri, aţi fost duşi la Roma. Iar noi sărutând credinţa voastră şi lanţurile, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind oamenii de la Roma dragostea voastră cea mare către cei suferinzi şi doctorisirea voastră cea minunată de pretutindeni alergau către voi cu credinţă în harul lui Dumnezeu cel aducător de vindecări ce lucra întru voi; şi primind grabnică tămăduire, proslăveau pe Dumnezeu, iar pe voi, tămăduitorii lor cei milostivi vă măreau, învăţându-ne şi pe noi să vă lăudăm aşa:

Bucuraţi-vă, propovăduitorii cei nebiruiţi ai lui Dumnezeu cel adevărat;
Bucuraţi-vă, cei ce cu bună biruinţă aţi luat arma crucii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, doctorii cei buni şi grabnici ajutători a celor suferinzi;
Bucuraţi-vă, cei ce tămăduiţi în dar pe toţi cei neputincioşi;
Bucuraţi-vă, cei ce izvorâţi şi acum tămăduiri din belşug;
Bucuraţi-vă, milostivii mângâietori ai celor ce sunt întru nevoi şi întru necazuri;
Bucuraţi-vă, cei ce ne apăraţi în toate înconjurările;
Bucuraţi-vă, ocrotirea cea mântuitoare a celor lipsiţi de ajutor;
Bucuraţi-vă, preaslăvită împodobire a celor drepţi;
Bucuraţi-vă, solirea noastră cea tare;
Bucuraţi-vă, rugătorii cei sârguincioşi către Dumnezeu pentru noi;
Bucuraţi-vă, grabnici ajutători ai tuturor celor ce vă cheamă pe voi cu credinţă;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 5-lea

Pe calea cea cu dumnezeiască umblare, într-adevăr aţi mers robii lui Hristos, când eraţi duşi în legături la Roma, pentru că nu v-aţi închinat idolilor, ci lui Hristos unuia I-aţi slujit, amare încercări aţi răbdat, sfinţilor; însă toate le-aţi răbdat pentru Hristos cel ce v-a iubit. Drept aceea, minunându-ne de răbdarea cea mare şi de dragostea voastră cea tare către Dumnezeu, împreună cu voi cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând împăratul că prin puterea lui Hristos s-a tămăduit, laudă Aceluia a dat, iar noi slăvim pe Dumnezeu, vă fericim pe voi, plăcuţii Lui slăviţi, strigând aşa:
Bucuraţi-vă, cei ce aţi iubit cele de sus mai mult decât cele de jos;
Bucuraţi-vă, cei ce pe pământ aţi râvnit vieţii îngereşti;
Bucuraţi-vă, că lepădând mulţimea dumnezeilor, de buna credinţă cea părintească nu v-aţi îndepărtat;
Bucuraţi-vă, că toate avuţiile voastre, după cuvântul Domnului le-aţi împărţit săracilor ca pe Hristos să-l câştigaţi;
Bucuraţi-vă, cei ce pe alţii i-aţi învăţat nu numai cu cuvântul, ci mult mai vârtos cu fapta şi cu rugăciunea neîncetată către Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei ce arătaţi şi acum izvorul tămăduirilor cel neîmpuţinat;
Bucuraţi-vă, cei ce ne îmbogăţiţi pe noi cu revărsarea minunilor date vouă de la Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi gătit în voi locaş lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, grabnică auzire a celor lipsiţi;
Bucuraţi-vă, îngrijirea cea primită a celor necăjiţi;
Bucuraţi-vă, nădejdea cunoscută a celor deznădăjduiţi;

Bucuraţi-vă, grabnică doctorisire a celor ce bolesc;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 6- lea

Propovăduitori ai numelui lui Hristos fiind în viaţa voastră şi acum mărturisiţi puterea Aceluia prin minunile ce sunt izvorâte de la icoana voastră, şi după cum oarecând n-aţi trecut cu vederea credinţa unei femei oarecare, ci, arătându-vă ei în vis, i-aţi dăruit uşurare de boală aşa şi rugăciunile noastre şi glasurile de cântări auziţi-le, o, sfinţilor cei fără de arginţi! Luaţi aminte la credinţa şi dragostra poporului vostru şi acoperământul vostru cel de sus dăruiţi-l celor ce vă laudă pe voi şi cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Răsărita ca lumină dreptatea voastră, când ocărâţi la judecata împăratului, aţi zis către el: noi nu tămăduim bolile cu meşteşugul vrăjitoresc, ci ***cu puterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, după cum ne-a poruncit Acela zicând: pe cei bolnavi îi vindecaţi, pe cei leproşi îi curăţiţi, în dar aţi luat, în dar să daţi.*** Drept aceea, minunându-ne de îndrăzneala voastră, vă fericim pe voi cu acestea:
Bucuraţi-vă, cei ce ne-aţi arătat nouă pildă de tărie şi de credinţă;
Bucuraţi-vă, cei ce vă desfătaţi pururi de bucuria raiului;
Bucuraţi-vă, prea înţelepţi semănători ai dreptei credinţe;
Bucuraţi-vă, slăviţii propovăduitori ai dreptei credinţe;
Bucuraţi-vă, dascălilor care povăţuiţi spre cer;
Bucuraţi-vă, povăţuitorii cei neadormiţi ai vieţuirii celei curate şi fără de prihană;
Bucuraţi-vă, calzi ascultători ai celor ce se roagă vouă;
Bucuraţi-vă, călăuze către mântuire prea alese şi credincioase;
Bucuraţi-vă, povăţuitori buni ai celor ce vor să vieţuiască cu bună credinţă şi plăcut lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, solitori de cele bune pentru toţi cei ce cinstesc pomenirea voastră;
Bucuraţi-vă, cei ce cu bine aţi sfârşit alegerea voastră;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi primit de la Stăpânul Hristos cununile dreptăţii;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 7-lea

Vrând să descoperiţi puterea lui Hristos Împăratului celui rău credincios, fiind plini de Duh Sfânt aţi zis: fii ruşinat tu, o, Carine, cu dumnezeii tăi! Şi îndată i s-a schimbatb lui faţa şi grumazul i s-a sucit, şi se ruga către voi grăind: iată acum văd că sunteţi robii adevăratului Dumnezeu. Deci vă rog pe voi ca după cum vindecaţi

pe alţii, aşa tămăduiţi-mă şi pe mine, ca şi eu împreună cu voi să cânt lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Minunaţilor rugători pentru noi, tămăduitorii sufletelor şi trupurilor noastre şi mijlocitorii mântuirii veşnice, cu inimă mulţumitoare, cântând cântare de laudă lui Dumnezeu cel ce ne-a dăruit nouă astfel de mari făcători de minuni, aducem şi vouă laudele acestea:

Bucuraţi-vă, cei ce aţi mirat mirarea voastră pe îngeri;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi luminat pe toţi cu strălucirea minunilor voastre;
Bucuraţi-vă, vindecători grabnici şi fără de plată de toate durerile;
Bucuraţi-vă, cei ce prin spijineala voastră tămăduiţi pe cei slăbănogiţi;
Bucuraţi-vă, cei ce ne însănătoşiţi din bolile cele de nevindecat;
Bucuraţi-vă, cei ce cu vrednicie aţi săvârşit nevoinţa pământească a vieţuirii voastre;
Bucuraţi-vă, cei ce mijlociţi pururi în faţa lui Dumnezeu pentru noi cei goliţi de fapte bune;
Bucuraţi-vă, că pe toţi cei credincioşi şi luminaţi cu strălucirea înţelepciunii celei date vouă de la Domnul;
Bucuraţi-vă, rugătorii prea minunaţi pentru noi şi sprijinitorii noştri;
Bucuraţi-vă, viteji răbdători de patimi ai lui Hristos;
Bbucuraţi-vă, cei ce aţi sfinţit pământul cu sângiuirile voastre;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi vădit nebunia idolească;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 8-lea

Văzând vieţuirea voastră cea străină de lume, să ne înstrăinăm şi noi de deşertăciunea aceleia, şi mintea la ceruri ridicându-o, să strigăm către voi, sfinţilor cei fără de arginţi; potoliţi durerile izvorând vindecări pline de dar tuturor celor ce aleargă cu osârdie spre ajutorul vostru şi strigă lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Toată viaţa voastră cea de pe pământ umplând-o de dragoste către Dumnezeu şi aproapele, sfinţilor doctori fără de arginţi, Cosma şi Damiane, şi acum vă arătaţi grabnici ajutători tuturor celor ce vă cheamă cu credinţă, nu numai celor ce aleargă aproape la sfintele voastre moaşte, ci şi celor ce sunt departe izvorâţi tămăduiri. Întru aceasta vă aducem laudele acestea:

Bucuraţi-vă, cei ce aţi slujit cu credinţă unui Dumnezeu, Celui slăvit în Treime;

Bucuraţi-vă, cei ce prea înţelept aţi ales singurul lucru ce este spre trebuinţă;
Bucuraţi-vă, că în osteneală fără de oboseală şi întru nevoinţă zilele şi nopţile voastre fără nici o trândăvie le-aţi petrecut;
Bucuraţi-vă, că printr-o astfel de viaţă a voastră strâmtorată şi cu scârbe, slava lui Dumnezeu aţi înmulţit-o printre oameni;
Bucuraţi-vă, ucenicii cei viteji ai lui Hristos;
Bucuraţi-vă, că învăţători şi făcători ai poruncilor lui Hristos v-aţi arătat;
Bucuraţi-vă, că voi cu numele celor mari sunteţi numiţi întru Împărăţia cerurilor;
Bucuraţi-vă, căci cu slava lui Hristos toată lumea o aţi strălucit;
Bucuraţi-vă, căci cu patima voastră aţi luat nepătimirea;
Bucuraţi-vă, că voi cu moartea de mucenici nemurirea v-aţi agonisit;
Bucuraţi-vă, cei proslăviţi în cer şi pe pământ ca îngerii;
Bucuraţi-vă, că purtând cununi şi acum staţi înaintea lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane; sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni;

Condacul al 9-lea

Toată firea omenească s-a mirat de strălucirea harului lui Dumnezeu în voi, sfinţilor Cosma şi Damiane, când nelegiuitul Carin, văzând minunile făcute de voi întru numele Domnului Iisus Hristos, a crezut şi a preaslăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta şi noi slăvind pe Cel ce v-a dat vouă o astfel de putere, cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ritorii cei cu multă faimă nu se pricep îndeajuns să descrie mulţimea dragostei voastre, de care eraţi plini întru Domnul faţă de oameni, sfinţilor plăcuţi lui Dumnezeu. Pentru aceasta din adâncul inimilor noastre strigăm către voi:
Bucuraţi-vă, cei ce aţi slujit Domnului vostru până la moarte;
Bucuraţi-vă, cei ce aprinşi de focul dragostei lui Dumnezeu aţi stins focul jertfelor idoleşti;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi iubit pe aproapele mai mult decât pe voi înşivă;
Bucuraţi-vă, cei ce pe bolnavi şi neputincioşi i-aţi cercetat;
Bucuraţi-vă, cei ce nevoile celor sărmani le-aţi preîntâmpinat;
Bucuraţi-vă, mângâietorii celor întristaţi;
Bucuraţi-vă, sprijinitorii celor deznădăjduiţi;
Bucuraţi-vă, hrănitorii celor orfani;
Bucuraţi-vă, ajutătorii celor suferinzi;
Bucuraţi-vă, slobozitorii celor asupriţi;
Bucuraţi-vă, că sfârşind cu bine alergarea lui Hristos v-aţi înălţat;
Bucuraţi-vă, că întru Împărăţia Lui sălăşluiţi;

Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 10-lea

Vrând să mântuiască pe cei mulţi, arătatu-va Domnul nouă, pe voi făcătorii Săi de minuni. Căci cine nu se va umili văzând compătimirea voastră cea fără de măsură faţă de toţi. Deci cine nu vă va ferici pe voi, căci nu numai pe oameni îi vindecaţi de neputinţe, ci şi dobitoacele le miluiţi. Nu lepădaţi, deci, şi rugăciunile noastre, ci revărsaţi neînpuţinat peste noi toţi milele voastre cele mari şi bogate, ca să strigăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Ziduri sunteţi tuturor celor ce laudă minunile voastre, o doctori fără de plată şi celor ce aleargă la sprijinul vostru; ziduri şi scuturi sunteţi, care îngrădiţi de toate nevoile pe cei ce cu osârdie vă cheamă întru ajutor. Pentru aceea şi pe noi ne îngrădiţi de sărăcie, de necazuri şi de boli, rugându-ne şi cu căldură strigăm către voi:

Bucuraţi-vă, cei ce aţi întrecut întru răbdare tăria adamantelor (diamantelor);
Bucuraţi-vă, cei ce nevinovaţi aţi suferit de la pizma unui iubitor de arginţi;
Bucuraţi-vă, slăviţi sprijinitori întru necazuri;
Bucuraţi-vă, întărirea celor neputincioşi şi obidiţi;
Bucuraţi-vă, îmbogăţitorii prea înduraţi ai celor săraci şi lipsiţi;
Bucuraţi-vă, hrănitorii cei milostivi ai celor flămânzi;
Bucuraţi-vă, prea înţelepţi vindecători ai celor cuprinşi de dureri şi de boli grele;
Bucuraţi-vă, calzi apărători din toate înconjurările necazurilor ai celor ce aleargă către voi cu credinţă;
Bucuraţi-vă, că pomenirea voastră de toţi e slăvită pe pământ;
Bucuraţi-vă, că numele voastre sunt scrise în ceruri;
Bucuraţi-vă, că prea slăviţi sunteţi de la Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 11-lea

Cântarea cea cu totul de umilinţă, ce se aduce acum de către noi, nu este de ajuns spre lauda prea slăvitelor voastre nevoinţe şi osteneli pe care le-aţi luat în viaţa aceasta asupra voastră; însă îndrăznind, cerem, ca primind rugăciunea noastră cea cu osârdie şi pe noi să ne izbăviţi din nevoi cu rugăciunile voastre ca să cântăm lui Dumnezeu, cu inimă umilită: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Minte strălucitoare de lumină şi cerească aţi arătat oarecând înaintea lui Carin, mustrând rătăcirea aceluia; iar acum prin nestricăciunea moaştelor voastre şi prin mulţimea minunilor, întăriţi dreapta credinţă. Pentru aceasta cu mulţumită strigăm vouă:
Bucuraţi-vă, cei ce aţi propovăduit cuvântul cel ipostatic;
Bucuraţi-vă, cei ce cu bună credinţă aţi surpat puterea idolească;
Bucuraţi-vă, că prin voi s-a călcat slujirea idolilor;
Bucuraţi-vă, că prin voi s-a propovăduit închinarea lui Hristos;
Bucuraţi-vă, preaînţelepţi dascăli ai tuturor faptelor bune;
Bucuraţi-vă, că după ostenelile pământeşti întru locaşurile cereşti săltaţi;
Bucuraţi-vă, că şi după mutarea voastră nu ne părăsiţi;
Bucuraţi-vă, că tuturor celor ce vă cheamă pe voi cu credinţă le daţi grabnic ajutor;
Bucuraţi-vă, sfinţilor doctori, căci vindecaţi bolile noastre;
Bucuraţi-vă, cei ce nu îndepărtaţi rugăciunile celor credincioşi;
Bucuraţi-vă, cei ce mijlociţi şi pentru noi nevrednicii la scaunul lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul la 12-lea

Harul pe care vi l-a dat vouă Domnul Dumnezeu ca să tămăduiţi toate neputinţele cele sufleteşti şi trupeşti, astăzi ne-a adunat, ca să cinstim pomenirea voastră, sfinţilor fără de arginţi, Cosma şi Damiane. Deci, cu cucernicie privind la cinstită icoana voastră şi cu umilinţa inimii căzând înaintea ei, rugăm să ne izbăvim noi toţi de toate relele şi durerile, ca să cântăm toţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cântând minunile voastre, ostenelile şi nevoinţele le lăudăm, fericim sfârşitul mucenicesc, cinstim mijlocirea şi puterea voastră sprijin pentru toţi care cer ajutorul vostru; mărim pe Dumnezeu dătătorul tuturor de bunătate, care ne-a dăruit nouă rugători atât de minunaţi şi cu umilinţă strigăm:
Bucuraţi-vă, cei ce credincios aţi propovăduit pe Iisus Domnul;
Bucuraţi-vă, martorii viteji ai adevărului Lui;
Bucuraţi-vă, calzi mijlocitori pentru noi la scaunul Lui;
Bucuraţi-vă, doctorii trupurilor noastre cei cu bună îndurare;
Bucuraţi-vă, moştenitorii împărăţiei cerurilor şi ai bunătăţilor celor veşnice;
Bucuraţi-vă, nădejdea noastră cea tare în Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, cei ce izvorâţi mirul cel bine mirositor al vindecărilor;
Bucuraţi-vă, cei ce îndepărtaţi cu rugăciunile voastre puterea cea rea a patimilor;
Bucuraţi-vă, dătătorii de vindecări şi izvoare de minuni;
Bucuraţi-vă, stâlpii cei purtători de lumină ai Bisericii şi scuturi nemişcate;

Bucuraţi-vă, doimea cea cu chip de lumină a înţelepţilor celor fără de argint;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea minunaţilor doctori fără de arginţi, făcători de minuni, tăinuitori şi slăviţii plăcuţi ai lui Dumnezeu, Cosma şi Damiane, primiţi aceste rugăciuni ale noastre, care se înalţă cu inimă zdrobită, vindecaţi bolile noastre cele de multe feluri şi prin calda voastră sprijineală cereţi nouă de la Hristos Dumnezeu izbăvire de toate nevoile şi necazurile, iertare greşelilor noastre şi nădejdea cea bună a mântuirii veşnice, ca să ne învrednicim împreună cu voi şi cu toţi sfinţii întru nesfârşiţii veci să cântăm lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru: Aliluia!

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Râvnind vieţii celei îngereşti, aţi defăimat cele pământeşti, şi încununându-vă cu nevoinţa muceniei, v-aţi învrednicit să priviţi faţa Domnului puterilor. Deci rugaţi-vă cu sârguinţă pentru noi cei ce alergăm cu sârguinţă către ajutorul vostru şi cele de laudă strigăm vouă:
Bucuraţi-vă, rugători calzi pentru cei ce cinstesc sfântă pomenirea voastră;
Bucuraţi-vă, că voi casa, avuţia şi toate agoniselile părinţilor întru nimic le-aţi socotit;
Bucuraţi-vă, care fără împuţinare vindecaţi pe cei părăsiţi de doctori;
Bucuraţi-vă, cei ce pe cei săraci cu milostenia voastră i-aţi hrănit;
Bucuraţi-vă, cei ce aţi mângâiat pe cei ce sufereau de îndurarea inimii;
Bucuraţi-vă, cei ce prin curăţie şi cu sfinţenie v-aţi asemănat îngerilor;
Bucuraţi-vă, făclii ale luminii celei dumnezeieşti;
Bucuraţi- vă, oameni cereşti şi îngeri pământeşti;
Bucuraţi-vă, că voi creştinilor le sunteţi scăpare neruşinată;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi smerit toată viaţa voastră chiar până la suflarea cea de pe urmă întru slujire Domnului;
Bucuraţi-vă, primitorii cei prea luminaţi ai harului, vase ale Sfântului Duh;
Bucuraţi-vă, grabnici ajutători ai tuturor celor ce vă cheamă pe voi;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori cei fără de arginţi şi prea slăviţi făcători de minuni!

Condacul 1
Cei aleşi făcători de minuni, răbdătorilor de patimi ai lui Hristos şi doctori prea înţelepţi, care în dar daţi sănătate celor ce sunt în boli, cele de laudă aducem vouă,

sprijinitorilor noştri şi ajutătorilor întru necazuri; iar voi, fiind vase alese ale harului vindecaţi rănile noastre cele sufleteşti şi cele trupeşti. Pentru aceasta, slăvind pe Dumnezeu cel minunat întru sfinţii Săi, pe voi cu osârdie vă fericim: ***Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, sfinţilor doctori fără de arginţi şi prea slăviţilor făcători de minuni!***

Rugăciune

Către voi, sfinţilor doctori fără de arginţi şi făcătorilor de minuni, Cosma şi Damiane, ca spre nişte grabnici ajutători şi calzi rugători pentru mântuirea noastră, noi cei nevrednici plecăm genunchii, alergăm şi căzând cu osârdie strigăm: nu treceţi cu vederea rugăciunea noastră a celor păcătoşi, neputincioşi, căzuţi în multe fărădelegi şi care greşim în toate zilele şi ceasurile.

Rugaţi pe Domnul ca să tindă nouă nevrednicilor robilor Săi milele sale cele mari şi bogate şi să ne izbăvească pe noi de tot necazul şi durerea, căci voi aţi luat de la Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos harul cel neîmpuţinat al tămăduirilor pentru credinţa cea tare, tămăduirea cea fără de plată şi sfârşitul nostru cel mucenicesc.

Auziţi-ne pe noi cei ce ne rugăm şi cu mijlocirea voastră cea bine primită cereţi de la Dumnezeu binecuvântare pentru noi toţi; iarăşi căzând cu sârguinţă ne rugăm: cereţi-ne nouă de la Domnul toate cele folositoare spre bine în viaţa noastră cea vremelnică, dar mai ales cele ce slujesc spre mântuirea cea veşnică, ca să ne învrednicim prin rugăciunile voastre a primi sfârşit creştinesc fără durere, nerușinat, cu pace şi ca să ne izbăvim de toate uneltirile diavoleşti şi de munca de veci; iar ai Împărăţiei Cerurilor, celei fără de sfârşit şi fericite, moştenitori să fim.

Aşa, plăcuţilor ai lui Dumnezeu, nu încetaţi rugându-vă pentru noi cei ce alergăm către voi cu credinţă.

Că deşi după mulţimea păcatelor noastre, nu suntem vrednici de milostivirea voastră, voi, fiind urmaşi cresincioşi ai iubirii de oameni a lui Dumnezeu, faceţi ca să aducem roade vrednice de pocăinţă şi să ajungem la odihna cea veşnică, lăudând şi binecuvântând pe Domnul şi Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Cel minunat întru sfinţii Săi, şi pe Preacurata Maica Sa şi sprijinitoarea voastră cea caldă, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin.

Acatistul Sfinţilor Doctori fără de arginţi Cosma şi Damian

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul: Doctorii cei înţelepţi ai lumii, de la Dumnezeu luând compătimirea, rugaţi-vă şi acum pentru noi cei ce strigăm: Doamne, mântuieşte poporul Tău şi ţara aceasta şi slobozeşte sufletele noastre de cumplitele primejdii, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale Sfinţilor Cosma şi Damian, tămăduitorilor Tăi fără de arginţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iarăşi **Troparul**: Doctorii cei înţelepţi ai lumii, de la Dumnezeu luând com-pătimirea, rugaţi-vă şi acum pentru noi cei ce strigăm: Doamne, mântuieşte poporul Tău şi ţara aceasta şi slobozeşte sufletele noastre de cumplitele primejdii, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale Sfinţilor Cosma şi Damian, tămăduitorilor Tăi fără de arginţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Minunea minunilor văzându-o întru tine, ceea ce eşti plină de dar, făptura se bucură, că ai zămislit fără sămânţă şi ai născut în chip de negrăit pe Cel pe care căpeteniile îngereşti a-L vedea nu pot. Pe Acela roagă-L pentru sufletele noastre.

Doamne miluieşte (de trei ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacul 1

Fără de sfârşit este harul sfinţilor pe care de la Hristos l-au luat. Pentru aceasta şi moaştele lor lucrează neîncetat cu dumnezeiasca putere şi chiar numele lor numai fiind chemat, izbăvesc de boli de netămăduit. Prin aceştia Doamne slobozeşte-ne şi pe noi de patimile trupeşti şi sufleteşti, ca mulţumind să strigăm: ***Bucuraţi-vă Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!***

Icosul 1

După răsărirea cea trupească a Domnului nostru Iisus Hristos, pretutindeni s-a auzit că un lucru de mirare viaţa tuturor sfinţilor mucenici pentru că puterea Mântuitorului s-a făcut minunată intru ei. Dintre unii ca aceştia au fost şi sfinţii tămăduitori Cosma şi Damian, cărora le cântăm:
Bucuraţi-vă, căci v-aţi născut în Roma cea veche din părinţi evlavioşi;
Bucuraţi-vă, căci de ei aţi fost învăţaţi să fiţi credincioşi;
Bucuraţi-vă, căci învăţând meşteşugul cel doctoricesc aţi tămăduit bolile şi neputinţele;
Bucuraţi-vă, căci milă având, prin punerea mâinilor aţi vindecat suferinţele;
Bucuraţi-vă, căci de la nimeni nu aţi luat plată pentru tămăduiri;
Bucuraţi-vă, sfinţilor compătimitori de suflete aflate în dureri;
Bucuraţi-vă, că la toate aţi avut împreună ajutător darul lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, că pentru El pe toţi cei din dureri i-aţi ajutat mereu;
Bucuraţi-vă, căci numai de o plată aţi avut trebuinţă;
Bucuraţi-vă, căci doreaţi ca cei suferinzi să se întărească intru credinţă;
Bucuraţi-vă, voi care nu numai în Roma aţi chemat la Hristos;
Bucuraţi-vă, că în cetăţi umblând şi miluind, voi aţi fost de folos;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 2
Pe lângă darul tămăduirilor primit de la Hristos, voi şi popoarelor le faceţi bine prin marea voastră milă. Căci averile moştenite de la strămoşi le împărţeaţi la săraci şi neputincioşi. Pentru robii Tăi aceştia Doamne îţi strigăm şi noi: ***Aliluia!***

Icosul 2
Voi flori înmiresmate de darul smereniei, când tămăduiaţi pe cei neputincioşi ziceaţi: ***„Noi numai mâinile le punem pe voi, căci cu puterea noastră nimic nu putem face. Toate le lucrează prin noi tăria cea atotputernică a lui Hristos, Unul adevăratul Dumnezeu în care de veţi crede cu neindoială, îndată veţi fi sănătoşi.”*** Pentru aceasta vouă vă grăim:
Bucuraţi-vă, smeriţii robi ai lui Hristos;
Bucuraţi-vă, fraţilor care aţi luptat prea frumos;
Bucuraţi-vă, pereche de crini cu mireasmă care aduce alinare;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor cu inimi de o nobleţe încântătoare;
Bucuraţi-vă, voi care pentru Domnul aţi avut multă lucrare;
Bucuraţi-vă, albine zburătoare din floare în floare;
Bucuraţi-vă, suflete încărcate de lumină;
Bucuraţi-vă, raze purtătoare de aprinsă milă;
Bucuraţi-vă, stele strălucitoare pe un cer senin;
Bucuraţi-vă, harfe cu armonii dintr-un cântec lin;

Bucuraţi-vă, vase alese ale Duhului Sfânt;
Bucuraţi-vă, voi care frumos aţi trăit pe pământ;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 3

Trăind voi într-un sat oarecare din hotarele Romei şi luminând pe toţi din jur cu sfânta credinţă, aţi fost urâţi de vicleanul diavol. Astfel, nişte slujitori ai lui v-au pârât din pizmă la împăratul Carin, iar acesta trimiţându-şi slugile ca să vă caute, aţi fost acoperiţi prin credincioşi, de Dumnezeu, Căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 3

O, voi cei mult iubiţi de creştinii pe care i-aţi miluit, mai mult din silă decât de bunăvoie aţi ascultat sfatul lor de a vă ascunde de cei ce vă căutau, căci voi vrând pentru Hristos a vă da în mâinile lor, cu greutate v-aţi supus vrerii lor, de aceea şi noi vă cântăm:
Bucuraţi-vă, ostaşi curajoşi ai împăratului Nebiruit;
Bucuraţi-vă, căci în peşteri v-au ascuns cei ce v-au iubit;
Bucuraţi-vă, căci acei ostaşi pe alţi oameni de vază i-au înlănţuit;
Bucuraţi-vă, căci aceasta aflând, după ei, din peşteră ieşind, aţi fugit;
Bucuraţi-vă, că în mâinile lor de voie v-aţi dăruit;
Bucuraţi-vă, că împăratul Carin v-a întemniţat şi păzit;
Bucuraţi-vă, voi care la judecată de el aţi fost mustraţi şi vrăjitori socotiţi;
Bucuraţi-vă, fiindcă zeilor Romei voi niciodată n-aţi voit să slujiţi;
Bucuraţi-vă, căci cu o gură voi amândoi aţi grăit;
Bucuraţi-vă, căci împăratul a auzit; „Noi pe nici un om n-am înşelat şi rău noi n-am uneltit!”;
Bucuraţi-vă, sfinţilor plini de credinţă şi dragoste adevărată;
Bucuraţi-vă, curajoşilor mucenici cu bărbăţia neclătinată;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 4

Astfel împăratul Carin auzea: ***„Cu puterea Mântuitorului Hristos ce a zis Pe cei bolnavi tămăduiţi, pe cei leproşi curăţiţi şi în dar aţi luat, în dar daţi!, noi pe neputincioşi fără plată îi tămăduim, căci sufletelor lor noi le slujim, şi în veacul viitor de la împăratul tuturor plată vom lua”***, Căruia şi noi împreună cu voi îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 4

„Domnul a zis flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc, am însetat şi Mi-aţi dat să beau, am fost gol şi M-aţi îmbrăcat, şi noi, o, împărate, acestea ne sârguim a

le împlini şi zeilor tăi nici nu vrem a gândi să-i slujim; ci de voieşti împărate, noi îţi punem înainte un sfat bun, adică să cunoşti pe Unul şi adevăratul Dumnezeu Făcătorul tuturor, care răsare soarele şi peste cei răi şi peste cei buni”, cu darul Căruia şi noi vă cântăm:

Bucuraţi-vă, căci aţi zis: „Aceluia să-I slujeşti îţi dorim împărate, depărtându-te de idoli”;
Bucuraţi-vă, iubitorilor desăvârşiţi a vrăjmaşilor uneltitori de chinuri;
Bucuraţi-vă, căci Carin vă îndemna să slujiţi zeilor;
Bucuraţi-vă, căci umplându-vă de Duhul Sfânt, l-aţi înfruntat înspăimântător;
Bucuraţi-vă, căci l-aţi certat să fie ruşinat cu zeii lui;
Bucuraţi-vă, căci atunci s-a arătat puterea Domnului;
Bucuraţi-vă, că faţa lui la spate s-a sucit şi grumajii i s-au înţepenit;
Bucuraţi-vă, căci toţi cei de faţă au înlemnit;
Bucuraţi-vă, căci ei au strigat: „Mare este Dumnezeul creştinilor!”;
Bucuraţi-vă, căci afară de Dânsul nu este altul mai înfricoşător;
Bucuraţi-vă, fiindcă atunci mulţi au crezut urmându-vă credinţa;
Bucuraţi-vă, căci şi împăratul vă ruga să-i tămăduiţi neputinţa;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 5

„Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul creştinilor, o, împărate, care ţi-a dat viaţa şi împărăţia?” ziceau sfinţii. Ci cunoaşte şi crede intr-însul cu toată inima ta, ca să te tămăduiască pe tine. Iar el cutremurându-se a zis: „Cred în Tine Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul cel adevărat, miluieşte-mă pe mine şi nu pomeni neştiinţa mea cea dintâi”, Căruia şi noi îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 5

Acestea zicând, i s-au îndreptat grumajii şi faţa i-a venit din spate la loc şi ridicându-se din locul său, a îngenuncheat, ridicând mâinile la cer, şi mulţumea grăind: „Binecuvântat eşti Hristoase Dumnezeule cel adevărat, care m-ai adus din întuneric la lumină prin aceşti sfinţi ai Tăi”, cărora le grăim:

Bucuraţi-vă, căci prin dragoste şi credinţă pe împăratul l-aţi câştigat;
Bucuraţi-vă, căci mult popor atunci s-a îndreptat;
Bucuraţi-vă, că aflând consătenii de biruinţa voastră, v-au întâmpinat;
Bucuraţi-vă, fiindcă creştinii se veseleau împreună cu voi slăvind pe Domnul Hristos;
Bucuraţi-vă, căci smerindu-vă mai mult decât ei, laude în inimi I-aţi adus;
Bucuraţi-vă, căci prin sate din nou voi aţi început a umbla;
Bucuraţi-vă, căci oameni şi dobitoace prin voi se vindecau;
Bucuraţi-vă, osârduitori neobosiţi;

Bucuraţi-vă, tămăduitorilor de toţi iubiţi;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 6

Dorind Hristos sufletele voastre curate, a voit a vă arăta pe voi biruitori asupra lui veliar cel ucigător de suflete şi pururi rău făcător, ca astfel şi prin voi să se arate nebiruită slava Sa, Căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 6

Nesuferind bunul vostru nume, un doctor din părţile acelea, inspirat de cel rău, a uneltit uciderea voastră. El, minţind că doreşte a aduna plante de leac, v-a luat la munte pe voi, cărora vă cântăm:
Bucuraţi-vă, căci despărţindu-vă el pe voi, v-a amăgit;
Bucuraţi-vă, căci, a vă omorî, el a voit;
Bucuraţi-vă, căci deosebit pe voi cu pietre v-a ucis;
Bucuraţi-vă, căci nevinovaţi pentru Hristos voi v-aţi stins;
Bucuraţi-vă, că trupurile voastre lângă un izvor au fost ascunse;
Bucuraţi-vă, căci el arăta limpede inimile voastre bune;
Bucuraţi-vă, căci cununa muceniciei de la Domnul aţi primit;
Bucuraţi-vă, voi care ca Ştefan, în Ierusalim v-aţi sfârşit;
Bucuraţi-vă, că la ceruri v-aţi mutat alături de Cel pe care L-aţi slujit;
Bucuraţi-vă, în Domnul, pe Care cu toată inima L-aţi iubit;
Bucuraţi-vă, gândindu-vă şi la noi cei ce vă cinstim;
Bucuraţi-vă, rugându-vă pentru noi cei ce de voi ne amintim;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 7

La pomenirea sfinţilor fără de arginţi toţi să alergăm, din inimă curată şi din cunoştinţă lămurită strigând: Bucură-te, doime tămăduitoare a bolilor, căci aţi primit de la Dumnezeu darul facerii de minuni, căruia cu voi îi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 7

Păzind poruncile Domnului şi prea înţelepţeşte tăind boala iubirii de arginţi, tămăduiţi neputinţele noastre, căci în dar luând, vă rugăm, în dar daţi-ne nouă celor ce cu dragoste în această zi a prăznuirii voastre vă cântăm:
Bucuraţi-vă, ajutătorii şi tămăduitorii sufletelor celor ce vă iubesc;
Bucuraţi-vă, cununa laudelor celor ce vă prăznuiesc;
Bucuraţi-vă, vă aducem de ziua voastră;
Bucuraţi-vă, este astăzi pentru voi lauda noastră;
Bucuraţi-vă, voi ce mult L-aţi iubit pe Domnul;

Bucuraţi-vă, căci aţi cunoscut ce înseamnă omul;
Bucuraţi-vă, fiindcă sufletele le-aţi preţuit din dragoste pentru Iisus;
Bucuraţi-vă, căci viaţa voastră întreagă I-aţi adus;
Bucuraţi-vă, stâlpii curcubeului ceresc;
Bucuraţi-vă, desăvârşire adâncă a omului pământesc;
Bucuraţi-vă, inimi pline de dar ceresc;
Bucuraţi-vă, pereche de îngeri ce nouă acum ne slujesc;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 8

Măcar că nu avem dragostea şi credinţa voastră, dar vă rugăm pliniţi silinţa noastră a celor ce vă cerem ajutorul, ca prin mijlocirea la tronul lui Dumnezeu, împreună cu voi să cântăm acum şi în veacul viitor: ***Aliluia!***

Icosul 8

Prin virtuţile cele prealuminate arătându-vă fericiţilor, sălaş Dumnezeiescului şi Atotlucrătorului Duh, cu cercetările voastre arătaţi-ne nouă, mănăstirea aceasta, casă şi noian de tămăduiri dumnezeieşti, ca mulţumindu-vă să strigăm:
Bucuraţi-vă, îngeri cereşti şi pământeşti;
Bucuraţi-vă, voi ce acum sunteţi fericiţi;
Bucuraţi-vă, căci noi, dorind de voi, vrem să fim miluiţi;
Bucuraţi-vă, sfeşnice de lumină încântătoare;
Bucuraţi-vă, încălzitori de cugete şi inimi iubitoare;
Bucuraţi-vă, rugând pe Domnul pentru a noastră mântuire;
Bucuraţi-vă, risipitori de patimi din suflete aflate în robie;
Bucuraţi-vă, voi cei ce v-aţi arătat tuturor luminaţi;
Bucuraţi-vă, căci de Sfânta Treime aţi fost înălţaţi;
Bucuraţi-vă, căci noi vă fericim după datorie;
Bucuraţi-vă, că rugăciunile voastre pentru noi le dorim până în veşnicie;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 9

Toţi să dănţuim duhovniceşte mărind pe Cosma, cugetătorul de Dumnezeu, şi pe Damian, pururi rugătorul, doimea cea cinstită care prin fapte bune au slăvit pe Stăpânul a toată lumea Dumnezeu, Domnul şi Mântuitorul nostru, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 9

Veniţi cu credinţă să vedem în ziua de astăzi izvorul care izvorăşte râuri de minuni, şi cu veselie împreună Domnului să strigăm: Minunat eşti Dumnezeule, Cel ce faci negrăite minuni pe pământ prin robii Tăi Cosma şi Damian, cărora le cântăm:
Bucuraţi-vă, căci astăzi este prăznuirea voastră;
Bucuraţi-vă, căci şi noi după datorie vă dăruim dragostea noastră;
Bucuraţi-vă, sfinţilor doctori fără asemănare;
Bucuraţi-vă, bolilor noastre dându-le vindecare;
Bucuraţi-vă, luminătorii Ortodoxiei;
Bucuraţi-vă, surpătorii mândriei;
Bucuraţi-vă, trandafiri ai seninătăţii;
Bucuraţi-vă, fântâni ale vieţii;
Bucuraţi-vă, că oamenilor le daţi ajutor;
Bucuraţi-vă, că fiind chemaţi voi veniţi lin şi uşor;
Bucuraţi-vă, potire îndestulate;
Bucuraţi-vă, moaşte de sfinţi înmiresmate;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 10

Astăzi împreună se bucură cu noi, doctorilor, întru pomenirea voastră, îngerii, dumnezeieştii apostoli, proorocii, cuvioşii şi toţi drepţii, împreună cu care intru bucurie v-aţi sălăşluit, pentru lume rugaţi-vă Domnului cântând: ***Aliluia!***

Icosul 10

Doime dumnezeiască de lumină strălucitoare, cei fără de arginţi, purtători de Dumnezeu prea cinstiţi, cereţi iertare de greşeli, îndreptare vieţii şi scăpare de toate cele rele pentru cei ce vă laudă pe voi totdeauna zicând:
Bucuraţi-vă, locaşuri curate ale luminii;
Bucuraţi-vă, torente ale milostivirii;
Bucuraţi-vă, cascade vărsătoare de har;
Bucuraţi-vă, căci aveţi dragoste plină de jar;
Bucuraţi-vă, săgeţi pătrunzătoare;
Bucuraţi-vă, limanuri izbăvitoare;
Bucuraţi-vă, alungătorii demonilor;
Bucuraţi-vă, stâlpii desăvârşirilor;
Bucuraţi-vă, cuptoare încinse ale credinţei;
Bucuraţi-vă, căci în voi s-a copt pâinea voinţei;
Bucuraţi-vă, câmpii îmbietoare;
Bucuraţi-vă, lanuri pline de soare;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 11

Cu picăturile voastre cele de la Dumnezeu lucrătoare, întinăciunea noastră sufletească o spălaţi şi depărtaţi bolile cele de durere, sfinţilor, împrăştiind pornirile demonilor, ca nişte ocrotitori şi tămăduitori ai noştri, ca împreună cu voi să cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 11

Cu cununa împărăţiei Tale Hristoase şi cu stema luminată ai împodobit cu buna cuviinţă pe cei ce au iubit strălucirea cea nemăsurată a frumuseţii Tale. Iar credincioşilor pe aceştia i-ai arătat făcători de minuni, cărora le cântăm:
Bucuraţi-vă, vlăstare de virtute înălţătoare;
Bucuraţi-vă, perle mult strălucitoare;
Bucuraţi-vă, flori aducătoare de mireasma dintr-o zi senină;
Bucuraţi-vă, sfinţilor plini de lumină;
Bucuraţi-vă, icoane împodobite cu mirul minunilor;
Bucuraţi-vă, voi mult nevoitorilor;
Bucuraţi-vă, căci viaţa lui Hristos aţi închinat;
Bucuraţi-vă, căci voi, Lui negreşit i-aţi urmat;
Bucuraţi-vă, că poruncile Lui v-aţi sârguit să le-mpliniţi;
Bucuraţi-vă, voi cei blânzi şi smeriţi;
Bucuraţi-vă, triluri încântătoare;
Bucuraţi-vă, primăveri surâzătoare;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 12

Ca doi îngeri strălucitori luminaţi pământul, fiind mişcaţi de Duhul Sfânt, o, purtătorilor de Dumnezeu. Toată făptura înconjuraţi, pe cei din patul durerilor cercetând şi din nevoi îi ridicaţi, ca prin voi şi ei să cânte Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 12

O, cât este de uimitoare această biserică a sfinţilor celor fără de arginţi, către care venind voi, săvârşiţi lucruri şi semne înfricoşătoare, tămăduitorilor! Pentru aceasta adunându-ne astăzi, vă lăudăm pe voi cu mare glas cântând:
Bucuraţi-vă, mugurii viţei adevărate;
Bucuraţi-vă, cu sfinţii în cântări neîncetate;
Bucuraţi-vă, doxologie armonioasă;
Bucuraţi-vă, de scăpare, a noastră casă;
Bucuraţi-vă, ochii cei vărsători de lacrimi;
Bucuraţi-vă, izbăvitori din aprinse patimi;
Bucuraţi-vă, mană pe pământ căzută şi de oameni culeasă;

Bucuraţi-vă, călăuzitori spre patria cerească;
Bucuraţi-vă, vulturii iubirii desăvârşite;
Bucuraţi-vă, zburători în zări nesfârşite;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 13 (de trei ori)
Măcar că nu suntem vrednici a deschide gurile noastre să cerem milă pentru bolile cele sufleteşti şi trupeşti, care s-au abătut asupra noastră din cauza mulţimii fărădelegilor făcute. Dar arătându-ne mulţumitori Doamne, căci ne-ai adus până în clipa de faţă, împreună cu Preacurata Fecioară Maria şi aleşii Tăi Cosma şi Damian, Te rugăm şi Te chemăm pe Tine, Duhule al Adevărului, vino şi mângâie inimile şi sufletele noastre a celor ce cu dragoste strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 1
După răsărirea cea trupească a Domnului nostru Iisus Hristos, pretutindeni s-a auzit că un lucru de mirare viaţa tuturor sfinţilor mucenici pentru că puterea Mântuitorului s-a făcut minunată intru ei. Dintre unii ca aceştia au fost şi sfinţii tămăduitori Cosma şi Damian, cărora le cântăm:
Bucuraţi-vă, căci v-aţi născut în Roma cea veche din părinţi evlavioşi;
Bucuraţi-vă, căci de ei aţi fost învăţaţi să fiţi credincioşi;
Bucuraţi-vă, căci învăţând meşteşugul cel doctoricesc aţi tămăduit bolile şi neputinţele;
Bucuraţi-vă, căci milă având, prin punerea mâinilor aţi vindecat suferinţele;
Bucuraţi-vă, căci de la nimeni nu aţi luat plată pentru tămăduiri;
Bucuraţi-vă, sfinţilor compătimitori de suflete aflate în dureri;
Bucuraţi-vă, că la toate aţi avut împreună ajutător darul lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, că pentru El pe toţi cei din dureri i-aţi ajutat mereu;
Bucuraţi-vă, căci numai de o plată aţi avut trebuinţă;
Bucuraţi-vă, căci doreaţi ca cei suferinzi să se întărească intru credinţă;
Bucuraţi-vă, voi care nu numai în Roma aţi chemat la Hristos;
Bucuraţi-vă, că în cetăţi umblând şi miluind, voi aţi fost de folos;
Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!

Condacul 1
Fără de sfârşit este harul sfinţilor pe care de la Hristos l-au luat. Pentru aceasta şi moaştele lor lucrează neîncetat cu dumnezeiasca putere şi chiar numele lor numai fiind chemat, izbăvesc de boli de netămăduit. Prin aceştia Doamne slobozeşte-ne şi pe noi de patimile trupeşti şi sufleteşti, ca mulţumind să strigăm: ***Bucuraţi-vă, Cosma şi Damiane, Sfinţilor doctori fără de arginţi!***

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Cosma şi Damian, doctorii cei fără de arginţi

După răsărirea cea trupească a Domnului nostru Iisus Hristos, pretutindeni se auzea, ca un lucru oarecare de mirare, de viaţa tuturor sfinţilor mucenici ai lui Hristos, pentru că puterea Mântuitorului s-a făcut minunată întru ei. Asemenea este de mirare tuturor îndrăzneala cu care ei se împotriveau ighemonilor.

Dintre unii ca aceia au fost şi aceştia, de care ne este acum cuvântul, Sfinţii răbdători de chinuri: Cosma şi Damian, amândoi fraţi după trup. Ei s-au născut în Roma cea veche, dintr-un tată şi o maică, şi au crescut în dreapta credinţă. Aceştia, învăţând meşteşugul doctoricesc, tămăduiau toate bolile şi toate neputinţele; căci la toate aveau împreună ajutor darul lui Dumnezeu şi peste câţi din oamenii cei ce pătimeau şi din dobitoace îşi puneau mâinile lor, îndată aceia se făceau sănătoşi desăvârşit. Ei, bunii tămăduitori, de la nimeni nu luau plată pentru tămăduiri; pentru care s-au şi numit doctori fără de arginţi. Numai de o plată ca aceasta prea scumpă aveau ei trebuinţă: cei ce se tămăduiau să creadă în Hristos. Ei, nu numai în Roma, ci şi prin toate cetăţile dimprejur şi prin sate trecând şi tămăduind pe cei bolnavi, pe mulţi îi întorceau la Hristos.

Pe lângă darul cel tămăduitor şi prin îndurata dăruire, ei mai făceau şi bine popoarelor. Căci, având de la părinţi şi de la strămoşi multe averi adunate şi

rămase lor, le vindeau şi le împărţeau la săraci şi la cei ce aveau trebuinţă. Astfel, hrăneau pe cei flămânzi, îmbrăcau pe cei goi şi arătau spre cei săraci şi lipsiţi de tot felul, milă şi îndurare. Când tămăduiau pe cei bolnavi, grăiau astfel către ei: ***"Noi numai mâinile punem pe voi, căci cu puterea noastră nimic nu putem face. Toate le lucrează prin noi tăria cea atotputernică a lui Hristos, Unul adevăratul Dumnezeu; în Care, de veţi crede cu neîndoială, îndată veţi fi sănătoşi".*** Aceia, crezând, îndată câştigau sănătatea. Şi astfel, în toate zilele întorcându-se mulţi de la păgânătatea închinării la idoli, se apropiau de Hristos.

Sfinţii aceştia doctori aveau petrecere deosebită într-un sat oarecare din hotarele Romei, unde erau averile părinţilor lor. Acolo având adăpostirea lor, i-au luminat cu sfânta credinţă pe toţi cei dimprejur. Diavolul însă, nevoind să vadă viaţa lor, care strălucea de faptele cele bune, a îndemnat pe nişte slujitori ai lor, ca să meargă la împărat, să pârască pe aceşti nevinovaţi.

Pe vremea aceea împărăţea în Roma, Carin. Acesta, ascultând pe cei clevetitori, îndată a trimis ostaşi în satul acela, ca să prindă pe doctorii cei fără de plată, Cosma şi Damian şi să-i aducă înaintea lui la judecată. Mergând ostaşii în satul acela şi întrebând de Cosma şi Damian, credincioşii s-au adunat la sfinţi şi-i rugau să se ascundă, până ce va trece mânia cea împărătească. Dar sfinţii n-au voit să-i asculte pe ei, ci mai mult se sârguiau să iasă de voie la ostaşii care îi căutau, dorind cu bucurie să pătimească pentru Hristos. Dar, după ce mai mulţi credincioşi s-au adunat la ei şi după ce i-au rugat cu lacrimi şi-i îndemnau ca să-şi păzească viaţa lor, nu pentru sineşi, ci pentru mântuirea multora, atunci s-au supus lor fără să vrea.

Deci credincioşii, luându-i, i-au ascuns într-o peşteră. Ostaşii, căutându-i pretutindeni şi neaflându-i, s-au umplut de mânie şi, prinzând pe nişte bărbaţi cinstiţi din satul acela, i-au legat cu lanţuri şi i-au dus la Roma. Înştiinţându-se Sfinţii Cosma şi Damian de acest lucru, îndată au ieşit din peşteră şi au alergat degrabă în urma ostaşilor. Deci, ajungându-i pe ei pe drum, au zis către dânşii: ***"Lăsaţi în pace pe aceşti nevinovaţi şi ne luaţi pe noi. Pentru că noi suntem aceia pentru care voi aveţi poruncă să-i prindeţi".*** Deci ostaşii, liberându-i pe acei bărbaţi, au pus lanţurile pe Sfinţii Cosma şi Damian şi i-au dus la Roma, unde au fost păziţi până a doua zi.

A doua zi, împăratul a şezut la obişnuita judecată înaintea poporului care venise la locul de privelişte. Şi, punând înainte pe Sfinţii Cosma şi Damian, a început a vorbi către ei cu glas mare, zicându-le: *"Voi sunteţi cei ce vă împotriviţi zeilor părinţilor noştri şi tămăduiţi bolile între oameni şi între dobitoace fără de plată, cu oarecare*

meşteşug de vrăji, amăgind prin aceasta poporul cel prost, ca să se depărteze de zei şi de legile părinteşti? Măcar acum, întorcându-vă de la a voastră rătăcire, ascultaţi sfatul meu cel bun şi, apropiindu-vă, aduceţi jertfă zeilor, care îndelung v-au răbdat pe voi până acum. Căci, făcându-li-se strâmbătate de către voi, nu v-au răsplătit rău pentru rău, cu toate că puteau să vă răsplătească; dar au răbdat, aşteptând întoarcerea voastră către ei".

Sfinţii cei plăcuţi ai lui Hristos, ca şi cu o gură răspunzând către împăratul, au grăit: ***"Noi pe nici un om nu l-am înşelat, nici nu ştim de vrăji, nici am făcut vreun rău cuiva, ci tămăduim bolile cu puterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, precum Acela ne-a poruncit, zicând: Pe cei bolnavi tămăduiţi, pe cei leproşi curăţiţi. Aceasta o facem fără plată, de vreme ce Mântuitorul a poruncit, zicând: În dar aţi luat, în dar daţi. Noi nu avem trebuinţă de averi, ci căutăm mântuirea sufletelor omeneşti şi slujim neputincioşilor şi săracilor ca Însuşi lui Hristos. Acela socoteşte îngrijirile cele făcute pentru dânşii, ca Lui, zicând către bunii dătători: Flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc; am însetat şi M-aţi adăpat; am fost gol şi M-aţi îmbrăcat. Aceste porunci ale Lui ne sârguim a le împlini, aşteptând ca să luăm de la Dânsul plată în viaţa cea fără de sfârşit a Împărăţiei Cerului. Zeilor închipuiţi de tine, nicidecum nu voim să le slujim; tu şi ai tăi slujiţi-le lor, pentru că noi ştim cu adevărat că aceia nu sunt dumnezei. De voieşti, împărate, noi îţi punem înainte un sfat bun; adică să cunoşti pe Unul şi adevăratul Dumnezeu, Făcătorul tuturor, care răsare soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi plouă peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Pentru trebuinţa noastră şi spre slava numelui Său cel mare, Aceluia să-i slujeşti, depărtându-te de idolii cei nesimţitori şi fără suflet!"***

Atunci împăratul Carin a zis către dânşii: "*Nu v-am chemat să grăiţi filosofii, ci să aduceţi jertfă zeilor!"*

Sfinţii au răspuns: ***"Noi aducem Dumnezeului nostru jertfă fără de sânge sufletele noastre, celui ce ne-a izbăvit din cursele diavolului şi a dat pe Fiul Său Unul Născut pentru mântuirea lumii. Acel Dumnezeu este nezidit, ziditor al tuturor; pe când zeii tăi sunt nişte scorniri omeneşti şi sunt făcuţi de mâini omeneşti. De n-ar fi fost între oameni meşteşugul de a face pe zei, voi n-aţi fi avut la ce să vă închinaţi".***

Carin a zis: *"Nu batjocoriţi pe veşnicii zei, ci mai ales, apropiindu-vă, să vă închinaţi lor cu jertfe, mai înainte de a primi muncile ce vă aşteaptă!"*

Atunci robii lui Hristos, umplându-se de Duhul Sfânt, au zis: ***"O, împărate, să fii ruşinat împreună cu zeii tăi, deoarece mintea ta se întoarce de la Dumnezeul cel ce pururea este şi vieţuieşte în veci! Deci, faţa ta să se întoarcă de la locul său, spre a ta înfruntare, ca să te deprinzi prin încercare ce poate Dumnezeul nostru!"***

Sfinţii,zicând acestea, îndată faţa lui Carin s-a schimbat şi s-a întors la spate, iar grumajii lui i s-au sucit, încât nu putea să-i mai întoarcă; deci, nimeni nu putea să-i ajute cu ceva. Astfel el şedea pe scaun, având grumajii şi faţa întoarsă, iar poporul care privea la el, striga cu glas mare: "Mare este Dumnezeul creştinilor şi nu este alt Dumnezeu afară de Dânsul!" Dintru acea vreme mulţi au crezut în Hristos şi au rugat pe sfinţii doctori să-l tămăduiască pe împărat. Chiar şi împăratul singur se ruga către dânşii, zicând: *"Acum ştiu cu adevărat că sunteţi robi ai adevăratului Dumnezeu. De aceea mă rog către voi ca, precum aţi tămăduit pe mulţi, aşa să mă tămăduiţi şi pe mine, căci şi eu cred că nu este alt Dumnezeu afară de Dumnezeul propovăduit de voi, care a făcut cerul şi pământul!"*

Atunci sfinţii au zis către dânsul: ***"De vei cunoaşte pe Dumnezeul cel ce ţi-a dat viaţa şi împărăţia şi de vei crede într-Însul cu toată inima, Acela poate să te tămăduiască pe tine".***

Împăratul, auzind aceasta, a zis cu glas mare: *"Cred în Tine, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul cel adevărat, miluieşte-mă pe mine şi nu pomeni neştiinţa mea cea dintâi!"* Aceasta zicând împăratul, i s-au îndreptat grumajii, asemenea şi faţa i-a venit la loc precum a fost mai înainte. Apoi, sculându-se din locul său, şi-a ridicat ochii spre cer şi, înălţându-şi mâinile, a dat mulţumire lui Dumnezeu împreună cu tot poporul, zicând: *"Bine eşti cuvântat Hristoase, Dumnezeul cel adevărat, care m-ai adus din întuneric la lumină prin aceşti sfinţi ai Tăi!"* Astfel tămăduindu-se, împăratul a cinstit pe Sfinţii doctori Cosma şi Damian şi i-a liberat pe ei cu pace; iar ei, plecând din Roma, s-au dus în satul lor.

Locuitorii satului acela şi cei de primprejur, auzind toate cele ce se făcuseră în Roma, au ieşit în întâmpinarea plăcuţilor lui Dumnezeu şi i-au primit cu bucurie, veselindu-se şi slăvind pe Stăpânul Hristos. Dar sfinţii, după obiceiul lor, iarăşi umblau primpre-jurul cetăţilor şi prin sate, tămăduind neputinţele şi luminând poporul cu sfânta credinţă, apoi iarăşi se întorceau în satul lor.

Dar vrăjmaşul diavol, neputând prin meşteşugirea sa cea dintii să piardă dintre cei vii pe aceşti sfinţi, a scornit un alt meşteşug. În părţile acelea era un doctor slăvit, de la care aceşti oameni preaminunaţi învăţaseră meşteşugul doctoricesc. Pe acela

vrăjmaşul l-a îndemnat să-i ucidă pe sfinţi, deoarece nu putea suferi slava lor cea bună. Deci acel doctor, chemând pe sfinţi la dânsul prin înşelăciune, i-a luat la un munte ca să adune buruieni pentru doctorii, dar în inima lui avea gândul lui Cain. De aceea, ducându-i pe ei departe, a rânduit ca deosebit fiecare să adune buruieni. Astfel, pândind mai întâi asupra unuia, l-a ucis cu pietre; apoi şi pe celălalt. După aceea, luând trupurile lor, le-a ascuns lângă un izvor de apă ce era în apropiere.

Astfel sfinţii răbdători de chinuri ai lui Hristos, doctorii cei fără de plată, Cosma şi Damian, şi-au luat sfârşitul vieţii şi s-au învrednicit de cununile mucenicești de la Hristos Domnul şi Mântuitorul nostru, căruia, împreună cu Tatăl şi Sfântul Duh, I se cuvine cinstea şi slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici şi doctori fără de arginţi, Cosma şi Damian, cei ce s-au săvârşit la Roma

În această lună (iulie) în ziua întâia, pomenirea Sfinţilor mucenici şi doctori fără de arginţi, Cosma şi Damian, cei ce s-au săvârşit la Roma.

Aceşti sfinţi au trăit în marea cetate a Romei în zilele împăratului Carin, şi erau fraţi, iar cu meşteşugul doctori, vindecând nu numai oameni, ci şi dobitoace. ***Ei cereau ca plata de la cei ce se lecuiau doar credinţa şi mărturisirea în Hristos, şi nimic altceva.*** Fiind ei pârâţi la împăratul, că fac vindecările cu meşteşug fermecătoresc, şi nevrând să se lepede de Hristos, ci mai vârtos încă şi pe împăratul Carin l-au mântuit din păgânătate, fiind tămăduit de dânşii. Căci acesta, spăimântându-i cu grele chinuri, i s-au desfăcut grumajii de i s-a întors obrazul la spate. Şi pentru aceasta cei ce se aflaseră acolo au crezut în Hristos. pe care şi împăratul cu toţi ai casei lui L-a mărturisit. Atunci împăratul a liberat pe sfinţi, trimiţându-i cu cinste la locul lor.

După aceea dascălul lor, cel ce i-a învăţat meşteşugul doctoriei, pizmuindu-i şi luându-i, s-a suit cu dânşii într-un munte făcându-se a merge ca să culeagă ierburi de leacuri. Şi acolo sculându-se i-a ucis cu pietre.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfinţilor Cosma şi Damian

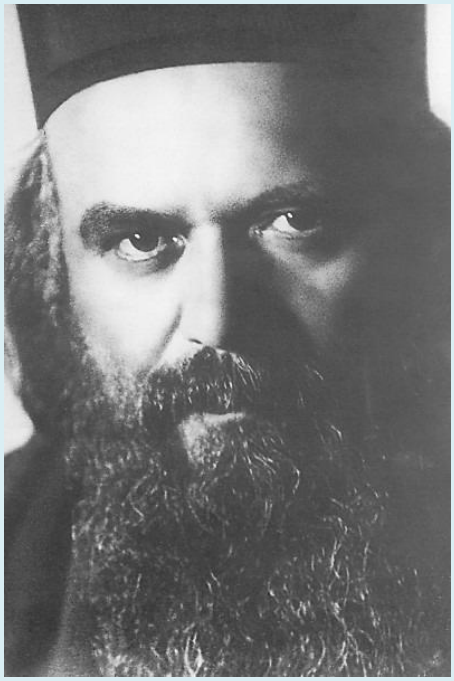

Sfinţii Cosma şi Damian au fost doctori fără de arginţi şi făcători de minuni. Ei s-au născut la Roma şi au fost fraţi de sânge, botezaţi de mici şi crescuţi în credinţa creştină.

Ei au fost dăruiţi de Duhul Sfânt cu puterea de a vindeca oamenii şi chiar şi animalele din gospodăriile lor de toate bolile şi neputinţele, de obicei doar prin punerea mâinilor. Ei nu cereau răsplată pentru munca lor, ci doar credinţa în Iisus Hristos Dumnezeu de la cei pe care îi vindecau.

Ei au împărţit cu milostivire săracilor şi nevoiaşilor marea lor avere moştenită de la părinţi, în timpul acela pe tronul Romei se afla împăratul Galeriu. Dar încă înainte de a urca acesta pe tron cei doi fraţi au fost legaţi şi întemniţaţi de persecutorii creştinilor.

Judecându-i multă vreme, Galeriu le-a poruncit să se lepede de Hristos şi să aducă jertfe idolilor.

Sfinţii Cosma şi Damian nu numai că nu s-au supus nelegiuitei porunci, ci încă l-au sfătuit să se lepede el de mincinoşii idoli şi să îl recunoască pe Unul şi Adevăratul Domnul Dumnezeu. ***«Dumnezeul nostru nu este făcut de mâini***

omeneşti, ci mai curînd toate cele câte sunt, sunt făcute de Mâinile Lui. Dumnezeii tăi, împărate, sunt lucrul închipuirii şi mâinilor oamenilor îndemânatici să le întruchipeze din piatră şi din lemn. Dacă ţi-ar lipsi aceşti meşteşugari, împărate, tu cu adevărat nu ai mai avea la ce să te închini.»

După ce Sfinţii Cosma şi Damian au făcut o minune chiar asupra împăratului, căci 1-au vindecat de o infirmitate gravă, împăratul şi-a proclamat credinţa în Hristos şi i-a eliberat pe Sfinţii fraţi cu pace.

Ei au continuat să-L slăvească pe Dumnezeu şi să vindece bolnavii, fiind slăviţi la rândul lor din toate părţile de popor.

Invidios pe slava lor, un anume doctor, care mai demult le fusese lor dascăl de medicină, i-a ademenit într-un munte, sub pretextul culegerii de ierburi de leac şi i-a omorât cu pietre. Ei au luat cu cinste mucenicia pentru credinţa lor la anul 284.

Pomenirea lor a rămas veşnică în Biserica lui Hristos de pe pământ, iar sufletele lor s-au strămutat în locaşurile cele cereşti ale Veşnicei împărăţii, în care se veselesc întru bucuria vieţii celei neîmbătrânitoare.

Sfinţii mucenici Cosma şi Damian, doctorii fără de arginţi

Izvorul tămăduirilor având, Sfinţilor cei fără de arginţi, tămăduiri daţi tuturor celor ce au trebuinţă; că de prea mari daruri v-aţi învrednicit de la izvorul cel pururea curgător al Mântuitorului Hristos. Că a zis către voi Domnul, ca cei împreună-râvnitori cu apostolii: Iată v-am dat vouă putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoateţi pe ele şi să tămăduiţi toată boala şi toată neputinţa. Pentru aceasta întru învăţăturile Lui binevieţuind, în dar aţi luat, în dar daţi, tămăduind patimile sufletelor şi ale trupurilor noastre. *(„Slavă...” de la Laude a Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian – gl. al 4-lea.)*

Troparul Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Roma: Sfinţilor cei fără de arginţi şi de minuni făcătorilor, cercetaţi neputinţele noastre şi ca unii care în dar aţi luat, în dar daţi-ne nouă.

Condacul Sfinţilor mucenici doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Roma: Cei ce aţi primit harul tămăduirilor, daţi sănătate celor ce sunt întru nevoi, mărităilor, doctori care sunteţi făcători de minuni şi cu cercetarea voastră, surpaţi semeţiile vrăjmaşilor, tămăduind lumea cu minunile.

Basilica Sfinţilor Cosma şi Damian

Construită la începutul secolului al VI-lea, Basilica Sfinţilor Cosma şi Damian este cea mai veche biserică din Forumul Imperial din Roma. Aceasta este ridicată alături de un antic templu roman (aceast templu se vede încă, protejat fiind de către un perete de sticlă) şi păstrează încă fragmente de mozaic timpuriu creştin în absidă.

Sfinţii Cosma şi Damian - sfinţii care au sfinţit Forumul Imperial

Basilica Sfinţilor Cosma şi Damian este prima biserică ridicată în forumul roman. În anul 527, papa Felix al IV-lea (526-530) a "convertit" absida unei hale rectangulare din Forumul Păcii în biserică prin simpla adăugare a unui mozaic pe toată suprafaţa acesteia - pe lângă mozaic, papa Felix a mai adăugat încăperii doar unele corpuri de mobilă. Mozaicul se păstrează încă şi astăzi.

Cu toate că învăţătura creştină era recunoscută ca religie oficială a Imperiului Roman încă din secolul al IV-lea, poziţionarea unei bisericuţe în Forumul Imperial a marcat un punct de cotitură deosebit de important pentru Biserică: puterea şi bunăstarea Bisericii a ajuns în sfârşit la posibilitatea de a lua în stăpânire ceea ce, mai înainte, era inima ritualurilor păgâne din Roma antică - Forumul Imperial.

Hala rectangulară care a fost transformată în biserică datează din secolul al IV-lea. Scopul iniţial al acestei hale rămâne încă necunoscut istoricilor. S-au ridicat totuşi unele păreri conform cărora, sala a fost ridicată pe post de bibliotecă centrală a oraşului sau pe post de sală de audienţă pentru prefectul Romei. Această hală a fost ataşată unui templu rotund identificat cu "Templul lui Jupiter Stator", care datează încă din secolul al III-lea i Hr.

Noua biserică a fost închinată Sfinţilor Cosma şi Damian. Aceştia sunt doi martiri ai secolului al III-lea, fraţi gemeni şi doctori fără de arginţi (numiţi aşa datorită binefacerilor pentru care nu luau nici un ban de la cei aflaţi în suferinţe).

Cultul acestor doi sfinţi martiri s-a extins cu repeziciune încă din secolul al V-lea. Conform tradiţiei, aflăm că s-a vehiculat şi credinţa că dacă o persoană bolnavă doarme în biserica acestora va primi un vis ce îi va conduce spre un leac al bolii de

care suferea (această practică aduce aminte de Asklepeion din religia grecească clasică).

Spre sfârşitul secolului al VIII-lea, papa Hadrian I a restaurat în întregime Basilica Sfinţilor Cosma şi Damian, adăugându-i acesteia şi o "diaconie" - adică o fundaţie caritabilă. Tot Hadrian a pus la dispoziţia Bisericii Sfinţilor Cosma şi Damian şi pământurile, podgoriile şi grădinile de care aceasta avea nevoie pentru a se îngriji de pelerinii şi săracii ce ajungeau să îi calce pragul.

În anul 1512, biserica a fost dăruită, spre purtarea de grijă, monahilor franciscani. Reprezentări ale unor sfinţi franciscani au fost adăugate acesteia în secolul al XVII-lea. Astăzi, biserica este îngrijită şi rânduită de către monahi ai celui de-al Treilea Ordin al Sfântului Francisc.

În anul 1632, biserica a fost supusă unor mari schimbări, în jurul ei lucrările de construcţie fiind într-o continuă mişcare. Toate acestea au avut loc sub purtarea de grijă a papei Urban al VII-lea. Cu această ocazie, podeaua a fost ridicată cu 7 metri deasupra vechiului ei nivel - aceasta datorită apei care se infiltra în interior din solul umed din jurul clădirii.

Ca urmare a acestei schimbări arhitecturale, mozaicurile din partea de jos a absidei s-au pierdut. O altă urmare a acestei schimbări este apariţia a două biserici -

Biserica de Jos şi Biserica de Sus, cea de Jos ajungând să fie folosită pe post de criptă.

Sfinţii Cosma şi Damian - localizarea basilicii

Biserica Sfinţilor Cosma şi Damian se află pe una dintre străzile principale ale Romei. La aceasta se ajunge printr-o intrare din Strada Forului Imperial (Via dei Fori Imperiali), un drum principal al oraşului, care desparte Forumul civil de Forumul Imperial şi care duce la monumentalul Coloseum. Pereţii laterali ai bisericii sunt tot cei originali, ridicaţi în secolul al IV-lea, însă aceştia nu sunt vizibili din cauza clădirilor înconjurătoare care îi împresoară.

Din Forum se poate observa bine Templul rotund al lui Jupiter Stator (secolul III i. Hr.) alături de uşile originale de bronz ale acestuia (secolul III d. Hr.). Cheia originală a acestora încă le încuie şi le descuie, însă pelerinii nu au acces în interiorul templului. Interiorul templului poate fi văzut doar prin peretele de sticlă din biserica de Sus, care îl înfăţişează pe acesta vizitatorilor.

Sfinţii Cosma şi Damian - minunatele mozaicuri antice creştine

Mozaicul aparţinând secolului al VI-lea, aflat în absida centrală, este de factură bizantină şi este foarte renumit printre cele de acest gen. Acest mozaic a fost folosit ca sursă de inspiraţie pentru multe dintre mozaicurile ulterioare lui. Acesta înfăţişează Parusia - Venirea lui Hristos pe norii cerului cu mare putere şi slavă (Matei 24, 30).

Modalitatea în care este reprezentat Hristos este mai degrabă de factură latină decât bizantină, în pofida puternicelor influenţe bizantine vizibile în această lucrare. Mozaicul ni-l înfăţişează pe Hristos şezând pe nori roşiatici (reprezentând zorile Zilei), îmbrăcat într-o haină aurie însemnată cu monogramă I. În mâna stângă, El ţine Sfânta Evanghelie.

În partea dreaptă a lui Hristos (stânga noastră) Sfântul Pavel îl aduce pe unul dintre cei doi fraţi martiri. Sfântul doctor fără de arginţi ţine în mână o coroană de martir. Tot în partea stângă, mai în spate se află papa Felix al IV-lea (526-30), care îi oferă lui Hristos modelul bisericii pe care a ridicat-o aici. Papa Grigorie al XIII-lea

(1572-85), mai târziu, a pictat peste acesta imaginea lui Grigorie cel Mare (590-604), însă imaginea originală cu papa Felix a fost reconstruită în secolul al XVII-lea.

În partea stângă a lui Hristos (dreapta noastră) se află Sfântul apostol Petru, care îl aduce lui Hristos pe cel de-al doilea frate geamăn şi martir. Cosmas şi Damian, fraţii martiri, sunt reprezentaţi identic după tradiţia care zice că aceştia erau gemeni. Şi aici, fratele ţine în mână o coroană de martir, peste braţ având o cutiuţă chirurgicală roşie. În planul secund se află Sfântul Theodor, care, de asemenea, poartă o coroană de martir.

Aceştia sunt reprezentaţi călcând pe ape aurii care reprezintă râul Iordan, după cum aflăm şi din inscripţia de la picioarele lor - IORDANES. În dreapta şi stânga sfinţilor se află câte un palmier, în partea stângă apărând şi o Pasăre Phoenix - simbol al Învierii.

În registrul inferior se află Mielul lui Dumnezeu cu un halou argintiu, înconjurat de 12 oi care îi simbolizează pe cei 12 Apostoli. Mielul lui Dumnezeu se află pe un deal străjuit la dreapta de Betleem iar la stânga de Ierusalim, apoi de cele patru râuri ale Raiului, numite cu inscripţiile: GION, PISON, TIGRIS, EVFRATA. Acestea curg din dealul aflat sub picioarele Mielului.

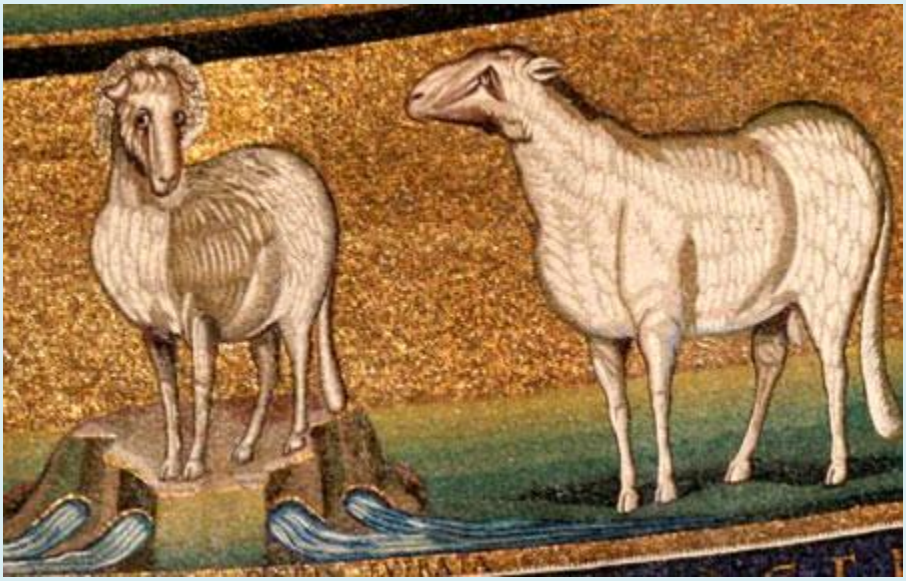

Sub acest registru se află inscripţia cu statut de pisanie în care se dă slavă lui Dumnezeu pentru ridicarea acestei biserici şi în care papa Felix cere mântuirea în schimbui jertfei aduse prin înfiinţarea acestui locaş de cult.

Mozaicul triumfal aparţine tot secolului al VI-lea, însă multe dintre celelalte au fost completate în vremea papei Sergius I (692-701). Imaginile simbolice ale acestora sunt bazate pe capitolele 4 şi 5 din Cartea Apocalipsei. Ele acoperă două dintre ferestrele originale ale halei secolului al IV-lea. În centrul acestora din urmă, Mielul lui Dumnezeu este aşezat peste un tron de slavă, sub El având Crucea, iar deasupra Sulul cu Şapte Peceţi al Apocalipsei.

Mielul este flancat de şapte sfeştnice de aur şi de patru îngeri. În partea stângă se afla un om înaripat care îl reprezintă pe Sfântul Apostol şi Evanghelist Matei, în partea sa dreaptă apărând Vulturul Sfântului Evanghelist Ioan. La baza acestui arc de mozaic se află braţele celor 24 de Bătrâni care susţin tronul şi care poartă coroane. Mozaicurile reprezentând baza acestora şi ceilalţi doi evanghelişti au fost pierdute în crusul unei restaurări din secolul al XVII-lea.

Sub acest mozaic se află o serie de sfinţi franciscani, bărbaţii fiind aşezaţi în partea stângă iar femeile în partea dreaptă. Acest mozaic a fost adăugat în jurul anului 1635, imediat după o masivă restaurare. O curiozitate a acestuia o reprezintă prezenţa Sfintei Bridget a Suediei, care este reprezentată în haine franciscane. Acest lucru se datorează unei neînţelegeri în urma căreia, hainele ei de văduvă au fost înlocuite în incinta unui loc franciscan.

Restul interiorului Bisericii Sfinţilor Cosma şi Damian este decorat cu picturi, printre acestea găsindu-se şi o frescă aparţinând secolului al XIII-lea. Tavanul a fost pictat în anul 1632 de către maestrul Marco Montagna.

Altarul central, realizat de către artistul Domenico Castelli, în jurul anului 1637, este un bun exemplu de artă barocă. Acesta încadrează o icoană bizantină a Maicii Domnului aparţinând secolului al XII-lea.

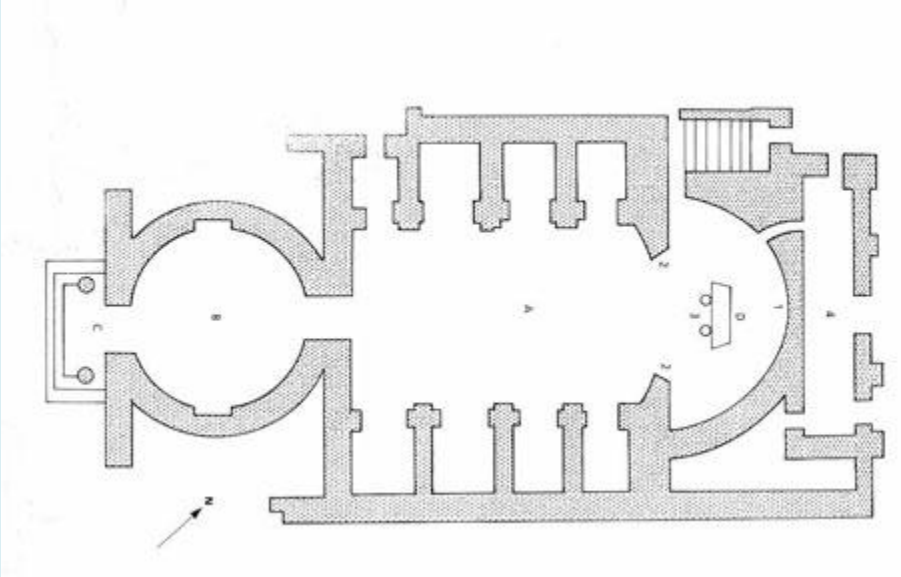

Moaştele Sfinţilor Cosma şi Damian se păstrează într-o criptă aflată sub podeaua bisericii. Acestea sunt cinstite de mulţimea creştinilor, mulţi dintre bolnavi găsindu-şi aici tămăduirea.

Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian din Arabia (17 octombrie)

Ceea ce i-a deosebit de ceilalţi doctori ai vremurilor lor şi a celor mai de pe urmă, a fost, dragostea cu care ajutau şi vindecau neputinţele semenilor lor, neaşteptând nimic material în schimbul tămăduirilor pe care le făceau. De aceea biserica noastră derept măritoare i-a numit "doctori fără de arginţi" .

Sinaxar - Sfinţii mucenici şi buni fraţi, fără de arginţi, Cosma şi Damian, Leontie, Antim şi Evprepie (Euprepie)

Tot în această zi (17 octombrie) Sfinţii mucenici şi buni fraţi, fără de arginţi, Cosma şi Damian, Leontie, Antim şi Evprepie (Euprepie).

Trei sunt perechile sfinţilor fără de arginţi Cosma şi Damian ce se numesc tot cu acest nume şi lucrează meşteşugul doctoricesc, având numele fără de arginţi.

- ✓ *Unii au fost fiii Teodotei, o femeie bună şi credincioasă, care a răposat cu pace şi a fost îngropată în locul ce se cheamă Fereman.*
- ✓ *Alţii se aflau în Roma, având dascăl viclean. Acesta suindu-i cu înşelăciune într-un munte, ca să culeagă ierburi, i-a ucis cu pietre.*
- ✓ *Iar alţii sunt aceştia, a căror pomenire o facem, care au fost din Arabia, foarte învăţaţi la meşteşugul doctoricesc şi umblau prin toate cetăţile şi oraşele, tămăduind bolnavii, neluând plata şi cu prilejul meşteşugului propovăduiau pe Hristos.*

Iar în zilele lui Diocleţian şi Maximian, au mers la Eghea cetatea Lisiei şi stând înaintea guvernatorului Lisiei şi bătându-i fără de milă i-au aruncat în adâncul mării şi cu vrerea lui Dumnezeu aflându-se pe uscat, şi prinzându-i iarăşi, i-au aruncat într-un cuptor ars şi păziţi fiind nevătămaţi, i-au răstignit pe cruce. După aceasta li s-au tăiat capetele acestor fericiţi cinci fraţi.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor mucenici Cosma şi Damian, doctorii fără de arginţi

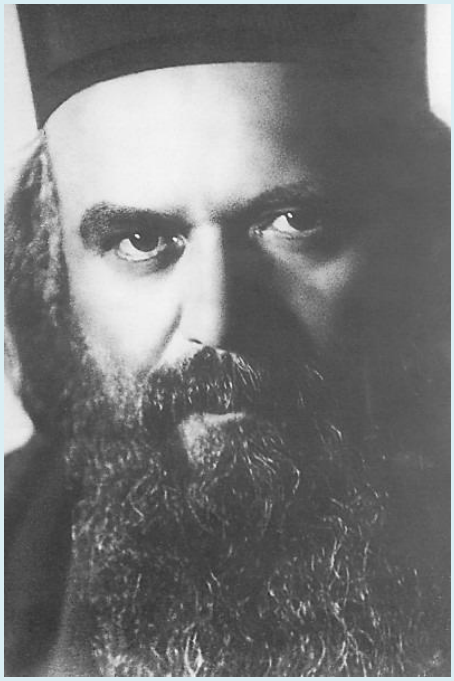

Există trei sfinte perechi de sfinţi doctori, toate trei alcătuite din Sfinţi cu numele Cosma şi Damian.

Primii Cosma şi Damian s-au săvârşit cu pace la întâi noiembrie, cei din al doilea rând au fost omorâţi cu pietre la Roma la întâi iulie, iar cei din al treilea au fost din Arabia.

Despre aceştia din urmă ne este nouă acuma vorbirea. Ei erau de profesie medici, iar când au primit Sfântul Botez întru ortodoxa credinţă creştină ei nu au mai vindecat bolnavi decât în Numele lui Hristos Iisus.

Ei s-au făcut vestiţi pentru vindecările lor prea minunate şi dincolo de orice nădejde.

Pentru aceasta îndrăciţii păgâni i-au prins şi i-au târât înaintea guvernatorului Lysias din cetatea Aegea.

Cum nici unul dintre aceşti sfinţi fraţi [şi după trup] nu au voit să se lepede de Hristos, ei au fost aruncaţi cu pietre de gât în mare, apoi aruncaţi în foc, dar

Domnul Cel Atotputernic i-a mântuit din amândouă primejdiile, îngerul Domnului a venit la ei şi i-a mântuit.

Guvernatorul păgân a atribuit minunea aceasta aşa-zisei lor puteri vrăjitoreşti, însă ei i-au zis: „Noi vrăjitoria nu o cunoaştem, nici avem nevoie de ea. Noi puterea lui Hristos o avem, care ne mântuieşte pe noi şi pe toţi cei care cheamă Preasfânt Numele Lui."

Păgânii i-au lovit cu pietre, însă pietrele fugeau de la ei; ei au tras în mucenici cu săgeţi, dar săgeţile se îndoiau, neputându-le face nici un rău; la urmă lor li s-au tăiat capetele cu sabia, împreună cu dânşii au mai luat mucenicia şi Sfinţii Leontie, Antim şi Eutropie, încununându-se şi ei cu cununile negrăitei slave.

Ei cu toţii au luat mucenicia în vremea lui Diocleţian şi Maximian. La sfintele lor moaşte s-au lucrat multe minuni, aşa precum şi în timpul vieţii lor ei înşişi au făcut.

Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian din Asia Mică (1 noiembrie) (protectorii căsniciilor creştine şi păzitorii armoniei în familie)

Sfinţii doctori fără de argint Cosma şi Damian din Asia mică, protectorii căsniciilor creştine şi păzitorii armoniei în familie (1 noiembrie):

https://www.academia.edu/44653205/Sfin%C5%A3ii_doctori_f%C4%83r%C4%83_de_argint_Cosma_%C5%9Fi_Damian_din_Asia_mic%C4%83_protectorii_c%C4%83sniciilor_cre%C5%9Ftine_%C5%9Fi_p%C4%83zitorii_armoniei_%C3%AEn_familie_1_noiembrie_

https://archive.org/details/sfintii-doctori-fara-de-argint-cosma-si

https://www.slideshare.net/steaemy1/sfinii-doctori-fr-de-argint-cosma-i-damian-din-asia-mic-protectorii-csniciilor-cretine-i-pzitorii-armoniei-n-familie-1-noiembrie

***

Canon de rugăciune către Sfinţii doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia (1)

Troparul Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia, glasul al 8-lea: Sfinţilor cei fără de arginţi şi de minuni făcători, cercetaţi neputinţele noastre; în dar aţi luat, în dar daţi-ne nouă.

Troparul Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia, glasul 1: Doctorii cei înţelepţi ai lumii, de la Dumnezeu luând compătimirea, rugaţi-vă şi acum pentru noi cei ce strigăm: Doamne, mântuieşte poporul şi ţara aceasta şi slobozeşte sufletele noastre de cumplitele primejdii, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm toate popoarele Celui ce a mântuit pe Israel din robia cea amară a lui Faraon şi cu picioare neudate prin adâncul mării l-a povăţuit, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Din harul Treimii Celei Stăpânitoare, doimea cea minunată şi cinstită luminată fiind, tuturor celor ce vin cu credinţă, tămăduiri le dă pururea izvorând.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

În taină învăţaţi fiind cuvintelor celor de viaţă purtătoare, ca nişte luminători în lume aţi strălucit, negura patimilor lesne alungând-o, cu căldura credinţei, prea fericiţilor.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Legii Mântuitorului plecându-se, toată dulceaţa patimii trupeşti au lepădat şi cu faptele bune sufletele mai strălucit luminându-şi în lume au strălucit cei vrednici de minuni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce în pântecele tău S-a sălăşluit, Maica lui Dumnezeu, în tot omul negrăit S-a îmbrăcat, Fiul Cel ce a strălucit din Tatăl fără de ani, Dumnezeu Cel Prea înalt, Aceluia să-I cântăm, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-mă pe mine, Hristoase, pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale şi mă luminează cu lumina feţei Tale că nu este sfânt, fără numai Tu, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe izvoarele cele de tămăduiri şi curgerile dumnezeieştilor daruri, pe locaşurile cele prea strălucite ale luminii celei fără materie, toţi după vrednicie să-i lăudăm.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca cei ce vindecaţi patimile sufletelor şi ale trupurilor şi neputinţele celor ce vin la voi, cu osârdie acum, prea cinstiţilor, ca nişte făcători de bine le vindecaţi.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Împodobiţi fiind cu fapte bune roditoare, toată dulceaţa vieţii cea stricăcioasă lămurit aţi lepădat-o, privind neîncetat spre frumuseţea lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În chipul nostru cel mai înainte neînchipuit S-a arătat, Născătoare de Dumnezeu, împreunându-Se Dumnezeirea cu Trup în pântecele tău cel Preasfânt, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cunoscut-am, Atotputernice, iconomia Ta şi cu frică Te-am prea slăvit pe Tine, Mântuitorule.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Zicerii dumnezeieşti luminat urmând, nici străluciri de aur, nici argint, dumnezeieştilor, nu aţi agonisit.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind cu dumnezeieşti minuni, cei fără de arginţi, tuturor le faceţi bine, har dăruindu-le.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Doctori înţelepţi v-aţi arătat la durerile patimilor, mâini fără răutate întinzând.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să se pălmuiască acum feţele celor ce nu te mărturisesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Preacurată Stăpâna noastră.

Cântarea a 5-a

Irmos: De noapte mânecând Te lăudăm pe Tine, Hristoase, Cel ce eşti împreună fără de început cu Tatăl şi Mântuitorul sufletelor noastre, pace lumii dăruieşte, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte izvoare de Dumnezeu pornite, izvorâţi credincioşilor apele facerii de bine, tămăduind bolile sufletului şi ale trupului, măriţilor cei fără de arginţi.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Izvorul harului deschizându-l tuturor, cinstiţilor cei fără de arginţi, bună întărire împărţiţi celor ce cu credinţă şi cu dragoste acum aleargă la voi.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stelele cele prea luminoase şi prea înţelepte, care pământul în chip l-au făcut cer, cu urmarea strălucirii îngereşti, neîncetat ne luminează pe noi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mai înaltă te-ai arătat, pe Făcătorul tuturor Cel împreună fără de început cu Tatăl zămislind, Maică Fecioară şi născând lumii pe Mântuitorul şi Domnul.

Cântarea a 6-a

Irmos: Pe prooroc l-ai mântuit din chit, Iubitorule de oameni şi pe mine Te rog scoate-mă din adâncul păcatelor.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tămăduitorii cei spre mântuire, pe făcătorii de bine cei de Dumnezeu înţelepţiţi, pe dumnezeieştii Cosma şi Damian, cu osârdie să-i cinstim.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Curăţia păzind şi cu mintea împodobindu-se dumnezeieştii Cosma şi Damian, împreună cu Hristos se bucură acum.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu un gând vieţuind, cu un suflet pustnicind, împreună vi s-a încredinţat a ne da nouă tămăduiri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Lumina cea neapropiată ai născut-o cu trup, Preacurată, Care luminează lumea toată cu razele dumnezeirii.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Har de tămăduiri luând, întindeţi sănătate celor ce sunt în nevoi, măriţi doctori făcători de minuni, dar cu cercetarea lor de către voi, cutezările vrăjmaşilor le-aţi potolit, lumea tămăduind cu minunile.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine Născătoare de Dumnezeu, cuptor înţelegător te cunoaştem noi credincioşii că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt şi pe mine, tot omul, în pântecele tău m-a înnoit, Dumnezeul părinţilor cel lăudat şi Prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Toţi v-aţi arătat ai lui Dumnezeu, cu dumnezeiască înţelepţire, toţi larg încăpători pentru Dumnezeu, că lumea toată pentru Dumnezeu aţi lăsat, urmând urmelor Mântuitorului, prea măriţilor, cu dumnezeiască cuviinţă, pe Dumnezeul părinţilor noştri cinstind.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Doctori prea aleşi, vindecaţi mai presus de fire toate rănile celor neputincioşi, cu meşteşugirile cele de Taină ale doctoriei, scoateţi leacuri de mântuire din vistieriile cele dumnezeieşti şi lăudaţi pe Dumnezeu Cel Prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cununa Împărăţiei Tale, Stăpâne şi cu stemă luminată ai împodobit cu bună cuviinţă, pe cei ce au iubit strălucirea cea nemăsurată a frumuseţii Tale, Hristoase iar credincioşilor pe aceştia i-ai arătat făcători de bine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Răsăritul Cel de sus arătându-se pe pământ, te-ai arătat, Preacurată, întru totul cuviincioasă şi cu totul luminoasă, luminând lumea cu raze de curăţie şi trimiţând întotdeauna credincioşilor luciri de minuni.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptor tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credinţe, mai curat decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Morţi fiind pentru cele frumoase ale lumii acesteia şi boala iubirii de arginţi tăind-o, aţi fost numiţi, înţelepţilor, fără de arginţi, de către toţi cei ce strigă: toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

V-aţi făcut învederat părtaşi ai Vieţii celei veşnice, că cele frumoase ale vieţii celei stricăcioase le-aţi lăsat, cu un glas strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stăpâne Hristoase, mântuieşte pe toţi de neputinţele cele cumplite, pentru rugăciunile celor fără de arginţi şi îi învredniceşte pururea ca într-un glas să strige către Tine: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucurându-ne toţi credincioşii şi cu har întărindu-ne, cei ce suntem mântuiţi prin Cel Născut al tău, Maică Fecioară, neîncetat strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine făclia cea luminoasă şi Maica lui Dumnezeu, mărirea cea prea strălucită şi mai înaltă decât toate făpturile, cu cântări te mărim.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Neîncetat să fericim cu cântări doimea cea înţeleaptă, care străluceşte raza Luminii celei înţelegătoare şi dă luminare tuturor.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărind sănătatea sufletească a credincioşilor, vindecaţi şi patimile trupului cele încredinţate puterii voastre, ca nişte izbăvitori pentru aceasta şi sunteţi pururea lăudaţi după vrednicie de toţi credincioşii.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminătorii cei de Dumnezeu luminaţi duhovniceşte luminează cerul cinstitei Biserici, strălucind acum cu revărsarea luminii.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Umplându-se de cinstita Treime, doimea cea de Dumnezeu chemată varsă tuturor, celor ce cu dragoste o fericim, daruri de vindecări.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine norul luminii şi chivot sfânt, uşa cea cu totul luminată a Soarelui celui Înţelegător, ca pe ceea ce eşti Născătoare de Dumnezeu, cu cântări te mărim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Din cer luând de la Hristos darul tămăduirilor cu strălucire, toate patimile vindecaţi întotdeauna, că întru voi s-a arătat harul Duhului, lucrând puterea Dumnezeieştilor tămăduiri pentru aceasta şi bogăţia bunătăţilor celor nestricăcioase prin credinţă aţi dobândit, cu gând neprimitor de argint, de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Dătători de tămăduiri, făcători de minuni şi sfeşnice purtătoare de Lumina luminilor, tuturor v-aţi arătat cu harul Duhului că văpaia patimilor cu credinţa răcorindo, gândul credincioşilor în ea încălziţi, pentru aceasta, doctorie de suflete câştigând Dumnezeiască Biserica voastră, la ea scăpăm, de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Împărăteasa, Maica Ziditorului tuturor, veniţi toţi credincioşii cu glasuri să o mărim şi lăudând-o, să strigăm: Ceea ce eşti pricina bucuriei, Fecioară cu totul lăudată, pe cei ce te cinstesc pe tine miluieşte-i şi-i acoperă cu rugăciunile tale că ai, ca o Maică a lui Dumnezeu, îndrăznire a te milostivi şi a da vindecare de boli, pentru aceasta strigăm către tine: roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu să dăruiască iertare robilor tăi, celor ce cu cuviinţă se închină Preacuratei naşterii tale.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mieluşelul şi Păstorul, pe Cruce dacă L-a văzut spânzurat cea curată, la cele dinlăuntru se rupea ca o Maică, grăind: vai mie, Lumina lumii, Dumnezeul meu şi Domnul; pentru ce suferi acestea de bunăvoie acum, vrând pe toţi pământenii să-i mântuieşti şi la Dumnezeiasca Viaţă să-i muţi, stricat fiind Chipul Tău? Slăvesc Patimile Tale, Cel ce eşti fără de răutate, Doamne. Că după îndelungă răbdare ai suferit, pentru milostivirea îndurărilor, durerile tuturor cu rănile Tale vindecându-le.

Canon de rugăciune către Sfinţii doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia (2)

Troparul Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia, glasul al 8-lea: Sfinţilor cei fără de arginţi şi de minuni făcători, cercetaţi neputinţele noastre; în dar aţi luat, în dar daţi-ne nouă.

Troparul Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia, glasul 1: Doctorii cei înţelepţi ai lumii, de la Dumnezeu luând compătimirea, rugaţi-vă şi acum pentru noi cei ce strigăm: Doamne, mântuieşte poporul şi ţara aceasta şi slobozeşte sufletele noastre de cumplitele primejdii, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

Cântarea 1

Irmos: Pe voievozii cei tari, pe cele trei părţi ale sufletului, Cel ce Te-ai născut din Fecioară întru adâncul nepătimirii, Te rog, îneacă-i. Pentru ca Ţie, ca într-o alăută în omorârea trupului, să-Ţi cânt cântare de biruinţă.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Însoţire în chipul luminii a înţelepţilor celor fără de arginţi, Treimii Celei Cinstite, cu toţi cei aleşi stând înainte, roagă-te să se lumineze cei ce săvârşesc pomenirea ta cea de lumină purtătoare, cu dumnezeieştile străluciri ale Duhului.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu minte mai înaltă decât cei materialnici arătându-vă, strălucirile cele fără materie ale Duhului aţi luat, înţelepţilor sfinţi, pentru aceasta, întunericul bolilor dezlegaţi întotdeauna cu Dumnezeieştile cercetări, cei ce sunteţi fără de arginţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Neadormitul ochi al sufletului agonisindu-vă, spre împlinirea dumnezeieştilor porunci ale lui Dumnezeu, pe cei ce dorm în neputinţe, măriţilor spre bunătate îi deşteptaţi cu harul milostivirilor, de Dumnezeu purtători cei fără de arginţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Mântuitorul şi Dumnezeu, din curat sângele tău, Curată, L-ai Întrupat, Cel ce ne-a arătat nouă doctori patimilor noastre, Preacurată, izbăvitori şi calzi folositori în Duhul, pe cinstiţii cei fără de arginţi.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune...

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Locaşul vostru cel dumnezeiesc, izvorând cu sfinţenie mir cu bun miros de tămăduiri prin ploile Duhului, patimile cele rău mirositoare le spală întotdeauna.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

În locaşurile cele Cereşti sălăşluindu-vă întotdeauna, cortul vostru îl arătaţi pururea izvor de tămăduiri, sfinţilor, cu harul Celui Atotputernic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Patimile trupului cu zăbala înfrânării înfrânându-le, aţi luat Razele Duhului cele foarte prisositoare, pentru aceasta aţi îmbogăţit lumea cu vindecările.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai frumoasă între femei pe tine Dumnezeu te-a ales şi din tine trupeşte, Curată, a Se naşte bine a voit, Cel ce Se odihneşte între Sfinţii Săi.

Irmosul: Nu întru înţelepciune, în putere şi în bogăţie ne lăudăm ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea Ipostatică, Hristoase, ă nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în mărire pe Scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce cântă: Slavă Hristoase, puterii Tale.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu lucrări purtătoare de viaţă şi dând şi de la voi totul, patimile cele de moarte aducătoare oamenilor le vindecaţi, cei ce sunteţi stâlpi luminoşi, turnuri neclătinate, dumnezeieşti viţe ale Viei celei adevărate.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sânii Bisericii, care varsă lapte de tămăduiri, luminaţii cei fără de arginţi, cei ce hrănesc pe toţi cu dumnezeieşti mâncăruri, să fie lăudaţi cu cântări de bucurie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tămăduire s-a arătat locaşul vostru, sfinţilor; celor viforâţi liman neviforât şi de mântuire, la care alergând toţi, luăm linişte şi izbăvire de cele rele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Învredniceşte-ne, Fecioară, de milostivirea ce este întru tine, ceea ce ai născut pe Cuvântul unul cu adevărat Cel Prea îndurat; Cel ce pe sfinţi milostivi tămăduitori i-a arătat şi de minuni făcători marginilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeieştile străluciri lămuriţi fiind luminaţi, toată lumea aţi înconjurat, pe toţi oamenii luminând, întunericul patimilor alungând, pe demoni scoţând, de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca doi luminători luminaţi pământul, fiind mişcaţi de Duhul, purtătorilor de Dumnezeu, toată făptura înconjurând şi pe cei din patul durerilor cercetând şi din nevoi ridicând.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Celor bolnavi vindecare, dând tămăduire de patimi fără de argint, tuturor v-aţi arătat mari folositori, tuturor ajutători după Dumnezeu, tuturor sprijinitori de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Înţelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatică ai născut, Preacurată Fecioară de Dumnezeu Născătoare, ceea ce pe sfinţi prea înţelepţi i-ai arătat, prin care întărârtarea celui înţelept în răutate a căzut şi meşteşugirile lui cele cumplite.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu cu meşteşug omenesc, ci cu dumnezeiescul har curăţiţi bolile oamenilor, măriţilor pentru aceasta, după datorie lăudându-vă, pe voi vă fericim.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dragostea către Hristos, de Dumnezeu purtătorilor, fiind legaţi, toată răutatea demonilor o dezlegaţi cu dumnezeiescul har, pentru aceasta săvârşim pomenirea voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca cei ce sunteţi odraslele Viei celei dumnezeieşti, izvorând vin de tămăduiri nouă celor ce suntem întru mâhnirea bolilor, de veselie ne umpleţi pe noi, voi cei fără de arginţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Locaş curat te-a lucrat pe tine, Stăpână curată, Cuvântul Cel Preacurat, pe acest dumnezeiesc locaş, cei ce tămăduiesc fără de arginţi îl măresc pururea, cu semne şi cu minuni.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, strigă către Tine Biserica, de sângele demonilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Har de tămăduiri luând, întindeţi sănătate celor ce sunt în nevoi, măriţi doctori făcători de minuni, dar cu cercetarea lor de către voi, cutezările vrăjmaşilor le-aţi potolit, lumea tămăduind cu minunile.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul din Babilon, tinerii lui Avraam, fiind aprinşi de dorul dreptei credinţe mai mult decât de văpaia focului, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Deschizând sfinţii izvorul cel de Dumnezeu dat, tuturor izvorăsc râuri de curate tămăduiri, spălând întinăciunile patimilor şi răutatea cea pierzătoare a demonilor.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Doimea cea vrednică de laudă a celor fără de arginţi ai Tăi, întărită fiind cu harul cel întăritor al Duhului, sănătate celor neputincioşi întotdeauna dăruieşte, Cuvântule al lui Dumnezeu, Înţelepciunea şi Puterea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Singur eşti Sfânt, Cel ce prea măreşti pe sfinţii Tăi, că printr-înşii scapi lumea de primejdii şi luminezi pe cei ce strigă: Binecuvântat eşti în Biserica Slavei Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Toiag din rădăcina lui Iesei ai răsărit Marie, ceea ce ai odrăslit floare pe Hristos, Cel ce a împodobit ca şi cu nişte flori cu minunile pe slujitorii Săi, cei fără de arginţi.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Goi de toată răutatea vrăjmaşului v-aţi arătat, sfinţilor, prin Dumnezeiescul Duh, făcându-vă îmbrăcăminte de mântuire şi haină de iertare şi de cele rele schimbare nouă, celor ce strigăm: toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin credinţă făcându-vă fii ai lui Dumnezeu, Sfinţilor Damian şi Cosma, acum aţi aflat părintească moştenire şi cereasca desfătare şi cu adevărat luminată lucrarea minunilor şi strigaţi: toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu picăturile voastre cele de Dumnezeu lucrătoare, întinăciunea noastră cea sufletească o spălaţi şi îndepărtaţi bolile cele cu durere, sfinţilor, împrăştiind pornirile demonilor, ca nişte ocrotitori şi ca nişte tămăduitori ai noştri prea milostivi.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Ca nişte crini, ca nişte flori înţelegătoare, ca nişte trandafiri cu Duhul împodobiţi, v-aţi arătat nouă, sfinţilor, dând bună mireasmă din voi şi depărtând mirosul greu al patimilor de la cei ce strigă: toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Omorâtu-s-a moartea întru tine, că ai născut, Preacurată, Viaţa cea Ipostatică, pe Hristos Domnul, Cel Ce a arătat ocrotitori vieţii noastre pe tămăduitorii cei fără de arginţi, care strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel în groapă, gurile leilor cele deschise le-a încuiat, iar tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă au stins puterea focului, încingându-se cu fapta bună şi strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva prin boala neascultării...

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată acum ce este bun, sau ce este plăcut, precum este scris, fără numai a locui fraţii într-un gând, în locuri luminoase în locaşurile Cereşti, în Slava cea neveştejită pe care acum după vrednicie îi fericim.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât este de mare această casă, împodobită fiind în toate zilele cu minuni, unde pururea venind voi, Sfinţilor Cosma şi Damian, cei ce sunteţi vrednici de minune, celor ce au nevoie le daţi sănătate, pentru aceasta după vrednicie vă fericim.

Stih: ***Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Astăzi împreună se bucură cu noi, fericiţilor, întru pomenirea voastră îngerii, dumnezeieştii apostoli, proorocii, cuvioşii şi toţi drepţii, cu care împreună cu bucurie sălăşluindu-vă, pentru lume rugaţi-vă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doime Dumnezeiască şi de lumină strălucitoare, cei fără de arginţi, purtători de Dumnezeu prea cinstiţi, cereţi iertare de greşeli, îndreptare vieţii şi scăpare de toate cele rele, pentru cei ce vă laudă pe voi întotdeauna.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Te-ai făcut locaş curat Luminii Celui ce toate le-a luminat şi pe sfinţi purtători de lumină i-a arătat, cei ce întunericul patimilor celor stricătoare de suflet acum l-au alungat cu Duhul, Preacurată, una mult lăudată.

Irmosul: Eva prin boala neascultării a adus blestem înlăuntru, iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece ai înflorit lumii binecuvântarea, pentru aceasta toţi te mărim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce

hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.
Din cer luând de la Hristos darul tămăduirilor cu strălucire, toate patimile vindecaţi întotdeauna, că întru voi s-a arătat harul Duhului, lucrând puterea dumnezeieştilor tămăduiri pentru aceasta şi bogăţia bunătăţilor celor nestricăcioase prin credinţă aţi dobândit, cu gând neprimitor de argint, de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Dătători de tămăduiri, făcători de minuni şi sfeşnice purtătoare de Lumina luminilor, tuturor v-aţi arătat cu harul Duhului că văpaia patimilor cu credinţa răcorind-o, gândul credincioşilor în ea încălziţi, pentru aceasta, doctorie de suflete câştigând dumnezeiască Biserica voastră, la ea scăpăm, de Dumnezeu purtătorilor cei fără de arginţi rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Împărăteasa, Maica Ziditorului tuturor, veniţi toţi credincioşii cu glasuri să o mărim şi lăudând-o, să strigăm: Ceea ce eşti pricina bucuriei, Fecioară cu totul lăudată, pe cei ce te cinstesc pe tine miluieşte-i şi-i acoperă cu rugăciunile tale că ai, ca o Maică a lui Dumnezeu, îndrăznire a te milostivi şi a da vindecare de boli, pentru aceasta strigăm către tine: roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu să dăruiască iertare robilor tăi, celor ce cu cuviinţă se închină Preacuratei naşterii tale.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mieluşelul şi Păstorul, pe Cruce dacă L-a văzut spânzurat cea curată, la cele dinlăuntru se rupea ca o Maică, grăind: vai mie, Lumina lumii, Dumnezeul meu şi Domnul; pentru ce suferi acestea de bunăvoie acum, vrând pe toţi pământenii să-i mântuieşti şi la Dumnezeiasca Viaţă să-i muţi, stricat fiind Chipul Tău? Slăvesc Patimile Tale, Cel ce eşti fără de răutate, Doamne. Că după îndelungă răbdare ai suferit, pentru milostivirea îndurărilor, durerile tuturor cu rănile Tale vindecându-le.

Imnografie

Troparul Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia: Sfinţilor cei fără de arginţi şi de minuni făcători, cercetaţi neputinţele noastre; în dar aţi luat, în dar daţi-ne nouă.

Troparul Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia: Doctorii cei înţelepţi ai lumii, de la Dumnezeu luând compătimirea, rugaţi-vă şi acum pentru noi cei ce strigăm: Doamne, mântuieşte poporul şi ţara aceasta şi slobozeşte sufletele noastre de cumplitele primejdii, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

Condacul Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian, din Asia: Har de tămăduiri luând, întindeţi sănătate celor ce sunt în nevoi, măriţi doctori făcători de minuni. Dar cu cercetarea lor de către voi, cutezările vrăjmaşilor le-aţi potolit, lumea tămăduind cu minunile.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi minunile Sfinţilor doctori fără de arginţi şi făcători de minuni Cosma şi Damian

Sfinţii Cosma şi Damian erau fraţi, de neam din Asia, având tată păgân şi mamă creştină, anume Teodotia. Aceasta, după moartea bărbatului ei, a trăit în văduvie, având vreme liberă şi fără piedici şi a slujit cu sârguinţă lui Hristos, închinându-şi toată viaţa lui Dumnezeu. Ea s-a făcut ca văduva aceea pe care o lăuda Apostolul, când zicea că văduva cea adevărată şi singură nădăjduieşte spre Dumnezeu şi petrece în rugăciuni şi în cereri, ziua şi noaptea.

Deci, precum vieţuia Teodotia, cu plăcere de Dumnezeu, aşa îi învăţa şi pe iubiţii săi fii, Cosma şi Damian, căci i-a hrănit cu buna învăţătură, în credinţa creştinească şi cu dulceaţa dumnezeieştii Scripturi, povăţuindu-i spre toată fapta bună. Iar ei, venind în vârstă desăvârşită, ***petrecând în legea Domnului şi deprinzându-se în viaţa cea fără de prihană, s-au făcut ca doi luminători, strălucind pe pământ cu faptele cele bune. Pentru aceasta au şi luat de la Dumnezeu darul tămăduirii, dând sănătate sufletelor şi trupurilor, vindecând tot felul de boli, tămăduind toate neputinţele şi izgonind duhurile cele viclene.***

Dar ajutau nu numai oamenilor, ci şi dobitoacelor şi nu primeau nimic pentru aceasta de la nimeni, căci toate acestea le făceau nu pentru avere, adică să se îmbogăţească cu aur şi cu argint, ci pentru Dumnezeu, ca să arate către El dragostea lor, prin dragostea cea către aproapele; nici nu doreau slava omenească prin aceste tămăduiri, ci slava lui Dumnezeu. ***Ei tămăduiau neputinţele pentru slava numelui Domnului lor, Care le-a dăruit puterea de a tămădui.*** Dar nu cu buruieni, ci cu numele Domnului izbăveau de boli, fără plată şi fără să aştepte mulţumire, împlinind porunca Celui ce a zis: În dar aţi luat, în dar să daţi. Pentru aceea au fost numiţi de cei credincioşi, doctori fără plată sau fără de arginţi. ***Astfel,***

petrecându-se viaţa lor cu bună credinţă, în pace s-au sfârşit. Şi nu numai în viaţa lor, ci şi după moarte s-au preamărit prin felurite minuni, pentru care se cinstesc de Biserică cu pomenirea cea de peste an, ca nişte calzi folositori şi doctori, apărători ai sufletelor şi trupurilor noastre.

Iar despre viaţa lor cea bună şi despre tămăduirea cea fără de plată, există o astfel de povestire:

O femeie oarecare, cu numele Paladia, zăcând pe patul durerii de mulţi ani şi neavând nici un ajutor de la doctori, a auzit de aceşti sfinţi că tămăduiesc toate bolile, şi a trimis la dânşii cu rugăminte ca să vină la ea, căci era aproape de moarte. Sfinţii, ascultând rugămintea, au mers în casa ei şi îndată femeia, după credinţa sa, a dobândit tămăduire, prin venirea la dânsa a Sfinţilor doctori şi s-a făcut sănătoasă, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce a dăruit robilor Săi un dar al tămăduirii ca acesta. Fiind mulţumită de acea milă a doctorilor, a vrut să-i răsplătească cu daruri. Dar aceştia n-au vrut să ia, că niciodată nu luaseră nimic de la nimeni, fiindcă nu vindeau darul pe care îl aveau de la Dumnezeu.

Deci, femeia a cugetat ca măcar pe unul dintr-înşii să-l silească prin rugăminte, să primească de la dânsa cât de puţină răsplată; şi, luând trei ouă, a venit în taină la Sfântul Damian, rugându-l să ia de la dânsa acele ouă în numele Sfintei Treimi. Iar Damian, auzind de numele lui Dumnezeu în Treime, a luat de la femeie acel mic dar, pentru jurământul ei cel mare, prin care l-a rugat.

Sfântul Cosma, înştiinţându-se de aceasta, s-a mâhnit foarte mult. Apoi, sosind mutarea din viaţă a Sfântului Cosma, acesta a poruncit, aproape de ieşirea sufletului din trup, să nu fie pus Damian lingă dânsul, când se va sfârşi, pentru că a călcat porunca Domnului şi a luat plată de la femeie pentru tămăduire. Deci, odihnindu-se în Domnul, Sfântul Cosma, după câtăva vreme a venit şi ceasul sfârşitului lui Damian, mutându-se din viaţa aceasta vremelnică la cea veşnică. Iar oamenii chibzuiau unde să-l îngroape, că ştiau porunca Sfântului Cosma şi nu îndrăzneau să pună pe Damian lângă fratele său. Şi fiind ei în nepricepere, a alergat îndată acolo o cămilă, care fusese mai înainte îndrăcită, şi pe care o tămăduiseră sfinţii. Aceea a grăit cu glas omenesc că, fără îndoială, să-l pună pe Damian aproape de Cosma, de vreme ce nu pentru plată a luat de la femeie acele trei ouă, ci pentru numele lui Dumnezeu. Şi aşa cinstitele lor moaşte au fost puse împreună, la locul numit Firaman.

***

Odinioară, un bărbat oarecare din acele locuri, în vremea secerişului, a ieşit să-şi secere holda şi, slăbit de arşiţa soarelui, a mers sub un stejar să se odihnească şi, culcându-se, a adormit greu. Ţinând gura deschisă, venind un şarpe, i-a intrat în gură şi în pântece. Apoi, deşteptându-se omul, nu ştia ce i se întâmplase şi, mergând în ţarină, a secerat până seara, apoi a venit la casa sa şi, după cină, s-a culcat. În timp ce se odihnea, şarpele a început a muşca cele dinlăuntrul lui. Iar el strigă de durere şi, deşteptându-se toţi şi alergând la dânsul, îl pipăiau şi nu pricepeau de unde vine acea durere. Iar el a strigat cu glas mare, zicând: "Sfinţilor doctori, Cosma şi Damian, ajutaţi-mă!" Şi îndată ce au sosit sfinţii, l-au adormit, încât şarpele să iasă pe aceeaşi cale pe unde a intrat. Dormind omul iarăşi cu gura deschisă, prin rugăciunile Sfinţilor Cosma şi Damian, cu puterea lui Dumnezeu au scos şarpele din om şi, ieşind acesta din gura lui, toţi cei care se aflau acolo s-au înspăimântat de acea minune înfricoşătoare. Apoi, ieşind şarpele, îndată s-a deşteptat omul acela şi s-a făcut sănătos desăvârşit, cu ajutorul sfinţilor celor fără de arginţi.

***

În acelaşi loc era un alt bărbat, pe nume Malh, ce locuia aproape de biserica Sfinţilor doctori Cosma şi Damian, care era în Firaman. Vrând el să plece la drum lung, a dus-o pe femeia sa la biserică şi i-a zis: "Iată, eu mă duc departe, iar pe tine te las în seama Sfinţilor Cosma şi Damian, spre pază; şezi în casa ta, până când îţi voi trimite semn de la mine, pe care îl vei cunoaşte că este al meu şi, când vă voi Dumnezeu, îţi voi trimite semnul acela şi te voi lua la mine". Malh, încredinţând sfinţilor pe femeia sa, a plecat la drum.

Trecând câteva zile, diavolul a luat chipul unui om cunoscut şi, venind la femeia lui Malh, i-a arătat un semn ca acela despre care zisese bărbatul ei. Diavolul arătându-i semnul, îi poruncea să meargă la bărbatul ei, zicând: "pe mine m-a trimis bărbatul tău ca să te duc la dânsul". Iar femeia a zis: "Semnul acesta îl cunosc, dar nu voi merge, că sunt încredinţată Sfinţilor fără de arginţi, Cosma şi Damian; iar dacă voieşti să merg cu tine la bărbatul meu, vino împreună cu mine în biserica sfinţilor şi jură-te mie, înaintea altarului, că nu-mi vei face nici un rău pe drum". Iar diavolul a făgăduit aşa; şi, mergând cu dânsa în biserică, înaintea altarului, s-a jurat, zicând: "Aşa mă jur pe puterea lui Cosma şi Damian, că nu-ţi voi face nici un rău pe drum, ci te voi duce la bărbatul tău".

Femeia, auzind jurământul, a crezut diavolului celui mincinos, care se arătase în chip de om cunoscut şi a pornit cu dânsul la drum. Iar înşelătorul, luând-o pe ea, a dus-o în loc pustiu şi neumblat voind să-i facă rău şi s-o omoare. Dar ea, văzându-se în cea mai de pe urmă nevoie, şi-a ridicat ochii la cer şi a strigăt din inimă

către Dumnezeu, zicând: "Dumnezeule, ajută-mi cu rugăciunile Sfinţilor Cosma şi Damian şi grăbeşte de mă izbăveşte din mâinile acestui ucigaş". Şi îndată s-au arătat grabnicii ajutători, Sfinţii cei fără de arginţi, Cosma şi Damian, strigând asupra diavolului. Iar el, văzându-i pe dânşii, a lăsat femeia şi a fugit şi, alergând la o râpă înaltă, a căzut în prăpastie şi a pierit.

Sfinţii, luând pe femeie, au dus-o la casa ei. Şi a zis femeia, închinându-se lor: "Mulţumesc vouă, stăpânii mei, că m-aţi izbăvit de groaznica pierzare; deci, rogu-vă, spuneţi-mi cine sunteţi, ca să ştiu cui să dau mulţumire până la sfârşitul vieţii mele". Iar ei au zis către dânsa: ***"Noi suntem Cosma şi Damian, robii lui Hristos, cărora te-a încredinţat bărbatul tău, când a plecat la drum; şi pentru aceea ne-am sârguit a grăbi spre ajutorul tău şi te-am izbăvit pe tine de diavol, cu darul lui Dumnezeu".***

Atunci femeia, auzind această, a căzut la pământ de frică şi de bucurie, iar ei s-au făcut nevăzuţi. Apoi femeia striga, lăudând şi mulţumind lui Dumnezeu şi slugilor lui, Sfinţilor Cosma şi Damian. Şi, cu lacrimi alergând la biserică, a căzut înaintea icoanei sfinţilor, spunând tuturor ceea ce se făcuse, cum şi-a făcut Domnul milă de dânsa, cu rugăciunile plăcuţilor Săi. Şi grăia în rugăciune cuvintele acestea: "Dumnezeul părinţilor noştri, al lui Avraam, al lui Isaac, al lui Iacov şi al seminţiei lor celei drepte, Care ai stins cuptorul cel cu foc celor trei tineri şi Care ai ajutat roabei tale Tecla, în privelişte, Îţi mulţumesc că şi pe mine, păcătoasa, m-ai izbăvit de lanţurile diavolului, prin plăcuţii Tăi, Cosma şi Damian. Mă închin Ţie, Care faci minuni mari şi preaslăvite şi Te măresc pe Tine, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, în veci. Amin".

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor şi făcătorilor de minuni fără de arginţi Cosma şi Damian, fiii Teodotei celei din Asia

În această lună (noiembrie) în ziua întâia, pomenirea Sfinţilor şi făcătorilor de minuni fără de arginţi Cosma şi Damian, fiii Teodotei celei din Asia.

Sfinţii făcători de minuni şi Doctori fără arginţi Cosma şi Damian împreună cu mama lor Teodota erau din Asia Mică (după unii, din Mesopotamia). Tatăl lor care era necredincios a murit când ei erau încă copii. Mama i-a crescut în evlavia creştină. Prin exemplul vieţii ei şi prin citirea cărţilor sfinte, Sfânta Teodota a păstrat puritatea vieţii copiilor ei prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu, ajutându-i să devină bărbaţi virtuoşi şi drepţi. Educaţi şi formaţi ca doctori, ei au primit în dar harul vindecării trupurilor şi sufletelor bolnave prin puterea rugăciunii. Ei vindecau chiar şi animale. ***Din iubire curată faţă de Domnul şi faţă de semeni ei nu luau niciodată plată pentru serviciile lor, respectând porunca Mântuitorului nostru Iisus Hristos care a spus: "În dar aţi luat, în dar să daţi"***

(Mt. 10:8). Faima Sfinţilor Cosma şi Damian s-a răspândit în toată regiunea şi oamenii i-au numit doctori fără de arginţi.

***

Odată, sfinţii au fost chemaţi la căpătâiul unei femei foarte grav bolnave, pe nume Paladia, care nu a mai găsit vindecare la nici un doctor. Cei doi sfinţi, numai prin credinţă şi puterea rugăciunii au reuşit să o vindece pe Paladia, care s-a sculat perfect sănătoasă şi a dat slavă lui Dumnezeu. Dorind să-i răsplătească pentru binele făcut, Paladia s-a îndreptat spre Damian, arătându-i trei ouă şi zicând: "Ia acest dar în numele Sfintei Treimi dătătoare de viaţă, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt." Auzind numele Sfintei Treimi doctorul fără de arginţi nu a îndrăznit să refuze. Când a auzit Cosma întâmplarea, s-a întristat crezând că făcând aceasta fratele său a încălcat porunca.

Pe patul de moarte, el a cerut ca fratele său să nu fie înmormântat lângă el. Sfântul Damian s-a stins şi el din viaţă la scurt timp şi toţi se întrebau unde va fi îngropat. Dar Dumnezeu a făcut o minune printr-o cămilă, pe care "doctorii" au vindecat-o şi care glăsuind cu voce omenească le-a spus să nu se îndoiască şi să-l pună pe Damian lângă Cosma pentru că Damian nu a acceptat ouăle de la femeie drept plată ci din respect pentru numele lui Dumnezeu. Sfintele trupuri ale doctorilor fără arginţi au fost îngropate împreună în Thereman (Mesopotamia). După moartea lor s-au înfăptuit multe minuni.

***

În Thereman, aproape de biserica Sfinţilor Cosma şi Damian, trăia un om pe nume Malchus. Într-o zi el a plecat în călătorie, lăsându-şi femeia singură pentru o perioadă destul de lungă de timp. Înainte să plece el s-a rugat la biserica "doctorilor fără de arginţi" să aibă grijă de nevasta lui. Dar vrăjmaşul omului a luat chipul prietenului lui Malchus uneltind uciderea femeii. El i s-a arătat femeii spunându-i că l-a trimis bărbatul ei să o ia şi să o ducă acolo unde era el. Crezându-l, ea s-a dus cu el şi când au ajuns într-un loc pustiu vrăjmaşul a vrut să o omoare. Văzând pericolul care o păştea, femeia s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu să o ajute.

Atunci au apărut doi bărbaţi înfricoşători care l-au alungat pe diavol şi acesta a căzut de pe o stâncă. Cei doi au condus-o pe femeie acasă unde ajungând ei, ea s-a închinat şi i-a întrebat cum le este numele ca să le poată mulţumi toată viaţa. Ei au răspuns că sunt slujitorii lui Dumnezeu, Cosma şi Damian, după care s-au făcut nevăzuţi.

Tremurând de uimire şi bucurie, ea a povestit la toată lumea minunea şi a mers la icoana binefăcătorilor ei rugându-se şi mulţumind lui Dumnezeu.

De atunci, cei doi sfinţi sunt consideraţi protectori ai sfinţeniei căsniciilor creştine, precum şi dătătorii de armonie în viaţa soţilor. Sărbătorirea lor se face până şi în Rusia din vremuri străvechi.

Sfinţii doctori fără Arginţi Cosma şi Damian din Asia Mică nu trebuie confundaţi cu Sfinţii Cosma şi Damian din Roma (prăznuiţi la 1 iulie) sau cu Sfinţii fără de Arginţi din Arabia (prăznuiţi la 17 octombrie).

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor doctori fără de arginţi Cosma şi Damian

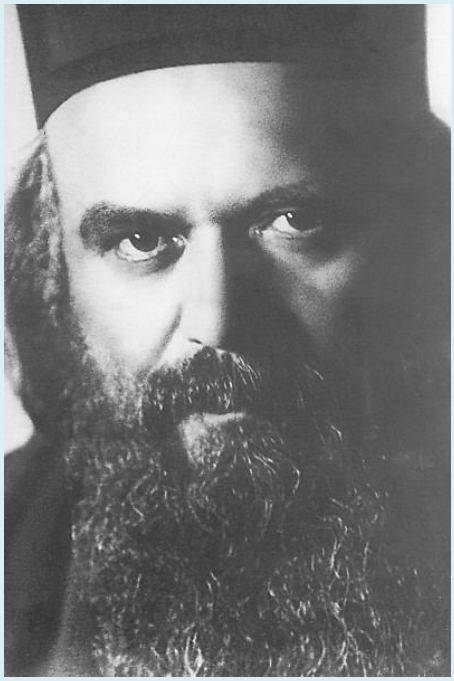

Aceştia au fost mari făcători de minuni şi după cum le spune şi numele, au vindecat oamenii fără ca să primească nici un fel de răsplată pentru aceasta.

Ei s-au născut dintr-un tată păgân şi o mamă creştină, undeva în Asia mică. Ei au fost fraţi şi de sânge şi duhovniceşti. După moartea tatălui lor, maica lor, Teodotia, s-a închinat pe sine exclusiv fiilor ei cărora le-a dăruit cea mai aleasă educaţie creştinească, ea rămânând până la moarte în desăvârşită văduvie.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, fiii ei au crescut şi s-au desăvârşit cu vârsta şi cu duhul, făcându-se rod ales, bucurie şi cinste vieţii maicii lor şi mai cu seamă făcându-se şi mari luminători ai lumii.

Ei au învăţat arta medicală, dar pe oameni îi vindecau nu atât cu medicamentele, cât cu Numele Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos. Pentru aceasta ei nici nu primeau niciodată nici un fel de plată de la pacienţii lor, ci mai vârtos împlineau cu dragoste cuvântul Domnului: În dar aţi luat, în dar să daţi (Matei 10 :8).

Ei păzeau cu atâta scumpătate această rânduială a lor, încât odată Sfântul Cosma s-a tulburat mult văzând că fratele lui, Damian, a acceptat trei ouă de la femeia

Palladia pe care o vindecase de o boală. Pentru aceasta el a cerut ca după moartea lui să nu fie îngropat alături de fratele Damian. Dar Sfântul Damian acceptase cele trei ouă nu pentru iubirea de plată, ci pentru că femeia aceea îl jurase să le accepte întru Numele Preasfintei Treimi. Dar, după moartea celor doi fraţi sfinţi şi doctori fără de arginţi, care s-a întâmplat în satul Fereman, ei tot alături unul de celălalt au fost îngropaţi, la porunca dumnezeiască descoperită prin vedenie.

Sfinţii fraţi şi doctori fără de arginţi Cosma şi Damian au fost mari făcători de minuni şi în timpul vieţii lor şi după moarte.

Un şarpe a intrat odată prin gura unui om care dormea, ajungându-i până în stomac. Dându-şi seama de aceasta, el ar fi murit în chinuri cumplite dacă nu ar fi invocat cu rugăciunea minţii, în ultima clipă, ajutorul Sfinţilor Cosma şi Damian, care 1-au izbăvit pe loc şi de moarte şi de vătămare. Astfel a prea slăvit Dumnezeu veşnic facerile de minuni ale acelora care pururea L-au prea slăvit pe El pe pământ prin credinţă, curăţie şi milostivire.

Cântare de laudă la Sfinţii Cosma şi Damian, doctorii fără de arginţi

Biserica-i prea slăveşte pe minunaţii doctori,
Pe cei fără de arginţi, făcătorii de minuni.
Ei ca stele luminoase strălucesc,
Din a Domnului lumină,
Ei uriaşi ai duhului sunt, Sfinţii Cosma şi Damian.

Teodotia fost-a fericita lor maică,
Ea crescut-a sfânt pe aceşti mari sfinţi.
Slăviţii fraţi împlinit-au cu osârdie Legea,
Şi prea milostivi fiind, lui Hristos au plăcut.

Ei au plăcut lui Hristos, Domnul Prea milostivul,
Doctorul Doctorilor, Întâiul Fără de Arginţi.

Ei de la Domnul darul medical primit-au
Şi astfel doctori destoinici s-au făcut.
Ei cu darul harului învăţat-au arta,
Şi de aceea pe oameni în dar sănătoşi i-au făcut.

Ale Domnului daruri lor din belşug trimise

Ei din belşug săracilor le împărţeau în dar.
Ei pe săraci vindecau şi la trup şi la suflet,
Şi aceasta pururi în Numele Domnului Sfânt.

Negura lungilor vremi n-a putut să ascundă
Sfântul nume al Sfinţilor fără de arginţi.
Căci de-atunci până astăzi ei pururea lucrează
Minuni nesfârşite celor ce cred în ei.

Ei şi astăzi vindecă puternic neputincioşi şi bolnavi
Cu rugăciunile lor ce le înalţă-n cer.
Slavă veşnică acestor Sfinţi se cuvine,
Ce pentru noi se roagă la Tronul lui Dumnezeu!

Sfinţii mucenici Epictet şi Astion din Halmyris († 290) (8 iulie)

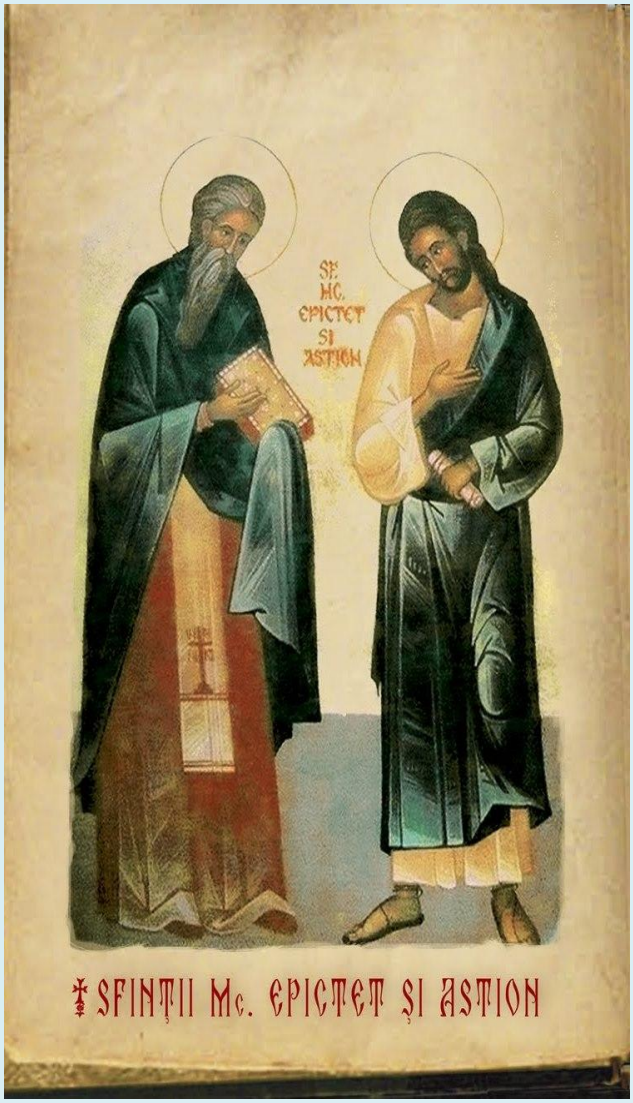

Materiale despre Sfinţii mucenici Epictet şi Astion din Halmyris:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Epictet-%C5%9Fi-Astion-(8-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Epictet+%C5%9Fi+Astion+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Astion

***

Evanghelia şi Apostolul zilei

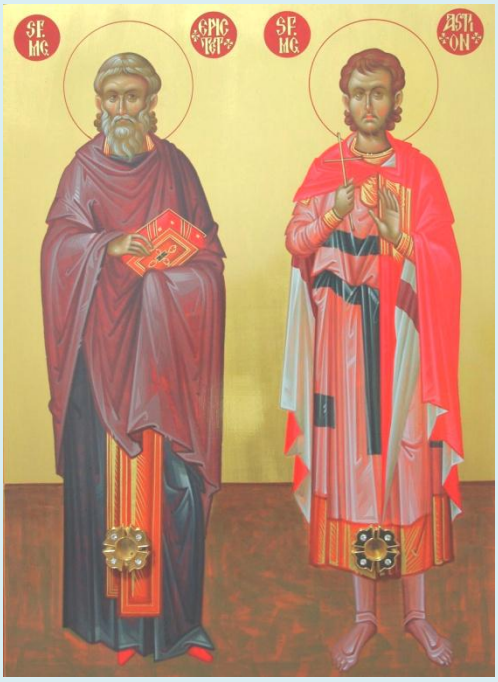

Evanghelia

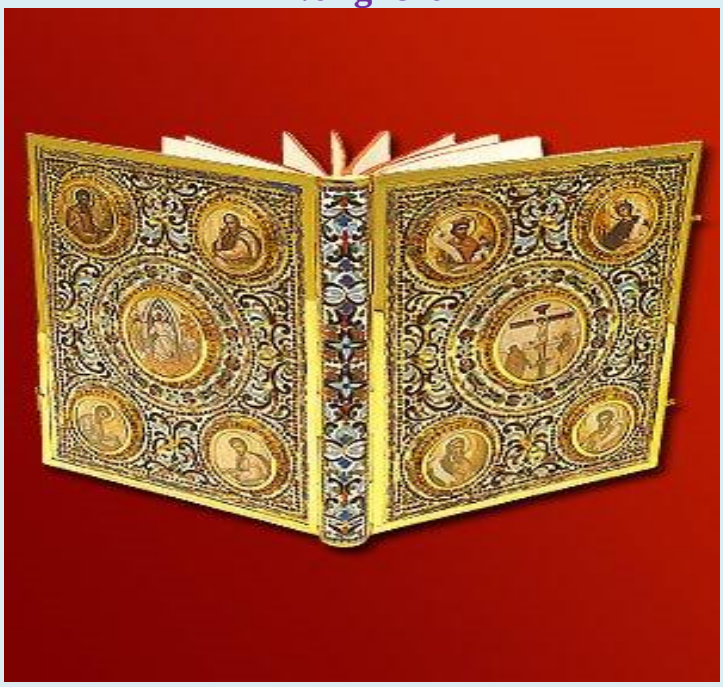

Ev. Luca 21, 12-19

12.Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13.Şi va fi vouă spre mărturie.
14.Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15.Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.
16.Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni şi vor ucide dintre voi.
17.Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18.Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19.Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Ev. Matei 10, 16-22

16.Iată Eu vă trimit pe voi ca pe nişte oi în mijlocul lupilor; fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii.
17.Feriţi-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna sinedriştilor şi în sinagogile lor vă vor bate cu biciul.
18.La dregători şi la regi veţi fi duşi pentru Mine, spre mărturie lor şi păgânilor.
19.Iar când vă vor da pe voi în mâna lor, nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi vorbi, căci se va da vouă în ceasul acela ce să vorbiţi;
20.Fiindcă nu voi sunteţi care vorbiţi, ci Duhul Tatălui vostru este care grăieşte întru voi.
21.Va da frate pe frate la moarte şi tată pe fiu şi se vor scula copiii împotriva părinţilor şi-i vor ucide.
22.Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui.

Acatistul Sfinţilor Epictet, preotul şi Astion, monahul - Sfinţi mucenici şi doctori fără de arginţi!

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Pe Epictet, preotul cel preaînţelept şi pe Astion, ucenicul cel mult râvnitor, veniţi toţi să-i lăudăm, că aceştia de o cinste cu Ermolae şi cu Pantelimon fiind, împreună au binevestit Evanghelia lui Hristos şi întru adevăr, după Andrei cel întâi chemat, apostoli ai Dobrogei s-au arătat: pe bolnavi tămăduind, demonii gonind, au strălucit cu minunile şi cu puterea cuvântului, pentru care şi chinuri au răbdat de la chinuitori şi bine încununându-se, pururea se roagă pentru sufletele noastre. Pentru aceasta şi noi îi fericim:

Bucuraţi-vă Sfinţilor Epictet şi Astion, doctorilor fără de arginţi şi mucenici ai lui Hristos!

Icosul 1

Din tinereţe în înfrânare ai petrecut preafericite Epictet, hrănindu-te cu învăţăturile lui Hristos şi când ai ajuns în puterea vârstei, ca Samuel odinioară, luând harul preoţiei, din dragoste pentru oameni ai săvârşit multe minuni; pentru aceasta cu laude te cinstim aşa:

Bucură-te, cel ce ai dus viaţă neprihănită;
Bucură-te, că ai avut dragoste desăvârşită;
Bucură-te, că Domnului te rogi neîncetat;
Bucură-te, că la cele înalte totdeauna ai cugetat;
Bucură-te, că ochii orbilor ai deschis;
Bucură-te, că pe slăbănogi ai întărit;
Bucură-te, că duhurile necurate le alungi de la noi;

Bucură-te, mare miluitor al celor din nevoi;
Bucură-te, că pe leproşi ai curăţat;
Bucură-te, că la credinţă i-ai chemat;
Bucură-te, că pământul Dobrogei îl ocroteşti;
Bucură-te, că în primejdii a noastră nădejde eşti;
Bucură-te, sfinte Epictet, doctore fără de arginţi şi mucenice al lui Hristos!

Condacul al 2-lea

Ascultând cuvintele părintelui Epictet, inima ţi-ai deschis, sufletul ţi-ai curăţit, şi ai primit tainele credinţei, apoi botezându-te, ai urmat lui Hristos, dovedindu-te a fi rob prea iubit al lui Dumnezeu. Drept aceea, cunoscând şi noi marea ta credinţă, venim către tine şi cu umilinţă te rugăm: Izbăveşte-ne, Sfinte mucenice Astion, de veşnica moarte, ca împreună să-I cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Dorind, sfinte Astion, să petreci viaţă îngerească, ai părăsit casa părintească şi te-ai sălăşluit în cetatea Halmyrisului, unde te-ai arătat mare făcător de minuni. Căci mergând spre Dunăre, ai întâlnit un om cu duh necurat, pe care îndată l-ai izbăvit cu rugăciunile tale şi cu semnul sfintei cruci. Iar noi, minunându-ne de unele ca acestea, cântăm aşa:
Bucură-te, că ai fost înger pământesc;
Bucură-te, cel ce eşti om ceresc;
Bucură-te, că prin smerenie cele înalte ai dobândit;
Bucură-te, că pe vrăjmaş cu semnul crucii l-ai biruit;
Bucură-te, cel ce cu credinţă ai săvârşit minuni;
Bucură-te, cel ce ai înspăimântat pe păgâni;
Bucură-te, de demoni izgonitor;
Bucură-te, mare biruitor;
Bucură-te, de boli vindecător;
Bucură-te, de chinuri izbăvitor;
Bucură-te, grabnic ajutătorule;
Bucură-te, al Dobrogei apărătorule;
Bucură-te, sfinte Astioane, doctore fără de arginţi şi mucenice al lui Hristos!

Condacul al 3-lea

Un mare dregător alergând la tine, Părinte Epictet, a îngenuncheat în faţa ta, rugându-te să-i tămăduieşti fiica paralizată. Iar tu, sfinte, rugându-te lui Dumnezeu şi trupul ei ungându-l cu undelemn sfinţit, îndată s-a vindecat. Pentru aceea, părinţii împreună cu tine slăveau pe Dumnezeu cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Altă dată, o femeie oarbă a cerut de la tine vindecare, părinte Epictet, plângând şi zicând: "Ştiu cine eşti şi cred că poţi multe în faţa lui Dumnezeu; de aceea mă rog să nu dispreţuieşti plânsul meu şi să nu iei în deşert rugăciunea mea. " Iar tu, sfinte, minunându-te de credinţa ei, ai vindecat-o şi ea văzând lumina, a slăvit pe Dumnezeu, pentru care iţi cântăm şi noi unele ca acestea:

Bucură-te, ajutorul celor ce zac în neputinţe;
Bucură-te, mângâierea celor mâhniti şi întristaţi;
Bucură-te, cel ce dăruieşti lumină orbilor;
Bucură-te, cel ce aduci alinare credincioşilor;
Bucură-te, că pe mulţi i-ai vindecat;
Bucură-te, dregătorul către tine a strigat;
Bucură-te, scăpare din ispite;
Bucură-te, dumnezeiescule părinte;
Bucură-te, chip duhovnicesc;
Bucură-te, doctor sufletesc;
Bucură-te, mult lăudat ocrotitor;
Bucură-te, al credinţei propovăduitor;
Bucură-te, sfinte Epictet, doctore fără de arginţi şi mucenice al lui Hristos!

Condacul al 4-lea

Viforul gândurilor deşarte l-ai biruit cu smerita cugetare, căci tânăr fiind, înţelepciunea vârstnicilor ai dobândit, mucenice Astion şi ai biruit ispitele vieţii acesteia. Pentru aceea te rugăm, ajută-ne să scăpăm nevătămaţi de tulburarea gândurilor şi greutatea necazurilor ce vin asupra noastră, ca împreună să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Având iubire de oameni, sfinte Astioane, te-ai retras şi în taină te-ai rugat Domnului pentru omul căzut de la înălţime, ce zăcea aproape mort. Iar Dumnezeu, ascultând rugăciunea ta, îndată l-a făcut sănătos, pentru care, minunându-ne, îţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, că pentru omul căzut, în taină te-ai rugat;
Bucură-te, că pe el de la moarte l-ai scăpat;
Bucură-te, temelia vieţii cereşti;
Bucura-te, acoperişul casei duhovniceşti;
Bucură-te, cel ce ai trecut prin vămile cele cereşti;
Bucură-te, cel de sănătate dătător;
Bucură-te, cel ce pe bolnavi ai ridicat;
Bucură-te, cel ce pe mulţi ai vindecat;

Bucură-te, preafericite rugător;
Bucură-te, cel mult folositor;
Bucură-te, chip preacurat;
Bucură-te, om prea luminat;
Bucură-te, sfinte Astioane, doctore fără de arginti şi mucenice ai lui Hristos!

Condacul al 5-lea

Frumuseţea chipului şi agerimea cugetului tău nu ai voit a le pune în slujba celor pământeşti, preafericite Astioane, că neamul cel ales şi bogăţia tatălui tău drept uscăciune socotindu-le, ca un cerb prea sprinten ai alergat spre izvoarele cele pururea curgătoare ale învăţăturii lui Hristos, pe care şi sorbindu-le din buzele preotului Epictet, îndată te-ai aprins de dragostea cea dumnezeiască şi fără tăgadă în numele lui Hristos te-ai botezat, Căruia îi cânţi acum: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Înţelept fiind, părinte Epictet, te-ai arătat prin credinţă copilului celui de cincisprezece ani, care era surd, mut şi uscat la trup şi vindecându-l, el ţi-a spus aşa: ***"În Iisus Hristos se cuvine nouă să credem, o, prea fericite, căci El aduce oamenilor întotdeauna binefaceri, până în ziua de azi".*** Pentru aceasta, te rugăm, părinte, să primeşti de la noi, nevrednicii, unele ca acestea:
Bucură-te, că izvor nesecat de minuni te-ai arătat;
Bucură-te, că mutul vindecat, veselindu-se, slavă lui Hristos a dat;
Bucură-te, că văzând minunea, mulţi din cetate s-au botezat;
Bucură-te, că prin tine Hristos S-a preamărit;
Bucură-te, că de dobrogeni eşti mult iubit;
Bucură-te, că românii au evlavie către tine;
Bucură-te, că din întreaga ţară vin să se închine;
Bucură-te, cel ce grabnic spre ajutor ne eşti;
Bucură-te, că te veseleşti cu puterile cereşti;
Bucură-te, cel ce pe copii îi ocroteşti;
Bucură-te, izbăvitorul celor umiliţi;
Bucură-te, scăparea celor prigoniţi;
Bucură-te, sfinte Epictet, doctore fără de arginţi şi mucenice al lui Hristos!

Condacul al 6-lea:

Priveghind mereu asupra ucenicului tău Astion, părinte Epictet, şi văzând tristeţea de moarte ce îl stăpânea, ai alungat-o de la el, arătându-i astfel puterea binecuvântării preotului lui Hristos, pe care o dăruieşte şi nouă, pentru a birui îndoiala şi deznădejdea, ca impreună cu toţi sfinţii să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Ca pe nişte apostoli şi ucenici ai lui Hristos v-au primit locuitorii cetăţii Halmyris, căci semne şi puteri apostoleşti aţi arătat cu adevărat: pe fata cea paralizată aţi făcut-o teafără doar cu cuvântul, orbului vederea i-aţi întors şi pe îndrăciţi i-aţi slobozit, Pentru aceasta, mulţime multă se intorcea la Hristos binecuvântând pe Cel ce dă oamenilor astfel de puteri, iar pe voi întru acest chip fericindu-vă:
Bucurati-vă, că neamul ni l-aţi adus la dreapta credinţă;
Bucuraţi-vă, că aţi învins prin rugăciune şi nevoinţă;
Bucuraţi-vă, zid al credinţei neînvins;
Bucuraţi-vă, al dragostei de Dumnezeu foc nestins;
Bucuraţi-vă, folos deplin creştinilor;
Bucuraţi-vă, că pildă de vieţuire voi ne-aţi dat;
Bucuraţi-vă, că darul vindecării de la Hristos aţi luat;
Bucuraţi-vă, că de duşmani ne izbăviţi;
Bucuraţi-vă, că de ispite ne feriţi;
Bucuraţi-vă, că dulceaţa vieţii trecătoare nu o aţi indrăgit;
Bucuraţi-vă, că braţul celui rău voi l-aţi zdrobit;
Bucuraţi-vă, că ura duşmanului cu răbdarea aţi biruit;
Bucuraţi-vă Sfinţilor Epictet şi Astion, doctorilor fără de arginţi şi mucenici ai lui Hristos!

Condacul al 7-lea

Cu cine vă vom număra pe voi, preafericiţilor, căci chipul cel îngeresc al călugăriei purtând, ca nişte apostoli Evanghelia aţi propovăduit şi doctori fără de arginţi şi făcători de minuni arătându-vă, încă şi cununa muceniciei la urmă aţi luat, încât multe daruri şi vrednicii au strălucit întru voi. Pentru aceasta, minunându-ne, vă fericim, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Păgânul Latronianus, comandantul provinciei, intrând în cetatea Halmyrisului a început prigoana împotriva creştinilor. Iar voi, sfinţilor, aţi fost pârâţi ca unii care îndepărtaţi pe mulţi de la jertfele idoleşti. Drept aceea, aţi fost aduşi în lanţuri în temniţă, dar temniţa chilie de rugăciune aţi prefăcut-o şi cu bucurie slăveaţi pe Dumnezeu în psalmi şi rugăciuni pentru care şi noi vă lăudăm aşa:
Bucuraţi-vă, că pe comandantul păgân cel cu suflet de fiară, l-aţi biruit;
Bucuraţi-vă, că prin mari chinuri pe Hristos L-aţi mărturisit;
Bucuraţi-vă, că numele lui Hristos pe pământ L-aţi propovăduit;
Bucuraţi-va, cei ce credinţă idolească aţi surpat;
Bucuraţi-vă, căci cu nădejdea v-aţi înfrumuseţat;
Bucuraţi-vă, căci cu răbdare şi dragoste aţi biruit;

Bucuraţi-vă, că temniţa biserică aţi socotit;
Bucuraţi-vă, că lanţurile nu v-au speriat;
Bucuraţi-vă, că biciuiri fără de număr aţi răbdat;
Bucuraţi-vă, că prin credinţă v-aţi încununat;
Bucuraţi-vă, că în faţa lui Latronianus ca soarele aţi strălucit;
Bucuraţi-vă, că din dragoste pentru Hristos mult aţi pătimit;
Bucuraţi-vă Sfinţilor Epictet şi Astion, doctorilor fără de arginţi şi mucenici ai lui Hristos!

Condacul al 8-lea

În zori, locul de judecată a fost pregătit, iar comandantul vroia să vă piardă. Atunci din înălţime putere primind şi lumină harului strălucind ca soarele pe feţele voastre, sfinţilor mucenici, judecătorul nu putea privi spre voi, iar mulţimea poporului ce era de faţă, minunându-se, a cântat împreună cu voi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul s-a spăimântat tiranul de prea minunata voastră bărbăţie, sfinţilor, şi de răspunsurile voastre s-a tulburat, căci cu îndrăzneală l-aţi înfruntat, zicând: ***"Suntem creştini, facă-se voia Domnului nostru cu noi!".*** Pentru aceasta vă lăudăm, zicând:
Bucuraţi-vă, că pentru Dumnezeu, toate durerile desfătări le-aţi socotit;
Bucuraţi-vă, că răbdând chinuri, din dreapta credinţă nu v-aţi clintit;
Bucuraţi-vă, foc nestins al dragostei dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, că prin răbdare aţi uimit cetele îngereşti;
Bucuraţi-vă, că de curajul vostru păgânii au rămas fără de glas;
Bucuraţi-vă, că nu v-aţi spăimântat când trupul vi l-au ars;
Bucuraţi-vă, că prin aceasta, cununa mucenicească aţi agonisit;
Bucuraţi-vă, că ura duşmanului sufletelor cu bărbăţie aţi biruit;
Bucuraţi-vă, învingători ai stăpânirii iadului;
Bucuraţi-vă, moştenitori ai frumuseţii raiului;
Bucuraţi-vă, că focul inimii voastre luminător al Dobrogei a fost;
Bucuraţi-vă, mărgăritare de preţ ale Bisericii lui Hristos;
Bucuraţi-vă Sfinţilor Epictet şi Astion, doctorilor fără de arginţi şi mucenici ai lui Hristos!

Condacul al 9-lea

Pe scândură fiind schingiuiţi, sfinţilor mucenici, tiranii v-au sfâşiat cu cârlige de fier, cu făclii aprinse v-au ars trupurile şi în cazane cu smoală clocotită v-au aruncat. Însă credinţa voastră cea către Domnul din toate chinurile v-a scos

nevătămaţi şi, neîncetat mărturisind pe Hristos, aţi fost închişi din nou în temniţă. Văzând aceste lucruri mai presus de înţelegere, ne minunăm şi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ritorii cei mult vorbitori rămân ca nişte peşti fără de glas şi nu pricep a spune cum voi, sfinţilor mucenici, în trup omenesc vieţuind, aţi biruit chinurile mai presus de fire, făcându-vă următori ai lui Hristos. Iar noi, preaslăvind pe Domnul, Cel ce v-a întărit pe voi, lăudăm vitejia voastră şi cu mulţumire grăim aşa:
Bucuraţi-vă, frumuseţea cea mare a neamului românesc;
Bucuraţi-vă, flori binemirositoare din mănunchiul mucenicilor dobrogeni;
Bucuraţi-vă, că pentru slava şi cinstea Împăratului ceresc aţi luptat;
Bucuraţi-vă, cei ce chinuri înfricoşătoare aţi răbdat;
Bucuraţi-vă, robi credincioşi ai Domnului, care toată voia Lui aţi împlinit;
Bucuraţi-vă, cei ce înaintea stăpânitorilor Adevărul aţi mărturisit;
Bucuraţi-vă, cei ce vergile de frasin, în cununi de mucenicie le-aţi prefăcut;
Bucuraţi-vă, că Domnului prea iubiţi fii v-aţi făcut;
Bucuraţi-vă, propovăduitori fierbinţi ai dumnezeieştii credinţe;
Bucuraţi-vă, că aţi înfruntat mâniile aprinse;
Bucuraţi-vă, moştenitori ai bunătăţilor celor veşnice;
Bucuraţi-vă, grabnici rugători pentru mântuirea noastră;
Bucuraţi-vă Sfinţilor Epictet şi Astion, doctorilor fără de arginţi şi mucenici ai lui Hristos!

Condacul al 10-lea

Auzind unul dintre anchetatori, pe nume Vigilantius, cum puşi fiind la Chinuri, voi, sfinţilor, nu aţi încetat timp de 30 de zile a mărturisi pe Hristos şi auzind încă şi cuvântul vostru cum că oricine crede în Hristos va avea viaţa veşnică, nu s-a putut opri şi a mărturisit pe Hristos cu glas mare şi venind la voi în inchisoare, a cerut botezul şi împreună cu voi a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Ca un adevărat părinte duhovnicesc ai îndrumat paşii ucenicului tău Astion, spre Tatăl cel ceresc, părinte Epictet, ca în clipa despărţirii de lumea aceasta te-ai îngrijit mai întâi de ucenicul tău iubit, pentru care învredniceşte-ne şi pe noi acestei iubiri părinteşti, ca să vă cântăm unele ca acestea:
Bucuraţi-vă, cei ce cununi neveştejite aţi primit;
Bucuraţi-vă, cei ce în trupurile şi în sufletele voastre, pe Dumnezeu L-aţi preamărit;
Bucuraţi-vă, cei ce cu toate faptele voastre pe Hristos L-aţi slăvit;

Bucuraţi-vă, că mâinile voastre la lucrarea faptelor bune le-aţi ridicat;
Bucuraţi-vă, că paşii judecătorului pe calea cea adevărată aţi îndreptat;
Bucuraţi-vă, cei ce nu v-aţi lipit inima către bogăţie sau desfătare lumească
Bucuraţi-vă, că la cele cereşti şi la bucuria cea veşnică aţi cugetat;
Bucuraţi-vă, mărturisitori ai dreptei credinţe;
Bucuraţi-vă, vrednici urmaşi ai Apostolilor;
Bucuraţi-vă, că şi în temniţă aţi făcut ucenici;
Bucuraţi-vă, că în ceata mucenicilor cu bucurie aţi fost primiţi;
Bucuraţi-vă, că în Rai cu sfinţii vă odihniţi;
Bucuraţi-vă Sfinţilor Epictet şi Astion, doctorilor fără de arginţi şi mucenici ai lui Hristos!

Condacul al 11-lea

Pe când sfinţii martiri răbdau cumplite chinuri în numele Iui Hristos, un călător din ţara lui Astion, văzându-l în faţa scaunului de judecată şi cunoscându-l, degrabă a dat de veste părinţilor acestuia. Şi venind ei în Halmyris, după martirajul sfinţilor, au auzit despre faptele minunate ale fiului lor şi primind botezul, au slăvit pe Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

De tatăl tău, Alexandru şi mama ta, Marcelina, sfinte Astion, cu multă dragoste te-ai îngrijit. Precum odinioară Iisus a încredinţat-o pe Maica Sa apostolului Ioan, aşa şi tu, sfinte, arătându-te în vis lui Vigilantius, i-ai încredinţat pe părinţii tăi. Aceştia, împreună cu sfinţitul preot Bonosus, au mers apoi la măritul episcop Evanghelicus, rugându-l să-i boteze, şi aceştia, bucurându-se întru Domnul, a săvârşit Sfânta Taină; iar de la noi auzi unele ca acestea:
Bucură-te, că pe părinţii tăi din păgânătate i-ai scăpat;
Bucură-te, că şi ei haina botezului au îmbrăcat;
Bucură-te, că din întristare tu i-ai izbăvit;
Bucură-te, că prin credinţă ei te-au regăsit;
Bucură-te, stâlpul cel drept al monahilor;
Bucură-te, cinstea şi podoaba credincioşilor;
Bucură-te, liniştitorul sufletelor tulburate;
Bucură-te, ridicarea celor căzuţi în păcate;
Bucură-te, fierbintele nostru ajutător;
Bucură-te, doctor tămăduitor;
Bucură-te, că ai fost desăvârşit în viaţă călugărească;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de cununa mucenicească;
Bucură-te, sfinte Astioane, doctorule fără de arginţi şi mucenic al lui Hristos!

Condacul al 12-lea

Dupa tăierea capetelor, trupurile voastre, sfinţilor mucenici, s-au făcut albe la vedere precum zăpăda, iar cei ce erau stăpâniţi de vreo slăbiciune trupească sau sufletească, atingându-se de ele cu credinţă şi cu dragoste, degrabă se îndepărta de la ei toată suferinţa şi durerea. Pentru aceasta, creştinii, cu evlavie, au luat sfintele voastre moaşte, le-au aşezat într-o criptă, peste care au înălţat în Halmyris o măreaţă biserică în cinstea voastră, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Venind popoarele barbare peste cetatea Halmyrisului, biserica în care se aflau sfintele voastre moaşte a fost distrusă, dar prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu ele au scăpat nevătămate, iar acum, după şaptesprezece veacuri, ca un soare duhovnicesc au răsărit din pământ spre luminarea şi mângâierea noastră. Iar noi, ştiind mulţimea de tămăduiri ce s-a făcut prin sfintele voastre moaşte în vremurile de demult, cu dragoste cuprinzându-le şi sărutându-le, cu bucurie mare nu ne pricepem a grăi decât acestea:

Bucuraţi-vă, că cinstitele voastre moaşte nevătămate au scăpat;
Bucuraţi-vă, că la Praznicul Adormirii Maicii Domnului ele s-au aflat;
Bucuraţi-vă, că în Dobrogea, sfântului apostol Andrei i-aţi fost următori;
Bucuraţi-vă, că după voi şi mucenicii Zotic, Atal, Camasie şi Filip au fost mărturisitori;
Bucuraţi-vă, cu sfinţii Gherman şi Ioan Casian în ceruri locuitori;
Bucuraţi-vă, sfătuitori ai preoţilor şi monahilor povăţuitori;
Bucuraţi-vă, buni cârmaci, care de potopul păcatelor ne feriţi;
Bucuraţi-vă, povăţuitori credincioşi, cei ce ne îndreptaţi pe noi la patria cerească;
Bucuraţi-vă, că prin voi, Treimea a fost propovăduită;
Bucuraţi-vă, că prin voi, Unimea a fost preamărită;
Bucuraţi-vă, lauda neamului creştinesc;
Bucuraţi-vă, că toţi credincioşii Dobrogei vă cinstesc;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor Epictet şi Astion, doctorilor fără de arginţi şi mucenici ai lui Hristos!

Condacul al 13-lea

Mult-pătimitorilor pentru Hristos, sfinţilor mucenici Epictet şi Astion, primiţi acum această rugăciune de la noi, cei ce plecăm genunchii înaintea sfintei voastre icoane şi precum aţi luminat ochii orbilor şi aţi dăruit vindecare slăbănogilor, tot aşa tămăduiţi-ne şi pe noi de toată neputinţa trupească şi sufletească. Păziţi-ne de tot răul cel aducător de moarte trupească şi sufletească şi din tot necazul grabnic ne izbăviţi, pe noi cei care cinstim pomenirea voastră şi mărturisim minunile pe care

cu puterea Sfintei Treimi le săvârşiţi celor ce cu credinţă cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!*** (de trei ori)

Apoi se zice iarăşi :

Icosul 1

Din tinereţe în înfrânare ai petrecut preafericite Epictet, hrănindu-te cu învăţăturile lui Hristos şi când ai ajuns în puterea vârstei, ca Samuel odinioară, luând harul preoţiei, din dragoste pentru oameni ai săvârşit multe minuni; pentru aceasta cu laude te cinstim aşa:
Bucură-te, cel ce ai dus viaţă neprihănită;
Bucură-te, că ai avut dragoste desăvârşită;
Bucură-te, că Domnului te rogi neîncetat;
Bucură-te, că la cele înalte totdeauna ai cugetat;
Bucură-te, că ochii orbilor ai deschis;
Bucură-te, că pe slăbănogi ai întărit;
Bucură-te, că duhurile necurate le alungi de la noi;
Bucură-te, mare miluitor al celor din nevoi;
Bucură-te, că pe leproşi ai curăţat;
Bucură-te, că la credinţă i-ai chemat;
Bucură-te, că pământul Dobrogei îl ocroteşti;
Bucură-te, că în primejdii a noastră nădejde eşti;
Bucură-te, sfinte Epictet, doctore fără de arginţi şi mucenice al lui Hristos!

Condacul 1

Pe Epictet, preotul cel preaînţelept şi pe Astion, ucenicul cel mult râvnitor, veniţi toţi să-i lăudăm, că aceştia de o cinste cu Ermolae şi cu Pantelimon fiind, împreună au binevestit Evanghelia lui Hristos şi întru adevăr, după Andrei cel întâi chemat, apostoli ai Dobrogei s-au arătat: pe bolnavi tămăduind, demonii gonind, au strălucit cu minunile şi cu puterea cuvântului, pentru care şi chinuri au răbdat de la chinuitori şi bine încununându-se, pururea se roagă pentru sufletele noastre. Pentru aceasta şi noi îi fericim: ***Bucuraţi-vă Sfinţilor Epictet şi Astion, doctorilor fără de arginţi şi mucenici ai lui Hristos!***

După aceea, se citeşte această rugăciune:

Rugăciune către Sfinţii mucenici şi doctori fără de arginţi Epictet şi Astion

Sfinţilor mucenici Epictet şi Astion, căutaţi acum spre noi, cei ce cu umilinţă cădem înaintea sfintei voastre icoane şi cinstim sfintele voastre moaşte şi ca unii ce v-aţi învrednicit de mare cinste înaintea Atotputernicului Dumnezeu, rugaţi-vă Acestuia să ne izbăvească de toate necazurile şi primejdiile şi să dea iertare de păcate sufletelor noastre. Şi ca cei ce sunteţi podoaba şi ocrotitorii ţinutului Dobrogei, împreună cu sfinţii martiri Zotic Atal, Camasie şi Filip, purtaţi de grijă mulţimii credincioşilor ce vă aduc vouă cinstire.

Primiţi acum prinosul nostru de dragoste, laudă şi mulţumire către milostivul Dumnezeu şi prin darul celui Atotputernic, vindecaţi bolile noastre sufleteşti şi trupeşti, după cum aţi vindecat şi copila acelui mare dregător. Şi precum în timpul vieţii voastre mulţime de oameni aţi vindecat, asemenea vindecaţi şi sufletele noastre cele asuprite de patimi şi dureri. şi după cum prin viaţa curată, credinţa şi sfânta nevoinţă, aţi biruit puterea vrăjmaşilor diavoli şi aţi câştigat mila Dumnezeului nostru celui în Treime slăvit, aşa şi pe noi întăriţi-ne în credinţă şi

ajutaţi-ne să fim biruitori în lupta cu păcatul, spre câştigarea virtuţilor în locaşurile cereşti. Ca impreună cu voi să cântăm lui Hristos Dumnezeu în Împărăţia cea fără de sfârşit, că lui i se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu cel

fără de început al lui Părinte şi cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă făcătorul lui Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Sfinţii mucenici Epictet preotul şi Astion monahul (8 iulie)

Pe timpul lui Diocleţian, păgânul împărat al Romei, era în părţile Răsăritului ***un oarecare bărbat îmbunătăţit, cu numele Epictet, care petrecea viaţa monahicească în rânduiala de preot. Din tinereţile sale a început a sluji lui Hristos. El făcea multe minuni, pentru că din pricina curăţiei vieţii sale luase de la Dumnezeu darul de a tămădui toate bolile între oameni şi a da lumină celor orbi; pe cei stricaţi îi curăţea, pe cei slăbănogi îi întărea şi izgonea diavolii din oameni.***

Spre vrednica încredinţare a sfinţeniei sale, să pomenim câteva din **minunile** lui.

***

*Şezând el în chilia sa, care era într-un loc deosebit, departe de locuinţa omenească, şi îndeletnicindu-se cu obişnuitele lui rugăciuni şi gândiri către Dumnezeu, un comit oarecare a adus la dânsul spre tămăduire pe o fiică a sa de cincisprezece ani, care era slăbănoagă de toate mădularele. Deci, căzând la picioarele lui, îl ruga, zicând: **"Miluieşte-mă, omul lui Dumnezeu, şi nu mă izgoni din faţa ta, precum şi milostivul Dumnezeu, căruia Îi slujeşti tu, nu izgoneşte pe nici unul când vine la Dânsul!** Iată, am pe această fiică, una născută, care de trei ani zace întru slăbănogire, având toate mădularele înţepenite, încât abia stă vie. Deci, cred cu neîndoire că Acela, care a tămăduit pe*

femeia ce avea scurgerea sângelui de doisprezece ani, Acela este puternic, ca şi pe fiica mea să o tămăduiască. Aceasta o va face numai când tu te vei ruga, milostivindu-te spre noi, căci şi noi suntem fii ai Bisericii lui Hristos şi suntem luminaţi prin Sfântul Botez".

Atunci Epictet, slujitorul Domnului, rugându-se mult lui Dumnezeu, a uns cu untdelemn sfinţit pe fecioara cea slăbănoagă şi îndată s-a sculat sănătoasă. Deci, cu toţii au mulţumit lui Dumnezeu. Apoi cuviosul a zis către comit: ***"De voieşti, iubitule, să nu fie în casa ta nici un fel de neputinţă, în toate Duminicile să te împărtăşeşti cu inimă curată cu toţi ai casei tale din dumnezeieştile Taine ale Trupului şi Sângelui lui Hristos".***

Apoi, după ce i-a spus aceasta, l-a trimis întru ale sale cu pace.

***

Altădată, a fost adus la dânsul un om îndrăcit, pe care l-a ţinut cuviosul la dânsul trei zile, muncind pe diavol cu rugăciunile făcute către Dumnezeu. Iar diavolul striga, zicând: "Ce nevoie şi ce primejdie rabd eu! Oare nu-mi era mai bine să stau în Frigia, în capiştea idolească şi acolo să fiu cinstit de mulţimea oamenilor în toate zilele cu jertfe şi închinăciuni? Iată acum sunt muncit de acesta, fără de vină". Dar Sfântul Epictet, în ziua a treia, certând pe diavol, l-a izgonit din omul acela.

***

Altădată, a fost adusă la sfânt o femeie bogată şi de neam bun, care era în necurăţia elinească. Ea era oarbă de ochi şi căutând tămăduire de la mai mulţi doctori, n-a aflat-o. Deci, a rugat pe omul lui Dumnezeu, ca numai mâna dreaptă să-şi pună pe ochii ei orbiţi, pentru că auzise de la mulţi că multe minuni se fac prin cinstitele lui mâini şi se dă bolnavilor tămăduiri. Sfântul, văzându-i rugăciunea ei că este făcută cu toată credinţa, şi-a pus mâna dreaptă pe ochii ei, chemând numele lui Iisus Hristos, şi îndată femeia aceea a văzut cu amândoi ochii. Deci, striga, zicând: ***"Slavă, Ţie, Dumnezeul creştinilor!"*** *De atunci, femeia aceea împreună cu toată casa sa, a crezut în Dumnezeul creştinilor.*

De vreme ce este mult a povesti cu de-amănuntul toate minunile acestui plăcut al lui Dumnezeu, cred că sunt destule aceste puţine ce s-au zis până acum, spre arătarea sfinţeniei lui; deci, să ne întoarcem către povestirea de faţă.

Un copil tânăr, cu numele Astion, din cetatea ce era în apropiere, fiul unui om puternic şi bogat, fiind în vârstă de optsprezece ani şi petrecând în rătăcirea închinării la idoli, a ieşit cu cei de o seamă cu el la obişnuitele plimbări tinereşti.

Trecând el - după a lui Dumnezeu purtare de grijă - prin preajma locului unde era chilia slujitorului lui Dumnezeu, a voit să ştie cine locuieşte într-însa, acolo, departe de oameni. Deci, intrând înăuntru, a văzut pe un bărbat cinstit la chip.

Acela, primindu-l cu dragoste, a început a-l întreba, zicând: ***"De unde eşti, fiule, şi cine sunt părinţii tăi?"***

Tânărul a răspuns: ***"Tatăl meu este mai-marele cetăţii, maica mea este fiica senatorului Iulian, iar eu sunt fiul lor, unul născut. Ei se uită la mine ca la un mărgăritar scump".***

Atunci Sfântul a zis: ***"Bine ai zis, fiule, că părinţii tăi se uită la tine ca la un mărgăritar. Ei se uită numai, dar nu te au, pentru că fericitul tău suflet este mai scump decât tot mărgăritarul şi mai iubit lui Hristos, Mântuitorul nostru, care, precum văd, l-a ales Lui spre a Sa trebuinţă. De aceea, ascultă-mă pe mine şi leapădă toate deşertăciunile lumii acesteia trecătoare şi vremelnice, ca să câştigi cu toţi sfinţii, în veacul ce are să fie, veşnicile bunătăţi cele nevăzute. Toate acestea, câte se văd în lume, sunt trecătoare şi degrab pieritoare, iar acelea ce le-a gătit Dumnezeu, celor ce-L iubesc şi-L slujesc, acelea sunt veşnice, precum şi Dumnezeu singur este veşnic. Aurul şi argintul care se vede nu este adevărat, ci numai o amăgire vremelnică a oamenilor. Deci, eu îţi voi spune în ce chip se câştigă aurul cel adevărat, din ceea ce se scrie în cărţile noastre creştineşti.***

Eu te sfătuiesc să-ţi cumperi de la mine aur lămurit prin foc, ca să te îmbogăţeşti şi să te îmbraci în haină albă, ca să nu se arate ruşinea goliciunii tale. Aurul cel lămurit este Hristos Domnul nostru, care cu dragoste dumnezeiască învăpăiază inimile omeneşti. Deci tu, fiule, de vei voi să-L ai în inima ta, îndată ţi se vor găti bogăţiile cereşti şi te vei îmbrăca în haine albe care sunt: credinţa, nădejdea şi dragostea. În acestea îmbrăcându-te ca şi cu nişte platoşe, nu numai că vei fi mai presus decât lumea cea văzută, dar şi pe diavolul, pe care voi toţi îl cinstiţi ca pe un Dumnezeu, şi pe acela îl vei birui.

Pe lângă aceasta, să mai ştii, iubitule, că tatăl tău care te-a născut după trup, nu-ţi este tată adevărat, fiindcă te-a născut cu trup stricăcios care moare, ci atotputernicul Dumnezeu este Tatăl tău cel adevărat; deoarece, zidind sufletul tău cel fără de moarte, l-a luat din trupul tău cel zămislit din porunca Lui. Deci, altul este tatăl tău cel văzut şi altul cel nevăzut. Tatăl cel văzut este muritor şi vremelnic, aflându-se sub primejdii şi pătimiri, neputând nimic; iar Tatăl cel nevăzut este fără de moarte, veşnic, nefiind supus sub nici o pătimire, atotputernic şi atotţiitor.

Acela a zis şi te-a zidit în pântecele maicii tale. ***Acela a poruncit şi ai ieşit din pântecele maicii tale. Cu voia Lui ai ajuns într-această vârstă tânără. Dacă fiii sunt datori să cinstească pe tatăl cel trupesc, cu atât mai vârtos se cuvine să cinstească pe Acela, care ne-a zidit pe noi după chipul şi asemănarea Sa, pe Acela care ne-a dat minte şi înţelegere şi ne-a pus să stăpânim peste lucrurile făcute de El; căci noi fiind robii Lui, ne-a împărtăşit cu darul Său ca să fim fii, fraţi şi prieteni. Deci, pe adevăratul Părintele nostru, care ne-a dat atâtea bunătăţi, suntem datori a-L cunoaşte, a-L iubi, a-L cinsti şi a ne închina Lui întotdeauna.***

Asemenea şi maica noastră cea adevărată, nu este aceea care ne naşte trupeşte în lumea aceasta, ci cea care ne naşte duhovniceşte în viaţa cea veşnică. Aceea care este logodită cu Mântuitorul nostru, cinstită de îngeri, înfrumuseţată de prooroci, preamărită de Apostoli, înălţată de mucenici şi de mărturisitori şi căreia Domnul nostru Iisus Hristos i-a pregătit cămara cea cerească. Aceea se numeşte de oameni Sfânta Maică Biserica,

- *al cărei glas este ca glasul turturelei care se îngrijeşte pentru puii săi;*
- *din ale cărei buze izvorăşte mirul învăţăturilor apostoleşti;*
- *din ai cărei ochi iese credinţa cea adevărată şi nădejdea cea fără de îndoială spre Dumnezeu;*
- *din ale cărei mâini pică smirna facerilor de bine şi*
- *din al cărei piept ies cele două Legi: cea veche, propovăduită de prooroci, şi cea nouă, propovăduită de Apostoli.*

Ea, prin Sfântul Botez, naşte spre nemurire pe fiii săi. Deci, apropie-te o, fiule, să sugi lapte de la pieptul maicii tale cea adevărată. Şi, ascultând sfatul meu, treci cu vederea bogăţiile cele vremelnice ale părinţilor tăi, ca să te învredniceşti a fi moştenitor al vistieriilor veşnice, care s-au pregătit fiilor lui Dumnezeu.

Ascultă pe Tatăl tău cel adevărat, care grăieşte prin mine către tine acestea: "Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa părinţilor tăi, şi mergi în pământul pe care ţi-l voi arăta, în pământul care izvorăşte miere şi lapte; adică învăţăturile proorocilor, ale Apostolilor şi ale Sfinţilor Părinţi". Deci, când vei împlini toate cele poruncite ţie, atunci se va da ţie moştenirea Raiului. Se vor deschide ţie vistieriile cerului. Se va da ţie slava împărăţiei celei de sus, unde vei vedea rânduielile îngereşti şi cetele tuturor sfinţilor. Acolo te vei sălăşlui cu aceia, ca un adevărat frate şi vei fi părtaş lui Dumnezeu ca un fiu".

Tânărul, pricepând şi ascultând toate cuvintele cele insuflate de Duhul Sfânt, ale omului lui Dumnezeu, şi crezând adevărate cuvintele aceluia, s-a umilit cu inima; însă nu îndrăznea să-i grăiască ceva într-acea zi, temându-se de tinerii care erau cu dânsul să nu-l spună la părinţii săi. Deci, închinându-se acelui cinstit bărbat, s-a dus.

A doua zi, foarte de dimineaţă, tânărul Astion s-a dus singur la Cuviosul Epictet, întocmai ca o albină înţeleaptă, ca să adune degrabă în acel loc mierea cea dulce. Intrând în chilie la preotul Domnului, i-a dat o închinăciune ca aceasta: ***"Bucură-te, apostolul lui Hristos, slujitorul Legii celei noi!"***

Sfântul i-a răspuns: ***"Bucură-te şi tu, tinere, cel preafrumos, pe care te văd că porţi haină mucenicească şi ai pe cap cunună din pietre scumpe".*** Deci, şezând, au început a vorbi. Stareţul i-a zis: ***"Fiule, sămânţa Domnului, pe care cu darul lui Dumnezeu am semănat-o ieri în inima ta, a răsărit oare şi voieşte să aducă rod? Sau petreci încă în întunericul necredinţei?"***

Astion a zis: ***"O, sfinte părinte, ţi-am spus ieri că sunt unul născut la părinţii mei şi foarte iubit lor. Mă tem a le pricinui lor această grea mâhnire, deoarece, când voi primi credinţa creştinească la arătare, ei, din întristarea cea fără de măsură, sau se vor arunca în mare, sau îşi vor pierde mintea, sau singuri îşi vor aduce moartea într-un fel. Astfel că, de unde eu mă nădăjduiesc de mântuire, să nu fiu pricinuitorul morţii părinţilor mei. Deci, de vei voi să primeşti sfatul meu, fă-mă pe mine creştin în taină, şi povăţuieşte-mă cum mă voi pregăti spre Botez. După ce vei săvârşi asupra mea toate după rânduiala creştinească, atunci te rog să-mi faci mie această dragoste: să mă iei cu tine şi să mergem spre o ţară îndepărtată, unde te va povăţui Dumnezeu, ca să nu vadă ochii mei lacrimile părinţilor. Să nu se vatăme conştiinţa mea, pentru mâhnirea şi dragostea lor şi acestea să nu fie împiedicarea mântuirii mele".***

Sfântul stareţ, ascultând cuvintele acestea ale tânărului, s-a bucurat cu duhul şi i-a poruncit ca în toate zilele să postească şi să se ferească de spurcăciunile cele jertfite idolilor. Să se roage adevăratului Dumnezeu, Domnului Hristos, Mântuitorul lumii. Deci, tânărul Astion făcea acestea cu osârdie, iar în ascuns de casnicii săi, mergea la stareţ şi învăţa de la dânsul sfânta credinţă. După ce a înţeles bine toate cele despre Hristos şi a crezut în El fără de îndoială, atunci sfântul stareţ l-a botezat. Deci, nu după multe zile, au ieşit amândoi noaptea de acolo şi Astion a luat puţin argint, atât cât să le ajungă pe cale. ***Ducându-se ei la malul mării, au găsit o corabie plecând spre părţile sciţilor şi, intrând într-însa, au călătorit multe zile. Apoi au ajuns la o cetate ce se numea Almirida, care era la hotarele***

sciţilor, lingă fluviul ce se numeşte Dunărea. Nu departe de acea cetate, au găsit un loc deosebit, plăcut spre petrecere şi s-au sălăşluit acolo, zidindu-şi o chilie mică.

După plecarea lui Astion din casa sa, părinţii, nevăzând pe iubitul lor fiu, au început a-l căuta pretutindeni şi, negăsindu-l, făceau mare plângere şi tânguire, chemând în zadar numele fiului lor.

Tatăl striga, zicând: "Astioane, preadulcele meu fiu, unde eşti acum? Astioane, preaiubitul meu fiu, unul născut, ce ţi s-a întâmplat? Oare vreo fiară te-a mâncat sau adâncurile apelor te-au primit? O, toiag al bătrâneţilor mele şi lumina ochilor mei, unde te voi mai căuta de acum, nu ştiu! În ce ţară voi trimite slugile mele pentru tine, nu mă pricep!"

Asemenea şi maica sa, rupându-şi hainele de pe sine şi bătându-se cu mâinile peste piept, se tânguia, zicând: "Astioane, cine te-a despărţit de mine, dulcele meu fiu? Socotesc că Dumnezeul creştinilor, trimiţând pe unul din ai săi, a întors inima ta, înşelându-te şi te-a luat de la noi. Vai mie, ticăloasa! Vai mie cea plină de amărăciune şi fără de sfârşit. Toate durerile şi ostenelile mele, ce le-am suferit cu naşterea şi creşterea ta, mi-au fost în zadar. Rodul pântecelui meu s-a uscat, pierindu-mi nădejdea şi slava şi şed ca o cetate pustie. Până acum am fost mamă, iar de acum nu mai sunt, fiind lipsită de unicul meu fiu iubit!" Astfel se tânguiau părinţii în toate zilele cu nemângâiere.

Petrecând lângă cetatea Almiridei, robii lui Hristos, Epictet şi Astion, duceau viaţă monahicească, luptându-se cu nevoinţele pustniceşti. Dar fapta cea bună şi sfinţenia lor nu s-a tăinuit, deoarece prin mâinile Sfântului preot Epictet se făceau multe tămăduiri, încât poporul a început a veni la el.

***

*Într-una din zile, o femeie vestită a adus pe fiul său, care era cam la cinsprezece ani, mut, surd şi uscat şi, punându-l lângă picioarele sfântului stareţ, a început a zice către el: **"De unde ai venit aici, nu ştiu; însă cred că, dacă vei voi, poţi să tămăduieşti pe fiul meu. Văd că chipul tău te arată, că eşti ucenicul Domnului Hristos, de care am auzit multe şi preaslăvite minuni. Deci, dacă eşti ucenic al Aceluia, ajută-ne nouă, învaţă-ne să-L cunoaştem şi să fim şi noi robii Lui".***

Sfântul a zis către ea: ***"O, femeie, dacă crezi din toată inima că Unul este adevăratul Dumnezeu, cel ce a zidit cerul şi pământul şi toate cele văzute de noi, îţi va fi ţie ceea ce doreşti".***

Zicând acestea, el a poruncit să ridice pe copil de la pământ, şi scuipând de trei ori în gura lui cea amuţită, l-a întrebat: ***"Spune, fiule, în care Dumnezeu se cuvine să credem? În idolii cei făcuţi de oameni, sau în Iisus Hristos, cel răstignit, care acum te vindecă pe tine?"***

Iar copilul a strigat cu glas mare: ***"O, cinstite părinte, se cade să credem în Iisus Hristos, cel ce întotdeauna arată oamenilor atâtea faceri de bine!"*** *Văzând oamenii din Almirida o minune ca aceasta, au preamărit pe Dumnezeu şi în ziua aceea, mai mult de o mie de suflete, din amândouă laturi, au crezut în Hristos Mântuitorul nostru.*

Darul lui Dumnezeu nu numai prin Sfântul Epictet lucra minuni, ci şi prin Sfântul Astion.

***

Aşadar, ieşind el la râul Dunării ca să aducă apă, l-a întâmpinat un om îndrăcit; dar el, făcând semnul Sfintei Cruci spre acel îndrăcit, îndată a fugit diavolul din el, strigând: "O, Astioane, credinţa şi curăţia inimii tale a luat mare putere de la Dumnezeu asupra noastră!"

***

Astion, trimiţându-se într-o vreme de către stareţ la un loc oarecare, a văzut un om pe drum pe când venea, care căzuse de pe o zidire înaltă şi zăcea la pământ ca un mort, iar părinţii lui se tânguiau pentru el. Fericitul Astion, milostivindu-se spre el, s-a rugat în sine, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, precum ai înviat la viaţă de la porţile morţii pe Evtih cel căzut jos de la etaj, prin Apostolul Tău Pavel, asemenea şi pe Eneu l-ai ridicat din slăbănogirea cea de opt ani, prin Apostolul Petru, şi tot prin acel sfânt ai făcut să umble omul cel ce era olog din pântecele maicii sale, întărindu-i pulpele şi gleznele, aşa şi pe acest om ridică-l şi fă-l viu şi sănătos, prin mine, nevrednicul Tău rob!"***

Rugându-se astfel, s-a apropiat de cel ce zăcea, zicând cuvântul Apostolului Petru: ***În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te şi umblă!*** *Deci, apucându-l cu mâna dreaptă, l-a ridicat viu şi sănătos şi, după aceea, el a mers împreună cu părinţii lui în chilia fraţilor, strigând:* ***"Unul este Dumnezeul lui Epictet şi al lui Astion! Cu adevărat Dumnezeul creştinilor este Unul Dumnezeu şi nu mă voi***

duce de aici, până ce într-această zi nu ne veţi face creştini pe mine şi pe părinţii mei!" Iar Epictet, preotul Domnului, chemându-i şi învăţându-i, le-a poruncit să postească şi să se pregătească de primirea darului cel sfânt; iar după câteva zile i-a luminat pe ei cu Sfântul Botez.

Diavolul, văzându-se ruşinat, nu numai de stareţ, dar şi de tânărul Astion, s-a lipsit de dobânda sa din sufletele omeneşti şi se rupea de zavistie. Deci, s-a înarmat asupra lor cu toate meşteşugirile sale, dar nimic nu sporea. Diavolul a gătit asupra tânărului, o vreme prielnică în chipul acesta.

***

Ieşind într-o zi Astion la râu ca să ia apă fără binecuvântarea stareţului şi văzându-l vrăjmaşul neîngrădit cu binecuvântarea stareţului, îndată - prin voinţa lui Dumnezeu - a năvălit asupra lui cu nişte gânduri spurcate şi a tulburat sufletul tânărului. Întorcându-se Astion în chilia sa se ruşina să-şi mărturisească părintelui său gândurile acelea care l-au biruit; luptându-se cu ele trei zile, postea şi se ruga cu lacrimi. El îşi obosea trupul cu osteneli, însă nicidecum nu se depărtau de la el gândurile necurate, prin care, ca nişte săgeţi nevăzute, vrăjmaşul îl rănea pe el.

Văzând stareţul pe ucenic tulburat şi mâhnit, a zis către el: ***"Ce este aceasta, fiule, că te văd tulburat? Această mâhnire pe care o văd la tine, nu este mâhnirea sfinţilor care se îngrijesc de mântuirea lor, ci arată pe faţă duhovnicească întristare. Eu cred că mâhnirea ta este ruptură de moarte, precum şi mâhnirea care a ucis pe Ahitofel, sfetnicul lui Avesalom, şi care a pierdut pe Iuda, vânzătorul lui Hristos".***

Atunci Astion a început a mărturisi, zicând: ***"Părinte, mai înainte de aceste trei zile, vorbeai cu nişte cinstiţi bărbaţi despre tainele cereşti şi eu aveam nevoie să ies la apă. Deci, m-am ruşinat a cere binecuvântarea ta înaintea acelor bărbaţi, căci n-am vrut prin aceasta să vă tai vorba voastră. Deci, neştiind tu, am ieşit la apă fără binecuvântarea ta. Însă în cale a năvălit spre mine un nor întunecat de gânduri spurcate. Iată, acum au trecut trei zile de când mă lupt cu ele şi nu pot să le gonesc şi pentru aceasta sunt supărat".***

Sfântul stareţ, căutând cu groază la dânsul, a zis: ***"Pentru ce ai ieşit afară din uşa chiliei fără porunca mea? Pentru ce te-ai dus la râu fără binecuvântarea preotului lui Hristos? Nu ştii oare că binecuvântarea celui mai mare este zid nesurpat pentru cei tineri, că este paloş tare şi armă nebiruită asupra diavolului?"***

Zicând acestea, i-a poruncit să se întindă la rugăciune pe pământ în chipul Sfintei Cruci şi s-a întins şi stareţul. Şi astfel s-au rugat amândoi împreună lui Dumnezeu. Sculându-se ei de la pământ, după multă rugăciune, fericitul Astion a văzut un copil negru cu o lumânare aprinsă, fugind de la dânsul şi zicându-i: "Mărturisirea ta, Astioane, a sfărâmat astăzi puterile mele cele mari; iar rugăciunea voastră m-a lăsat fără arme".

Acei cuvioşi părinţi au vieţuit astfel acolo şi au întors multe suflete omeneşti de la înşelăciunea idolească la Hristos Dumnezeu.

***

Un om oarecare, slujitor de idoli, s-a dus în cetatea Almiridei, la domnul acelei ţări, care se numea Latronian, şi i-a spus că cei doi sfinţi sunt fermecători şi înşală pe mulţi cu vrăjile lor, întorcându-i de la aducerea de jertfe zeilor. Mai-marele cetăţii a poruncit să-i prindă îndată şi să-i arunce în temniţă. Deci sfinţii, fiind legaţi, se rugau neîncetat şi cântau Psalmii lui David, iar stareţul grăia către ucenic: ***"Iubitul meu fiu, dacă ne vor scoate la cercetare şi ne vor întreba de nume, de neam şi de patrie, să nu le răspundem nimic altceva decât numai acestea: "Suntem creştini. Acesta ne este numele, neamul şi patria şi alt nimic nu suntem, decât numai robi ai adevăratului Dumnezeu"".***

A doua zi, mai-marele cetăţii a poruncit să gătească divan în mijlocul cetăţii, iar propovăduitorii să dea de veste poporului, ca să iasă la privelişte. Deci, venind pe la trei ceasuri din zi, a şezut la judecată şi a trimis ca să scoată pe sfinţi din temniţă. ***Sfinţii venind înaintea lui, el a căutat înspre dânşii şi s-a spăimântat, pentru că a văzut faţa lor strălucind cu o oarecare lumină minunată a darului lui Dumnezeu. Sfântul Epictet era de şaizeci de ani, înalt la stat şi cu barbă lungă, împodobită de cărunteţe. Asemenea, Sfântul Astion era înalt la stat, foarte frumos la faţă, înflorit cu podoaba întregii înţelepciuni şi având vârsta de treizeci şi cinci de ani.***
Mai-marele cetăţii, uitându-se spre ei, a tăcut ca la un ceas, neputând să zică ceva; apoi, abia deschizându-şi gura, a zis: *"Să ne spuneţi cum vă numiţi, de ce neam sunteţi şi din ce ţară aţi venit aici".*

Sfinţii au răspuns: "Suntem creştini!"

Mai-marele cetăţii a zis: *"Ştiu că sunteţi din blestemata credinţă creştinească, dar să ne spuneţi neamul şi ţara voastră".*

Sfinţii au răspuns: "Suntem creştini, ştim pe Unul Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos şi lui unuia ne închinăm; iar de urâciunile idoleşti ne îngreţoşăm, şi ne înstrăinăm de cei ce se închină lor, grăind cu Psalmistul: Asemenea lor să fie cei ce îi fac pe ei şi toţi cei ce se nădăjduiesc spre dânşii!"

Mai-marele cetăţii, auzind aceasta, s-a umplut de mânie şi a poruncit să-i dezlege pe sfinţi şi să-i bată multă vreme fără milă.

Ei, fiind bătuţi, grăiau: "Doamne, Iisuse Hristoase, învăţătorul nostru, voia Ta să se săvârşească în noi!"

Mai-marele cetăţii, văzându-i nebiruiţi, se aprindea mai mult de mânie şi le zicea: "Unde este Hristosul vostru, pe care îl chemaţi neîncetat? Să vină acum să vă ajute şi să vă scoată din mâinile mele!"

Sfinţii au grăit: "Suntem creştini! Fie întru noi voia Domnului nostru!"

Atunci el, iuţindu-se şi mai mult, a poruncit să-i spânzure la muncire, să le strujească trupurile cu unghii de fier şi să-i ardă cu făclii aprinse. ***Ei strigau într-una: "Suntem creştini! Fie întru noi voia Domnului nostru!"*** Sfinţii, fiind astfel munciţi, se sfârşea la al şaptelea ceas din zi. După aceea mai-marele cetăţii a poruncit să-i ia de la muncire şi să-i ducă iar în temniţă.

Dar unul din slujitorii care îi muncea, anume Vigilantie, auzind acele cuvinte ale sfinţilor pe care le grăiau neîncetat când pătimeau şi socotind că într-însele este oarecare putere vrăjitorească care uşurează trupul de durere când este în munci, a început a le avea în mintea sa, cugetând la ele ziua şi noaptea. După trei zile a început a striga către popor, zicând: "Sunt creştin! Fie întru mine voia Domnului nostru". Apoi, alergând la sfinţi în temniţă, a învăţat de la dânşii sfânta credinţă şi, după puţine zile, s-a învrednicit de Sfântul Botez cu toată casa sa.

Sfinţii, după întâia cercetare şi muncire, au petrecut în temniţă cinci zile; apoi iar au fost scoşi la judecată. Mai-marele cetăţii, neputând cu nici un fel să-i înduplece la păgânitatea sa, a poruncit a-i munci din nou. Mai întâi le-a frecat rănile lor de mai-nainte cu oţet şi cu sare, după aceea a umplut o căldare mare cu smoală şi fierbând-o tare, a aruncat pe mucenici într-însa. Dar ei petreceau nevătămaţi în smoala cea fiartă ca într-o scăldătoare şi ziceau adeseori cuvintele lor de mai înainte: ***"Suntem creştini! Fie întru noi voia Domnului nostru!"***

Mai-marele cetăţii se mira, văzându-i vii şi nevătămaţi în căldarea cea fiartă şi zicea: *"O, cât de mare este puterea vrăjitoriei creştineşti!"* Apoi a poruncit să-i scoată din căldare şi să-i arunce în temniţă, nelăsând pe nimeni să se ducă la dânşii ca să le dea pâine sau apă, ca astfel să se topească de foame şi de sete. ***Sfinţii au petrecut treizeci de zile fără hrană şi fără băutură, hrănindu-se numai cu cuvântul lui Dumnezeu şi întărindu-se cu darul Duhului Sfânt.***

Când sfinţii mucenici se cercetau şi se judecau la divanul cel din privelişte înaintea a tot poporul, s-a întâmplat de a venit în vremea aceea un bărbat oarecare din părţile Răsăritului, astfel rânduind Dumnezeu. Acel bărbat a cunoscut pe Astion, deoarece ştia bine pe părinţii lui. Acela, întorcându-se în ţara sa, s-a dus la părinţii lui Astion şi le-a spus, zicând: "Am văzut pe fiul vostru în Almirida, cetatea Sciţilor, cu un oarecare stareţ, anume Epictet, suferind pătimiri pentru Hristos". Părinţii, auzind aceasta, au rugat cu căldură pe acel bărbat să le spună dacă este adevărat, iar acela a întărit cu jurământ cele spuse. Deci, ***tatăl lui Astion*** *a zis: "Dacă mă voi învrednici să văd faţa iubitului meu fiu, voi face îndată toate cele ce îmi va porunci şi mă va învăţa". Asemenea grăia şi* ***maica sa****: "Dacă îl voi vedea în viaţa mea pe fiul meu cel dulce, toate le voi lăsa şi îl voi urma, chiar de-mi va porunci să fiu creştină, nu mă voi lepăda, şi cu dânsul împreună nu mă voi teme de munci, nici a suferi moarte pentru Hristos". Grăind astfel, şi-au încredinţat casa şi averea lor la nişte prieteni credincioşi ai lor; iar ei au luat multe slugi şi slujnice şi s-au dus cu corabia în Sciţia. Însă mai înainte de a ajunge ei în cetatea Almirida, Sfinţii Mucenici Epictet şi Astion şi-au săvârşit cu bine nevoinţa pătimirii în acest chip.*

După cele treizeci de zile, în care au fost chinuiţi în temniţă cu foamea şi cu setea, mai-marele cetăţii, scoţându-i iar la judecată, le-a zis: *"V-am întrebat de multe ori de numele vostru, de neam şi de patrie, dar nu mi-aţi spus adevărul. Eu socotesc că nu sunteţi altceva decât nişte diavoli în trup, de vreme ce numai aceia sunt fără nume şi fără neam, de aceea vă numesc cu un nume ca acesta. Deci spuneţi-mi, o, diavoli întrupaţi, veţi aduce jertfe zeilor noştri sau nu? Dacă nu, atunci în această zi voi tăia capetele voastre".*
Sfinţii au răspuns: "Noi suntem creştini, nu diavoli. În numele lui Hristos izgonim pe diavoli din trupurile omeneşti. Deci, dacă tu voieşti, poţi să scapi de diavolul care petrece în tine, căci noi l-am putea izgoni pe el cu puterea lui Hristos, Dumnezeul nostru".

Atunci, mâniindu-se, mai-marele cetăţii a poruncit să-i bată cu pietre peste gură pe sfinţii mucenici; iar după ce i-au bătut foarte mult cu toiege, ***i-au osândit pe dânşii la moarte prin tăiere cu sabia. Deci sfinţii, fiind scoşi afară din cetate la locul de***

tăiere, au cerut de la ucigaşii lor să le dea voie să-şi facă rugăciune. Deci, stând cu faţa către răsărit, şi-au înălţat mâinile spre cer şi, înălţându-şi mintea către Dumnezeu, s-au rugat vreme îndelungată.

După aceasta, Sfântul Epictet s-a rugat ca să taie mai întâi pe Astion; dar acesta a grăit către dânsul: "Părinte, mai întâi ţie ţi se cade să primeşti această cinste, adică să te încununezi cu mucenicească cunună, pentru că tu eşti preotul Domnului, părintele şi învăţătorul meu, iar eu voi merge după tine!"

Sfântul Epictet a răspuns: "Fiule, şaptesprezece ani te-am păzit curat şi fără de prihană, cu darul lui Hristos, şi acum să-mi pierd osteneala mea de atâţia ani şi să te las singur? Oare nu ştii că meşteşugirile vrăjmaşului sunt subţiri şi greu de cunoscut? Deci, mă tem, ca nu cumva, fiind tânăr şi văzând moartea mea, te vei teme şi vei fi vrăjmaşului de batjocură. Nu aşa, fiule, ci eu să fiu ca Avraam, care a adus spre jertfă lui Dumnezeu pe Isaac, iar tu să mergi mai înainte de mine, ca tu să primeşti întâi cununa pătimirii; şi cred că Sfântul Mihail cu îngerii, Abel cu proorocii, Petru cu apostolii, Daniil cu mărturisitorii, au ieşit întru întâmpinarea ta şi aşteaptă să te primească, ca apoi, cu cântări dănţuitoare, să te ducă la scaunul lui Hristos, Mântuitorul nostru".

Sfântul Astion a răspuns: "Fie voia Domnului şi a ta, sfinte părinte!" Deci, îngrădindu-se cu semnul Sfintei Cruci, a zis: "Tu eşti apărătorul meu, Doamne, în mâinile Tale îmi dau duhul meu!" Apoi, plecându-şi capul sub sabie, s-a sfârşit. ***Sfântul Epictet, căzând peste trupul ucenicului său, rugă pe ucigaşii săi, ca tot aşa să-l ucidă şi pe el. Deci, lovindu-l cu sabia, a fost tăiat pentru Hristos. Apoi toţi cei ce erau acolo, păgâni şi creştini, privind spre cinstitele lor trupuri, le-au văzut strălucind ca nişte raze de soare, şi o bună mireasmă umplea locul acela.***

După ce s-a făcut noapte, Vigilantie, cel mai sus pomenit, împreună cu toţi casnicii lui şi cu ceilalţi creştini, s-au dus şi au luat în taină trupurile mucenicilor; şi, învelindu-le în pânze curate, unse cu aromate, le-au îngropat cu cinste la un loc deosebit.

Tot în aceeaşi noapte a căzut asupra lui Latronian, mai-marele cetăţii, un diavol cumplit; căci, sculându-se dimineaţa şi voind ca de obicei să meargă la divan, a început a vorbi cu necuviinţă ca un nebun. Apoi, apucând o sabie, s-a repezit la cei care erau cu dânsul şi a început a-i lovi. Dar aceia, văzându-l pe el îndrăcit, l-au prins şi smulgându-i sabia din mâini l-au bătut. Deci, legându-i mâinile şi

picioarele, l-au închis într-o casă mică, unde după două zile şi-a lepădat sufletul său cel rău, fiind sugrumat de diavol.

După sfârşitul sfinţilor mucenici, părinţii lui Astion, mergând cu corabia pe apă, s-au apropiat de cetatea Almirida, iar Sfântul Astion s-a arătat lui Vigilantie, zicându-i: "Tatăl meu şi maica mea vor veni aici ca să mă caute. Deci fă bine, frate, de ieşi la mal şi-i primeşte pe ei în casa ta. Odihneşte-i şi să-i mângâi, deoarece pentru mine s-au întristat şi obosit. Să-i înveţi să cunoască mântuitoarea credinţă şi să le spui măririle lui Dumnezeu". Deci, Vigilantie, mergând îndată la mal, a văzut o corabie venind, din care ieşind părinţii lui Astion, întrebau pe oamenii care se întâmplau acolo, dacă n-au văzut pe un om tânăr cu numele Astion. Vigilantie, apropiindu-se de dânşii, le-a zis: *"L-am văzut şi l-am cunoscut pe el. Deci veniţi mai întâi să vă odihniţi în casa mea, apoi vă voi spune despre dânsul"*. Atunci ei, bucurându-se foarte mult, au mers la dânsul şi s-au odihnit.

După aceasta, rugând ei pe Vigilantie să le spună despre fiul lor, acela le-a spus acestea: ***"Nu este mult de când Astion a fost în cetatea aceasta; însă, mai înainte cu câteva zile, s-a dus de aici cu un stareţ cinstit, într-o ţară depărtată, fiind chemat cu cinste de Împăratul cel slăvit ca să împărăţească cu Dânsul în negrăita slavă". Apoi, Vigilantie le-a spus despre cealaltă viaţă veşnică, despre sălăşluirile Raiului şi Împărăţia Cerului, despre Hristos Domnul şi Împăratul cel fără de moarte, despre îngeri şi despre toate cetele sfinţilor, care împreună vieţuiesc cu Hristos şi întru care este numărat şi fiul lor, Astion.***

Auzind părinţii lui cuvintele acestea pe care niciodată nu le auziseră, s-au minunat, s-au umilit şi au simţit în inimile lor o oarecare bucurie duhovnicească; dar mai cu dinadinsul întrebau cum s-a dus iubitul lor fiu acolo. Vigilantie, luându-i pe dânşii, i-a dus mai întâi în chilia sfinţilor mucenici, unde le-a arătat o Sfântă Cruce şi o carte a Evangheliei, care rămăsese de la dânşii. Deci, vorbind mult cu dânşii din Evanghelie, i-a făcut să creadă în Hristos. Atunci le-a spus lor despre pătimirea Sfinţilor Mucenici Epictet şi Astion şi cum şi-au dat sufletele lor pentru Hristos. Apoi i-a dus pe ei la locurile unde erau îngropate trupurile sfinţilor. Plângând ei acolo din destul, Vigilantie le-a poruncit ca de cu seară să stea la rugăciune şi să se roage cu dinadinsul toată noaptea lui Hristos Dumnezeu.

Trecând miezul nopţii şi începând a răsări luceafărul, deodată a strălucit peste ei o lumină ca un fulger şi o mireasmă minunată mirosea. Deci au văzut pe sfinţii mucenici stând înaintea lor într-o podoabă negrăită. Atunci Sfântul Astion cuprinzând pe maica sa cu dragoste şi sărutând-o pe dânsa i-a zis: "Bine ai venit

aici, Marchelino, ucenică a lui Hristos şi maica mea!" Asemenea şi Sfântul Epictet, cuprinzând capul tatălui lui Astion, l-a sărutat, zicându-i: "Iubite frate Alexandre, bucură-te întru Domnul că te-ai învrednicit a te ridica în numărul credincioşilor şi te-ai arătat vrednic de fericirea cea veşnică". După aceasta amândoi au zis lui Vigilantie: "Bucură-te şi tu, iubite frate, căci cu tine s-a împlinit Scriptura care zice: "De va întoarce cineva pe cel păcătos din rătăcirea lui, va mântui suflet din moarte şi va acoperi mulţime de păcate". Apoi, au mai vorbit cu dânşii din destul şi alte cuvinte mângâietoare şi pline de dulceaţă duhovnicească; iar după un ceas s-au făcut nevăzuţi.

Ei, din vedenia aceea şi din vorbirea cea dulce cu sfinţii, de ce fel de bucurie s-au umplut, nu este cu putinţă a spune. Deci, şi-au vărsat inimile lor în rugăciune şi mulţumire înaintea lui Dumnezeu, că s-au învrednicit a vedea în slava cerească pe iubitul lor fiu pe care îl căutau de atâta vreme îndelungată cu durere în inimă.

Într-acea vreme, în ţara sciţilor era un episcop creştin, cu numele Evanghel. Acela, deşi se ascundea în vremea prigonirii, însă înştiinţându-se de moartea mai marelui Latronian, a mers fără de frică în cetatea Almiridei, cercetând şi întărind pe credincioşi. Vigilantie s-a dus la acest arhiereu cu părinţii lui Astion şi i-a spus cu de-amănuntul toate cele despre dânşii, cum şi despre sfinţii mucenici. Episcopul, fericind pe sfinţii mucenici, a primit cu bucurie pe părinţii lui Astion, care se întorseseră la Hristos şi i-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

După aceasta, Alexandru şi Marchelina, petrecând multe zile în postire şi în rugăciuni lângă mormântul mucenicilor, s-au întors la ale lor. Deci, vânzând averile cele multe pe care le aveau, le-au împărţit săracilor, oprind puţin pentru hrană. Astfel au vieţuit cu dumnezeiască plăcere, până la sfârşitul lor.

Sfinţii cuvioşi mucenici, Epictet preotul şi Astion monahul, cu cununa mucenicească s-au preamărit în ceruri, iar Alexandru cu Marchelina, trecând de la cele pământeşti, s-au învrednicit în partea sfinţilor cu darul Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, I se cuvine cinstea, slava şi închinăciunea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfinţii Epictet preotul şi Astion monahul martiri almirideni din Scythia

Capitolul I - Educaţia plină de evlavie a Sfântului Epictet: facerea de minuni şi aducerea lui Astion la Hristos

Pe vremea lui Diocleţian, împărat păgân foarte rău, era un preot din părţile Răsăritului, pe nume Epictet, care ducea o viaţă evlavioasă şi trăia neprihănit. Căci de mic copil, punându-se în slujba Domnului, se întărea în toate învăţăturile lui Iisus Hristos. Când a ajuns în puterea vârstei, ca Samuiel odinioară, a meritat să poarte haina preoţească prin aceea că prin har dumnezeiesc se săvârşeau prin el multe semne şi minuni întru toate. Prin rugăciunile sale deschidea adesea ochii orbilor, curăţea pe leproşii care veneau la el, pe slăbănogi îi însănătoşea şi alunga duhurile necurate din trupurile chinuite de ele.

***

Aşadar, într-una din zile, pe când se găsea singur în chilia sa şi-şi rostea ca de obicei rugăciunile către Hristos, a fost adusă la el o copilă, fiica unui mare dregător, cu toate părţile trupului ca şi moarte, în afară de limbă. Tatăl ei, după ce a aşezat-o în faţa uşii sfântului, intrând, i-a îngenunchiat pe dată la picioare, strigând şi rugându-se astfel: "Ai milă de mine, omule al lui Dumnezeu Preaînalt, fiindcă Dumnezeul tău milostiv şi miluitor este numit de către slujitorii Săi. Te rog să nu mă alungi de la faţa ta, pentru că şi El primeşte cu bunăvoinţă pe toţi cei ce aleargă la El. Eu am o singură fată, în vârstă de aproape cincisprăzece ani, dar din aceştia în ultimii trei, viaţa i se stinge într-o grea paralizie. Nu mă îndoiesc că

Acela care a oprit scurgerea de sânge, veche de doisprezece ani, va putea, dacă va voi, să vindece prin tine şi pe fiica mea, pentru că şi noi ne-am dăruit credinţei Lui şi suntem fiii sfintei Biserici, botezaţi în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh".

Auzind acestea, preotul Domnului a poruncit ca fata să fie adusă înăuntru. După ce tatăl i-a aşezat-o la picioare, omul lui Dumnezeu a înălţat către Domnul Dumnezeu rugăciuni zicând: ***"Dumnezeule veşnic, poruncitor al heruvimilor, care Te-ai coborât din cer, ca să-l readuci în locul de odinioară pe cel alungat din Rai, care întrupându-te ai luat asupra Ta păcatele noastre ca să merităm a te purta în vasele noastre de lut, te rog, Doamne, te rog, cu bunătatea Ta caută spre credinţa slujitorului Tău şi, precum ai readus de la porţile morţii la viaţă pe fiica mai marelui sinagogii, aşa binevoieşte să aduci în starea de mai înainte prin harul Tău pe unica odraslă a acestuia, pentru ca să înveţe acest neam necredincios şi rău să cinstească plin de cutremur Sfânt numele Tău şi să istorisească faptele Tale minunate în toate timpurile".***

Şi, sfârşind rugăciunea, a uns cu untdelemn sfinţit tot trupul fetei care, vindecată şi însănătoşită astfel, împreună cu părinţii ei binecuvântă pe Domnul.

Atunci Sfântul Epictet a povăţuit pe tatăl copilei, zicând: "Dacă vrei preaiubitul meu, să nu se mai abată asupra casei tale de acum încolo nici o boală sau vătămare, grăbeşte-te ca în fiecare săptămână, cu toată familia ta, să mergi la biserică duminica, şi să primeşti dumnezeieştile Taine cu dăruire lăuntrică şi cu inima curată". *După ce a spus aceste cuvinte i-a poruncit să plece acasă vesel şi cu sufletul împăcat întru toate.*

***

La fel, altădată, a fost adus la el un om stăpânit de duhuri necurate, pe care omul lui Dumnezeu l-a făcut sănătos. Dar diavolul, timp de trei zile, astfel ţipa şi striga: "O, cruce, o, chinuri pe care le sufăr fără pricină! Ce bine mă simţeam întotdeauna în părţile Frigiei! Cum îi făceam pe oameni să se închine şi să-mi jertfească zilnic! Câtă cinste mi se aducea acolo, dar până acum nu înţeleg, nefericitul de mine, ce greşeală am făcut de am ajuns aici. Căci eu sunt acela care, mai înainte, prin Montanus am spus cele mai multe cuvinte de blasfemie; eu prin Maximilla am săvârşit tot felul de nelegiuiri; eu am atras în întregime acel ţinut la ticăloşii şi la închinarea faţă de mine; eu prin Arie am cuprins oraşul Alexandria, şi am făcut să se spună că Fiul este o creatură a lui Dumnezeu cel viu; eu prin Manes am întemeiat erezia maniheilor; eu i-am învăţat să-mi consfinţească posturi; eu prin Donatus am răvăşit toată Africa. Şi iată că acum sunt ţinut legat, Hristoase ca un

rob fugar, de către un slujitor al Tău". Acestea şi altele ca acestea strigând duhul necurat, ocărât de fericitul bărbat, s-a retras a treia zi din casa acestuia, iar persoana vindecată aducea mulţumiri lui Hristos Dumnezeu.

***

Altă dată, iarăşi, a fost adusă la el o femeie oarbă care, stând în faţa lui, astfel zicea, plângînd: "Ştiu cine eşti şi cred că poţi multe în faţa lui Dumnezeu; de aceea te rog să nu dispreţuieşti plânsul meu şi să nu iei în deşert rugăciunea mea. Căci toţi medicii acestei provincii, cu toată ştiinţa şi priceperea lor, nu mi-au putut fi de folos cu nimic; dimpotrivă, cu cât îşi arătau mai mult meşteşugul lor, cu atât mai mult, nenorocita de mine, mă istoveam de durere. De aceea te rog pe sfinţia ta să binevoieşti numai a pune dreapta ta pe ochii mei în numele lui Hristos; deoarece cred că pe dată luminile ochilor mei prin tine vor căpăta vedere".

Atunci Sfântul Epictet, minunându-se de credinţa acestei femei, a pus dreapta sa pe ochii ei, preamărind bunătatea Domnului şi spunând către ea: ***"Să-ţi fie ţie după cum ai crezut, fiica mea!".***

Abia căpătau glas cuvintele în gura preotului lui Hristos şi deodată, deschizându-i-se ochii, femeia a văzut lumină, strigând şi zicând: "Mărire Ţie, Dumnezeul creştinilor, care nu dispreţuieşti pe păcătoşii căzuţi în greşeală, ci, prin mare mila Ta, îi primeşti şi-i mântuieşti pe cei ce se întorc către tine". Şi, îndată ce a spus acestea, a crezut în Dumnezeu Mântuitorul ea cu toată casa ei.

Dar fiindcă pentru cititorul obişnuit este prea lungă istorisirea, dacă am vrea să-i spunem toate minunile pe care le-a făcut Dumnezeu prin acel preot, socotesc că din multe, am desprins în treacăt pe acestea. Acum este de trebuinţă să ne întoarcem la cele începute.

Într-una din zile, un tânăr foarte bine îmbrăcat şi preafrumos la chip, pe nume Astion, venind la fericitul preot să-l vadă, acesta l-a rugat să şadă lângă el şi, punând mâna pe capul lui, a început să-l îndemne, prin cuvinte blânde, să vină la credinţa Domnului, vorbindu-i astfel: ***"Cine eşti tu, o, preadulce fiu, de unde vii şi unde te duci? Spune-mi, al cui eşti şi de ce neam?".***

Iar el, răspunzând, a zis către preot: ***"Nu ştiu, preafericite părinte, cum să-ţi explic obârşia sau neamul meu. Îţi voi arăta doar pe scurt şi în treacăt ceea ce ştiu. Tatăl meu este foarte bogat şi mai marele acestei cetăţi, iar mama este de neam vestit, fiică a senatorului Iulian, şi amândoi se uită la mine ca la o unică podoabă, ca la un mărgăritar de mare preţ".***

La acestea sfântul a răspuns: ***"Bine ai zis fiule, că te privesc ca pe un mărgăritar; căci de fapt nu te au, ci numai te privesc, întrucât pentru Hristos sufletul tău binecuvântat este mai preţios decât orice mărgăritar şi decât orice metal şi pe el, precum văd, Însuşi Mântuitorul nostru l-a ales în slujba şi în serviciul Său. Vino, aşadar fiule, şi lasă-le pe cele socotite de preţ în această lume, ca să vezi cu toţi sfinţii, în viitor, cele ce nu se văd aici. Căci toate acestea, care se văd acum, sunt trecătoare şi pieritoare, dar cele pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru slujitorii Săi rămân în veşnicie, cum El Însuşi rămâne veşnic. Acest aur, care se vede, fiule, nu este aur adevărat, ci deşertăciune şi închipuire, prin care se pierd în această lume sufletele celor drepţi.***

La fel şi argintul, care se vede cu aceşti ochi, poartă un nume fals, fiindcă este fabricat şi şlefuit de toţi numai ca să înşele pe cei hrăpăreţi şi să-i atragă pe cei neştiutori. Vino aşadar, şi ascultă-mă, preaiubite fiu, şi eu îţi voi arăta ce aur trebuie să alegi şi ce argint trebuie să doreşti, de bună seamă pe acela pe care Domnul şi Mântuitorul nostru îl împarte celor ce cred în El, când le spune: "Te rog să iei de la mine aurul cel probat în foc, ca să ajungi bogat şi să te îmbraci în veşminte albe, ca să nu se vadă ruşinea goliciunii tale". Aşadar, aurul acesta probat în foc este Domnul nostru Iisus Hristos. Şi, fiule, cine va voi să-l aibă în sălaşul inimii sale, acela îndată va binemerita bogăţiile cele cereşti şi se va îmbrăca în haine albe, adică în Credinţă, Nădejde şi Dragoste, prin care vei putea birui nu numai această lume văzută, ci şi pe diavolul, pe care îl iubiţi ca pe Domnul, îl vei putea învinge pe el şi pe toţi îngerii lui. Căci nu tatăl tău, pe care-l vezi, fiule, este adevăratul tată, ci Dumnezeu cel Atotputernic este Tatăl tău şi de aceea unul este cu un nume şi celălalt cu alt nume. Căci Acela este nevăzut şi nespus iar acesta este văzut şi stricăcios. Acela rămâne necuprins şi nemuritor, iar acesta trăieşte întru toate stricăcios şi muritor.

De aceea prin chibzuinţa Aceluia sunt rânduite toate, iar prin rânduiala acestuia nimic nu rămâne statornic. Acela a poruncit şi te-ai făcut, a hotărât şi te-ai format în pântecele mamei tale; a cerut şi ai ieşit, a rânduit şi ai fost adus la această tinerească vârstă. Şi acest tată văzut trebuie cinstit, fiule, dar nu ca Acela. Pentru că Acela ne-a zidit şi ne-a făcut după chipul şi asemănarea Sa, ne-a dat pricepere către înţelepciune şi simţ veghetor, ne-a îngăduit să avem amintirea celor bune şi ne-a aşezat ca stăpâni peste toate lucrurile Sale, din sclavi ne-a făcut, prin harul Său, fiii, fraţii şi prietenii Săi. De aceea află, fiule, că se cuvine ca întotdeauna să-l recunoşti pe acest Tată adevărat, care ne-a dat atâtea bunătăţi. Trebuie să i se acorde şi acestui tată văzut cinste, pentru că adesea a împlinit faţă de noi un serviciu de slujitor, îngrijindu-ne de mici, hrănindu-ne, îngrijindu-se permanent de tot ceea ce ne era necesar în copilărie,

sărutându-ne şi socotindu-ne carne din carnea lui, ocupându-se de noi ca de propriul lui trup. Iată, aşadar, atâtea pricini pentru care trebuie să i se acorde cinstire.

Dar şi mama noastră este alta, fiule. Nu este aceasta care se vede, ci cealaltă, care este nemuritoare: cea intru vrednicie logodită cu Mântuitorul nostru şi împodobită prin Îngeri, vestită prin Prooroci, slăvită prin Apostoli, înălţată prin Mucenici şi Mărturisitori, cântată în Hristos în cununie cerească, aceea este aceasta pe care oamenii o numesc sfânta maică Biserica.

- ✓ ***Glasul ei este ca de turturea, pe buzele ei picură arome, adică învăţătura Apostolilor.***
- ✓ ***Ochii ei sunt două lumini ale cerului,***
- ✓ ***dinţii ei sunt curaţi, asemenea trupului ce iese din baie. Acest înţeles tainic îl au cele douăzeci şi patru de cărţi într-o preasfântă întruchipare.***
- ✓ ***Din mâinile ei picură smirna, ceea ce înseamnă dreptate şi credinţa adevărată. Cele zece degete ale ei cuprind puterea şi legământul celor zece porunci.***
- ✓ ***Iar sânii ei sunt cele două Testamente, bineînţeles legea lui Moise şi harul Evangheliei.***
- ✓ ***Picioarele ei sunt asemenea metalelor preţioase, pântecele şi cele lăuntrice mărturisesc izvorul preasfântului Botez şi renaşterea tuturor neamurilor.***

Vino, aşadar, preaiubitul meu fiu şi te hrăneşte de la sânul acestei mame, care este cu adevărat mama ta. Primeşte-i sfaturile, respinge cele ce sunt din lumea aceasta, ca să te poţi bucura de cele pe care a făgăduit Dumnezeu că le va da fiilor Săi în viaţa viitoare.

Dar ascultă-l şi pe Tatăl nostru cel adevărat, care zice: "Ieşi din pământul tău şi din neamul tău şi vino în acel pământ pe care Ţi-l voi arăta: adică în pământul celor vii, şi în ţinutul sfinţilor, în pământul unde curge lapte şi miere, adică în învăţăturile Profeţilor şi ale Apostolilor. Şi când vei fi îndeplinit cele ce ţi s-au poruncit, atunci îţi va încredinţa avuţiile Raiului, îţi va dezvălui Tainele cereşti, îţi va dărui mărirea Împărăţiei Cerurilor, îţi va arăta nemăsurata bucurie a Apostolilor, cântecele Martirilor, precum şi mulţimea Îngerilor şi Arhanghelilor. Şi, după acestea toate, te va primi în har ca fiu şi frate al Său".

Acestea auzind preaînţeleptul tânăr, a căzut în genunchi la picioarele bătrânului şi a început să-l roage să-l primească discipol de aici încolo, să slujească Aceluia carele singur are atât de mare putere şi mărire. Şi pentru că slugile şi slujbaşii care erau

sub ascultarea lui să nu spună ceva tatălui său, în ziua aceea Astion n-a mai vorbit nimic către omul lui Dumnezeu. Dar în ziua următoare, sculându-se în zori, ca o albină foarte harnică, s-a dus în grabă în acel loc de unde culesese în ziua anterioară florile cereşti.

Şi intrând în casa preotului lui Dumnezeu, l-a salutat astfel zicând: ***"Bucură-te, apostol al lui Hristos şi slujitor al Noului Testament".***

Iar Sfântul la acestea a răspuns: ***"Bucură-te şi tu tinere, care primeşti haina muceniciei, iar pe cap cununa ţesută cu tot felul de pietre preţioase".***

Şi după ce i-a spus să se aşeze lângă el, a continuat astfel: ***"Ce este fiule, sămânţa dumnezeiască, pe care prin har dumnezeiesc am semănat-o ieri în ţarina inimii tale, s-a înălţat oare spre rodire, sau este stăpânită încă de răul necredinţei?"***

Iar Astion a răspuns:***"După cum ştii şi fericirea ta, preasfinţite părinte, sunt singurul fiu, foarte drag, al tatălui meu.Şi mă tem mult că, dacă mă voi face creştin el, din prea mare deznădejde, sau îşi va pierde repede cumpătul, sau se va arunca în mare, sau Doamne fereşte, îşi va pierde minţile din pricina mea şi de unde sper să-mi vină mântuirea, de acolo îi voi pregăti lui moarte veşnică şi focurile gheenei. De aceea, dacă vrei să primeşti hotărârea mea, te rog să faci pe dată ceea ce te rog: porunceşte ca astăzi să fiu făcut catehumen şi rânduieşte-mi să postesc câte zile vei voi, iar după aceste zile fixate, dăruieşte-mi Taina Botezului. Şi după ce voi îndeplini toate cele cerute de învăţătura creştină, atunci te rog să ieşim amândoi din acest oraş şi să ne ducem repede într-un ţinut îndepărtat, unde ne va conduce Duhul Sfânt, pentru ca tata să nu-mi păteze cu lacrimile lui conştiinţa mea curată".***

Apoi, după ce s-au petrecut cu preaînţeleptul tânăr cele ce hotărâse el însuşi, la câteva zile după aceea, înălţând rugăciuni către Hristos, amândoi au ieşit din oraş şi urcându-se într-o corabie, au mers în ţinuturile sciţilor, şi au ajuns în cetatea almiridensilor, unde nu exista nimeni care să-i poată recunoaşte pe ei, sau patria lor.

Dar, după ce preafericiţii bărbaţi au săvârşit această sfântă fugă, părinţii sfântului Astion au început să-l caute prin diferite locuri, alergând în toate părţile şi strigându-i numele cu mare jale.

Tatăl său înălţă glasul zicând: "Preaiubite fiu, unica mea odraslă, preaiubitul meu Astion, ce s-a întâmplat cu tine, ce fiară te-a înghiţit dintr-o dată, de nu putem găsi

nici măcar o părticică rămasă din tine? O, toiagul bătrâneţilor mele, lumina ochilor mei, nu ştiu unde să te mai caut, în ce ţinut să trimit slujitorii mei după tine. Tu erai cel mai preţios mărgăritar al acestui oraş; tu te înfăţişai între concetăţenii tăi ca porumbelul cel mai frumos; tu străluceai între toţi ca razele soarelui; tu te înălţai ca o lună strălucitoare în lumea de rând; tu erai cel mai înţelept între înţelepţi. Şi ce să spun mai mult? Prin cuvintele tale dulci ca mierea îi făceai pe toţi să te iubească". Astfel de cuvinte spunea tatăl.

Iar mama, sfâşiindu-şi veşmintele şi bătându-se cu pumnii în piept, plângea astfel spunând: "Cine te-a luat de la mine, cine te-a amăgit? Ce pasăre sălbatică te-a răpit din cuibul familiei, preaiubitul meu fiu Astion, nu ştiu; dar, pe cât bănui, poate că acel Dumnezeu al creştinilor a trimis pe vreunul dintre ai Săi de ţi-a pervertit inima şi te-a înstrăinat de noi. Iar acum vai de mine, nenorocita, am rămas singură sub povara unei tristeţi nesfârşite; m-a cuprins o durere nemărginită şi m-a găsit chinuri fără leac al atâtor ani. A căzut coroana de pe capul meu. S-a uscat roada pântecelui şi stau ca o cetate părăsită. Mamă am fost prin tine până azi, fiul meu, şi regină, iar acum, pierzându-te, nu mai am nici slava reginei, nici bucuria mamei. Şi tu preaiubite fiu, copac ai fost şi eşti tăiat; mărgăritar ai fost şi eşti furat de galileeni; piatră strălucitoare şi ai fost aruncat în întuneric; lampă ai fost şi te-ai stins; coloană puternică erai şi acum te-ai prăvălit, statuie împărătească şi te-ai răsturnat. Şi ce să mai spun? Om ai fost şi într-un ceas, pe cât bănui ai murit năpraznic. Iar acum, din cauza ta, fiule mi-am pierdut minţile şi nu mai înţeleg nici viaţa, nici numele". Aceste cuvinte, şi altele ca acestea spunând, şi tatăl şi mama lui, în nici un chip nu-şi puteau birui marea durere.

Capitolul II - Minunile sfinţilor; Astion este stăpânit de o cugetare urâtă, dar prin mărturisire este izbăvit

Aşadar, după ce sfinţii oameni ai lui Dumnezeu şi-au găsit locuinţa potrivită în oraşul amintit, aduceau acolo mulţumire lui Dumnezeu prin faptele lor. Şi fiindcă scris este ca o cetate aşezată pe munte nu se poate ascunde, nici harul dumnezeiesc nu stă ascuns sub obroc, puterea cerească a început să săvârşească, prin sfântul Epictet, mai multe semne şi minuni în ţinutul sciţilor, decât cele pe care le făcuse în părţile Răsăritului.

***

Căci într-una din zile, venind la el o femeie, împreună cu fiul ei în vârstă cam de cincisprezece ani, care era surd, mut şi uscat la trup, s-a aruncat la picioarele sfântului Epictet şi i-a vorbit astfel: "Nu ştiu de unde ai venit, nu cunosc din ce

ţinut eşti, dar cred că dacă vrei, poţi să însănătoşeşti pe cei bolnavi; pentru că îmbrăcămintea şi evlavia ta arată că eşti discipol al acelui renumit Nazarinean. Am auzit câte semne şi minuni au săvârşit alţii de credinţa ta în numele lui. Aşadar, fiindcă eşti unul din ucenicii Lui, vino în ajutorul suferinţei noastre. Propovăduieşte-ne despre minunile Lui, vorbeşte-ne de neamul Lui, sau despre taina dumnezeirii Lui, ca să meritǎm a ne face şi noi prin tine slujitorii Lui".

Acestea auzind preotul lui Dumnezeu, astfel i-a vorbit femeii: ***"Dacă vrei să crezi, femeie, în Dumnezeul pe care eu Îl propovăduiesc şi nu va mai rămâne de acum încolo nici o urmă de necredinţă în sufletul tău, ci vei crede din toată inima ta că El este ziditorul cerului şi al pământului, al mării şi al izvoarelor de ape precum şi al tuturor celor ce există în ele, se va face ceea ce ai cerut. Căci nu este greu de înţeles de nici unul dintre noi, că prin El Însuşi suntem, trăim şi ne mişcăm".***

Spunând acestea, a poruncit să fie ridicat copilul bolnav şi, ridicând ochii la cer, astfel se rugă pentru copil către Domnul, zicând: ***"Dumnezeule Atotputernic, care eşti nemăsurat şi nevăzut, necuprins şi de negrăit, mântuire a creştinilor, tămăduitor al bolnavilor, cârmuitor al corăbierilor, liman al celor în primejdie, lumină a orbilor, picior al şchiopilor, cale a rătăciţilor, priveşte, te rog, Doamne către acest slujitor al Tău, şi dezleagă-i lanţurile limbii spre lauda numelui Tău. Deschide-i şi urechile, să audă tainele Tale cele cereşti. Vindecă-i toate mădularele lui bolnave, atât sufletul, cât şi trupul, ca pe ale acelui paralitic pe care, după 38 de ani, venirea Ta venerabilă i-a dăruit lui sănătate deplină, ca să cunoască numele Tău cei ce nu te-au cunoscut şi să creadă că Tu singur eşti Dumnezeu adevărat, Care domneşti şi rămâi veşnic împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt în vecii vecilor".***

După ce a terminat rugăciunea, a suflat de trei ori în faţa copilului şi, întrebându-l i-a zis: ***"Fiule, în care Dumnezeu se cuvine ca noi să credem, în idoli, care sunt făcuţi de oameni, sau în Iisus Hristos cel răstignit, care a binevoit să te vindece astăzi?".***

Iar el, cu mare glas, a strigat zicând: "În Iisus Hristos se cuvine ca noi să credem, o, preafericite, Care aduce oamenilor întotdeauna, până în ziua de azi, atâtea binefaceri".

Şi, pe când mulţimea de almiridensi privea această minune, dădea slavă lui Dumnezeu şi mai mult de o mie de oameni în ziua aceea au crezut în Dumnezeu Mântuitorul.

Dar nu numai Sfântul Epictet, ci şi preafericitul Astion săvârşea foarte multe minuni în numele Domnului. Şi li s-a adus cea mai mare mulţumire pentru vindecarea tuturor bolilor. Dar li s-a dăruit mare putere şi împotriva duhurilor necurate. *Astfel, într-una din zile, pe când se ducea la Dunăre să ia apă, i-a ieşit în cale un om, care era chinuit de un duh necurat. Şi apropiindu-se de el şi rugându-se pentru el mult, i-a făcut pe frunte semnul mântuitor al crucii şi l-a însemnat pe toate părţile trupului. Demonul intr-acel ceas a ieşit din el. Dar fugind, zicea: "Credinţa ta Astioane, şi curăţia cugetului au primit mare putere de la Mântuitorul împotriva noastră". Şi zicând acestea, n-a mai apărut niciodată.*

***

*La fel, altă dată a văzut pe un om care, căzând de la o mare înălţime, era dus la casa sa de către părinţii lui, aproape mort. Şi pe când îi privea cum se frământă jelindu-se de întâmplarea neaşteptată, cuprins de mila cuvioasă, s-a retras într-un loc deosebit, unde, stând în picioare, astfel s-a rugat pentru acela Domnului nostru, zicând: **"Hristoase Dumnezeule, care, prin fericitul apostol Pavel, ai readus de la moarte la viaţă pe Eutihie, cel căzut de la fereastra lui Enea, care de optzeci de ani zăcea în pat, prin sfântul Petru i-ai dat sănătatea trupului, iar celui şchiop din naştere, i-ai dăruit sănătate întreagă, şi acum, Doamne, te rog să-l priveşti pe acest om, care prin lucrarea diavolului, a căzut de la o înălţime atât de mare, dă-i lui deplină sănătate şi fă-l să fie în numărul turmei Tale, căci Tu eşti Păstorul nostru, Dumnezeu adevărat, care ai spus în sfânta Ta Evanghelie: "Eu sunt păstorul cel bun şi îmi cunosc oile Mele. Precum mă cunoaşte Tatăl meu şi eu îl cunosc pe Tatăl meu şi sufletul meu îl pun pentru oile mele".***

*După ce a sfârşit rugăciunea, apropiindu-se de om, astfel i-a vorbit zicând: **"În numele lui Iisus Hristos, scoală-te şi umblă".** Şi apucându-l de mâna dreaptă l-a ridicat. Îndată s-au întărit şoldurile şi tălpile lui şi a ieşit şi a mers. Acesta,venind împreună cu părinţii săi până la locuinţa Sfinţilor, a strigat cu glas mare zicând: "Unul este Dumnezeul lui Epictet şi a lui Astion, cu adevărat unul este Dumnezeul creştinilor; şi de aceea nu plec de aici, până nu mă fac astăzi creştin, cu părinţii mei". Atunci preotul Domnului, luând pe om cu toţi care erau de faţă, în aceeaşi oră i-a făcut catehumeni şi după câteva zile le-a săvârşit Taina Botezului.*

***

Altă dată, pe când însuşi preafericitul Astion se ducea să ia apă din fluviu şi plecase fără îndemnul sau ştirea bătrânului, cum mergea el pe cale, în mintea lui s-a strecurat o cugetare urâtă. Şi fiindcă timp de trei zile acest bărbat atât de mare şi

de sfânt nu a putut singur să şi-o scoată din inimă, s-a întristat foarte mult şi din pricina aceasta chipul lui era abătut.

*Venerabilul bătrân, văzându-l aşa, i-a zis: **"Ce s-a întâmplat, fiule, de te văd atât de trist şi de stăpânit de o mâhnire atât de neobişnuită? Această tristeţe care te stăpâneşte acum se pare că nu este aceea pe care o au de obicei chipurile sfinţilor, sau ale celor ce se pocăiesc pentru mântuirea lor de obşte; ci socotesc că este acea tristeţe aducătoare de moarte, care a ucis pe Iuda trădătorul, sau pe Achitopel, sfetnicul lui Abesalon".***

*Atunci el a răspuns: **"Acum trei zile, pe când sfinţia ta vorbeai cu acei oameni despre tainele cereşti, eu, deşi mă oprea conştiinţa, fără să ştii tu, m-am dus la fluviu să iau apă. Dar, mergând pe cale, o cugetare urâtă şi destul de josnică mi-a venit în minte, după socotinţa mea, prin uneltirea diavolului. Şi iată că acum, de trei zile mă muncesc cât pot, cu lacrimi şi cu rugăciuni după Scripturi, s-o alung şi nu pot în nici un chip".***

*Atunci, sfântul Epictet arătându-se foarte supărat şi indignat, ca în faţa unui duh necurat, astfel i-a vorbit, zicând: **"De ce ai ieşit pe uşa chiliei fără ştirea mea şi ai plecat la fluviu fără binecuvântarea preotului lui Hristos? Oare nu ştii că există întotdeauna pentru tineri binecuvântarea celui mai mare ca un zid de neînvins şi ca platoşă a credinţei pentru a birui pe diavol?".***

Şi spunând acestea, i-a poruncit să cadă la pământ împreună cu el pentru rugăciune înaintea Domnului. După ce s-au rugat îndelung, cerând milostivirea Domnului, şi la sfârşitul rugăciunii s-au ridicat de la pământ, fericitul Astion a văzut pe un copil negru care, ieşind din văgăuna sa cu o torţă aprinsă, i-a vorbit astfel: "Mărturisirea ta Astioane, mi-a strivit astăzi toate puterile şi o singură rugăciune a voastră m-a lăsat cu totul dezarmat şi dezamăgit. De aceea ieşind de aici, voi intra în inima comandantului militar al provinciei, Latronianus, şi-l voi întârâta degrab împotriva voastră, iar el prin felurite chinuri vă va ucide, pentru că aţi intrat ca nişte tâlhari şi ca nişte răufăcători în provincia lui şi prin binefacerile voastre, îndepărtând pe mulţi oameni de la credinţa în zei, i-aţi adus la Dumnezeul vostru". Şi acestea zicând, diavolul s-a făcut nevăzut.

Capitolul III - Arestarea sfinţilor mucenici; mărturisirea de credinţă; chinurile; convertirea lui Vigilantius şi martirajul sfinţilor

Aşadar, pe când slujitorii lui Dumnezeu îşi petreceau timpul cu acest fel de lucrări duhovniceşti, aducând laudă Mântuitorului nostru Iisus Hristos prin psalmi şi rugăciuni, iar harul dumnezeiesc se revărsa prin ei chiar şi asupra dobitoacelor, pe neaşteptate a sosit în cetatea almiridensilor comandantul militar al provinciei, Latronianus. Şi după ce a inspectat timp de trei zile lucrările publice şi instituţiile împărăteşti care existau acolo, în a patra zi au venit la el nişte localnici, care i-au spus despre preafericiţii bărbaţi că sunt nişte răufăcători primejdioşi şi vrăjitori, care prin învăţăturile lor otrăvite îndepărtează pe mulţi de la jertfele datorate zeilor.

Când a auzit acestea, comandantul a poruncit îndată câtorva dintre iscoadele sale ca, după apusul soarelui, să se ducă la locuinţa sfinţilor, să-i lege, să-i pună în fiare şi să-i ducă, sub pază, la închisoare.

Pe când preafericiţii bărbaţi erau duşi în lanţuri, cântau, zicând: "Dumnezeul nostru este scăparea şi puterea în necazurile care s-au abătut asupra noastră", sau "Domnul puterilor este cu noi, ajutorul nostru este Dumnezeul lui Iacob". Şi de asemenea: "Multe sunt necazurile celor drepţi şi nu ale celor nelegiuiţi, iar Domnul ne va scăpa de toate acestea. Dumnezeu păzeşte toate oasele lor din ele nici unul nu va fi zdrobit".

Şi după ce au fost zăvorâţi în închisoare, toată noaptea au petrecut-o, ca de obicei, în psalmi şi rugăciuni. ***Iar după îndeplinirea privegherii, astfel a vorbit sfântul Epictet către fericitul Astion, zicând: "Dacă ne va întreba mâine de dimineaţă, preadulcele meu fiu, judecătorul, zicând: ce neam sunteţi, care vă este numele, din ce provincie, sau de unde aţi venit aici, noi să nu-i răspundem nimic, să nu-i spunem nici neamul, nici numele nostru, să nu-i declarăm nici patria, nici de ce obârşie suntem, să-i spunem doar atât, că suntem creştini, că acesta ne este numele, acesta ne este neamul, aceasta ne este patria; că nu suntem altceva, decât slujitori ai adevăratului Dumnezeu". Şi iarăşi: "Dacă după această mărturisire se va porunci să fim puşi la chinuri, în timpul schingiuirilor să nu spunem decât: Doamne Iisuse, facă-se întotdeauna cu noi voia Ta".***

În ziua următoare, chiar din zori, comandantul Latronianus, porunceşte ca locul de judecată să se pregătească în centrul cetăţii şi dă ordin crainicilor să cheme cu mare strigăt mulţimea poporului la o privelişte atât de blestemată şi de înspăimântătoare. Iar când s-a făcut al treilea ceas din zi şi poporul aştepta adunat în faţa tribunei de judecată, ca o fiară turbată a apărut Latronianus şi s-a aşezat pe scaunul de judecată dând poruncă să fie aduşi sfinţii în faţa lui. Dar îndată ce i-a văzut, a încremenit de spaimă. ***Nu putea privi la ei, pentru că străluceau ca soarele şi faţa lor era luminată de harul Domnului. Sfântul Epictet, în vârstă de aproape şaizeci de***

ani, era înalt de statură, cu barbă bogată şi admirabilă în splendoarea ei căruntă. La fel şi preafericitul monah Astion, era şi el înalt de statură, dar era foarte frumos şi plăpând, având şi el aproape treizeci şi cinci de ani.

După ce a trecut un ceas, comandantul Latronianus, a început să-i întrebe zicând: *"Cum vă numiţi, de ce neam sunteţi, din ce provincie şi de unde veniţi, declaraţi aici în faţa acestei mulţimi".*

Răspunzând, Sfinţii au spus: ***"Suntem creştini, născuţi din părinţi creştini şi venim din patria creştinilor".***

Comandantul Latronianus a zis: *"Am voit să vă aud mai întâi numele: căci ştiu că sunteţi de credinţa aceea blestemată, voi şi toţi cei de prin împrejurimi".*

La acestea, sfinţii martiri au răspuns: ***"Noi suntem creştini şi-l recunoaştem şi-l adorăm pe Iisus Hristos Domnul nostru, în puterea căruia stau toate, iar pe idolii tăi îi dispreţuim, după cum ne învaţă Scriptura. La fel să fie cei ce-i fac, ca şi cei ce cred în ei".***

Auzind acestea, comandantul s-a-nfuriat peste măsură şi a dat poruncă să fie dezbrăcaţi şi biciuiţi cu toată puterea. Şi, pe când erau loviţi de călăi, martirii lui Hristos, ridicându-şi privirile către cer, astfel ziceau: ***"Doamne Iisuse, Învăţătorul nostru, facă-se voia ta cu noi".***

Dar fiindcă, după atâtea chinuri, cruzimea lui Latronianus nu ajunsese la nici o izbândă împotriva iubitorilor lui Dumnezeu, acesta mâniat astfel s-a adresat împotriva lor zicând: *"Unde este acel minunat apărător al vostru, pe care îl chemaţi fără încetare în ajutor? Să vină acum şi dacă poate, să vă scoată din mâinile mele".*

Sfinţii martiri au răspuns: ***"Suntem creştini, o, tirane; facă-se voia Dumnezeului nostru cu noi".***

Când a auzit acestea Latronianus a poruncit ca ei să fie ridicaţi pe stinghia de tortură şi sfâşiaţi cu cârlige de fier. Şi, pe când erau sfâşiaţi, iarăşi ziceau: ***"Suntem creştini, o, tirane Latronianus, facă-se voia Dumnezeului nostru cu noi".***

Atunci tiranul a poruncit ca, legaţi pe stinghia de tortură, să fie arşi cu făclii aprinse. Şi pe când răbdau cu suflet mare şi acest fel de schingiuire, ei la fel ziceau: ***"Suntem creştini, o, tirane, facă-se voia Dumnezeului nostru cu noi".***

Fiindcă de acum se făcuse ceasul al şaptelea, Latronianus a poruncit ca ei să fie coborâţi de pe stinghia de tortură şi duşi sub paza închisorii.

Iar unul dintre anchetatori, pe nume Vigilantius, auzindu-i pe aceşti sfinţi martiri cum, puşi la chin, repetă mereu aceleaşi cuvinte: "Suntem creştini, o, tirane Latronianus, facă-se voia Dumnezeului nostru cu noi" şi dându-şi seama că aceste cuvinte au o mare putere în ele, fiindcă ei spuneau că oricine se gândeşte la ele nu mai poate simţi nici o durere, a început şi el să le rostească în gând: acasă, pe drum, dormind sau treaz, în tot timpul le şoptea. Şi cum timp de trei zile nu se putea opri să nu le rostească în gând, în a patra zi a început să le strige cu glas tare, în auzul lumii, zicând: "Eu sunt creştin, o, tirane Latronianus, facă-se voia Dumnezeului nostru cu noi". Şi venind Vigilantius la preafericiţii martiri în închisoare, a meritat să primească de la ei semnul crucii. Cu toată casa lui, crezând în Dumnezeu Mântuitorul, a îngropat el însuşi, când a venit vremea, cu cea mai mare cinste, trupurile sfinte ale fericiţilor.

După a cincea zi, venind iarăşi comandantul Latronianus şi stând pe scaunul de judecată, a poruncit ca preotul Epictet şi monahul Astion să fie aduşi în faţa sa. Şi pe când erau duşi de slugile diavolilor, ei cântau zicând: ***"În tine Doamne, vom spulbera pe duşmanii noştri şi în numele Tău îi vom dispreţui pe cei ce se ridică împotriva noastră. Noi nădăjduim în credinţa noastră şi nu sabia omenească ne va putea mântui, ci dreapta ta şi braţul tău şi lumina chipului tău. Fiindcă Tu ai binevoit întru noi".***

Şi pe când martirii lui Hristos erau în faţa păgânului comandant Latronianus, acesta le-a zis:*"V-aţi hotărât să aduceţi jertfe zeilor, sau rămâneţi mai departe în nebunia voastră?".*

Sfântul Epictet a răspuns: ***"Prea des ne-ai întrebat, mereu ne-ai linguşit şi de multe ori ne-ai făgăduit numeroase daruri şi foarte mare răsplată, dar n-ai putut auzi de la noi nimic altceva, decât că suntem creştini; şi iată, e de prisos acum să o luăm, iarăşi, de la început".***

Când a auzit Latronianus toate cuvintele acestea, a mugit ca un leu, şi strigând cu glas tare, astfel a vorbit către soldaţii săi zicând: "Repede, slujbaşi ai acestei prea strălucite dregătorii, aduceţi aici sare şi oţet şi frecaţi-le rănile; puneţi într-un cazan de aramă smoală şi grăsime, şi când vor începe să clocotească, aruncaţi-i în el".

Auzind acestea, sfinţii ziceau: ***"Suntem creştini, o, tirane, facă-se voia Dumnezeului nostru cu noi".***

După ce au răbdat pentru numele lui Hristos acest fel de tortură, neînfricaţi, fără să poată fi clintiţi din credinţa lor, prea crudul tiran a poruncit să fie scoşi şi duşi din nou la închisoare, sub pază. "Dârzenia lor, a zis el, să nu pară a ne aduce nouă ruşine, iar creştinilor îndrăzneală". Şi a poruncit ca timp de treizeci de zile nimeni să nu intre la ei şi să nu li se aducă de nimeni de mâncare sau băutură. Dar atleţii lui Hristos se refăceau zilnic din plinătatea cuvântului dumnezeiesc şi din acea pâine care cade din cer. Ei cântau neîncetat, zicând: ***"Dumnezeu să se milostivească de noi şi să ne binecuvânteze: să lumineze faţa sa asupra noastră şi să se milostivească de noi, ca să cunoaştem pe pământ calea Ta, Doamne, mântuirea Ta pentru toate neamurile".***

Dar pe când sfinţii martiri răbdau în numele lui Hristos aceste chinuri, un călător, văzând într-o zi pe preafericitul Astion în faţa scaunului de judecată şi cunoscând cine este şi din ce neam se trage, a plecat în grabă pe mare şi a coborât în părţile Răsăritului. Ajungând în cetatea de obârşie a lui Astion, a spus mamei şi tatălui acestuia toate cele ce se întâmplaseră cu fiul lor, istorisind cum el şi cu un bătrân creştin, pe nume Epictet, sunt chinuiţi şi martirizaţi. De asemenea, le-a spus cu grijă şi în ce cetate se petrec aceste lucruri. Iar ei auzind acestea, îndată au căzut la picioarele celui venit şi au început să-l roage stăruitor, să le spună dacă sunt adevărate cele auzite. Iar el a întărit prin jurământ că sunt adevărate.

Atunci tatăl a zis: "Dacă aş putea nefericitul de mine, să mai văd faţa copilului meu, aş face fără vreo întârziere tot ce-mi va cere sau mă va învăţa el". La fel şi mama: "Nădăjduiesc că, nefericita şi amărâta de mine, voi putea totuşi ajunge să-l mai văd în faţa mea; de aceea voi lăsa casa şi tot ce am şi mă voi duce la el, fiindcă mai presus de toate el este tot ce am mai scump şi mai drag. Chiar dacă-mi va cere să mă fac creştină, nu voi refuza acest lucru şi, dacă el va vrea, sunt pregătită să rabd orice chinuri, să primesc cu plăcere moartea".

Acestea zicând, ei şi-au lăsat sub mandat şi tutelă toată averea şi toate bogăţiile. Ieşind din casa lor doar cu trei tineri slujitori, s-au urcat îndată pe o corabie şi au început călătoria, ca să ajungă în ţara sciţilor şi în cetatea almiridensilor. În acea provincie era pe atunci episcop, păzitor al sfintelor lui Dumnezeu biserici, preafericitul Evangelicus.

După treizeci de zile, tiranul a poruncit ca sfinţii martiri să fie aduşi iarăşi în faţa lui. Şi fiindcă aduşi înaintea lui stăteau cu sufletul vesel şi cu faţa luminată, astfel a vorbit către ei comandantul Latronianus zicând: *"V-am întrebat de multe ori cum vă cheamă, de ce neam sunteţi şi de unde veniţi, dar niciodată nu mi-aţi spus adevărul. Iar acum, că nu cunosc nici patria voastră, nu vă ştiu nici neamul şi n-*

am putut afla nici măcar cum vă cheamă, iată la ce m-am gândit. Pentru că nu păreţi a fi altceva decât demoni întrupaţi, necunoscuţi nici după nume, nici după neam, vă voi numi cu numele pe care-l meritaţi".

Şi a continuat astfel: *"Spuneţi-mi voi o, draci împieliţaţi, aduceţi jertfe zeilor întruchipaţi, ori voi pune să vi se taie chiar astăzi capetele?".*

Martirii lui Hristos au răspuns: ***"Noi suntem creştini şi în numele lui Hristos, alungăm din trupurile celor posedaţi demonii pe care voi îi adoraţi şi-i cinstiţi. O, de n-ar locui în tine cel mai rău demon!".***

Auzind acestea acel smintit cu suflet de fiară, a poruncit slujitorilor săi să zdrobească cu pietre feţele martirilor. Apoi a cerut să se aducă vergi de frasin şi să fie loviţi până ce-şi vor da duhul.

Dar preafericiţii atleţi ai lui Hristos, răbdând şi acestea, nu ziceau decât: ***"Doamne Dumnezeul nostru facă-se voia Ta cu noi".*** Dar fiindcă, oricât de multe şi de dese lovituri primeau, le răbdau întotdeauna bucuroşi şi cu suflet mare intru mărturisirea Domnului acel slujitor al diavolului, văzând că nu poate în nici un chip să biruie cu nebunia lui statornicia lor, a poruncit slugilor nelegiuirii să-i scoată afară din cetate şi să le taie capetele cu sabia. Iar ei, pe când erau duşi, cântau zicând: ***"Lăudaţi numele Domnului, lăudaţi slugi pe Domnul; fiindcă s-a făcut voinţa Domnului Dumnezeului nostru cu noi în toate".***

Iar când au ajuns la locul unde urmau să fie decapitaţi, stând cu faţa spre răsărit, cu mâinile întinse, şi cu ochii îndreptaţi spre cer, astfel au rugat pe Domnul, zicând: ***"Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, lăudat şi preaslăvit în toate veacurile, pentru că prin Tine s-a făcut cu noi voinţa Ta, nu cea omenească. Tu eşti Cel care înveţi pe cei ce cred în Tine să facă voinţa Ta, pentru că Duhul Tău Sfânt conduce pe fiecare la bine după gândul şi după voinţa Ta. Tu eşti cel care ai condus întotdeauna pe Avraam după voinţa Ta, L-ai sfinţit pe Isaac şi ai luptat cu Iacob, punându-i nume nou, Israel, care l-ai păzit neîntinat pe Iosif în faţa stăruinţelor şi mângâierilor egiptencei, şi pe Suzana, de asemenea, ai păstrat-o neîntinată de cei care doreau să păcătuiască cu ea; Care ai păstrat neîntinate inimile sfinţilor Tăi profeţi şi cugetele preafericiţilor apostoli şi i-ai luminat cu darul Sfântului Duh, spunându-le: "Primiţi Duh Sfânt". Care ai încununat cu harul Tău pe atleţii Tăi şi ai dăruit întotdeauna biruinţă celor ce luptă pentru numele Tău, care ne-ai adus în această patrie pe noi smeriţii şi păcătoşii slujitori ai Tăi, ca să vestim şi să propovăduim învăţătura Evangheliei Tale acelora care locuiesc în ea, care eşti***

Cârmaciul şi Învăţătorul nostru şi bun luminător întru toate, care întotdeauna, până în acest ceas, ne-ai cârmuit după voinţa Ta.

Te rugăm, Doamne, să trimiţi pe sfinţii Tăi îngeri să ne libereze şi să ne apere de puterea vrăjmaşilor şi să ne conducă biruitori şi triumfători prin harul Tău, până la tronul Măririi Tale; iar pe bărbaţii acestei regiuni şi cetăţi păstrează-i în frica Ta, ocroteşte-i în milostivirea Ta, cârmuieşte-i după voia Ta. Binecuvântează-le copiii, mici şi mari şi pentru cinstea pe care ne-au dat-o pentru sfânt numele Tău, răsplăteşte-i cu fericirea veşnică.

Dă-ne încrederea că, ori de câte ori ne rugăm măririi Tale dumnezeieşti, să ne îndeplineşti cererile rugăciunilor noastre intru cele bune. Şi acum te rugăm, Doamne, ia-ne în mâinile Tale cele veşnice şi du-ne în Ierusalimul cel ceresc, care este mama tuturor sfinţilor, a cărui lumină şi al cărui logodnic eşti Tu Însuţi: întemeietor şi făcător, pentru ca, împreună cu Îngerii şi Arhanghelii, cu Sfinţii Părinţi, Patriarhi, Profeţi, Apostoli, Martiri şi Mărturisitori, neîncetat să lăudăm şi să preaslăvim pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, în vecii vecilor".

După ce mulţimea care era de faţă a răspuns "Amin", sfântul Epictet a început să-i roage pe călăi ca înaintea lui să-l taie pe fericitul Astion.

Dar pe când acesta spunea: ***"Se cuvine ca mai întâi tu, preafericite părinte, să meriţi această binefacere mântuitoare"***, sfântul Epictet a răspuns: ***"Vechea viclenie a şarpelui, fiule, este destul de ascunsă şi de iscusită. Cer aceasta pentru mântuirea ta şi liniştea mea. Te-am ţinut până acum timp de şaptesprezece ani, prin harul dumnezeiesc, ca pe un dar curat şi neprihănit şi acum vrei să pierd toată strădania atâtor ani? Nu aşa. Ceea ce doresc să fac, fiule, fac prin insuflarea Duhului Sfânt. Căci aşa a oferit Avraam pe fiul său Isaac ca ardere de tot, Ieftaie şi-a dat fiica sa jertfă Domnului, iar Petru a trimis pe Ştefan înaintea sa la cele cereşti. Cu toate că nu pot să n-am încredere în bunătatea lui Dumnezeu că te poate păstra întru toate şi fără prezenţa mea, cum te-a păstrat şi până azi neprihănit, totuşi trebuie să ştii că păstorul cel bun întotdeauna sufletul şi-l dă pentru oile sale. Ceea ce fac, pentru mine şi pentru tine fac, fiule. Aşadar nu te îndoi de tovărăşia mea. Cred că sfântul Mihail cu Îngerii, Abel cu Profeţii, Petru cu Apostolii, Ştefan cu Martirii, Daniil cu Mărturisitorii, îţi vor ieşi în întâmpinare, fiule, ca să te primească la sânul lor şi să te conducă până la tronul Mântuitorului nostru Hristos cu imnuri şi cu cântece duhovniceşti".***

Acestea şi mai multe decât acestea auzind preafericitul Astion, a răspuns, zicând: *"Facă-se voia lui Dumnezeu şi a ta, venerabile părinte şi preot al lui Dumnezeu".*

Şi făcându-şi semnul crucii pe frunte, astfel s-a rugat la Domnul zicând: *"Fiindcă Tu eşti ocrotitorul meu Doamne, în mâinile Tale îmi încredinţez duhul meu".*

Acestea zicând, pe dată i s-a tăiat capul de către călău. După ce s-a făcut aceasta, sfântul Epictet, privind a dat slavă lui Dumnezeu şi aruncându-se asupra trupului celui ucis, a început să-i roage pe călăi că, aşa cum se găsea deasupra cadavrului sfântului martir aşa să-l omoare şi pe el. După ce s-au petrecut acestea, toţi cei care erau de faţă, privind deopotrivă creştini şi păgâni, cu lacrimi în ochi au adus slavă lui Dumnezeu pentru bunul învăţător Epictet şi pentru desăvârşita supunere a învăţăcelului său.

Capitolul IV - Slava sfintelor trupuri după moarte; înmormântarea; apariţia; primirea credinţei de către părinţii sfântului Astion şi convertirea lor la Hristos

Pe când cei ce au fost de faţă aduceau slavă şi cinstire lui Dumnezeu, iată că deodată trupurile sfinţilor martiri s-au făcut la vedere albe ca zăpada şi datorită preamarii străluciri, păreau ca razele soarelui. Toţi cei care se ştia că sunt stăpâniţi de vreo infirmitate, îndată ce din credinţă se atingeau de trupurile lor, sau din dragoste faţă de Dumnezeu le sărutau, imediat se îndepărta de la ei toată neliniştea şi durerea.

Iar către apusul soarelui, venind Vigilantius, cu toată casa sa şi cu alţi creştini, a ridicat pe ascuns trupurile sfinţilor martiri, stropindu-le cu mirodenii foarte scumpe şi cu smirnă, le-a îngropat într-un loc deosebit şi de cinste, cu cântări de psalmi şi cu mare evlavie.

În acel loc se petrec până în ziua de azi multe semne şi minuni spre lauda numelui lui Hristos.

Latronianus însă, în timpul nopţii, a fost cuprins de un duh necurat din cele mai rele, care l-a făcut ca dimineaţa devreme să vină la pretoriu. Aşezându-se acolo pe scaun, a început să spună foarte multe cuvinte pline de furie şi nebunie. A luat apoi sabia şi a început să lovească şi să rănească mai întâi pe cei din slujba lui. Apoi s-a repezit, ca un câine turbat, asupra altora, sfâşiindu-le hainele alergând încoace şi încolo. Mulţimea văzându-l şi dându-şi seama că şi-a pierdut minţile, l-a dezarmat şi a început să-l lovească puternic cu pumnii şi cu biciul. Apoi, legându-l de mâini

şi de picioare, câţiva l-au dus într-o încăpere foarte mică, unde a fost două zile chinuit de demon, până ce, zvârcolindu-se şi-a dat duhul.

A treia zi în zori, după înmormântarea sfinţilor martiri, când Vigilantius s-a dus să se roage la mormântul lor, deodată i-a apărut înainte fericitul Astion, şi i-a spus: ***"Părinţii mei au să vie astăzi aici, din patria noastră, să mă caute. Te rog, preaiubite frate, coboară repede în port, primeşte-i ia-i la tine acasă şi mângâie-i în tot felul fiindcă din pricina mea sunt stăpâniţi de o mare tristeţe; iar mai târziu să le vorbeşti despre credinţa în Mântuitorul nostru şi despre alte lucruri mari."***

Acestea şi multe altele auzind Vigilantius a dat slavă lui Dumnezeu şi îndată s-a coborât la fluviu. Iată că, pe la ceasul al treilea vede o corabie mică, acostând în port. Şi după ce au coborât din corabia armatorului, au început să întrebe insistent pe cei ce se găseau în jur dacă au auzit vreunul dintre ei, ori au văzut pe vreunul tânăr cu numele de Astion.

Pe când mulţi spuneau câte ceva despre el, a venit la ei Vigilantius şi a zis: "Eu l-am văzut şi-l cunosc bine. Dar poftiţi mai întâi la mine acasă şi vă odihniţi puţin, pentru că tare aţi obosit pe corabie, şi, după aceea, dacă vreţi, am să vă duc la el fără întârziere, când va fi momentul potrivit".

Iar ei, căzând la picioarele lui, au început să-i îmbrăţişeze genunchii şi să-i sărute picioarele, rugându-l că, dacă poate, să-i ducă înainte de prânz la fiul lor.

Vigilantius a răspuns: "Deocamdată faceţi ceea ce vă rog, ca să vă îndeplinesc şi eu dorinţa şi voia voastră".

Şi după ce s-au dus la el acasă, când erau aşezaţi la masă, ***mama Sfântului Astion a început să vorbească astfel către Vigilantius: "Dacă-mi arăţi o preadulce frate, unde se găseşte acum unicul meu fiu Astion, astăzi îţi pun o cunună de aur pe cap".***

La fel şi tatăl zicea: "Eu, dacă am parte să-l văd cu ajutorul tău astăzi, o tinere, te voi îmbrăca în haine cusute cu aur şi-ţi voi dărui jumătate din averea mea".

La acestea Vigilantius a răspuns: "Acum trei zile, plecând de aici, s-a dus într-un ţinut îndepărtat şi mi-a lăsat în grijă jumătate din avere, împreună cu locuinţa şi o carte, zicând: ***"Dacă va veni vreun trimis de-al tatălui meu să mă caute, du-l în această căsuţă a mea şi spune-i: "Acestea zice monahul Astion: aşteaptă-mă***

nici, până mă întorc la tine cu sănătate. Iar dacă vrei să fii moştenitorul averii mele, grăbeşte-te să îndeplineşti toate cele ce sunt scrise în această carte şi fii fericit, neîndoindu-te de nimic".

Iar mama a întrebat: "Cum se numeşte ţinutul acela în care s-a dus dulcele şi unicul meu fiu Astion?".

Vigilantius a răspuns: "Ţinutul bărbaţilor puternici şi viteji". La întrebarea dacă mai sunt şi alţi oameni acolo, Vigilantius a răspuns: ***"Sunt mulţi şi nobili, iar moşia lor se numeşte Paradis şi locuinţele lor sunt construite din lumină. Viaţa lor este Dumnezeu, iar existenţa nemuritoare. Hainele le sunt stropite de sânge, dar pe cap au cununi lucrate din cel mai curat aur, cu tot felul de pietre scumpe. În acelaşi ţinut este şi Împăratul cel preaputernic care se numeşte Dumnezeul Dumnezeilor şi Domnul Domnilor. Crainici Lui se numesc îngerii dreptăţii. Îmbrăcămintea lor este de aceeaşi la toţi şi atingerea lor este asemenea focului care arde. Iar senatul acestui Împărat este foarte ales; unii dintre ei se numesc Profeţi, iar alţii Apostoli. Cetatea acestui Împărat este foarte mare şi numele ei este Hristipolis. Zidul ei este construit, din aur foarte curat, are douăsprezece porţi şi de fiecare sunt atârnate mărgăritare. De asemenea, la fiecare poartă se găseşte neîncetat câte unul dintre senatori. Prima poartă se numeşte a lui Petru, a doua a lui Pavel, a treia a lui Andrei, a patra a lui Ioan, a cincea a lui Iacob, a şasea a lui Filip, a şaptea a lui Bartolomeu, a opta a lui Toma, a noua a lui Matei, a zecea a lui Tadeu, a unsprezecea a lui Simon, a douăsprezecea a lui Matiaş. Dar şi sfântul locaş din ea este minunat, fiindcă are sfânta sfintelor şi altarul în întregime din aur. În faţa lui stă un bărbat minunat, care are o harpă cu zece coarde şi îndeamnă neîncetat pe cei ce sunt acolo să laude pe Împăratul lui zicând: "Lăudaţi pe Domnul din cer, lăudaţi-L toţi îngerii Lui, lăudaţi-L toate puterile Lui. Numele acestui bărbat este David, fiul lui Iesei. Străzile acestei cetăţi sunt pavate cu aur foarte curat. Râul ei este de viaţă veşnică, pomii dau roade în fiecare lună, frunzele lor aduc tămăduire sufletelor, lumina este de nespus, porţile nu se închid niciodată, pentru că acolo nu este niciodată noapte şi nici întuneric, ci întotdeauna domneşte bucurie şi veselie fără de sfârşit".***

La acestea femeia a răspuns: "Şi n-ai înţeles, preascump frate, chemat de cine s-a dus acolo fiul meu Astion? Nu cumva a făcut vreo greşeală, sau poate vreuna dintre căpetenii, ori vreunul dintre senatorii care locuiesc acolo, l-a chemat şi l-a adoptat ca fiu pentru frumuseţea lui?".

Vigilantius a zis: "S-a dus acolo chemat, cu multă cinste şi alai, chiar de mai marele ţinutului aceluia. Eu atunci n-am putut să-i văd pe slujitorii Lui, totuşi după

cum îmi spunea chiar el însuşi, sunt foarte frumoşi şi strălucitori la chip, cu arme de aur şi cu îmbrăcăminte împodobită în pietre scumpe. Şi fiindcă în acest ţinut al nostru el şi-a îndeplinit cu credinţă şi din toată inima sarcinile care i-au fost încredinţate, de aceea spunea că l-a chemat acolo prin slujitorii Săi, să-i de-a cârmuire peste zece cetăţi".

Iar ea a întrebat: "Crezi oare că, aşezat într-o slavă atât de mare, se mai poate gândi la noi?

Şi Vigilantius a răspuns: "El vă are mereu în minte şi doreşte foarte mult să fiţi cu el, dacă vreţi însă să îndepliniţi cele scrise în cartea aceea pe care mi-a lăsat-o".

La acestea, mama a răspuns: "Haide şi dă-ne repede ceea ce ţi-a lăsat pentru noi".

Cu acestea zise s-au ridicat toţi trei de la masă. Atunci Vigilantius luându-i, i-a dus în chilia sfinţilor martiri, şi arătându-le Crucea Domnului şi sfânta Evanghelie a lui Hristos, a zis către ei: "Acestea sunt cele ce mi le-a lăsat fiul vostru Astion. Dacă veţi îndeplini taina acestei puteri dumnezeieşti şi veţi face cele scrise în această carte , în mod sigur îl veţi vedea şi veţi fi cu el pe veci în acea împărăţie".

Auzind acestea, tatăl lui Astion a luat în mână Evanghelia lui Hristos şi deschizându-o a ajuns în acel loc în care Domnul Iisus a vorbit ucenicilor săi zicând: ***"Amin, Amin, zic vouă, că voi cei ce m-aţi urmat intru înnoirea lumii, când va şedea Fiul omului pe scaunul măririi Sale veţi şedea şi voi pe cele douăsprezece scaune, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Şi tot cel ce-şi va lăsa casa, fraţii şi surorile, tata, mama, soţia şi copiii, precum şi ţarinile pentru mine, va primi însutit şi va avea viaţă veşnică. Mulţi din cei din urmă vor fi cei dintâi şi din cei dintâi vor fi cei din urmă".***

Tatăl a întrebat: "Cine este Domnul acesta Iisus şi cine sunt cei care l-au urmat? Cine sunt cei cărora li se porunceşte să-şi lase tatăl, mama, soţia şi copiii pentru numele lui, pe care zice că-i va primi în viaţa cea veşnică a fericirii viitoare? Te rugăm preascumpe frate, dacă ştii vreunele din aceste adevăruri, să nu pregeţi să ni le arăţi şi nouă".

Deschizându-şi gura Vigilantius şi pornind de la Sfânta Scriptură le-a binevestit pe Domnul Iisus Hristos: cum toate de la începutul lumii prin El au fost făcute, cum a făcut pe om după chipul şi asemănarea Lui, şi l-a aşezat în paradisul fericirii, cum a luat o coastă de la Adam şi a făcut din ea pe femeie, dar şi cum, din cauza şarpelui,

a alungat pe Adam din paradisul fericirii în această ţară de muritori; cum Eva fiindcă a voit să se supună mai degrabă şarpelui decât Domnului Dumnezeului ei, a fost osândită să nască în zvârcoliri şi durere şi cum sfinţii profeţi, care au fost înainte de prima venire a Fiului lui Dumnezeu, au propovăduit că acesta va veni dar n-au fost ascultaţi; şi cum Domnul Dumnezeul nostru Iisus Hristos, care este Cuvântul singur şi înţelepciunea Tatălui, puterea şi splendoarea slavei, a binevoit, când s-a împlinit timpul să se nască pe lume din Duhul Sfânt şi din Maria pururi fecioară; cum în sfârşit, pe cei ce l-au urmat i-a făcut discipolii Săi şi trimiţându-i să propovăduiască neamurilor cuvântul mântuirii le-a dat numele de Apostoli şi i-a făcut părtaşi ai împărăţiei Sale, pentru că au dispreţuit deşertăciunea acestei lumi, şi-L iubeau pe El mai mult decât pe toţi cei apropiaţi.

După ce Vigilantius cu înţelepciune le-a vorbit acestea, şi mai multe ca acestea, au ajuns la locul din Scriptură unde este scris: ***"Şi a zis Iisus ucenicilor Săi: Amin, Amin, zic vouă, că oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri; iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor şi Eu mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu care este în ceruri. Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ, n-am venit să aduc pace ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Şi duşmanii omului, sunt casnicii lui. Cel ce iubeşte pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de mine. Şi cel ce nu-şi ia crucea sa şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Cine ţine la sufletul lui îl va pierde, iar cine-şi pierde sufletul pentru Mine şi pentru Evanghelia Mea, îl va găsi".***

Şi iarăşi: ***"Când vă vor preda pe voi la împăraţi şi la dregători, nu cugetaţi ce şi cum veţi vorbi. Căci nu sunteţi voi cei care vorbiţi, Duhul Tatălui vostru este cel care vorbeşte în voi. Va duce frate pe frate la moarte şi tată pe fiu şi se vor ridica fiii împotriva părinţilor şi le vor aduce moarte şi toţi vă vor urî din pricina numelui Meu. Dar cine va răbda până la sfârşit acela se va mântui".***

Şi ajungând la ultima parte a Sfintei Evanghelii, a început să citească de la Ioan, zicând: ***"Tată, vreau ca aceea pe care mi i-ai dat Mie să fie acolo cu Mine, ca să vadă lumina pe care Mi-ai dat-o; fiindcă m-ai iubit înainte de întemeierea lumii".*** Şi iarăşi: ***"Ca toţi să fie una, precum Tu, Părinte, eşti în Mine şi Eu în Tine, pentru ca şi ei una să fie în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Şi slava, pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem. Eu intru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi intru unime şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei precum M-ai iubit pe Mine".***

După ce tatăl lui Astion a citit acestea şi mai multe decât acestea, a zis către Vigilantius: "Te rog, preaiubite frate, explică-ne şi nouă mai pe îndelete cele ce am citit până acum; fiindcă n-am înţeles din aceste cuvinte nimic lămurit".

Vigilantius a răspuns: "Aceia despre care zice Domnul nostru Iisus: "Cei ce vor mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, voi mărturisi şi Eu pentru ei înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri; iar cei ce se vor lepăda de Mine înaintea oamenilor, mă voi lepăda şi Eu de ei înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri", suntem noi, cei care credem în El şi nădăjduim în sfânt numele Lui. Aşadar, când va veni vremea prigoanei şi ne vor spune căpeteniile acestui veac: "Lepădaţi-vă de Dumnezeul vostru şi închinaţi-vă cu noi idolilor, care sunt marii noştri zei, care au făcut toate", dacă nu vom consimţi şi dacă nu vom face cele ce au poruncit ei, ci vom răbda, pentru numele Lui, ameninţările şi schingiuirile tiranilor, pe dată şi El va mărturisi pentru noi în acea sfântă împărăţie a Sa, în faţa Tatălui şi în faţa sfinţilor Săi îngeri; adică ne va face prietenii Săi preaiubiţi.

Din numele acestora este acum acel preaiubit şi unic fiu al vostru, Sfântul Astion. Căci, cu câteva zile înainte, comandantul acestei provincii, Latronianus, pe când îl silea să se lepede de Iisus Hristos, pe Care noi îl numim adevăratul Împărat ceresc, să facă pe voia lui şi să slujească demonilor, el în nici un chip n-a vrut să se supună poruncilor aceluia, ci a stat puternic în credinţa sa şi împotriva răutăţilor care i se făceau. Cu un alt venerabil creştin, un bătrân cu numele Epictet, a rămas până la sfârşit neclintit în sfânta sa mărturisire. Acestea văzând acel Împărat ceresc al său şi admirându-i mult bunăvoinţa şi sincera lui dragoste faţă de El, trimiţând pe slujitorii Săi, adică pe Sfinţii Îngeri, l-a ridicat cu mare cinste în acea cetate în care El însuşi locuieşte, pentru ca să-i de-a lui răsplata cea veşnică, fiindcă s-a luptat cu bărbăţie împotriva duşmanilor Lui. Şi de aceea atât lui Astion al vostru, cât şi celor asemenea lui, li se potrivesc acele cuvinte sfinte, pe care le-ai citit: "Ca toţi să fie una, precum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine. Şi ei una sunt în Noi ca să creadă lumea că Tu M-ai trimis; şi Eu slava pe care Mi-ai dat-o Mie, le-am dat-o lor, ca ei să fie una, precum Noi suntem una". De aceea toţi cei care vor fi vrednici să fie din cei ca Astion al vostru, o preacinstite tată, se vor numi Martiri".

Şi mama a întrebat totuşi: "Oare nu vrei să mă ajuţi să-l văd pe "cel mort"?".

Iar Vigilantius a răspuns: "Morţi suntem noi, care trăim în acest trup muritor şi în această lume deşartă şi părem a exista fără cunoaşterea Creatorului nostru. Căci acolo este viaţa adevărată, acolo se găseşte adevărata mâncare şi băutură,

ca şi vrednicia fără de sfârşit a celor ce au meritat s-o primească, acolo este, unde domneşte întotdeauna nemurirea şi unde sălăşluiesc bucuriile veşnice".

Iar mama a zis: "Voiam numai să-i văd slava în care se găseşte. Socotiţi că are să mă recunoască pentru că i-am fost mamă? Sau poate, aşezat într-o cinste aşa mare, precum spui, acum nu mai vrea să mă vadă, după ce mi-am pierdut frumuseţea chipului plângându-l?".

Vigilantius a răspuns: "Dacă vei face ceea ce este scris în cartea pe care mi-au lăsat-o sfinţii Epictet şi Astion şi vei crede din toată inima în Iisus Hristos, împăratul lor, în care şi fiul vostru a crezut, îl vei putea vedea. Iar dacă nu vei vrea să crezi, îţi va fi peste putinţă să-l vezi, chiar dacă i-ai fost altădată mamă, pentru că ai rămas necredincioasă în poruncile Tatălui însuşi".

Şi mama a zis: "Iată, acesta este tatăl său".

Vigilantius a răspuns: "Adevăratul lui Tată este Domnul, cu care locuieşte acum, Care i-a şi făcut atâtea daruri pentru fericirea viitoare. Tatăl acesta, de aici, e muritor, şi are fii muritori; pe când se socoteşte că sunt în picioare, pe neaşteptate cade; când zice că trăieşte, deodată moare, pentru că acesta nu cunoaşte pe Tatăl cel adevărat, pe Care totuşi l-a cunoscut, fiindcă despre El este scris: Tatăl nostru Carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău…".

Astfel, după ce timp de o săptămână au discutat între ei, unul vorbind despre minunile lui Hristos, iar ceilalţi doi ascultându-l cu plăcere, când a sosit ziua de duminică, ambii părinţi se găseau credincioşi în Hristos. Vigilantius i-a luat şi i-a dus la un sfinţit preot, pe nume Bonosus, care ferindu-se de cruzimea persecuţiilor, îşi ducea viaţa ascuns într-un loc retras. Acesta, rugându-se mult pentru ei, în acelaşi ceas i-a făcut catehumeni, catehizându-i.

Iar ei, când au ieşit au început să spună către Vigilantius: "Iată am îndeplinit cele cuprinse în cartea pe care ne-ai dat-o; vino acum şi ne arată acea comoară pe care, precum ai spus tu însuţi, ţi-a încredinţat-o Astion al nostru."

Şi Vigilantius a răspuns: "Urmaţi-mă, eu vă voi arăta-o fără zăbavă. Numai că am ascuns-o şi nu ştiu dacă o mai pot scoate de aici. Dar dacă vreţi să plecăm de cu seară către acel loc, dându-ne osteneala până mâine dimineaţă, vom săpa, ca s-o putem găsi, pentru că am îngropat-o adânc."

Soarele era către apus, când Vigilantius i-a luat, şi a ieşit cu ei afară din cetate.

Ajungând la mormântul sfinţilor, i-a rugat pe cei doi să vegheze cu el toată noaptea în rugăciuni. Iar când s-au revărsat zorile şi a început să se lumineze de ziuă, iată pe neaşteptate, au văzut că în jurul lor s-a răspândit o lumină imensă şi au simţit un miros foarte plăcut, iar sfinţii martiri, care până acum dormiseră, stăteau lângă ei în picioare şi lăudau pe Domnul.

Atunci, sfântul Astion, aruncându-se în braţele mamei sale, a început s-o sărute zicându-i: "Bine ai venit din părţile Răsăritului, o, ucenică a lui Hristos şi mama mea Marcellina!".

La fel, preafericitul Epictet, îmbrăţişându-l pe tatăl lui Astion, îl sărută zicând: "Bucură-te intru Domnul, o, preaiubite frate Alexandru, pentru că eşti vrednic să fii socotit în numărul binecredincioşilor şi să meriţi fericirea cea veşnică".

Iar ei au zis către Vigilantius: ***"Bucură-te şi tu intru Domnul, o, preadulce frate Vigilantius, pentru că te-ai făcut vrednic să se împlinească prin tine ceea ce este scris: Cel ce a făcut să se întoarcă un păcătos din calea rătăcirii sale, îi va salva sufletul de la moarte şi-i va acoperi mulţime de păcate".***

Atunci sfântul Astion astfel a început să vorbească mamei sale: "O, preadulce şi binecuvântata mea stăpână şi mamă, toate cele scrise de Sfânta Evanghelie a Domnului nostru Iisus Hristos sunt adevărate şi neclintite. Grăbeşte-te aşadar, să le îndeplineşti fără vreo întârziere, pentru ca să fii vrednică a primi ceea ce este scris acolo. Aşadar, partea de avere, care mi se cuvine, pentru odihna mea şi mântuirea ta, dă-o şi împarte-o săracilor, pentru ca astfel să meriţi să vii la noi împodobită cu cununa dreptăţii şi a faptelor bune".

Iar mama i-a răspuns: "Astfel, eşti privit bine de către Împăratul tău şi de către sfetnicii Lui, preaiubite fiu?"

A răspuns Astion: "Nu ştiu cât de bine sunt privit, pentru ca să-ţi pot răspunde la această întrebare; dar Domnul şi Dumnezeul nostru prin dragostea Sa, din rob m-a făcut fiul Său, mi-a dat locuinţă în cetatea Sa, m-a făcut ostaş de pază la palatul Său, mi-a dăruit cea mai mare vrednicie între senatori, m-a lăsat să mă bucur de desfătările paradisului. Dar şi dregătorii Lui m-au socotit vrednic de a face parte dintre ei şi mă iubesc. Căci în fiecare zi, mă duc cu ei să-i cercetez pe cei în suferinţă să-i ridic pe cei căzuţi, să-i luminez pe cei orbi, să-i scap pe cei primejduiţi de valurile mării, să alung neamurile barbare, care năvălesc în ţară; să mângâi pe cei trişti, să-i apăr pe cei neputincioşi, să alung demonii din trupurile stăpânite de aceştia, în numele Domnului nostru Iisus Hristos. Iar ei

îmi vorbesc zilnic despre voi zicând: înduplecă-i pe tatăl tău şi pe mama ta să vină şi ei în aceste locuri".

Mama a întrebat: "Dar ei ne cunosc fiule?".

Astion a răspuns zicând: "Vă cunosc preabine şi vă iubesc, dragă mamă, numai dacă voinţa voastră este să-i cunoaşte-ţi şi voi, ca să puteţi ajunge fără vreo îndoială şi piedică la aceea fericire".

Mamă, bătându-se în piept de mare bucurie, zicea: "Crezi că voi putea ajunge acolo, nefericita şi nenorocita de mine?".

Preafericitul Astion i-a răspuns: "Dacă vei crede deplin în Iisus Hristos, Domnul şi Dumnezeul nostru, cum a crezut Vigilantius şi vei împărţi tot avutul tău săracilor, fără îndoială că ai să trăieşti şi să te bucuri şi tu de fericirea veşnică în care mă găsesc eu".

† Sfinţii mucenici Epictet şi Astion din Halmyris

Pe malul lacului Reazelm, nu departe de braţul Sfântul Gheorghe al Dunării şi de actualul sat Dunavăţul de Jos, se află ruinele unei fortăreţe romano-bizantine care au aparţinut cetăţii Halmyris. Aici au pătimit cei doi martiri, Epictet şi Astion, poate cei mai vechi martiri de pe teritoriul României, despre care avem informaţii amănunţite.

Potrivit actului lor martiric, păstrat astăzi doar într-o copie din sec XV, aflată în arhiva bisericii Mântuitorului din Utrecht, ei au pătimit în anul 290, ca urmare a persecuţiei dezlănţuite de împăratul Diocleţian (284-305). Tot în legătură cu martiriul lor, se face pomenirea primului episcop al Tomisului, Evangelicus, care a venit la Halmyris în vremea aceea.

***Sfântul Epictet** era originar din părţile Răsăritului, fiind crescut din fragedă copilărie în frica lui Dumnezeu. Învrednicindu-se de harul preoţiei, el ducea o viaţă cu totul curată şi evlavioasă, pentru aceasta fiind răsplătit de Dumnezeu cu darul facerii de minuni. Adeseori, prin puterea rugăciunii sale, putea deschide ochii orbilor, vindeca pe leproşi şi pe ologi şi scotea duhurile necurate din cei îndrăciţi.*

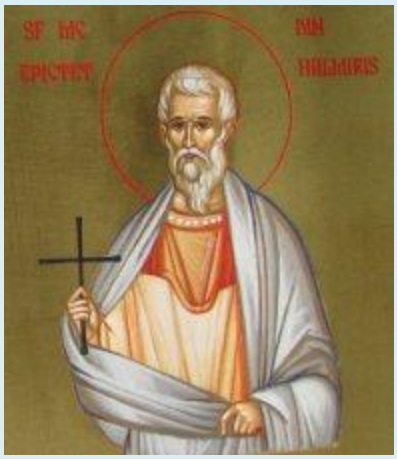

(Sfântul mucenic Epictet - icoană pictată de măicuţele de la Mănăstirea Diaconeşti)

***Astion** era un tânăr chipeş, nepot al senatorului roman Iulian. Acesta fusese păgân, ca şi părinţii săi, dar întâlnindu-se cu preotul Epictet şi ascultându-i cuvintele pline de înţelepciune, se converteşte la creştinism, şi împreună cu părintele său duhovnicesc, se îmbarcă şi pleacă la Halmyris, unde nu era nimeni ca să-i cunoască sau să le ştie ţara de origine.*

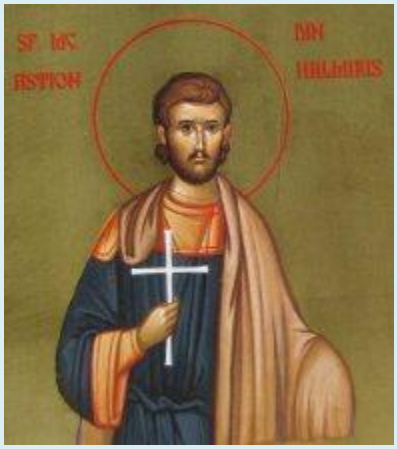

(Sfântul mucenic Astion - icoană pictată de măicuţele de la Mănăstirea Diaconeşti)

După ca s-au stabilit aici, preotul Epictet şi fiul său duhovnicesc Astion duc o viaţă curată, împreună învrednicindu-se de binecuvântările Tatălui ceresc. În urma străduinţelor depuse pentru mântuire, şi tânărul Astion se va învrednici de acelaşi dar al facerii de minuni, ca şi părintele său duhovnicesc, având o deosebită putere asupra diavolului.

În vremea aceea va sosi însă în oraşul Halmyris comandantul Latronianus, având de rezolvat unele probleme administrative şi militare. În a 4-a zi de la sosire, acestuia i se va raporta că în oraş există doi străini, care ar fi „vrăjitori şi ghicitori”, şi care, prin cuvântările lor, au întors pe mulţi de la cinstirea zeilor. Auzind aceasta, comandantul s-a înfuriat şi a poruncit ca la apusul soarelui cei doi să fie arestaţi şi duşi la închisoare. ***Fiind prinşi, cei doi sfinţi s-au hotărât ca să nu spună nimic despre familiile şi ţara lor de unde veneau, ci numai să mărturisească faptul că ei sunt creştini, acesta fiind numele, neamul şi patria lor.***

A doua zi, cei doi au fost aduşi în mijlocul oraşului la judecată, ***dar Latronianus abia putea să-i privească, feţele lor strălucind ca soarele.*** În cursul audierii, ***cei doi sfinţi mărturiseau credinţa lor în Iisus Hristos, cu puterea căruia săvârşeau toate minunile*** de care erau acuzaţi, şi că ei nu se pot lepăda de Acesta, închinându-se zeilor. Auzind toate acestea, Latronianus s-a înfuriat şi mai tare şi a poruncit ca cei doi sfinţi să fie legaţi, iar carnea de pe corp să le fie jupuită cu gheare de fier.

Unuia dintre judecători, pe nume Vigilantius, auzind cum ***cei doi sfinţi mărturiseau într-una pe Hristos*** în timpul torturilor, nu i-au mai putut ieşi din minte cuvintele lor, aşa că în a 4-a zi de tortură a sfinţilor, a mărturisit şi el că este creştin. Apoi s-a dus la cei doi sfinţi în închisoare, împreună cu toată casa lui, pentru a primi însemnul şi garanţia vieţii, devenind şi ei ucenicii Domnului.

În a cincea zi de judecată, Epictet a rostit o cuvântare care s-a terminat cu cuvintele ***„Noi suntem creştini”***, ceea ce a înfuriat extrem de tare pe Latronianus, care a poruncit ca să fie frecate rănile celor doi cu sare şi oţet, după care să fie aruncaţi într-un cazan cu smoală clocotită. Însă, prin puterea lui Hristos, cei doi sfinţi au rămas nevătămaţi, şi de aceea au fost condamnaţi ca 30 de zile să nu primească nimic de mâncat şi de băut.

Pe când cei doi răbdau toate aceste chinuri, la Halmyris a sosit un străin, care îl va recunoaşte pe Astion, şi se va întoarce la părinţii lui, care nu ştiau nimic despre el, povestindu-le tot ceea ce văzuse. Auzind acele minunate lucruri, mama lui Astion a spus că vrea numaidecât să devină şi ea creştină, şi că dacă va fi nevoie, va înfrunta şi martiriul pentru aceasta. Apoi, părinţii lui Astion s-au îmbarcat în grabă şi au venit la locul în care pătimea fiul lor cel sfânt.

După trecerea celor 30 de zile de înfometare, cei doi sfinţi au fost aduşi iarăşi la judecată, unde ***au mărturisit din nou pe Hristos***, în numele căruia făceau ei toate

acele minuni despre care se spuneau că sunt „vrăjitorii”. Văzând că nu îi poate învinge în nici un fel, ***Latronianus a poruncit ca cei doi să fie scoşi afară din cetate şi să li se taie capul.*** ***Astfel, în ziua de 8 iulie i s-a tăiat capul mai întâi lui Astion, după care preotul Epictet, lăsându-şi capul peste trupul ucenicului său, a primit şi el aceeaşi pedeapsă, în acest fel, cei doi martiri sfinţind pământul Dobrogei cu sângele lor.***

Actul martiric spune că trupurile celor doi erau albe ca zăpada şi că cei ce sufereau de vreo boală, durere sau grijă şi se atingeau cu credinţă de acestea sau le sărutau cu evlavie, se vindecau.

La apusul soarelui, Vigilantius, împreună cu toată casa sa şi alţi creştini, au venit şi au luat trupurile celor doi sfinţi martiri, pe care le-au înmormântat într-un loc potrivit. În a 3-a zi de la înmormântare, ***Astion s-a arătat lui Vigilantius, căruia i-a spus despre sosirea celor doi părinţi ai săi în cetate.*** Întâmpinându-i şi găzduindu-i, Vigilantius le-a relatat acestora despre moartea martirică a fiului lor. În urma acestor relatări, ***cei doi părinţi se convertesc la creştinism, fiind botezaţi de episcopul Evangelicus.***

Pentru noi, românii, actul martiric al celor doi martiri are o valoare deosebită deoarece, în afară de cel al pătimirii Sfântului mucenic Emilian de la Durostorum, este singurul act cu care se poate mândri literatura aghiografică dobrogeană. ***El luminează pagini întregi din viaţa spirituală a Dobrogei, într-o vreme când creştinismul era nu numai persecutat, dar reacţia oficialităţilor împotriva lui atinsese cote maxime.***

Un studiu confirmă decapitarea Sfinţilor Epictet şi Astion

În vara anului 2001, săpăturile întreprinse de arheologii Mihail Zahariade şi Ovidiu Bounegru pe şantierul arheologic al anticei cetăţi romano-bizantine Halmyris, aflată între localităţile Murighiol şi Dunava, judeţul Tulcea, au dus la descoperirea, la 15 august, în chiar ziua Adormirii Maicii Domnului, a unei cripte în care se aflau moaştele sfinţilor Epictet şi Astion, martirizaţi în această cetate, sub Dioclitian, la 8 iulie 290.

Cripta în care au fost descoperite moaştele Sfinţilor Epictet şi Astion

Identitatea celor doi sfinţi a fost confirmată şi întărită de un excepţional studiu antropologic realizat de cercetătorii Nicolae Miritoiu şi Andrei Soficaru, de la Centrul de Cercetări Antropologice "Francisc Rainer" din Bucureşti, instituţie ce aparţine Academiei Romane. Rezultatele obţinute de cei doi specialişti conţin date tulburătoare, inedite, referitoare la starea de sănătate a celor doi sfinţi, precum şi informaţii cu privire la ultimele 35 de zile din viaţa martirilor. Studiul confirma, de

asemenea, autenticitatea faptelor descrise în actul martiric al sfinţilor Epictet şi Astion, scris cu 1720 de ani în urmă.

Şantierul arheologic de la Halmyris a fost deschis în 1981. în campania din anul 2000, echipa de arheologi romano-americani, condusă de Mihail Zahariade, a descoperit o bazilică episcopală, ceea ce confirmă ştirile din "Notitiae episcopatuum", în care această cetate era menţionată ca fiind una dintre cele 14 episcopii ale Scythiei Minor care, în secolul al VI-lea, ţineau de Patriarhia Ecumenică.

La 8 august, anul următor, în chiar ziua Adormirii Maicii Domnului, profesorul Zahariade anunţa descoperirea, într-o criptă, a osemintelor celor doi martiri, păstrate aproape intacte, precum şi existenţa unor fragmente de inscripţii pe peretele estic. Din cele şapte rânduri au fost descifrate primele două, în care apar cuvintele "Martirii lui Hristos", în limba greacă. Următoarele rânduri din inscripţie nu s-au mai păstrat. însă, în rândul al cincilea, este scris "Asto" şi o literă grecească "n". în ultimul rând au fost identificate primele trei litere ale verbului "ibrio", care ar însemna "a molesta, a lovi". Aceste fragmente de inscripţii

L-au determinat pe arheologul Mihail Zahariade să atribuie osemintele preotului Epictet şi monahului Astion, ale căror vieţi şi pătimiri sunt relatate în "Acta sanctorum", în capitolul "De SS. Epicteto presbytero et Astione monacho, martirybus Almiridiensibus în Scythia" ("Despre sfinţii Epictet preotul şi Astion monahul, martiri Almiridieni din Scythia").

Cripta era compusă din două camere: prima, funerară propriu-zisă, iar cea de a doua, cu trepte de coborâre, juca rol de dromos. Aceasta a fost jefuită încă din Antichitate, prin spargerea şi dărâmarea bolţii. Osemintele celor doi martiri creştini au fost descoperite în prima cameră. în cea de a doua, la o dată ulterioară jefuirii, a fost făcută o nivelare cu pământ galben, în care au fost înhumate osemintele altor persoane.

Osemintele celor doi sfinţi prezintă o patină gălbui maronie, diferită de a celor din cea de a doua cameră de înmormântare, care au o patină albicioasă, ceea ce a dus la concluzia că ele nu au fost amestecate nici în Antichitate, nici în cursul excavării. încă un lucru mai este de subliniat: la ambele schelete lipsesc craniile.

Coloanele vertebrale ale celor doi sfinţi

Primul schelet identificat a fost cel al preotului Epictet. Din acesta s-au păstrat mandibula (cu alveolele incisivilor distruse din vechime), zece dinţi, ambele clavicule, omoplaţii, cu unele rupturi mai vechi şi mai noi, sternul, fragmente de coaste, 15 vertebre din coloana vertebrală. Este de subliniat că primele două vertebre cervicale (atlasul şi axisul) lipsesc.

Din membrele superioare s-au păstrat ambele humerusuri, radiusul drept, întreg, cel stâng fragmentat, cubitusul drept, sacrumul şi coxalul drept. La membrele inferioare, femurul drept prezintă o importanţă distrugere din vechime. Lipsesc ambele rotule, dar s-au păstrat tibiile.

Folosind metode complexe de determinare, cei doi antropologi au apreciat vârsta cronologică la deces a Sfântului Epictet de 64-67 de ani, cu o marjă de eroare de pluş/minus 3 ani, interval de vârsta confirmat şi de stadiul de uzură al dentiţiei. înălţimea sfântului martirizat era cuprinsă între 1,67 m şi maximum 1,72 m.

Sfântul avea dantura cariată şi suferea de o artrită reactiva, ajunsă la momentul decesului în stadiul tardiv de evoluţie. Cu alte cuvinte, suferea de o anchiloza extinsă a coloanei vertebrale (coloana "bat de bambus") şi de osteoartroza, care a dus la distrugerea, în mare parte, a cartilajelor şi la frecarea os pe os în timpul

mişcării. Lipsa anchilozelor la articulaţii arata că preotul Epictet a prestat o activitate fizică permanenta, sfidând atrocele suferinţe generate de boală.

"Mandibula şi omoplaţii scheletului prezintă fracturi care indică probabilitatea ca ele să fi fost produse pe osul proaspăt, prin aplicarea unor lovituri cu obiecte contondente asupra umerilor şi a feţei, iar lipsa oricărei urme de reacţie osoasă postfractum arata că persoană a decedat la scurt timp după aceasta", se arătă în studiul antropologic.

Din scheletul Sfântului Astion s-au păstrat mandibula, zece dinţi, ambele clavicule, omoplaţii, sternul, coastele fragmentate, 13 vertebre din coloana vertebrală, humerusul, radiusurile, cubitusurile, sacrul, tibiile, cu unele fragmente lipsa, femurele, rotulele, carpienele, metacarpienele şi mai multe metatarsiene.

Indicatorii pentru determinarea vârstei scheletice indică o vârstă a sfântului de 49 de ani, cu o margine de eroare de pluş/minus 3 ani. "Mult mai înaintată faţă de realitate. Probabil, acest lucru se datorează unei evoluţii mai rapide a simfizei pubice", se arătă în studiul antropologic. Specialiştii au stabilit că "vârsta cronologică la deces a acestei persoane se află undeva în intervalul de 30-40 ani, mai degrabă la începutul acesteia".

Tânărul Astion avea o înălţime cuprinsă între 1,70 m şi 1,76 m.

Ca şi preotul sau, avea carii dentare. în copilărie a suferit un traumatism la nivelul primei vertebre lombare. "Consecinţele au fost importante, coloana căpătând, la limita dintre sectorul toracic şi cel lombar, o angulaţie (cifoza) posterioara ce a modificat atitudinea posturala a persoanei", se precizează în studiul menţionat. Cu alte cuvinte, Sfântul Astion, din cauza accidentului din copilărie, avea o cocoaşă mică.

Urma tăieturii de sabie pe un os

"Pe scheletul acestui martir au fost descoperite mai multe urme de violenţă: la humerusul drept, aproape de epifiza distala, se observă o urmă provocată de un obiect tăios care a crestat diafiza oblic, de sus în jos. De asemenea, diafiza peroneului stâng prezintă o fractură completă provocată de o lovitură laterală cu un obiect contondent. Deosebit de importantă este însă fractură corpului mandibular pe partea stângă. Astfel, în urma unei lovituri foarte puternice, acesta s-a sfărâmat în mai multe porţiuni şi eschile. Probabil şi maxilarul corespunzător a suferit acelaşi lucru. Lipsa oricăror semne de reparaţie osoasă la aceste trei traumatisme arata că persoană a decedat la scurt timp după producerea lor.

În mod excepţional, prima vertebră cervicală (atlasul) dovedeşte că moartea a survenit în urma decapitării. Vertebra, foarte bine păstrată, prezintă faţetele articulare inferioare secţionate dinspre posterior spre anterior, cu o lovitură executată cu un obiect foarte ascuţit, probabil o sabie. Lovitura a retezat probabil şi dintele axisului, iar moartea a survenit rapid în urma secţionării măduvei cervicale", subliniază remarcabilul studiu antropologic.

Cercetătorii au mai stabilit că, deşi lipsesc craniile, aspectul şi caracterele mandibulei celui de-al doilea personaj, la care se adăugă statura înaltă, ar putea pleda pentru apartenenţa sa la tipul antropologic dinaro-armenoid, răspândit în regiunile muntoase din nordul Indiei, Anatolia şi Alpii Dinarici.

Rezultatele antropologice au fost confruntate cu actul martiric păstrat într-o copie din secolul al XV-lea în arhivele "Bisericii Mântuitorului" din Utrecht - Olanda. Acesta a fost publicat în 1615 de ieruditul iezuit Herbert Rosweyde, iniţiatorul marii colecţii hagiografice "Acta Sanctorum". Pentru antropologi, cel mai important fragment al documentului îl reprezintă Capitolul III, în care sunt descrise ultimele 35 de zile din viaţa celor doi martiri, de la arestare până la execuţie, unde se vorbeşte despre faptul că Epictet avea în jur de 60 de ani şi era de statura înaltă, iar Astion avea 35 de ani şi o frumoasă alură. Referitor la supliciile la care au fost supuşi se relatează despre flagelarea lor cu vergi peste corp şi lapidarea cu pietre a fetelor, iar în cele din urmă, execuţia prin decapitare. Iată cum sunt redate aceste fapte în documentul amintit: "Auzind acestea acel smintit cu suflet de fiară (torţionarul - n.n.) a poruncit slujitorilor săi să zdrobească cu pietre fetele martirilor. Apoi a cerut să se aducă vergi de frasin şi să fie loviţi până ce îşi vor da duhul"... "dar fiindcă oricât de multe lovituri primeau le răbdau întotdeauna bucuroşi şi cu suflet mare intru mărturisirea Domnului, acel slujitor al diavolului, văzând că nu poate în nici un chip să biruie cu nebunia lui statornicia lor, a poruncit slugilor nelegiuirii să-i scoată afară din cetate şi să le tăie capetele cu sabia".

Primul care a fost decapitat a fost Sfântul Astion. "După ce s-a făcut aceasta, Sfântul Epictet, privind, a dat slava lui Dumnezeu şi, aruncându-se asupra trupului celui ucis, a început să-i roage pe calai că, aşa cum se găsea deasupra cadavrului sfântului martir, aşa să-l omoare şi pe el. După ce s-au petrecut acestea, toţi cei care erau de faţă, privind, deopotrivă creştini şi păgâni, cu lacrimi în ochi, au adus slava lui Dumnezeu pentru bunul învăţător Epictet şi pentru desăvârşită supunere a învăţăcelului său".

Documentul mai spune că trupurile sfinţilor martiri au fost ridicate "pe ascuns", stropite cu "mirodenii foarte scumpe şi cu smirna" şi îngropate de credinciosul "Vigilantius cu toată casa să" "într-un loc de cinste, cu cântări de psalmi şi cu mare evlavie".

Moaştele celor doi sfinţi, imediat după aşezarea lor în racle

"În momentul descoperirii, eram la Slavă Rusă. Am ajuns apoi la Mănăstirea Celic Dere. Pe la orele 18:00, am văzut osemintele, care fuseseră puse în două sicrie mici. Părintele stareţ Andrei, de la Mănăstirea Dervent, care s-a ocupat de aşezarea moaştelor în racle, a curăţat moaştele cu 60 de litri de agheazma, împreună cu alţi monahi de la Dervent. La un moment dat, unul dintre călugări ţinea în mâna prima vertebră cervicală de la scheletul lui Astion. Am luat-o şi am pus-o pe masă. Atunci am văzut tăietură. Este o şansă extrem de rară să găseşti o asemenea

dovadă. Din acel moment, nu am mai avut nici o îndoială cu privire la identitatea celor doi sfinţi.

Capitolul III din actul martiric, spre deosebire de primele două cărţi care cuprind pasaje provenite din tradiţie, este redactat într-un stil reportericesc, ceea ce înseamnă că a fost scris de un martor ocular, probabil Vigilantius. După legiferarea creştinismului, osemintele au fost exhumate şi depuse cu onorurile cuvenite în cripta construită intramuros. Probabil, cu această ocazie, craniile au fost păstrate de cei care au făcut această operaţiune, fie în scopul expunerii lor spre adoraţie, fie pentru a fi repatriate. Descoperirea lor într-o bună zi ar reîntregi în modul cel mai fericit aceasta extraordinară pagina din istoria creştinismului universal. Actul martiric al celor doi sfinţi este, alături de actul martiric al Sfântului Emilian din Durostorum, singurele documente cunoscute în literatura hagiografică dobrogeana care aduc foarte multe informaţii. La noi, au mai fost descoperite moaşte care confirmă informaţiile din Hagiografie, şi la Niculiţel, unde s-au găsit Sfinţii Zottikos, Attalos, Kamassis şi Philippos. A mai fost descoperită de asemenea o criptă cu moaşte de sfinţi şi la Adamclisi, dar aceştia nu au fost încă identificaţi", ne-a declarat antropologul Nicolae Miritoiu.

Mandibula şi omoplaţii scheletului prezintă fracturi care indică probabilitatea ca ele să fi fost produse pe osul proaspăt, prin aplicarea unor lovituri cu obiecte contondente asupra umerilor şi a feţei, iar lipsa oricărei urme de reacţie osoasă postfractum arata că persoană a decedat la scurt timp după aceasta."

(Sursa: Prof. Dr. Emilian Popescu, Sfinţii martiri Epictet şi Astion, în vol. "Sfinţi romani şi apărători...", ed. cât. , p.151)

Sfinţii mucenici Epictet şi Astion - Sfinte moaşte

Crucea ridicată pe locul unde au suferit moartea martirică

Cetatea Halmyris (Murighiol) - vedere generală

Detaliu monument

În această cetate au fost descoperite în anul 2001 cele mai vechi Sfinte moaşte de pe teritoriul ţării noastre. Ele aparţin preotului Epictet şi monahului Astion, creştini martirizaţi în timpul împăratului roman Diocleţian.

Cripta de la Halmyris

Cripta de la Halmyris

Părticele din moaştele Sfinţilor se află la:

- **Mănăstirea Halmyris, Dobrogea, Murighiol, jud. Tulcea**, de la Tulcea 38 km pe drum, sau 40 km pe Braţul Sfântul Gheorghe al Dunării;

- **Catedrala Arhiepiscopală „Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel“ din Constanţa**, Str. Arhiepiscopiei nr. 23. Este situată în zona peninsulară a oraşului, mai jos de Piaţa Ovidiu, în faţa clădirii Arhiepiscopiei Tomisului care prin arhitectura sa, domină întreg spaţiul falezei sudice a oraşului;
- **Mănăstirea Peştera Sfântului Apostol Andrei, Dobrogea**, (de la Cernavodă spre sud în direcţia Ostrov, pe un drum aproape de cursul Dunării, până la comuna Ion Corvin. De la ieşirea din această comună, pe un drum lateral cu indicator, la cca. 3-4 km, se află binecuvântatul locaş);

Mănăstirea Peştera Sfântului apostol Andrei

- **Catedrala Arhiepiscopală "Înălţarea Domnului" din Slobozia** (130 km spre est de la Bucureşti, 150 km spre vest de la Constanţa);
- **Mănăstirea Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, comuna Suruceni**, raionul Ialoveni, la câţiva km de Chişinău, Republica Moldova;
- **Biserica Eroii Revoluţiei, Bucureşti** - Calea Şerban Vodă Nr. 235, lângă cimitirul Bellu Ortodox, staţia de metrou Eroii Revoluţiei;

- **Mănăstirea Dintr-un Lemn**, situată la aproximativ 25 de kilometri sud de municipiul Râmnicu Vâlcea şi la 12 kilometri nord de Băbeni, pe valea Otăşăului, în comuna Frânceşti;
- **Mănăstirea Sfânta Treime, Ştiubieni, jud. Botoşani** (situată pe şoseaua Botoşani-Săveni, la 5 km vest de târgul Săveni; sunt autobuze de transport public din Botoşani până la Săveni; se poate călători şi cu trenul dinspre Iaşi-Truseşti-Dăngeni-Săveni sau de la Dorohoi prin Dăngeni la Săveni);
- **Biserica Spitalului Judeţean de Urgenţă Sfântul Ioan cel Nou, Suceava**, B-dul 1 Decembrie 1918 Nr.21;
- **Mănăstirea Sireti - Sfântul Mare Mucenic Iacov Persul.** În inima Basarabiei, la 16 km de Chişinau stă de veghe, ca un ochi de cer deschis între colinele înverzite, Mănăstirea Sfântului Mare Mucenic Iacov Persul, ctitorie monahicească contemporană ce se vrea a nu ruşina tradiţia ci a o continua creator;
- **Parohia Sfinţii Arhagheli Mihail şi Gavriil**, Heerstraße, 63/Ortelsburger Allee, 1, 14052, Berlin;

Biserica Ortodoxă Română din Berlin - Racla în care se află Veşmântul cu care au fost înfăşurate Sfintele moaşte ale prea cuvioasei maicii noastre Parascheva de la Iaşi, împreună cu părticele din Sfintele moaşte ale Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon şi din ale Sfinţilor mucenici Epictet şi Astion.

Detaliu de pe racla cu Sfintele moaşte aflată la Biserica Ortodoxă Română din Berlin cu Hramul Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil

- **Parohia Ortodoxă Aurora**, 33 Wellington St. E, Aurora, Ontario, L4G 1H4, Canada;

Racla cu Sfintele moaşte de la Biserica Ortodoxă Aurora

- **Biserica Sfântul Ioan Piaţă**, Bulevardul I. C. Brătianu nr. 39, Piaţa Unirii, sect. 3 Bucureşti, Tel.: 021.315.59.52.

Racla cu Sfintele moaşte de la Biserica Sfântul Ioan Piaţă

- Moaşte ale Sfântului mucenic Epictet se află la **Paraclisul Sfântul Ioan Gură de Aur din A.S.E.** - se află în clădirea Bastiliei [cea cu sigla www.ase.ro pe ea], etaj 4, sala 0421;
- **Biserica Sfântul Ioan evanghelistul din Berceni** (hram şi Sfinte Moaşte ale Sfinţilor mucenici Epictet şi Astion).

Racla cu Sfintele moaşte de la Biserica din Berceni cu hramul Sfântul Ioan evanghelistul şi Sfinţii Epictet şi Astion

Aflarea Sfintelor moaşte ale Sfinţilor Epictet şi Astion

Ruinele cetăţii Halmyris - Halmyris (judeţul Tulcea, între localităţile Murighiol şi Dunavăţul de Jos)

Dobrogea este deţinătoarea celor mai vechi Sfinte moaşte descoperite pe teritoriul României. Ele aparţin preotului Epictet şi monahului Astion care au primit cunună de „martiri ai lui Hristos" în ziua de 8 iulie anul 290. Aceste odoare de mare preţ au fost scoase la iveală în vara anului 2001, în ziua prăznuirii Adormirii Maicii Domnului, de o echipă de arheologi, româno-americană condusă de dr. Mihail Zahariade. Cripta se afla sub altarul bazilicii Episcopale a Halmyrisului, localitate antică situată între Murighiol şi Dunavăţ, jud. Tulcea.

Deşi inscripţiile şi locul unde au fost descoperite atestă cu certitudine identificarea lor, cercetătorul antropolog Nicolae Miritoiu a făcut o serie de analize, care au confirmat fără putinţă de tăgadă că sfintele moaşte aparţin preotului Epictet şi monahului Astion.

Moaştele Sfinţilor Epictet şi Astion la Mănăstirea Capidava

Raclele cu moaştele Sfinţilor Epictet şi Astion

Trei surse certe pentru atestarea sfintelor moaşte

Cripta de la Halmyris

Prima sursă este Actul martiric (scris imediat după moartea celor doi), republicat în 1615 de eruditul iezuit Herbert Rosweyde, iniţiatorul colecţiei hagiografice ACTA SANCTORUM.

Cea de-a doua sursă sunt impresionantele descoperiri de sub altarul Bazilicii Episcopale din Halmyris, cetate atestată ca Episcopie a Scythiei Minor de la sfârşitul secolului al V-lea. Cercetarea istorică a cetăţii se afla în grija Muzeului Naţional de istorie Bucureşti, instituţie care l-a delegat pe prof. univ. dr. Mihail Zahariade să se ocupe de şantierul arheologic. În campania de săpătură din anul 2001, în zilele premergătoare praznicului Adormirii Maicii Domnului a fost extinsă lucrarea de cercetare şi sub altarul acestei bazilicii din cetate. ***În ziua de 15 august Dumnezeu a binevoit să scoată la iveală o criptă în care se aflau osemintele a doi martiri.***

Inscripţia de la Halmyris

În mijlocul criptei, pe peretele dinspre răsărit, se aflau fragmente dintr-o inscripţie. Din cele şapte rânduri au fost descifrate primele două în care este scris. Următoarele rânduri din inscripţie nu s-au mai păstrat, însă în rândul al V-lea este scris şi o parte din litera grecească „V". În ultimul rând apar prime trei litere ale verbului care înseamnă „a molesta, a lovi". Toate acestea l-au determinat pe prof. dr. Mihail Zahariade să atribuie osemintele preotului Epictet şi monahului Astion, a căror viaţă şi pătimire este prezentată în „Acta Sanctorum", capitolul „Despre Sfinţii Epictet preotul şi Astion monahul martiri ai Halmyrisului din Scythia".

Este îndeobşte cunoscut faptul că, din evlavie, în primele secole, creştinii îngropau sfintele moaşte sub altarele bisericilor, arătând astfel o continuitate cu Biserica primară, când creştinii oficiau Sfânta Liturghie pe mormintele „sfinţilor" (nume atribuit creştinilor din primele secole).

Similitudini în acest sens sunt întâlnite în majoritatea bazilicilor descoperite pe cuprinsul provinciei Scythia Minor (Dobrogea). Profesorul Mihail Zahariade ne-a mărturisit că a simţit de la început că se afla în fata moaştelor celor doi sfinţi şi chiar în aceeaşi zi a luat legătura cu Înalt Prea Sfinţitul Dr. Teodosie Petrescu, Arhiepiscopul Tomisului pentru a-şi exprima convingerea. ***O comisie clericală, coordonată de Înalt Prea Sfinţia Sa, a studiat osemintele care aveau aspectul unor moaşte: nuanţa aurie, miros specific.*** Toate acestea alături de argumentele de ordin istorico-literar au lăsat de-o parte orice urmă de îndoială. Drept urmare, însuşi Înalt Prea Sfinţia Sa Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului a ridicat sfintele moaştele din criptă şi le-a aşezat în racle frumos împodobite ce au fost aşezate cu toată cinstea, patru luni mai târziu, de 1 Decembrie 2001, în Catedrala Arhiepiscopală a Tomisului.

Pentru a fi subliniată importanţa religioasă şi istorică a descoperirii, la scurt timp au fost demarate lucrările de construcţie ale unei mănăstirii în imediata vecinătate a bazilicii episcopale a Halmyrisului.

Cea de-a treia sursă de autentificare este valorosul studiu antropologic ce aduce completări şi lămuriri de netăgăduit. Prin amabilitatea antropologilor Nicolae Miritoiu şi Andrei D. Soficaru, elaborat pe parcursul a aproximativ zece luni de muncă asiduă, studiul amintit confirma cele scrise în urmă cu 1700 de ani: vârsta celor doi, înfăţişarea lor, cauza morţii, modalităţile de schingiuire. După efectuarea cercetărilor Nicolae Miritoiu şi Andrei D. Soficaru au afirmat: *„analiza antropologică ne permite să credem că moaştele din criptă de la Halmyris aparţin într-adevăr martirilor Epictet şi Astion"*. Acest studiu confirma vârsta celor doi, consemnată de altfel şi în „Acta Sanctorum": *„Sfântul Epictet, în vârstă de aproape şaizeci de ani [...] Astion [....] aproape 35 de ani"*.

Studiul antropologic scrie că putem estima o vârstă cronologică la deces de 64, 67 ani cu o marjă de eroare de +/- 3 ani a unuia din cei doi, iar pentru cel de-al doilea de 49 de ani +/- 3 ani, încadrare valabilă pentru 80-85% din cazuri. Eroarea este sensibilă, mai ales că este vorba despre oseminte vechi de peste 1700 de ani.Un alt rezultat al cercetărilor a scos în evidenţă urmele de violenţă aflate în concordanţă cu Faptele Sfinţilor unde scrie că *„...auzind acestea comandantul s-a înfuriat peste măsură şi a dat poruncă să fie dezbrăcaţi şi biciuiţi cu toată puterea [...]*

Latronianus a poruncit ca ei să fie ridicaţi pe stinghia de tortură şi sfâşiaţi cu cârlige de fier."

Cei doi antropologi ne-au pus la dispoziţie datele referitoare la studierea urmelor de violenţă şi concluziile la care au ajuns. Astfel, pentru primul din cei doi, se afirmă că omoplatul stâng prezintă o fractură a acromionului, iar cel drept o fractură a marginii axilare. Mandibula prezintă, şi ea, distrugerea alveolelor. *„Aspectul şi patina suprafeţelor acestor fracturi indica cu multă probabilitate că ele ar fi putut fi produse pe osul proaspăt prin aplicarea unor lovituri cu obiecte contondente în regiunea posterioară a umerilor şi a feţei, iar lipsa oricărei urme de reacţie osoasă postfractum arată că persoana a decedat la scurt timp după aceasta"*, se arătă în studiul citat. Referitor la osemintele celui de-al doilea, antropologii afirmă că *„la humerusul drept ...se observă o urmă provocată de un obiect tăios ".*

De remarcat este şi amănuntul referitor la o altă modalitate de a-i chinui pe cei doi prezentată, de asemenea, în izvorul istoric: *"Apoi, a cerut să se aducă vergi de frasin şi să fie loviţi până ce-şi vor da duhul".* Cercetarea amănunţită a osemintelor a relevat prezenţa unor mici „eschile cu aspect de ruptură de lemn verde". La toate acestea se adăugă confirmarea antropologică a decapitării.

Cauza decesului nu a putut fi stabilită decât pentru cel tânăr, la care prima vertebră cervicală, atlasul, poartă dovada că moartea a survenit în timpul decapitării. Lipsa primelor două vertebre cervicale, continuă antropologii, ne împiedică să facem aceeaşi constatare şi pentru cel vârstnic, dar ţinând cont de celelalte elemente discutate putem presupune că ambii au avut acelaşi sfârşit." ***Antropologii Nicolae Miritoiu şi Andrei D. Soficaru, în finalul studiului lor afirmă că „Avem de a face cu moaştele a doi martiri creştini, schingiuiţi şi apoi executaţi prin decapitare."***

1700 de ani de evlavie a creştinilor în timpul vieţii Sfinţilor Epictet şi Astion şi chiar în timpul perioadei de prigonire a creştinilor, evlavia faţă de cei doi se manifestă vizibil datorită darului facerii de minuni cu care au fost înzestraţi, atât în timpul vieţii, cât şi după trecerea la cele veşnice.

În actul martiric se specifică: „Şi toţi cei care erau stăpâniţi de vreo infirmitate, îndată ce din credinţă se atingeau de trupurile lor şi din dragoste faţă de Dumnezeu, le sărutau, îndată se îndepărta de la ei toată neliniştea şi durerea. Şi astfel de semne şi minuni au continuat să se petreacă la mormântul lor necontenit după aceea". (Acta Sanctorum).

Sfântul sfinţit mucenic Ermolae, preotul Nicomidiei (26 iulie)

Materiale despre Sfântul sfinţit mucenic Ermolae:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-sfin%C5%A3it-muc-Ermolae-(26-iulie)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Ermolae

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Ermolae

***

Sfântul Ermolae, fiind rânduit de Dumnezeu în înalta treaptă a preoţiei în cetatea Nicomidiei, şi-a revărsat harul său nu numai asupra nevoilor sufleteşti ale semenilor săi, ci, având şi darul vindecării trupeşti, a tămăduit " toată boala şi toată

neputinţa în popor". Sfântul Sfinţit Ermolae 1-a botezat pe cel care avea să fie Sfântul mare mucenic Pantelimon, doctorul fără de arginţi, împreună cu care a şi fost judecat, torturat şi omorât prin decapitare. Ermip şi Ermocrat au luat şi ei mucenicia împreună cu dânşii şi cu toţii au fost încununaţi cu cununile biruinţei şi slavei în împărăţia lui Hristos. Ei au luat cu cinste mucenicia cam pe la anul 304.

&&&

Evanghelia şi Apostolul zilei

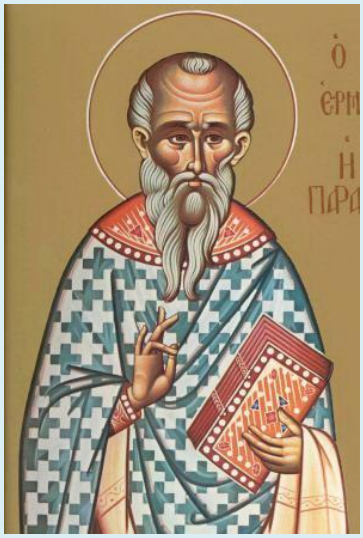

Evanghelia

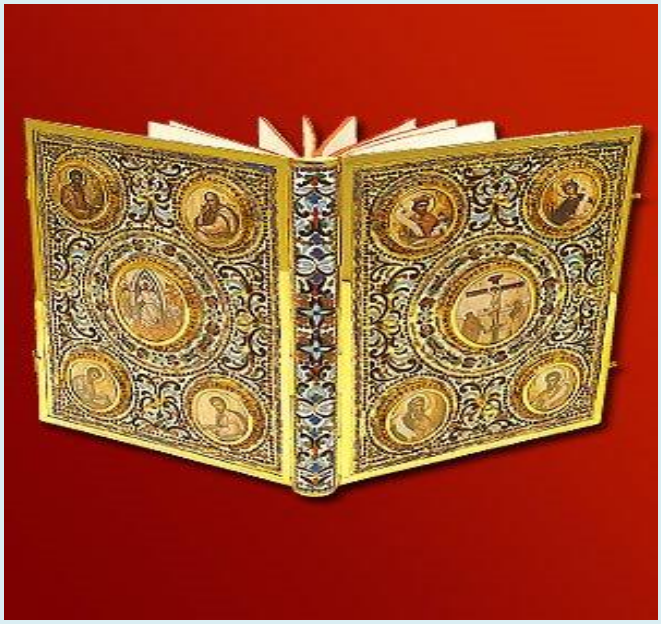

Ev. Marcu 5, 24-34

24. Şi a mers cu el. Şi mulţime multă îl urma pe Iisus Şi Îl îmbulzea.
25. Şi era o femeie care avea, de doisprezece ani, curgere de sânge.
26. Şi multe îndurase de la mulţi doctori, cheltuindu-şi toate ale sale, dar nefolosind nimic, ci mai mult mergând înspre mai rău.
27. Auzind ea cele despre Iisus, a venit în mulţime şi pe la spate s-a atins de haina Lui.
28. Căci îşi zicea: De mă voi atinge măcar de haina Lui, mă voi vindeca!
29. Şi îndată izvorul sângelui ei a încetat şi ea a simţit în trup că s-a vindecat de boală.
30. Şi îndată, cunoscând Iisus în Sine puterea ieşită din El, întorcându-Se către mulţime, a întrebat: Cine s-a atins de Mine?
31. Şi I-au zis ucenicii Lui: Vezi mulţimea îmbulzindu-Te şi zici: Cine s-a atins de Mine?
32. Şi Se uita împrejur să vadă pe aceea care făcuse aceasta.
33. Iar femeia, înfricoşându-se şi tremurând, ştiind ce i se făcuse, a venit şi a căzut înaintea Lui şi I-a mărturisit tot adevărul;
34. Iar El i-a zis: Fiică, credinţa ta te-a mântuit, mergi în pace şi fii sănătoasă de boala ta!

Apostol

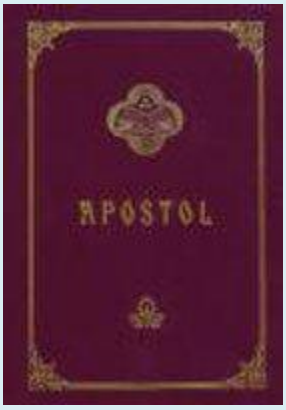

Epistola către Timotei a Sfântului Apostol Pavel

I Timotei 3, 13-16; 4, 1-5

Fiule Timotei,

13. Căci cei ce slujesc bine, rang bun dobândesc şi mult curaj în credinţa cea întru Hristos Iisus.
14. Îţi scriu aceasta nădăjduind că voi veni la tine fără întârziere;
15. Ca să ştii, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.
16. Şi cu adevărat, mare este taina dreptei credinţe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălţat întru slavă.

1. Dar Duhul grăieşte lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor,
2. Prin făţărnicia unor mincinoşi, care sunt înfieraţi în cugetul lor.
3. Aceştia opresc de la căsătorie şi de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulţumire, pentru cei credincioşi şi pentru cei ce au cunoscut adevărul,
4. Pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumire;
5. Căci se sfinţeşte prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Ermolae

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Ermolae şi a celor împreună cu dânsul, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, Celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cântări să lăudăm pomenirea mucenicului Ermolae cea purtătoare de lumină, prea lăudată şi prea slăvită, slăvind pe Hristos.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mare îţi este lauda, Sfinte Ermolae prea lăudate, că te-ai arătat slujitor fierbinte lui Dumnezeu celui Mare.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După lege săvârşind nevoinţa, mărite, ai călcat semeţiile celor fără de lege, pururea pomenite mucenice Ermolae.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bogat te-ai arătat, pe Hristos având-L bogăţie nedeşertată şi îmbogăţind inimile cele sărăcite, prea fericite Ermolae.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fă mie Milostiv pe Hristos, Preacurată Fecioară, scoţându-mă din osânda cea îngrozitoare, la ziua judecăţii.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-te, înţelepte părinte, cu puterea Duhului, Celui ce lucrează toate, ai surpat puterea celui tare întru răutate.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcutu-te-ai cunoscut Atotţiitorului, sfinte, făcându-I Lui pe toţi cunoscuţi, prin cuvântul tău cel dumnezeiesc.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învăţându-se Sfântul Pantelimon de duhul tău, înţelepte, a cunoscut pe Ziditorul şi după lege a fost chinuit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Izbăveşte-mă, Preacurată, de viforul cel cumplit al păcatelor şi de cugetele cele ce fără milă năpădesc inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Căile tale, îndreptate fiind de Dumnezeiescul Duh, au împiedicat căile vrăjmaşului şi s-au arătat multora cale de îndreptare.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Preot prea sfinţit, mucenic adevărat te-ai arătat, Sfinte Ermolae, vrednicule de minune pentru aceea, toţi te lăudăm.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget viteaz pornind împotriva celor fără de lege, ai primit cununa muceniciei, bărbăteşte chinuindu-te, prea sfinţite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca un scaun cu chip de foc porţi pe Stăpânul, Ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită pe acela roagă-L să ne mântuim noi, care suntem primejduiţi de valul păcatului.

Cântarea a 5-a

Irmos: Întru lumina feţei Tale, Hristoase, lauda Ta a strălucit în inimile noastre, în dimineaţa nopţii necunoştinţei, cunoaşterea lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei ţinuţi în întunericul înşelăciunii, i-ai îndreptat către lumină şi ai primit plată, sfârşindu-te prin sânge.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ostaşii lui Hristos, Sfântul Ermip şi dumnezeiescul Ermolae, împreună cu Sfântul Ermocrat, prin cuvinte sfinţite se măresc.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei trei mucenici împreună fiind chinuiţi pentru Preacinstita Treime, se veselesc acum în ceruri împreună cu milioane de îngeri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Avându-te pe tine, Fecioară, înainte părtinitoare, scăpare şi întărită sprijinire, să ne mântuim prin tine de toată nevoia.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele, că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinte Ermolae, ostaşul cel viteaz, împreună cu Sfântul Ermocrat şi cu Sfântul Ermip, un cuget au arătat, cu întărire propovăduind un Dumnezeu peste toate şi murind pentru Hristos, au primit cununile cele cereşti.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu picăturile sângiurilor vărsate roşindu-vă haină cuvioasă lui Dumnezeu, pătimitori ai Domnului, staţi înaintea Împăratului veacului, rugându-vă pentru noi, împreună cu Puterile cele de sus.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învăţatu-s-a prin tine marele Pantelimon credinţa cea dreaptă, întru Dumnezeiescul Duh şi pătimind după lege, s-a făcut pricină muceniciei tale, Sfinte Ermolae cu acela împreună roagă pe Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Viforul păcatelor celor nenumărate mă tulbură şi mă trimite totdeauna în adâncul deznădăjduirii, Fecioară. Ci, apucând tu înainte, întinde-mi mâna şi dă-mi a găsi linişte în limanurile pocăinţei celei line.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Petrecând cu bună credinţă ca un sfinţit, ai primit cununa muceniciei şi stingând jertfele cele idoleşti, ai fost bun păstor turmei lui Hristos, prea înţelepte şi dascăl adevărat al Sfântului Pantelimon pentru aceasta, cu cântări te cinstim pe tine, zicând: mântuieşte-ne pe noi pururea din nevoi prin rugăciunile tale, părintele nostru Ermolae.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te, cuvioase, cu lumina cea neapusă a dumnezeieştii credinţe, ai îndreptat către lumina cunoştinţei de Dumnezeu mulţime din cei ce se mântuiesc, care cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Marele Ermocrat şi dumnezeiescul Ermip, frăţeşte cugetând într-un cuget cu tine, Sfinte Ermolae fericite, împreună cu tine au băut paharul muceniciei, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aprinzându-vă de dragoste după Dumnezeiasca Treime, prea lăudaţilor mucenici, cu stropirile sângiuirilor aţi stins focul necredinţei, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aprinzându-vă cu dragostea Treimii Celei mai presus de Dumnezeu, măriţilor mucenici, focul necredinţei l-aţi stins cu picăturile sângiuirilor voastre, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preasfântă Fecioară, ceea ce ai născut pe Dumnezeu Purtător de trup, păzeşte de tot păcatul şi de toată nevoia pe poporul tău, care cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul caldeilor l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu. Dar, văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţitul Ermolae, luminându-se cu sfinţenie, a adus jertfă fără de sânge Celui ce S-a jertfit pentru noi ca o oaie din milostivire şi fiind junghiat pentru Dânsul de bunăvoie, s-a adus jertfă bineprimită, cântând: popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind Sfântul Pantelimon omorât mai înainte de necredinţă, a venit către tine şi dobândind viaţa prin cinstita ta învăţătură şi prin chemarea lui Hristos făcătoare de viaţă, ridicând pe cel omorât, s-a suit către înălţimea muceniciei, împreună cu tine slăvind pe Mântuitorul în veci, Sfinte Ermolae, de trei ori fericite.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţitul Ermolae, marele Ermip şi Sfântul Ermocrat, diamantele cele tari, nu şi-au cruţat trupurile, n-au jertfit idolilor ciopliţi, ci s-au adus pe dânşii jertfe primite Stăpânului, cântând: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De Dumnezeu înţelepţitul Ermolae, întărit fiind de Hristos, taina cea ascunsă a descoperit-o prietenilor săi creştini, celor ce se ascundeau de frica vrăjmaşilor şi vădindu-se singur pe sine şi pe Dumnezeu Cuvântul, Cel ce pentru toţi S-a Răstignit, propovăduindu-L, a murit şi acum vieţuieşte cu mucenicii, întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine cămara cea veselitoare şi locaşul cel luminos al Împăratului tuturor, Preasfântă Stăpână, te lăudăm rugându-te să ne faci pe noi locaşuri ale Celui ce S-a născut din tine şi curăţiţi fiind de toată răutatea cea potrivnică, neîncetat cântăm: preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L pe Hristos întru toţi veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om pentru aceea, pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu credincioşii o slăvim.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stat-ai înaintea vrăjmaşilor mărturisind pe Hristos, Care a mărturisit înaintea lui Pilat mărturisirea cea bună şi fiind dus către junghiere, ai sfinţit pământul cu dumnezeiescul tău sânge, iar cerurile le-ai luminat cu sufletul tău, pururea pomenite.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi făclii cu trei lumini, aprinzându-vă de focul Dumnezeiescului Duh, slăvite Ermip, împreună cu sfinţitul Ermocrat şi cu Sfântul Ermolae, luminând cu dumnezeiescul dar sufletele credincioşilor şi izgonind negura necredinţei, pururea pomeniţilor.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu gură luminată şi cu cuget vesel, să cântăm toţi pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, care sunt împodobiţi cu dumnezeiasca Slavă ca şi cu o haină de bună-cuviinţă, iar acum petrec în cele din cer şi izvorăsc pâraie de minuni.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Ermolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Soare neapus, Hristoase, prin sfinţitele rugăciuni ale Sfântului Ermolae, ale Sfântului Pantelimon şi ale Sfântului Ermocrat şi ale celor ce cu dânşii s-au chinuit, să nu depărtezi de la noi, Cuvinte, milele Tale ci, după obicei, milostivindu-Te, mântuieşte-ne pe noi de cele rele.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Milostiveşte-Te spre mine, Mântuitorule, Cel ce Te-ai născut şi ai păzit după naştere nestricată pe Ceea ce Te-a născut, când vei şedea să judeci toată lumea, trecându-mi nelegiuirile şi păcatele mele, ca Singurul fără de păcat şi Dumnezeu Milostiv şi Iubitor de oameni.

Sedelna, glasul al 8-la. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Petrecându-ţi viaţa cu sfinţenie, te-ai arătat preot Mântuitorului, luminând pe cei ce cu credinţă se apropie de tine totdeauna şi la sfârşitul tău, fericite, dumnezeieşte ai strălucit pentru aceasta, săvârşind purtătoarea de lumină şi sfântă pomenirea ta, te lăudăm pe tine şi cu credinţă te fericim, Sfinte Ermolae purtătorule de chinuri roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-la. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Ca pe o Fecioară, care singură între femei ai născut fără sămânţă pe Dumnezeu cu Trup, toate neamurile omeneşti te fericim, că s-a sălăşluit în tine Focul Dumnezeirii şi ca pe un Prunc cu lapte ai hrănit pe Ziditorul şi Domnul pentru aceasta, neamul îngeresc şi omenesc, după vrednicie slăvim naşterea ta şi cu un

glas grăim către tine: roagă pe Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce se închină cu credinţă preasfintei Naşterii tale.

Imnografie

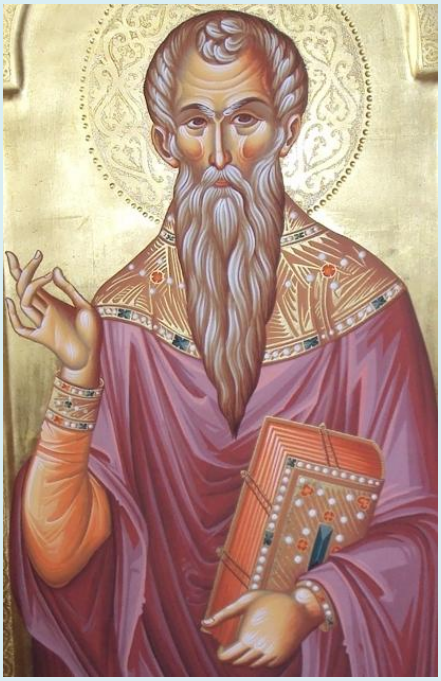

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Ermolae: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfântului sfinţit mucenic Ermolae: Petrecând cu bună credinţă ca un sfinţit, ai primit cununa muceniciei şi stingând jertfele cele idoleşti, ai fost bun păstor turmei lui Hristos, prea înţelepte şi dascăl adevărat al Sfântului Pantelimon. Pentru aceasta, cu cântări te cinstim pe tine, zicând: mântuieşte-ne pe noi pururea din nevoi prin rugăciunile tale, Părintele nostru Ermolae.

Vieţile Sfinţilor - Sfântul sfinţit mucenic Ermolae, preotul Nicomidiei şi cei împreună cu dânsul

Sfântul Ermolae preotul, împreună cu pătimitorii lui, Sfinţii mucenici Ermip şi Ermocrat, au fost din clerul bisericii Nicomidiei. Aceştia scăpaseră vii din cei 20.000 de Sfinţi mucenici, care fuseseră arşi în biserica Nicomidiei de Maximian, fiind ascunşi într-o cămară. Pomenirea lor se cinsteşte la 28 decembrie.

Dintre toţi rămânând aceşti trei slujitori ai Domnului, se ascundeau de frica păgânilor prin diferite locuri. Însă unde puteau, învăţau pe credincioşi Sfânta şi dreapta credinţă şi îi întorceau către Hristos.

Sfântul Ermolae, văzând pe Sfântul Pantelimon doctorul şi vorbind cu dânsul cuvinte insuflate de Dumnezeu, l-a făcut creştin. Când Pantelimon a fost prins şi dus la muncire de acelaşi păgân, adică de Maximian, împăratul Romei, care întrebându-l de la cine a învăţat credinţa creştinească, Sfântul, neputând să mintă, a spus pe Sfântul Ermolae, preotul creştinilor.

Deci, bătrânul Ermolae fiind prins şi împreună cu dânsul şi robii lui Hristos slujitorii lui, Ermip şi Ermocrat, i-au adus împreună la judecata păgânească. Acolo, fiind întrebaţi, au mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos, adevăratul Dumnezeu şi au batjocorit pe necuraţii idoli şi închinătorii lor. Pentru aceasta au luat de la ighemon pedeapsa cu moartea, sfârşindu-se prin tăiere de sabie.

Despre pătimirea lor se scrie mai pe larg în viaţa Sfântului mare mucenic Pantelimon, ce se prăznuieşte în ziua de 27 iulie.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Ermolae

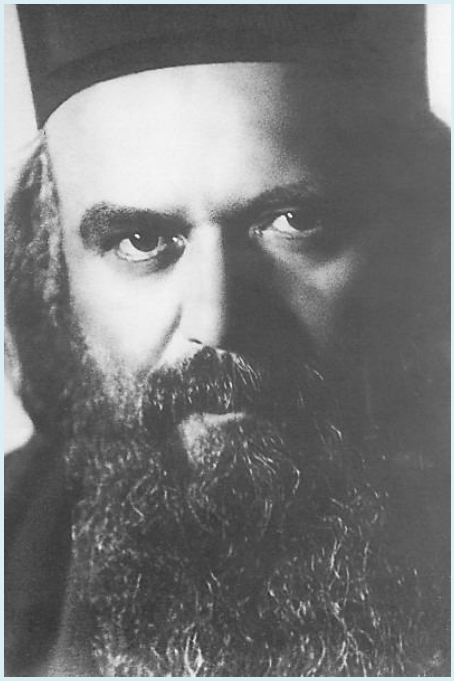

Sfântul Ermolae a fost preot în Nicomidia în timpul domniei împăratului Maximian. El a fost între cei două mii de mucenici pe care împăratul i-a osândit să fie arşi de vii, împreună cu biserica în care se aflau (vezi pomenirea la 28 decembrie).

Dar prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu s-a întâmplat că sfinţitul Ermolae, împreună cu alţi doi preoţi, Ermip (Hermippas) şi Ermocrat (Hermocrates) au scăpat de moartea aceasta.

La vreme după aceea Sfântul sfinţit Ermolae 1-a botezat pe cel care avea să fie Sfântul mare mucenic Pantelimon, doctorul fără de arginţi, împreună cu care a şi fost judecat, torturat şi omorât prin decapitare.

Ermip şi Ermocrat au luat şi ei mucenicia împreună cu dânşii şi cu toţii au fost încununaţi cu cununile biruinţei şi slavei în împărăţia lui Hristos.

Ei au luat cu cinste mucenicia cam pe la anul 304.

Petrecând cu bună credinţă ca un sfinţit, ai primit cununa muceniciei şi stingând jertfele cele idoleşti, ai fost bun păstor turmei lui Hristos, prea înţelepte şi dascăl adevărat al Sfântului Pantelimon pentru aceasta, cu cântări te cinstim pe tine, zicând: mântuieşte-ne pe noi pururea din nevoi prin rugăciunile tale, Părintele nostru Ermolae.

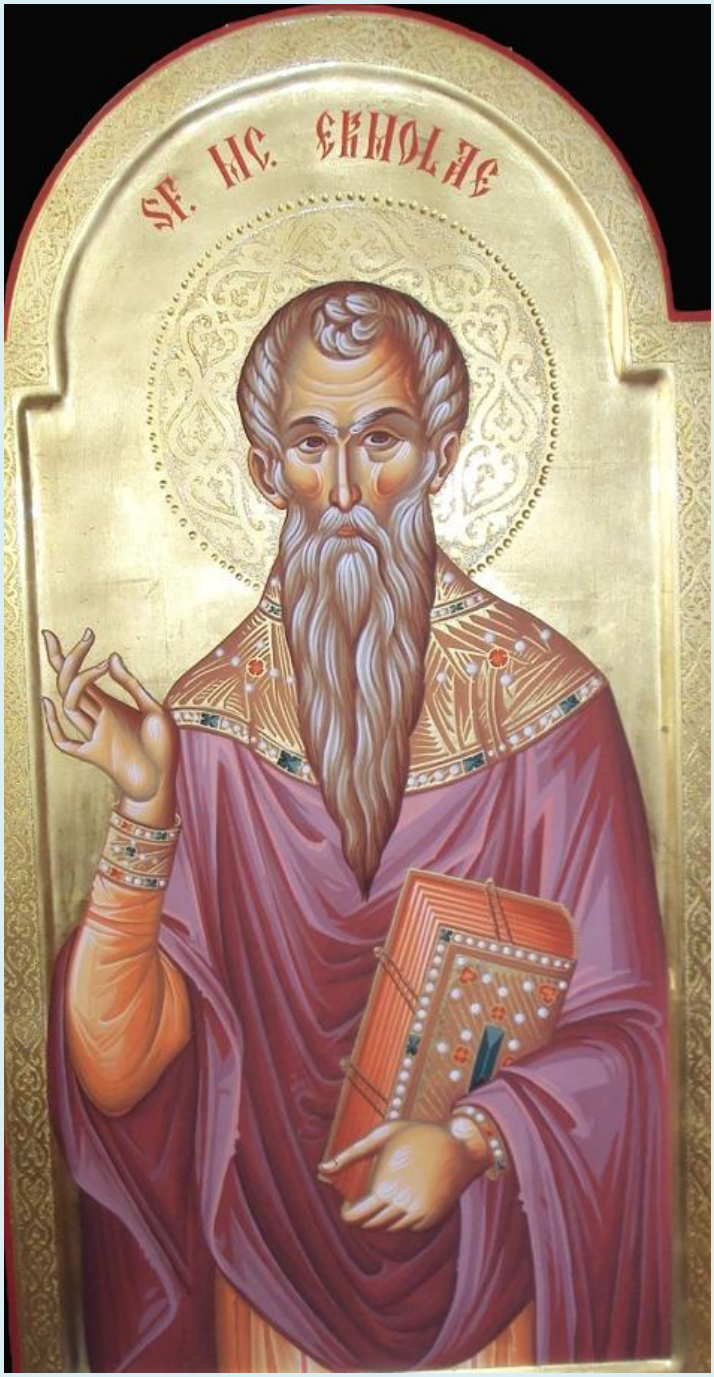

Bucură-te, Sfinte mucenic Ermolae!

Sfântul mare mucenic Pantelimon, doctorul cel fără de plată, tămăduitorul trupurilor şi al sufletelor (†303) (27 iulie)

Materiale despre Sfântul mare mucenic Pantelimon:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-mare-muc-Pantelimon-(27-iul-9-aug)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pantelimon

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Pantelimon

***

Sfântul Pantelimon este unul dintre cei mai cunoscuţi şi iubiţi sfinţi ai Bisericii lui Hristos. Pomenit în data de 27 iulie, acest sfânt este adesea numit "doctor fără de

arginţi", arătându-se prin aceasta cum că el n-a umblat după averi şi s-a mulţumit cu ceea ce putea avea din rosturile lui şi nu cerea de la nimeni să-i plătească pentru binefacerile făcute. Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitorul medicilor şi tămăduitor al bolnavilor, el este un model de doctor, slujitor şi creştin următor lui Hristos.

&&&

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

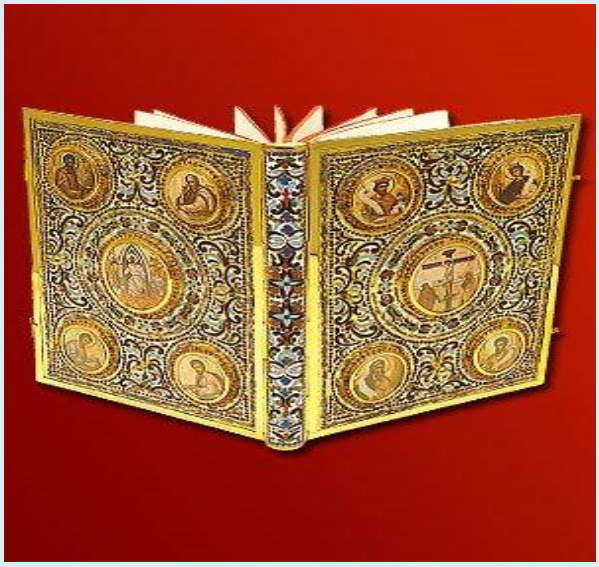

Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Apostol

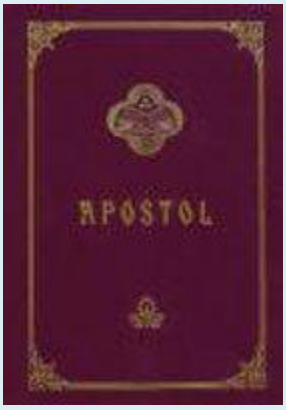

Epistola către Timotei a Sfântului Apostol Pavel

II Timotei 2, 1-10

Fiule Timotei,

1. Tu, deci, fiul meu, întăreşte-te în harul care e în Hristos Iisus,
2. Şi cele ce ai auzit de la mine, cu mulţi martori de faţă, acestea le încredinţează la oameni credincioşi, care vor fi destoinici să înveţe şi pe alţii.
3. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos Iisus.
4. Nici un ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii, ca să fie pe plac celui care strânge oaste.
5. Iar când se luptă cineva, la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s-a luptat după regulile jocului.
6. Cuvine-se ca plugarul ce se osteneşte să mănânce el mai întâi din roade.
7. Înţelege cele ce-ţi grăiesc, căci Domnul îţi va da pricepere în toate.
8. Adu-ţi aminte de Iisus Hristos, Care a înviat din morţi, din neamul lui David, după Evanghelia mea,
9. Pentru Care sufăr până şi lanţuri ca un făcător de rele, dar cuvântul lui Dumnezeu nu se leagă.
10. De aceea toate le rabd, pentru cei aleşi, ca şi ei să aibă parte de mântuirea care este întru Hristos Iisus şi de slava veşnică.

Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea prea într-armată; iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău Domnul cel prea slăvit, căci cu slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca pe o frumoasă, ca pe o împodobită toată, ca pe cea fără prihană între femei, Dumnezeu pe tine alegându-te, în pântecele tău cel fără prihană S-a sălăşluit. Pe Acela roagă-L, ceea ce eşti cu totul fără prihană, de tina greşelilor să mântuiască pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Precum zice psalmistul, Curată, de-a dreapta, ca o Împărătească a Împăratului ce a răsărit din pântecele tău, ai stat. Pe Acela roagă-L, ceea ce eşti cu totul fără

prihană, ca stătător de-a dreapta să mă arate în ziua răsplătirii, Dumnezeiască Mireasă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Toată firea cea stricată a oamenilor, prin toate cele netrebnice, ai înnoit-o, ceea ce ai născut ploaia cea cerească. Pentru aceea, te rog şi brazda sufletului meu cea uscată arat-o aducătoare de roadă, Dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Îmbrăcându-Se în mine, omul, din pântecul tău a ieşit Făcătorul, ceea ce eşti cu totul fără prihană, haina nestricăciunii dăruind celor ce s-au golit prin multe lucrări netrebnice.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Cuvântul lui Dumnezeu cel prea cinstit L-ai născut, Stăpână. Pe Acela cu osârdie roagă-L să Se milostivească spre smeritul meu suflet, cel mâhnit pentru ocările dulceţilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rănile sufletului meu tămăduieşte-le, Preacurată şi smerită inima mea cea otrăvită cu veninul şarpelui vindec-o cu doctoria ta cea lucrătoare.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cânt Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Picătură de umilinţă rourează-mi mie, Stăpână, înlăturând toată arderea inimii mele şi a întristării mele şi adăugirile cele înşelătoare potoleşte-le.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe mine cel vătămat cu arma desfătării şi care zac rănit, prea curată, nu mă trece cu vederea, ci mă vindecă cu suliţa şi cu sângele Fiului tău şi Dumnezeului nostru, Cel ce a fost Răstignit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce te-ai îmbogăţit cu stăpânia a toată făptura, pe mine, cel rău sărăcit, învredniceşte-mă de dumnezeiescul dar, ca să te slăvesc pe tine ca pe folositoarea mea cea bună, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat scoaterea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, Începătorul luminii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut Calea Vieţii, prea curată, povăţuieşte-mă la calea cea dreaptă pe mine, cel surpat acum fără pricepere spre calea şi prăpastia cumplitelor căderi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Înstrăinându-mă nebuneşte fără pricepere de la Dumnezeu, Fecioară, în desfrânări am vieţuit, în latura patimilor cea depărtată rătăcind; ci mă întoarce şi mă miluieşte cu mângâierile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu apele tale cele de viaţă curgătoare adapă pe robul tău cel aprins cu văpaia păcatelor şi ars de năvălirile demonilor, Fecioară Maică Preacurată.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezele, scoate-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să nu mă arăţi demonilor spre bucurie la judecata ce va să fie, Stăpână. Ci, cu bunăvoinţă să cauţi spre mine, rugând pe Judecătorul şi Fiul tău.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu gândurile Te-am mâniat, Doamne şi cu faptele mele cele viclene şi fărădelege. Iar acum aduc spre rugăciune pe Maica Ta; îndură-Te şi mă mântuieşte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De osândă miluieşte-mă, Stăpână, pe mine cel ce pe mine însumi m-am osândit cu greşelile mele, ca Ceea ce ai născut pe Judecătorul şi Dumnezeul tuturor, cu totul lăudată.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, Cel ce este Binecuvântat şi prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tăria mea şi lauda şi mântuirea, folositoare tare şi zid nebiruit fiind, Stăpână, pe demonii ce se oştesc asupra mea bate-i, că totdeauna caută să mă omoare pe mine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Dumnezeu Întrupându-L din feciorescul tău sânge, ai îndumnezeit, Fecioară, omenirea. Pentru aceasta, mă rog ţie: pe mine, cel spurcat cu patimile şi stricat cu meşteşugurile vrăjmaşului, mă miluieşte cu rugăciunile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cuptorul mai înainte a închipuit naşterea ta, Ceea ce eşti cu totul fără prihană; că pe tineri nu i-a ars, precum nici pântecele tău Focul cel de neîndurat. Pentru aceasta, mă rog ţie: de focul cel veşnic izbăveşte pe robul tău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Râvneşte după cele bune, de la cele rele depărtându-te, prin purtarea de grijă de dumnezeieşti lucruri, suflete al meu. Rugătoare pentru tine având pe Maica lui Dumnezeu şi folositoarea tuturor cea neînfricată, ca pe o milostivă şi de oameni iubitoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dezlegat-ai de legătura osândirii cea de demult omenirea, de Dumnezeu Născătoare. Pentru aceasta, mă rog ţie: dezleagă toată legătura răutăţii inimii mele, prea curată, legându-mă cu dumnezeiasca dragoste a Ziditorului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Raza Slavei Tatălui născând-o, inima mea ceea ce se mâhneşte pentru ocara greşelilor, Născătoare de Dumnezeu, lumineaz-o şi Slavei celei pururea veşnice mă arată părtaş, ca să te slăvesc cu credinţă.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Gustând mâncare necuvioasă Adam, moarte din pom cu amărăciune a cules. Iar Fiul tău, pe lemn pironindu-Se, dulceaţa nemuririi a izvorât, Preacurată; pentru aceasta, pe tine te cinstim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împărătească eşti a Împăratului şi Domnului, în chip mai presus de cuvânt născând pe Cel ce a stricat împărăţiile iadului. Pe Acela, Fecioară, cu osârdie roagă-L să învrednicească de Împărăţia cea de sus pe toţi cei ce te cinstesc pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Îmbunătăţeşte, Stăpână, smerită inima mea, cea înrăutăţită prin potopurile desfătărilor. Şi ca Una care ai născut pe Cel bun şi bună fiind toată, prin uşile cele bune ale pocăinţei mă cheamă.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Troparul Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon, glasul al 3-lea: Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimon, roagă pe Milostivul Dumnezeu să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea prea într-armată; iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău Domnul cel prea slăvit, căci cu slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apropiindu-te de Hristos de bunăvoie, mai înainte de sfârşitul tău cel întru Hristos, ai înviat un mort oarecând şi acum, prea fericite şi pe mine cel omorât cu muşcarea păcatului, mă înviază cu rugăciunile tale, Sfinte Pantelimon.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărit-ai ca o stea purtând în tinereţe minte de bătrân şi de Dumnezeu gânditoare; iar prin frumuseţea trupului podoabă sufletească agonisindu-ţi, Cuvântului celui prea slăvit te-ai arătat prea frumos.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorându-te pentru lume şi întru Hristos îmbrăcându-te, prea fericite, prin baia Botezului, te-ai făcut organ de Dumnezeu purtător şi vas lucrării Duhului, pe toţi vindecând şi bolile tuturor tămăduind.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înţelepciunea prietenă ţie câştigându-ţi şi părtaş vieţii aducându-te, de la dânsa te-ai cinstit şi cu cununa darurilor te-ai împodobit, cu luminarea dumnezeieştilor raze, fericite, strălucind.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu binecuvântări, Preacurată cinstită, ai încununat firea cea blestemată de Făcătorul pentru neascultare, ceea ce ai născut pe Hristos şi din stricăciune ai slobozit-o. Pentru aceasta, bucurându-ne, toţi credincioşii pe tine te fericim.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvintele Duhului auzindu-le, te-ai făcut ca nişte pământ bun şi bine roditor, primind sămânţă de mult preţ şi rodind, de trei ori fericite, mântuirea sufletelor.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorât-ai măiestria muşcăturii balaurului şi sufletul ţi-ai înviat, cu dumnezeiască însuflare a doua oară născându-te şi Împăratului tuturor înainte stând.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ruşinat-ai porunca cea fără de Dumnezeu a tiranilor şi la Hristos ai alergat, în locul tuturor pe dânsul câştigându-L şi te-ai făcut, de Dumnezeu înţelepţite, mare neguţător.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Credinţa cea dreaptă a maicii tale ai iubit-o, mărite şi ai urât necredinţa tatălui tău cea plină de înşelăciune, ca un înţelept, lucrul cel mai bun alegând.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Domnul, cel ce poartă toată făptura cu dumnezeiasca voinţă, pe mâinile tale a fost purtat, Fecioară. Pe Acela acum roagă-L să mântuiască din primejdii sufletele noastre.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cânt Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rănindu-te cu dragostea Stăpânului, ţi-ai împărţit avuţia la săraci, pe tine însuţi golindu-te spre chinuire, pe care ai îndurat-o, nădejdile cele veşnice mai înainte văzând.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfa de laudă lui Dumnezeu ai adus, scârbindu-te lămurit de chipurile idoleşti şi toată întărâtarea celor păgâni ai călcat-o, purtătorule de chinuri.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Celor răniţi cu bârfirea şi de pizmă biruiţi, puterea ta cea nebiruită le-ai pus înainte, mucenice şi într-armându-te, ai biruit tirania cea păgânească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce a fost ţinut în braţele bătrânului Simeon, cu cuvintele bătrânului te-a vânat pe tine, Sfinte Pantelimon, spre dumnezeiasca cunoştinţă şi spre mântuirea şi izbăvirea multora.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Doamne şi fecioare în urma ta au alergat, văzându-te pe tine Fecioară, Doamnă şi Maică. Că numai tu pe amândouă într-una le-ai adunat, Fecioară, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumne-zeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat scoaterea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, Începătorul luminii.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bucurie luptele muceniciei le-ai săvârşit, apărat fiind cu dumnezeiasca putere şi cu răbdare tare chinurile suferind, bucurându-te ai grăit: pe alt Dumnezeu afară de Tine nu cunoaştem.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind pus în faţă la luptele cele de chinuri, fericite, cu dumnezeiască putere mai presus te-ai făcut decât tirania păgânilor celor fără de Dumnezeu şi decât nebunia cea rătăcitoare, îmbrăcându-te întru Hristos puitorul de nevoinţă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelepciune îndrăzneaţă având şi câştigându-ţi îndemnare sufletească puternică, orice chipuri ai răbdat cu vitejesc gând, fericite, prin darul dumnezeieştii Cruci fiind întărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vorba cea întunecoasă a celor rătăciţi a defăimat-o, cu cereasca învăţătură, purtătorul de chinuri şi s-a făcut multora pricinuitor de prea slăvită mântuire, cu lucrarea Ta, Hristoase, fiind întărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Zicerile înţelepţilor şi vorbele cele ascunse ale tuturor şi proorociile proorocilor, prea slăvită, mai înainte te-au închipuit pe tine în chip lămurit, că aveai să fii în vremurile de pe urmă Născătoare de Dumnezeu; afară de tine pe alta curată nu cunoaştem.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezele, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rătăcirea zeilor ciopliţi ai scuipat-o şi înşelăciunea cea înaltă ai surpat-o, făcând minuni, cuvioase şi săvârşind tămăduiri, de Dumnezeu înţelepţite.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtător de cunună te-ai arătat prea ales. Că tu prin foc şi prin apă ai trecut şi pe roată fiind întins, cu prea slăvire ai pierdut pe cei fără de minte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Semeţia tiranilor surpând, trupeşte cu anevoie de suferit bătăi ai primit; în tăria sufletului ai răbdat cu darul, de Dumnezeu gânditorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce ţine înconjurarea pământului ca un Dumnezeu, în braţele tale a fost cuprins, Curată, cu scrierea împrejur a trupului, Cel necuprins după Dumnezeiescul Chip.

Condac, glasul al 5-lea: Următor fiind Celui Milostiv şi dar de tămăduiri de la Dânsul luând, purtătorule de chinuri şi mucenice al lui Hristos Dumnezeu, cu rugăciunile tale bolile noastre cele sufleteşti vindecă-le, gonind pururea smintelile luptătorului, de la cei ce strigă cu credinţă: mântuieşte-ne pe noi, Doamne.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, Cel ce este Binecuvântat şi prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După lege pătimind şi biruind pe vrăjmaşul, liman cu totul lin celor ce sunt înviforaţi în mare te-ai făcut, prea mărite şi lumină celor ce sunt întru întunericul vieţii; pe care i-ai şi învăţat a cânta: Binecuvântat eşti, Dumenzeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericit eşti şi bine este ţie acum, prea fericite, cel ce ţi-ai luat nădejdea ta cea de trei ori norocită şi fericită, cea gătită celor ce cântă Domnului cu credinţă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletele Sfinţilor şi dansurile drepţilor şi ceata cea fără de trup a îngerilor te-a primit pe tine împreună dănţuitor, fericite. Că, tăindu-ţi-se grumajii cu sabia, cânţi, bucurându-te: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sabia, care ne despărţea pe noi de demult de pomul vieţii, acum întorcându-se, primeşte pe cei însemnaţi cu sângele cel ieşit din coasta Fiului tău, cu totul fără prihană Binecuvântată, Ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu Trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă, pe caldei arzând şi răcorind pe credincioşi, care cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptarea firii tale celei bune a vindecat orbirea cea sufletească a părintelui tău, dând lumină, prea fericite, celor ce aleargă cu credinţă şi la Mântuitorul Hristos îi îndreptează.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru Hristos înjunghiat fiind, la viaţa cea veşnică te-ai mutat şi de Dumnezeu chemat te-ai arătat. Cu dumnezeiască numire de la Hristos fiind cinstit, de Dumnezeu înţelepţite, prea înalţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Defăimând bârfirea cea ritoricească şi rea a celor înţelepţi, cu chemarea lui Hristos tai rădăcinile patimilor celor cu durere, vindecând pe cei ce prea înalţă pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prea limpede izvor de nemurire te ştim pe tine, de Dumnezeu Născătoare, ca pe ceea ce ai născut pe Cuvântul Tatălui celui fără de moarte, Care mântuieşte de moarte pe toţi cei ce-L prea înalţă pe El în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioara, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mutatu-te-ai, bucurându-te, la marginea doririlor, unde sălăşluindu-te, prea fericite, cu adevărat te-ai învrednicit a lua prea fericit sfârşit, împreună fiind cu Stăpânul tău în veacul nesfârşit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorul şi plinirea dragostei tale ţi-ai dobândit, picurând încă fierbinte sângele tău cel ce a curs pentru Hristos şi pentru Dânsul s-a vărsat, prea fericite şi de la Dânsul ai luat, bucurându-te, cununile nevoinţelor tale.

Stih: ***Sfinte mare mucenice şi tămăduitor Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fălcile leilor şi gurile fiarelor, ca şi Daniel de demult tu le-ai înfrânat, că ştie a se ruşina de fapta bună a mucenicilor şi firea cea necuvântătoare. Pentru aceasta, adunându-ne, pe tine te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bogată bunătate ţi-a dăruit ţie Hristos, vistierie de tămăduiri nouă dăruindu-ne şi pe tine, Sfinte Pantelimon, adică pe cel cu totul milostiv cu voinţa, dându-te nouă tuturor, celor necăjiţi, liman lin şi folositor şi sprijinitor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca nişte lână, ploaia cea cerească în pântece zămislindu-o, ai născut-O nouă, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Pentru aceea, dă-ne dulceaţă nouă, celor ce-L lăudăm pe Dânsul ca pe un Dumnezeu şi pe tine Născătoare de Dumnezeu te vestim, prea lăudată.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Mărturisit-ai vitejeşte pentru Hristos şi părintelui tău credinţă vestindu-i, l-ai scos din adâncul păgânătăţii, prea lăudate. Şi neînfricoşându-te de cugetarea cea fără Dumnezeu a tiranilor, ai ruşinat îndrăzneala cea neputincioasă a demonilor. Pentru aceasta şi dar de la Hristos luând, tămăduieşti bolile sufletelor şi ale trupurilor noastre. Sfinte Pantelimon prea lăudate, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Acatistul Sfântului mare mucenic Pantelimon

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Înaintea celui cu chip şi nevinovăţie îngerească, a vrednicei slugi a Domnului nostru, care prin nestrămutată credinţă s-a învrednicit a sta alături de scaunul nemuritorului împărat, Pantelimon, ridicăm rugăciunile noastre şi cerem să ne asculte durerile şi cu puterea ce-i este dată de la Dumnezeu ca un doctor fără de arginţi, să ne cerceteze degrab şi să înlăture de la noi bolile sufleteşti şi trupeşti, ca izbăviţi cu platoşa bunătăţii sale, în tresăltări de bucurie, să-i cântâm: ***Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!***

Icosul 1

Din pruncie ţi-ai păstrat sufletul curat, mucenice, căci maica ta cu mare grijă ţi-a sădit în inimă credinţa în dulcele Iisus, pe care mai târziu bătrânul Ermolae, stropind-o cu apa cea vie, pe care şi el o avea de la împăratul nemuritor, ai părăsit păgânătatea şi ţi-ai deschis larg sufletul să primeşti pe Hristos; pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, sfinte cu adâncă judecată;
Bucură-te, că dreaptă ţi-a fost credinţa urmată;
Bucură-te, al pieritorilor zei disprețuitor;
Bucură-te, al blândului Iisus următor;
Bucură-te, că după Domnul ai însetat;
Bucură-te, că dreaptă răsplătire ai căpătat;
Bucură-te, că n-ai ţinut la bogăţii pământeşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai adunat comori cereşti;

Bucură-te, cel ce stai între cetele sfinţilor;
Bucură-te, ajutătorul năpăstuiţilor;
Bucură-te, podoaba creştinilor cea nepreţuită;
Bucură-te, mângâierea noastră mult dorită;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 2-lea

De mic rămas fără mamă, sfinte, ai fost dat de tatăl tău la învăţătură păgânească şi la meşteşugul vindecărilor cu puterea zeilor; dar ca o trestie neînfrântă ai rămas în mijlocul vânturilor vrăjmaşe şi nu ai găsit alinare până ce n-ai aflat calea Dumnezeului celui adevărat, Căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Adânc fiind rănit de dragostea în Hristos, când veneai de la Ermolae şi ai întâlnit pe copilul muşcat de viperă, atunci întâia oară te-ai rugat în genunchi lui Dumnezeu, de la care a şi venit mântuirea, căci copilul a înviat, vipera a murit, iar tu ai primit botezul şi te-ai împărtăşit cu trupul şi cu sângele Domnului; pentru care te lăudăm aşa:
Bucură-te, tinereţe închinată lui Hristos;
Bucură-te, nădejdea bolnavilor cea cu folos;
Bucură-te, cel ce ştii să înalţi la ceruri rugăciuni;
Bucură-te, cel ce peste noi reverşi minuni;
Bucură-te, că Domnul putere ţi-a dat;
Bucură-te, cel ce copilul ai înviat;
Bucură-te, bucuria multor îndureraţi;
Bucură-te, uimirea multor învăţaţi;
Bucură-te, ostaş neînvins al lui Hristos;
Bucură-te, că ai aprins credinţa creştină în inimile multora;
Bucură-te, întoarcerea multor rătăciţi;
Bucură-te, mângâierea celor amărâţi;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 3-lea

Deşi cu trup omenesc pe pământ, sufletul ţi l-ai înălţat spre cer. Pentru aceasta, cu dreptate te privesc credincioşii ca pe o stea cerească, de unde vine raza mântuirii în toate necazurile; drept care împreună cu tine cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Râvnă multă ai pus, sfinte, ca să întorci de la închinarea de idoli către Domnul chiar pe tatăl tău, dar el tot păgân a rămas, până ce a văzut tămăduirea pe care ai

dat-o, în numele lui Hristos, unui orb şi atunci împreună cu acela, a primit botezul. Pentru aceasta primeşte de la noi laudă ca aceasta:
Bucură-te, cercetător al durerilor;
Bucură-te, vindecător al orbilor;
Bucură-te, cel ce dai lumină ochilor trupeşti şi celor sufleteşti;
Bucură-te, sfărâmător al curselor diavoleşti;
Bucură-te, al sufletului tău vânător;
Bucură-te, al doctorilor doctor;
Bucură-te, că lucrezi cu puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că în tine nădăjduim şi noi;
Bucură-te, stăvilar al potrivnicilor;
Bucură-te, lauda îngerilor;
Bucură-te, a păgânilor mirare;
Bucură-te, bucuria mamei tale;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 4-lea

Ca norul ce umbrea pe evrei în pustie, astfel te-ai arătat Nicomidiei şi apoi întregii lumi, căci oricine aleargă la tine cu credinţă găseşte alinare, fiind împuternicitul şi alesul Domnului, Căruia pentru darul ce ţi-a dat îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ca fulgerul s-a răspândit vestea bunătăţii şi a minunilor tale, sfinte, făcând să se îngrijoreze învăţătorii păgâni, care îndată au cerut împăratului pierderea ta, ca a unuia ce eşti părtaşul lui Hristos, iar tu neabătut ai rămas în credinţă; pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce ţi-ai împărţit moştenirea săracilor;
Bucură-te, cel ce prin case şi închisori milostenie şi tămăduiri aduci celor necăjiţi;
Bucură-te, îngrozirea păgâneştilor conducători;
Bucură-te, că deşertăciunea păgânească vrei să omori;
Bucură-te, cel ce împăratului ai fost împotrivitor;
Bucură-te, că Hristos în luptă ţi-a fost întăritor;
Bucură-te, că mulţime de chinuri ţi-au pregătit;
Bucură-te, cel ce cu răbdare chinurile ai suferit;
Bucură-te, că mulţi, privindu-te, cu tine au crezut;
Bucură-te, cel ce Domnului noi mucenici ai făcut;
Bucură-te, cel ce simţi bucurie în chinuri;
Bucură-te, cel de la care moştenim frumoase pomeniri;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 5-lea

Cele ce pentru păgâni erau de preţ pentru tine erau fără de preţ şi cele fără de preţ la ei erau de mare preţ la tine, căci ai dispreţuit dregătoriile şi bogăţiile vremelnice cu care erai ispitit, pentru a câştiga bunătăţile nepieritoare de la Dumnezeu, Căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Neînduplecat văzându-te, împăratul a poruncit să fii spânzurat gol pe lemn, cu fiare să fii sfâşiat şi cu făclii ars, dar nepieritorul împărat neatins te-a păstrat, spre uimirea tuturor; de care lucru şi noi minunându-ne, cântăm:
Bucură-te, că ai dovedit împăratului puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că un vechi slăbănog s-a tămăduit prin darul tău;
Bucură-te, că păgânătatea de ruşine a rămas;
Bucură-te, că vrăjmaşii ţi-au cerut noi torturi într-un glas;
Bucură-te, sfinte, care ţi-ai pus trupul spre chinuri;
Bucură-te, cel pătruns de credinţă adâncă;
Bucură-te, că, gândindu-te la Domnul, te-ai mângâiat;
Bucură-te, că, Hristos în chipul lui Ermolae ţi s-a arătat;
Bucură-te, că fiarele cu care erai sfâşiat ca ceara s-au muiat;
Bucură-te, că de pe lemnul chinurilor sănătos ai fost slobozit;
Bucură-te, că făcliile cu care erai ars s-au stins;
Bucură-te, că înfocată credinţă în inimile multora ai aprins;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 6-lea

Pe gânduri ai pus pe cei ce te chinuiau, sfinte, şi încruntaţi la faţă şi la suflet, se întrebau de unde ai atâta putere şi de ce zeii nu te pierd? Atunci au iscodit noi chinuri, pe care tu primindu-le încrezător în puterea lui Dumnezeu, cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Plumb mult într-un cazan punând şi sub limbile focului topindu-l, ai fost aruncat în această văpaie cu nădejdea deşartă că acum se va sfârşi cu tine, dar tu, viteazule mucenic, iarăşi nevătămat ai rămas, precum mai înainte Dumnezeu păzise pe măritul apostol Ioan. Pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, floarea nădejdilor către Dumnezeu;
Bucură-te, în boli şi în necazuri izbăvitorul meu;
Bucură-te, pentru noi, păcătoşii, al lui Dumnezeu îmblânzitor;
Bucură-te, al rugăciunilor noastre către Domnul purtător;
Bucură-te, tare sprijinitor al copiilor noştri;
Bucură-te, îndestularea cea bună a caselor noastre;

Bucură-te, rouă ce inimile răcoreşti;
Bucură-te, cel ce de asupriri ne izbăveşti;
Bucură-te, vindecarea celor ce de la oameni nu-şi găsesc alinare;
Bucură-te, că din valurile deznădejdilor prin tine aflăm izbăvire;
Bucură-te, cel ce văpaia plumbului ai răcorit;
Bucură-te, cel ce cunună neveştejită ţi-ai pregătit;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 7-lea

Zile de-a rândul ai fost chinuit, sfinte, dar acestea mai multă răsplătire ţi-au adus şi mulţumirea mai mult ţi-a crescut, când cu chinurile tale, dor mare ai aprins în inimile multora, să părăsească zeii şi să treacă la Hristos, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Piatră ţi-au legat de gât, Pantelimoane, şi în mare ai fost aruncat, dar Stăpânul mărilor şi pe tine şi piatra a făcut-o uşoară şi plutitoare, căci ai mers pe luciul apei, ieşind la mal. Deci, bucurându-ne şi minunându-ne, îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce nu te înfricoşezi de chinuri, viteazule;
Bucură-te, cel înarmat cu bărbăţie şi credinţă, alesule;
Bucură-te, al puterii firii înfrângător;
Bucură-te, al adâncului mării stăpânitor;
Bucură-te, plutitor deasupra apelor;
Bucură-te, vieţuitor deasupra ispitelor;
Bucură-te, tinere plin de mireasmă duhovnicească;
Bucură-te, dobânditor de slavă cerească;
Bucură-te, liman al celor îngreuiaţi;
Bucură-te, mulţumirea celor îndureraţi;
Bucură-te, răspânditorule al credinţei;
Bucură-te, iubitorule al umilinţei;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 8-lea

Nici tinereţea, nici nevinovăţia şi nici puterea minunilor tale, n-au schimbat inimile chinuitorilor, ci mai rău sporind în mânie, îţi iscodeau alte pătimiri crezând că pot pune lumina sub obroc; iar tu făclie mai luminoasă te arătai, spre bucuria lui Dumnezeu cântând: Aliluia!

Icosul al 8-lea

Neîncetat ai fost ispitit cu bunătăţi şi cinstiri lumeşti, dar ca pe nişte curse în calea către cer judecându-le, ai fost aruncat în mijlocul leilor şi neliniştiţi te-au privit,

dorind să-ţi vadă trupul sfâşiat; dar Stăpânul tuturor gurile fiarelor a închis; pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce eşti cu nevinovăţie încununat;
Bucură-te, că pentru nevinovăţie la chinuri ai fost dat;
Bucură-te, că lupta cea bună ai luptat;
Bucură-te, că Dumnezeu minunat te-a arătat;
Bucură-te, lumină ce sub obroc nu s-a putut pune;
Bucură-te, vieţuitor plin de fapte bune;
Bucură-te, cel ce bunătăţile lumeşti curse le socoteşti;
Bucură-te, că te-ai făcut asemenea oştilor cereşti;
Bucură-te, noule Daniele, aruncat în mijlocul leilor;
Bucură-te, că fiarele s-au făcut asemenea mieilor;
Bucură-te, că vrăjmaşii doreau să te piarză;
Bucură-te, că Hristos nevătămat te-a păzit;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 9-lea

Văzând tăria ta, sfinte, mulţi din păgâni au crezut în Hristos, pentru care lucru împăratul de mânie a fost cuprins, iar tu, Pantelimoane, te veseleai pentru vânări de noi suflete, cu care şi noi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Şi pe roată cu cuie ai fost chinuit, dar roata s-a sfărâmat, lovind pe mulţi necredincioşi şi fermecător socotindu-te, ai mărit pe preotul Ermolae, dascălul tău. Atunci cu trei ostaşi te-au însoţit, sfinte, spre a-l aduce împăratului care şi lui îi dorea sfârşitul. Deci pentru noua jertfă ce prin tine se pregăteşte grăim:
Bucură-te, propovăduitorul dumnezeieştii credinţe;
Bucură-te, cel ce înfrunţi mâniile aprinse;
Bucură-te, că pe roată ai fost strunjit;
Bucură-te, că de creştinătate eşti preamărit;
Bucură-te, cel ce ai fost socotit fermecător;
Bucură-te, căci cu Hristos te-ai arătat biruitor;
Bucură-te, al lui Ermolae de mucenicie vestitor;
Bucură-te, căci cu dascălul tău eşti pătimitor;
Bucură-te, că ucenici ai lui Ermolae, Erimp şi Ermocrat s-au arătat;
Bucură-te, că la moartea lor, pământul s-a cutremurat;
Bucură-te, cel ce Treimii pe pământ ai slujit;
Bucură-te, că prin vindecări doctor al Domnului te-ai dovedit;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 10-lea

Zadarnice au fost chinurile păgânilor, sfinte, căci drumul ţi-a fost drept către Hristos; pentru aceasta te-ai învrednicit de darul tămăduirilor ce-l verşi tuturor celor ce cu credinţă vin la tine cu rugăciuni şi cu care cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Cine nu te va lăuda, văzându-te cu ochii minţii, că ai fost împins şi izbit ca un răufăcător, spre marginea Nicomidiei, unde ţi se hotărâse tăierea capului şi tu mai liniştit şi mai vesel te-ai arătat. Pentru aceasta din nou primeşte această laudă:
Bucură-te, cel ce loviri ca Domnul ai primit;
Bucură-te, că pentru Iisus toate ai suferit;
Bucură-te, că în chinuri Domnului slavă dădeai;
Bucură-te, că împărăţia cerească cu dor o căutai;
Bucură-te, că numele din Pandoleon ţt-a fost schimbat;
Bucură-te, că glas din cer Pantelimon te-a chemat;
Bucură-te, că după nume eşti mult-miluitor;
Bucură-te, că după fapte eşti mult-îndurător;
Bucură-te, că faţa ca de înger ţi s-a făcut;
Bucură-te, că chinuitorii în lături s-au abătut;
Bucură-te, că spre lovire călăii ai îndemnat;
Bucură-te, că abia îndrăznind capul ţi-au tăiat;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 11-lea

Cu durere dreptcredincioşii au privit sfârşitul tău, Pantelimoane; căci tu le-ai fost flacără nestinsă a dreptei credinţe, miluitor al celor lipsiţi şi vindecător al celor bolnavi, dar ne mângâiem că te-ai suit la Dumnezeu, de unde nu încetezi a privi spre mulţimea ce te cheamă în rugăciuni şi, izbăvind-o de dureri, cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Senin la suflet şi blând la chip ţi-ai primit sfârşitul, trecând astfel în împărăţia cerească, unde eşti întâmpinat de Sfânta Treime şi aşezat de-a dreapta Sa, mărit de sfinţi şi de puterile cereşti; pentru care laudă ca aceasta îţi aducem:
Bucură-te, mireasmă ce până la cer te-ai ridicat;
Bucură-te, că duhul tău Treimii l-ai încredinţat;
Bucură-te, mult-plânsule de credincioşii pământului;
Bucură-te, mult-lăudatule de puterile cereşti;
Bucură-te, a lui Ermolae, Erimp şi Ermocrat bucurie;
Bucură-te, cu înaintaşii mucenici împreună-vieţuire;

Bucură-te, că de pământ nicidecum nu te-ai depărtat;
Bucură-te, că în rugăciuni pe orice credincios ai ascultat;
Bucură-te, albină ce te-ai îmbogăţit în fapte bune;
Bucură-te, că ai fost încoronat cu nepieritoare cunune;
Bucură-te, piatră la temelia creştinătăţii;
Bucură-te, înfrângător al păgânătăţii;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 12-lea
Lupta cea bună ai luptat, credinţa ai păstrat, mulţumindu-ţi sufletul, că ai urmat lui Hristos, iar pentru noi ai rămas vrednică pildă, ca, privind la tine, să-ţi urmăm credinţa şi în ispite să ne înarmăm cu armele tale şi biruitori să mulţumim lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Şi după moarte ai săvârşit minuni, Pantelimoane, căci în loc de sânge lapte a curs din grumazul tău şi măslinul de care ai fost legat spre tăiere, în vederea tuturor s-a umplut de roade; de aceea iarăşi auzi de la noi:
Bucură-te, bucuria Tatălui;
Bucură-te, lauda Fiului;
Bucură-te, desfătarea Duhului sfânt;
Bucură-te, miluirea celor de pe pământ;
Bucură-te, izvor nesecat de tămăduiri;
Bucură-te, izbăvitor de chinuri;
Bucură-te, doctor sufletesc şi trupesc;
Bucură-te, alesule al Tatălui ceresc;
Bucură-te, cel ce linişteşti sufletele;
Bucură-te, cel ce îmblânzeşti cugetele;
Bucură-te, cel ce scapi de urgia duşmanilor;
Bucură-te, cel ce înlături norul suspinelor;
Bucură-te, cel ce primeşti gândurile şi puterile;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul al 13-lea (se zice de trei ori):
Sfinte mare mucenice şi tămăduitorule, Pantelimoane, ţie îţi spunem durerile noastre de multe feluri şi tu fără întârziere, cu puterea ce o ai de la Dumnezeu, spre Care ne eşti mijlocitor, auzind suspinuri înăbuşite în noapte, în zi, în pat de suferinţă, în călătorii, fii celor ce se roagă ţie, după nevoile fiecăruia: celor neliniştiţi, liniştitor, celor asupriţi, apărător, celor în primejdii, izbăvitor, celor învăluiţi în păcate, scutitor, rătăciţilor îndrumător, bolnavilor deplin vindecător,

orfanilor tată, văduvelor părinte, soţilor întăritor în căsnicie, celor porniţi cu răutate, îmblânzitor şi ne întăreşte în faţa necazurilor, căci suntem slabi şi istoviţi, sfinte şi astfel cu puterea ta, descătuşaţi de amărăciunile noastre, să petrecem în mulţumire, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!

Apoi iarăşi se zice:

Icosul întâi

Din pruncie ţi-ai păstrat sufletul curat, mucenice, căci maica ta cu mare grijă ţi-a sădit în inimă credinţa în dulcele Iisus, pe care mai târziu bătrânul Ermolae, stropind-o cu apa cea vie, pe care şi el o avea de la împăratul nemuritor, ai părăsit păgânătatea şi ţi-ai deschis larg sufletul să primeşti pe Hristos; pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, sfinte cu adâncă judecată;
Bucură-te, că dreaptă ţi-a fost credinţa urmată;
Bucură-te, al pieritorilor zei dispreţuitor;
Bucură-te, al blândului Iisus următor;
Bucură-te, că după Domnul ai însetat;
Bucură-te, că dreaptă răsplătire ai căpătat;
Bucură-te, că n-ai ţinut la bogăţii pământeşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai adunat comori cereşti;
Bucură-te, cel ce stai între cetele sfinţilor;
Bucură-te, ajutătorul năpăstuiţilor;
Bucură-te, podoaba creştinilor cea nepreţuită;
Bucură-te, mângâierea noastră mult dorită;
Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!

Condacul întâi

Înaintea celui cu chip şi nevinovăţie îngerească, a vrednicei slugi a Domnului nostru, care prin nestrămutată credinţă s-a învrednicit a sta alături de scaunul nemuritorului împărat, Pantelimon, ridicăm rugăciunile noastre şi cerem să ne asculte durerile şi cu puterea ce-i este dată de la Dumnezeu ca un doctor fără de arginţi, să ne cerceteze degrab şi să înlăture de la noi bolile sufleteşti şi trupeşti, ca izbăviţi cu platoşa bunătăţii sale, în tresăltări de bucurie, să-i cântăm: ***Bucură-te, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimoane!***

Rugăciunea prea sfinţitului Eremei (schimnicul) către Sfântul mare mucenic Pantelimon

O, mare mucenice şi tămăduitorule Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi şi nu lăsa să rămână în noi bolile trupeşti şi sufleteşti de care suferim. Vindecă bolile pricinuite de patimile şi păcatele noastre.

Bolnavi suntem noi de lene, de slăbiciune trupească şi sufletească – tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem noi de dorinţe şi împătimire de lucrurile trecătoare pământeşti – tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem, o Sfinte Pantelimon ...

Bolnavi suntem noi de uitare pentru lucrarea mântuirii, pentru păcatele, neputinţele şi pentru datoriile noastre – tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem noi de ţinerea în mintea noastră a răului, de mânie, de ură, de tulburare – tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

O, tămăduitorule a Sfântului Athos şi a întregii lumi, bolnavi suntem noi de invidie, mândrie, îngâmfare, prea mărire, de rând cu nemernicia şi netrebnicia noastră - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem noi de multele şi feluritele căderi în poftele trupului: în desfrânare, în mâncarea cea fără de saţ, în nereţinere, în desfătare - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Bolnavi suntem noi de prea mult somn, de prea multă vorbire, de vorbire deşartă şi de cea săvârşită cu judecată - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

O, Sfinte Pantelimon! Ne dor ochi noştri de privirile păcătoase ...

Ne dor urechile noastre de auzul cuvintelor deşarte, a cuvintelor rele, defăimătoare.

Ne dor mâinile noastre neîntinse spre săvârşirea rugăciunii şi spre fapta cea de milostenie - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Ne dor picioarele noastre nepornite grabnic spre Biserica Domnului, dar care uşor se îndreaptă spre căi rătăcite şi spre locuinţele acestei lumi - tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon.

Dar cel mai mult ne dor limba şi buzele noastre de rostirea cuvintelor zadarnice, deşarte, urâte, de nerostirea cuvintelor de rugăciune, de laudă sau de rostirea acestora cu nepăsare, cu neluare aminte şi fără de pricepere - tămăduieşte-ne, o, milostive!

Tot trupul nostru este bolnav:

- Bolnavă este mintea noastră şi lipsită de înţelegere, înţelepciune şi de cugetare.
- Bolnavă este voinţa noastră, care se întoarce de la lucrurile sfinte şi se îndreaptă spre lucruri păcătoase, dăunătoare nouă şi neplăcute lui Dumnezeu.
- Bolnavă este închipuirea noastră, care nu doreşte şi nu este în măsură să conştientizeze atât moartea şi suferinţa veşnică a păcătoşilor, cât şi Fericirile Împărăţiei Cereşti, mânia Domnului, patimile lui Hristos pe cruce, răstignirea Lui.

O, Sfinte Pantelimon, tămăduieşte-ne.

Ne doare totul în noi. În neputinţă este sufletul nostru cu toate puterile şi priceperile lui. În neputinţă este trupul nostru cu toate mădularele lui.

Tămăduieşte-ne pe noi, Sfinte Pantelimon, tămăduitorul cel fără de arginţi, doctorul cel mult iubitor şi sluga Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Nu ne lăsa pe noi în urgia bolilor şi neputinţelor, ci tămăduieşte-ne cu puterea Harului tău şi vom lăuda Preasfânta Treime: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu care te trimite spre slujire bolnavilor şi vom mulţumi harului tău purtător de vindecări în veci. Amin.

Rugăciune către Sfântul mare mucenic Pantelimon

Sfinte mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon uită-te la noi în bunătatea ta şi ascultă-ne pe noi păcătoşii, care înălţăm rugăciuni sincere în faţa sfintei tale icoane.

Roagă-te pentru noi la Domnul Dumnezeu, înaintea căruia stau Îngerii în cer, pentru iertarea păcatelor şi greşalelor noastre. Vindecă bolile trupurilor şi sufletelor slujitorilor lui Dumnezeu şi ale tuturor creştinilor ortodocşi care doresc ajutorul tău.

Căci noi, care din cauza păcatelor noastre suntem bolnavi neavând nici un alt ajutor sau consolare, căutăm refugiu la tine, cel care ai har de a te ruga pentru noi şi de a vindeca orice bolnav şi orice boală.

Prin rugăciunile tale sfinte, ajută-ne să ne întărim în credinţă şi în devotament şi în tot ce este necesar pentru această viaţă temporală şi pentru mântuirea noastră.

Amin.

Rugăciune către Sfântul Pantelimon

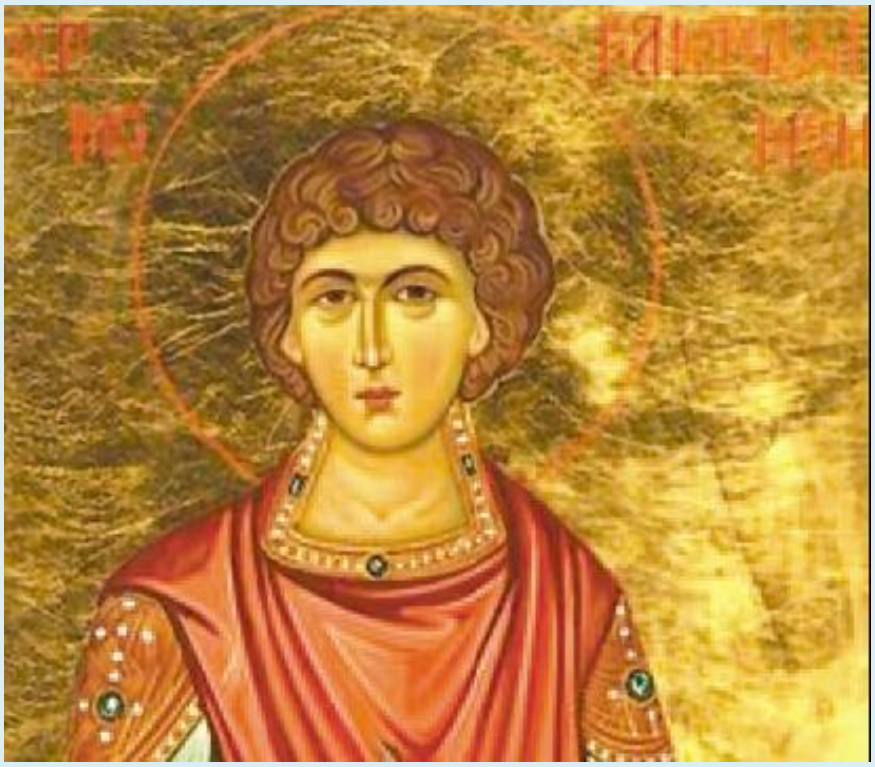

Sfinte Pantelimon, te rugăm ajută-ne! Ocroteşte-i şi tămăduieşte-i pe toţi copiii, să nu mai fie atâtea boli şi durere, dăruieşte-le medicilor multă înţelepciune şi putere de muncă, sănătate, au nevoie de ocrotirea ta ca să ne ocrotească pe noi.

Doamne ajută!

Paraclisul Sfântului mare mucenic Pantelimon

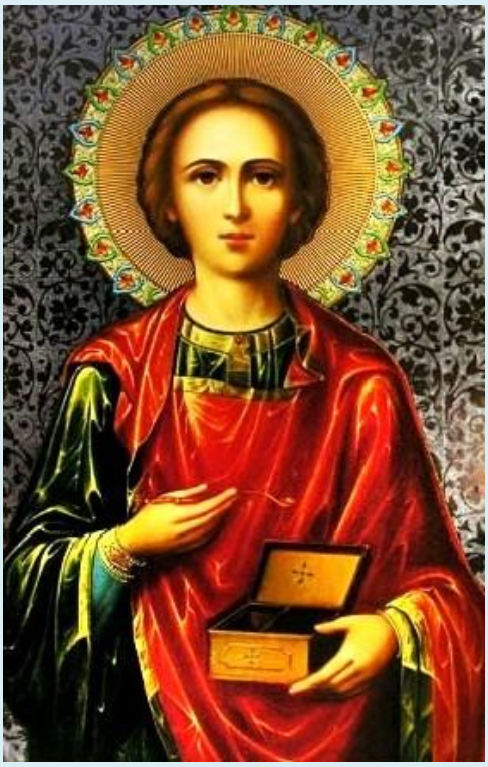

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi; Doamne, curăţeşte păcatele noastre; Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

zicem ***troparele*** *acestea, Glas 4.*

Troparul: Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimoane, roagă pe Milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, pururea a spune puterile tale, noi ne-vrednicii, că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea primejdii, cine ne-ar fi păstrat până acum slobozi? Nu ne vom depărta de tine Stăpână, că pururea mântuieşti pre robii tăi din toată năpasta.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.

18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului mucenic Pantelimon

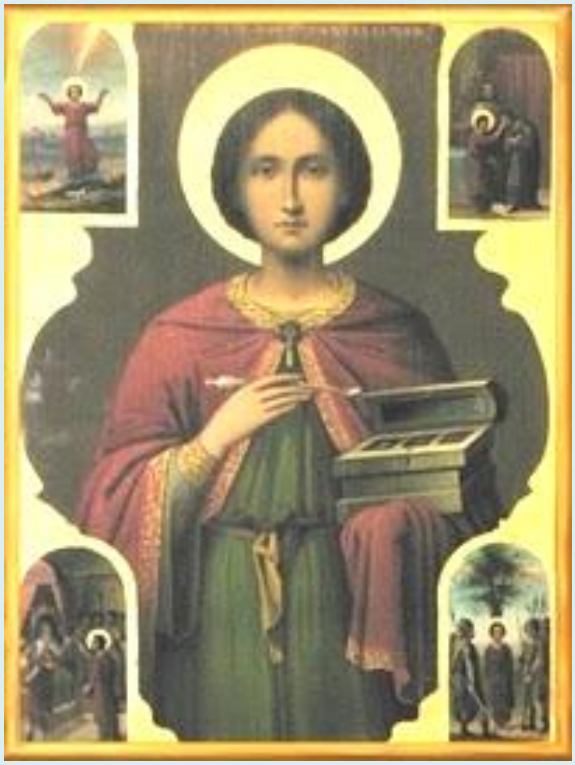

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui ,Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru la izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorule de chinuri, cel ce în ceata doctorilor fără de arginţi străluceşti cu slavă, cercetând neputinţele celor bolnavi, vino şi în întâmpinarea noastră şi ne dăruieşte nouă grabnică tămăduire sufletească şi trupească.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu blândeţea ca şi cu o platoşă te-ai păzit de săgeţile celui rău şi cu smerita cugetare ai biruit toate uneltirile vrăjmaşului, pe care îl alungă şi de la cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Rugăciunile maicii tale au fost primite de Dătătorul a toată buna dăruire şi în ceata ostaşilor lui Hristos ai fost chemat, ca să biruieşti toată trufia celui rău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca Una ce ai născut nouă pe Pomul vieţii, cu roadele rugăciunilor tale ne hrăneşte, întărindu-ne împotriva vicleniilor celui rău.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: ***Slavă puterii Tale, iubitorule de oameni***.”

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin glasul Sfântului Ermolae, Hristos te-a chemat de pe căile păgânătăţii şi te-a numărat în ceata aleşilor Lui, ca să te rogi şi pentru sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Numai prin rugăciune ai înviat pe copilul muşcat de viperă şi te-ai botezat în numele Treimii către Care Te şi roagă să ne înnoiască prin pocăinţă haina sufletului cea întinată de multe păcate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Ostenitu-te-ai a scoate pe tatăl tău de pe căile rătăcirii şi Domnul minunat a lucrat venirea lui la credinţă împreună cu a unui orb tămăduit de tine; pe noi, cei orbiţi de multe păcate, ne scoate la lumina cunoştinţei de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ploaia întristării o risipeşte din sufletul meu şi îmi dă a-ţi aduce ţie ploaie de laude dumnezeieşti.

Apoi aceste **stihiri**:

Ca o stea străluceşti pe cerul Ortodoxiei, cu razele tămăduirilor tale alungând întunericul bolilor şi picurând bucurie în sufletele cele însetate de Hristos.

Maica Luminii, deschide-mi uşa pocăinţei mai înainte de a fi prins de lupul cel înţelegător.

Sedealna, glas 2:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu de-a dinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Ca un ostaş viteaz al lui Hristos ai stat împotriva viforului păgânilor şi cu sabia rugăciunii ai tăiat toate mrejele celui rău, fiind numărat în ceata mucenicilor Domnului, care revarsă râuri de vindecări tuturor.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un nor luminos te-ai ivit pe cerul Bisericii şi trimiţi ploaia tămăduirilor celor însetaţi de milostivirea Cuvântului care aleargă la a ta rugăciune.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu răbdare ai suferit chinurile gătite ţie de păgâni şi ca un stâlp de foc te-ai înălţat întru rugăciune, luminând pe cei ce alergau la acoperământul tămăduirilor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Dispreţuit-ai măririle lumeşti cu care erai ispitit şi ai alergat către slava cea dumnezeiască, râvnind a te uni cu Hristos mai adevărat în ziua cea nesfârşită a Împărăţiei Sale .

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sufletul meu cel rănit de săgeata păcatului îl înviază cu a ta rugăciune, ca Una ce ai născut pe Învierea noastră.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, micşorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe lemn ai fost spânzurat pentru Cel ce pe Cruce S-a răstignit ca să ridice pe Adam din căderea cea cumplită şi care primeşte rugăciunile tale pentru izbăvirea noastră din răutăţi.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu fiare ai fost sfâşiat şi vrăjmaşul a fost sfâşiat de mânie văzând răbdarea ta, întru care întăreşte şi sufletele noastre slăbănogite de păcat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cu făclii ai fost ars şi te-ai izbăvit de focul cel veşnic, zburând mai apoi cu îndrăzneală către Focul cel veşnic, pe Care roagă-L să aprindă şi sufletele noastre cu dorirea celor cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Izgoneşte din inima mea toată pofta cea lumească, care mă desparte pe mine de dorirea Adevărului.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu făclii ai fost ars, dar ai aprins în multe suflete flacăra credinţei, făcându-se ei propovăduitori ai minunilor tale .

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În cazanul cu plumb topit ai fost aruncat, dar Hristos te-a păzit nevătămat pe tine, cel ce ai topit toată înşelăciunea vrăjmaşului cu focul rugăciunii tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

În mare ai fost aruncat cu o piatră legată de gât, dar Cel ce a zidit adâncurile şi stăpâneşte cu puterea Sa mările te-a păzit nevătămat şi pentru rugăciunile tale ne scoate şi pe noi din marea necazurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stinge văpaia răutăţilor mele cu apa rugăciunilor tale, ca Una ce ne-ai născut nouă pe Izvorul cel nesecat al milostivirii.

Apoi aceste **stihiri**:

Prin focul multor chinuri trecând, te-a păzit Hristos nevătămat ca pe un mieluşel al Său fără prihană, şi te-a mutat întru slavă în lăcaşurile cereşti ca să te rogi pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Următor fiind Celui milostiv, şi dar de tămăduiri de la Dânsul luând, purtătorule de chinuri şi mucenice al lui Hristos Dumnezeu, cu rugăciunile tale bolile noastre cele sufleteşti vindecă-le, gonind pururea smintelile luptătorului, de la cei ce strigă cu credinţă: Mântuieşte-ne pe noi, Doamne.

Prochimenul, glas 4: ***Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi.***

Stih: Prin Sfinţii care sunt pe pământul Lui, lucruri minunate a făcut Domnul.

Şi se citeşte **Evanghelia de la Luca** (XXI, 12-19)

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

12. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13. Şi va fi vouă spre mărturie.
14. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.
16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Strana: ***Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare milă Ta şi, după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pentru rugăciunile mucenicului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira**:

Podobie: "Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Cu râvnă ai dezrădăcinat spinii cugetării păgâneşti din pământul inimilor şi trupurile cele gârbovite de boală ai vindecat, rugându-te acum pentru tămăduirea noastră desăvârşită.

[Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi intru tot lăudaţilor apostoli; ale sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale preacuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor Părinţilor noştri, ale Sfintei, marii muceniţe Eufimia din Calcedon, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire săvârşim, ale sfinţilor şi dreptţilor dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor, rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.]

Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori), cântat alternativ de cele două strane.

[Preotul rosteşte ecfonisul: Cu mila şi cu indurările şi cu iubirea de oameni ale Unuia-Născut Fiului Tău, cu Care eşti binecuvântat, împreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe roata cu cuie ai fost chinuit, dar a fost călcat vrăjmaşul mântuirii, pe care cu fulgerul rugăciunii tale îl goneşte de la cei ce se roagă ţie cu credinţă.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru dragostea către Hristos şi a celor necăjiţi te-ai jertfit, nesocotind tinereţile tale, dar Mântuitorul ţi-a dăruit cununa vieţii celei veşnice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Tămăduiri mijloceşti tuturor celor chinuiţi de boli şi din vistieria milostivirii tale reverşi daruri celor ce aleargă la tine cu credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În corabia rugăciunii tale mă povăţuieşte către limanurile cele bune ale mântuirii, ca să mă izbăvesc de alunecarea în adâncul răutăţii.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fermecător ai fost socotit de cei întunecaţi la minte, dar tu ai mărit pe dascălul tău Ermolae, împreună cu care te rogi acum să ne izbăvim de toată răutatea.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Glas din cer ţi-a vestit noul nume de Pantelimon, căci aveai să fii izvor de milostivire peste veacuri mângâind multe suflete necăjite de neputinţele trupului.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântului Duh, Dumnezeu

Capul ţi s-a tăiat pentru Cel ce este Cap al Bisericii şi lapte a curs din grumazul tău, minunând pe cei adunaţi la priveliştea morţii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca Una ce eşti candelă a Împărăţiei Cerurilor, luminează şi sufletele noastre cele ce râvnesc a se împărtăşi de Lumina vieţii.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar Tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi Te slăvim.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pricinuitor de darul muceniciei te-ai făcut dascălului tău şi cununi de răsplătire dăruieşti rugătorilor tăi, mijlocindu-le lor de la Hristos iertare şi tămăduire de neputinţele trupului şi sufletului.

Stih: ***Sfinte mucenice Pantelimon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umplutu-s-a de roade măslinul de care ai fost legat spre tăiere, iar acum prin rugăciunile tale culegem şi noi cu mulţumire roadele tămăduirilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Nu ne lăsa pe noi în marea primejdiilor, ci ne întinde mână de ajutor, călăuzindune către Adâncul milostivirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pomule al Raiului, sub ramurile rugăciunii tale primeşte-ne pe noi, cei ce alergăm la mijlocirea ta de Maică a Domnului.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

[Apoi aceste stihiri, glas 8, podobie: "Ceea ce eşti mai cinstită..", în timpul cărora preotul cădeşte altarul şi poporul:]

Bucură-te, cununa mucenicilor lui Hristos, izvorule nesecat al milostivirii, ploaia cea dulce a mângâierii Duhului, doctorul cel iscusit al Doctorului Celui Mare, cercetează şi neputinţele noastre cu a ta rugăciune.

Din porţile bolii mă ridică pe mine, cel ce am căzut sub spinii durerilor, ca să laud ajutorul tău cel minunat.

Crin sfinţit al milostivirii fiind, cu mireasma darurilor tale înviază sufletele noastre căzute în somnul morţii mai înainte de moartea trupului.

Strică roiul cugetelor mele celor rele şi cu florile rugăciunii împodobeşte mintea mea, spre a birui toate vicleşugurile vrăjmaşului.

Râuri de tămăduiri revarsă celor ce poartă povara multor neputinţe trupeşti şi care nădăjduiesc la a ta mijlocire.

Ca unul ce te-ai arătat oglindă a nevinovăţiei şi lumină a celor din întunericul păcatului, aprinde şi făclia inimii mele cu dorirea celor dumnezeieşti.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu ale Sfântului mare mucenic Pantelimon şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă

dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după ecfonis cântăm Troparul, glas 4, **podobie**: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor creştini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cărările mântuirii îmi luminează cu ale tale rugăciuni şi mintea mea o ridică Sfinte, spre vederea milostivirii dumnezeieşti întru care se cufundă toate durerile noastre sufleteşti şi trupeşti.

[Preotul rosteşte ectenia, pomenind pe cei pentru care se face paraclisul şi Otpustul mic.]

Apoi cântăm aceasta stihiră glas 2, **Podobie:** Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

vreme în care ne închinăm icoanei sfântului:

Ca un ostaş înţelept al lui Hristos ai biruit toate uneltirile păgânătăţii şi sufletul tău ca un porumbel a zburat către Cel ce împodobeşte pe toţi cu aripile credinţei lucrătoare întru răbdare.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Sursa:
https://www.crestinortodox.ro/slujbe-randuieli/paraclisul-sfantului-pantelimon-141428.html

Imnografie

Troparul Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon: Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimon, roagă pe Milostivul Dumnezeu să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Condacul Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon: Următor fiind Celui Milostiv şi dar de tămăduiri de la Dânsul luând, purtătorule de chinuri şi mucenice al lui Hristos Dumnezeu, cu rugăciunile tale bolile noastre cele sufleteşti vindecă-le, gonind pururea smintelile luptătorului, de la cei ce strigă cu credinţă: mântuieşte-ne pe noi, Doamne.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mare mucenic Pantelimon, doctorul fără de plată

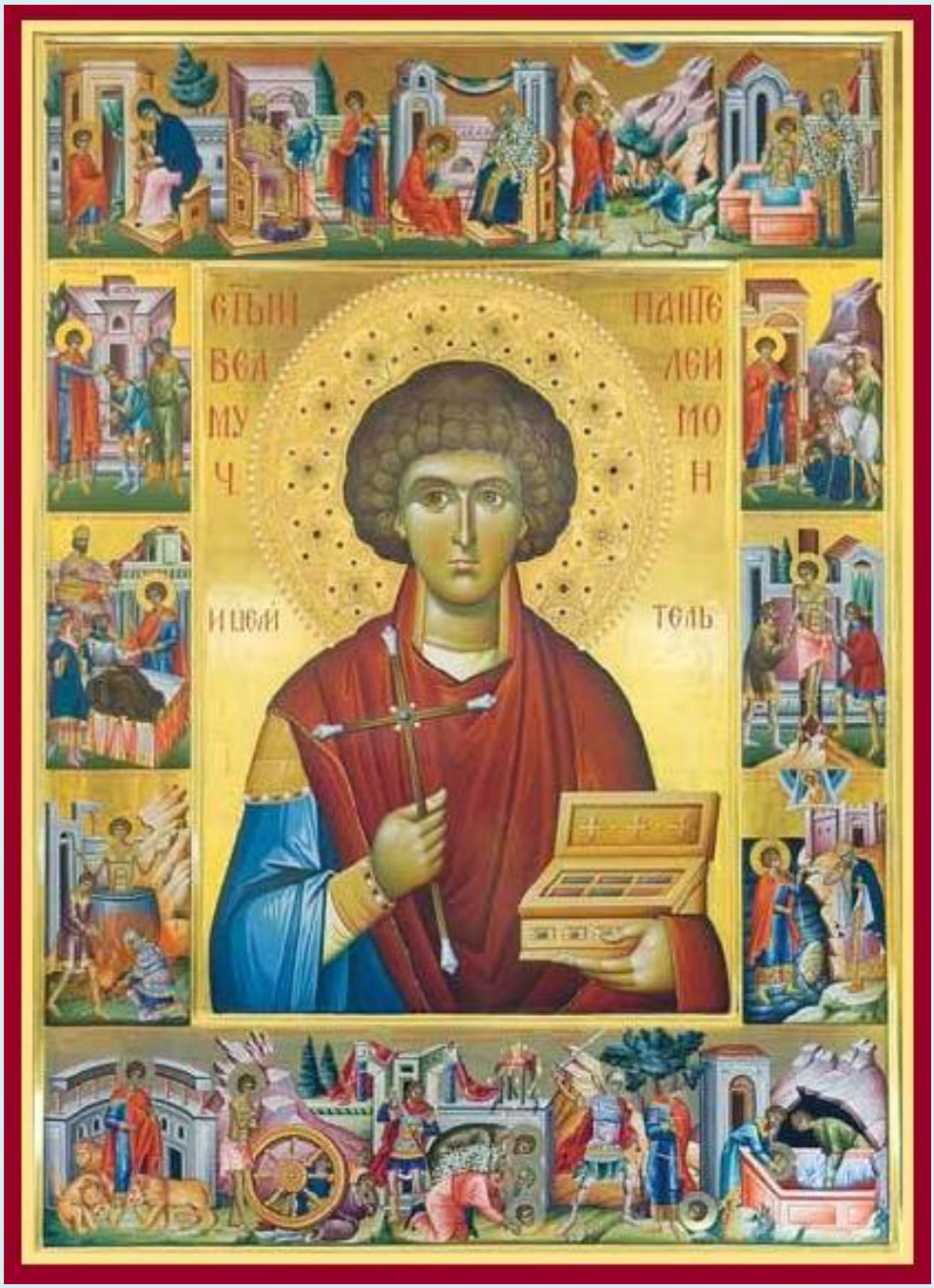

Pe vremea împărăţiei păgânului Maximian, cumplitul muncitor al creştinilor, toată lumea era acoperită cu întunericul păgânătăţii închinării la idoli. Atunci s-a făcut mare prigonire pretutindeni celor ce credeau în Hristos. Deci, mulţi mărturisitori ai preasfântului nume al lui Iisus Hristos au fost ucişi.

Între aceştia a pătimit pentru Hristos şi Sfântul mare mucenic Pantelimon, din cetatea Nicomidiei, care se află în părţile Bitiniei. ***Acest slăvit între mucenici şi răbdător de chinuri al lui Hristos, s-a născut în cetatea Nicomidiei, din tată de neam bun, cinstit şi bogat, cu numele Evstroghie şi din maica sa, Euvula.***

Tatăl său era cu credinţa păgân, sârguindu-se cu căldură la închinarea idolilor, iar maica sa era creştină. Ea a învăţat de la strămoşii săi Sfânta credinţă, slujind cu osârdie lui Hristos. Deci, fiind însoţiţi cu trupurile, erau însă despărţiţi cu duhul, el jertfind mincinoşilor zei, iar ea aducând jertfe de laudă adevăratului Dumnezeu.

Născând ea acest prunc, despre care ne este cuvântul, *l-a numit pe el Pantoleon, care se tâlcuieşte "cu totul leu", ca cel ce avea să fie cu bărbăţia asemenea cu leul, însă mai pe urmă a fost numit Pantelimon, adică "întru tot milostiv", pentru că tuturor s-a arătat că este milostiv.* ***El tămăduia pe cei bolnavi fără de plată, iar pe cei săraci îi miluia, împărţind averile părinteşti celor ce aveau trebuinţă.***

Fiind el însă copil, *maica sa îl creştea în credinţa creştină, învăţându-l să cunoască pe Unul şi adevăratul Dumnezeu, Care este în ceruri, pe Domnul nostru Iisus Hristos; să creadă într-Însul, să-I placă Lui cu lucruri bune şi să nu se abată la închinarea idolilor.* Deci, copilul lua aminte la învăţătura maicii sale şi cunoştea în parte, pe cât putea a înţelege în anii copilăreşti. Dar, ca pagubă şi lipsire, maica lui cea bună şi învăţătoare, încă din tinereţe s-a dus către Domnul, lăsând pe copil nevenit în vârstă şi în înţelegerea cea desăvârşită. După sfârşitul ei,

din neştiinţă, copilul a mers în urma rătăcirii tatălui său, fiind dus adeseori de dânsul la idoli şi învăţând păgânătatea lor.

Deci, pruncul a fost dat mai întâi la învăţătura gramaticii şi după ce a sporit în cărţile elineşti, a învăţat toată filosofia cea din afară. După aceea, tatăl său l-a dat la meşteşugul doctoricesc, la un oarecare Eufrosin, doctor renumit, ca să se deprindă cu acel meşteşug. Copilul, fiind isteţ la minte, a învăţat toate cu înlesnire şi degrabă a întrecut pe cei de o vârstă cu el, aproape asemănându-se cu învăţătorul său.

El era bun la obicei, bine grăitor, frumos la faţă, iubit de toţi şi cunoscut împăratului Maximian; pentru că în acea vreme Maximian locuia în Nicomidia, chinuind pe creştini. El, la praznicul Naşterii lui Hristos, a ars douăzeci de mii de Sfinţi mucenici, iar pe Sfântul Antim episcopul şi pe mulţi alţii i-a omorât cu diferite feluri de chinuri.

Eufrosin doctorul, adeseori se ducea cu doctorii la împărat şi la oamenii din palatele lui, pentru că doctorul acela dădea leacuri la toată curtea împărătească. Ducându-se acela la palat, a luat cu dânsul şi pe copilul Pantoleon şi toţi, văzându-l, se mirau de frumuseţea şi înţelegerea lui cea bună. Deci, văzându-l şi împăratul, l-a întrebat de unde este şi al cui fiu este. Aflând cele despre dânsul, împăratul a poruncit învăţătorului să înveţe bine, pe copil, tot meşteşugul doctoricesc, vrând ca întotdeauna să-l aibă pe lângă dânsul, ca pe un vrednic a sta înaintea împăratului şi a sluji lui.

În vremea aceea, era în Nicomidia un preot bătrân, cu numele Ermolae. El, cu puţini creştini, se ascundea de frica păgânilor într-o casă oarecare mică şi neştiută, iar Pantoleon, mergând de la casa sa către învăţătorul său, îi era calea pe lângă casa aceea mică, în care se ascundea Sfântul Ermolae. Acesta, văzând pe ferestruie pe tânăr trecând pe acolo adeseori, cunoştea de pe faţă şi din obiceiul lui cel bun, că va fi vas ales al lui Dumnezeu. Deci, odată, a ieşit din casă înaintea tânărului, care tocmai trecea pe acolo şi l-a rugat ca să intre puţin în casa lui. Tânărul, fiind smerit şi ascultător, a intrat în casa bătrânului, iar el, punându-l aproape de dânsul, l-a întrebat de neam, de părinţi, de credinţă şi de întreaga lui viaţă.

Sfinţii Pantelimon şi Ermolae

Tânărul, povestindu-i toate cu de-amănuntul, i-a spus că maica lui a fost creştină şi a murit, iar tatăl lui trăieşte după legile elineşti, închinându-se zeilor.

Atunci Sfântul Ermolae l-a întrebat pe dânsul, zicându-i: "Dar tu, fiule, de ce parte şi credinţă voieşti să fii? De credinţa tatălui tău sau a maicii tale?"

Tânărul a răspuns: "Maica mea, pe când trăia, mă învăţa credinţa sa şi eu am iubit credinţa ei. Însă tatăl meu, ca cel mai tare, mă sileşte la legile elineşti şi doreşte să mă rânduiască în palatele împărăteşti, adică în rândurile ostaşilor împăratului".

Sfântul l-a întrebat iarăşi: "Ce fel de învăţătură te învaţă pe tine dascălul tău?"

Tânărul a răspuns: "Învăţătura lui Asclipie, a lui Hipocrate şi a lui Galen, pentru că aşa voieşte tatăl meu. Iar dascălul meu zice că de voi învăţa acele învăţături, voi putea, cu înlesnire, să tămăduiesc toate bolile oamenilor".

Sfântul Ermolae, găsind prilej spre vorba cea de folos, a început a semăna, ca într-un pământ bun, în inima tânărului, sămânţa cea bună a cuvântului lui Dumnezeu. Deci i-a zis: ***"Crede-mă pe mine, bunule tânăr, că învăţăturile şi meşteşugurile lui Asclipie, Hipocrate şi Galen sunt mici şi puţin pot să ajute celor ce le întrebuinţează pe ele. Asemenea sunt şi zeii pe care împăratul Maximian, tatăl tău şi ceilalţi elini îi cinstesc. Sunt deşerţi şi de nimic.***

Deci, Unul este Iisus Hristos, adevărat şi Atotputernic Dumnezeu, în Care, de vei crede, apoi numai cu chemarea Preacinstitului Lui nume, vei putea tămădui toate bolile. Pentru că Acela orbii a luminat, leproşii a curăţit şi morţilor viaţă le-a dăruit. Iar diavolii, care se cinstesc de elini, i-a izgonit din oameni cu cuvântul.

Dar nu numai singur Hristos, ci şi hainele Lui erau dătătoare de tămăduiri. Pentru că o femeie, fiind bolnavă de curgerea sângelui de 12 ani, numai cât s-a atins de marginea hainelor Lui, îndată s-a tămăduit. Dar cine poate să spună cu de-amănuntul toate lucrurile Lui cele minunate? Căci precum nu este cu putinţă a număra stelele cerului, nisipul mării şi picăturile de ploaie, tot aşa nu putem număra nici minunile şi măririle Lui.

El este şi acum ajutător robilor Săi, că mângâie pe cei mâhniţi, tămăduieşte pe cei bolnavi, izbăveşte de primejdii şi scoate din toate răutăţile potrivnice, neaşteptând să fie rugat de cineva; ci, mai înainte de rugăciune şi de pornirea singură a inimii, întâmpină şi dă unele ca acestea. Celor ce-L iubesc pe El, încă şi mai mari faceri de minuni le dăruieşte şi le dă lor desăvârşit viaţă fără de sfârşit, întru slava cea veşnică a Împărăţiei Cerurilor".

Nişte cuvinte ca acestea ascultându-le Pantoleon, le credea adevărate. ***Deci, ascunzându-le în inima sa, cu dulceaţă se adâncea în ele cu mintea şi zicea Sfântului bătrân: "Eu pe acestea de multe ori le-am auzit de la maica mea şi am văzut-o adeseori rugându-se şi chemând pe acel Dumnezeu, de care tu vorbeşti".***

Deci, ***din acea zi, Pantoleon trecea pe la bătrân şi se îndulcea de vorbele lui cele insuflate de Dumnezeu şi se povăţuia spre cunoştinţa adevăratului Dumnezeu.*** Astfel, când se întorcea de la dascălul Eufrosin, nu se ducea la casa sa, până ce mai întâi nu cerceta pe bătrânul Ermolae, de la care primea cuvinte folositoare de suflet.

***

Odată, i s-a întâmplat lui că, plecând de la dascăl şi abătându-se puţin din cale, a găsit pe drum un prunc mort, muşcat de o viperă mare. Iar vipera aceea şedea aproape de acel mort. Văzând aceasta Pantoleon, la început s-a temut şi s-a depărtat puţin, dar mai pe urmă s-a gândit în sine, zicând: "Acum mi se cade mie să ştiu dacă sunt adevărate cele grăite de bătrânul Ermolae".

Şi, căutând spre cer a zis: "Doamne, Iisuse Hristoase, măcar că nu sunt vrednic a Te chema, însă de voieşti ca să fiu robul Tău, arată-Ţi puterea Ta şi fă ca întru numele Tău, pruncul acesta să învieze, iar vipera să moară".

Atunci îndată, pruncul, deşteptându-se ca din somn, s-a sculat, iar vipera a crăpat în două şi a rămas moartă.

Pantoleon, văzând această minune, a crezut desăvârşit în Hristos, şi-a ridicat ochii săi trupeşti şi sufleteşti spre cer şi a binecuvântat pe Dumnezeu cu bucurie şi cu lacrimi, mulţumindu-I că l-a scos pe el din întuneric şi l-a adus la lumina cunoştinţei Sale.

Apoi îndată, *alergând la Sfântul Ermolae preotul, a căzut la cinstitele lui picioare, cerând Sfântul Botez şi spunându-i cele ce i s-au întâmplat*, adică, cum a înviat pe pruncul cel mort, cu puterea numelui lui Iisus Hristos şi cum a murit vipera cea purtătoare de moarte.

Sfântul Ermolae, sculându-se, s-a dus cu dânsul să vadă vipera moartă şi văzând-o, a mulţumit lui Dumnezeu pentru minunea ce o făcuse şi prin care a adus pe Pantoleon la cunoştinţa Sa. Apoi, întorcându-se acasă, ***a botezat pe tânăr în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh şi săvârşind Sfânta Liturghie în cămara cea mai dinlăuntru, l-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine, cu Trupul şi Sângele lui Hristos.***

După primirea Sfântului Botez, Pantoleon, a petrecut lângă bătrânul Ermolae şapte zile, ascultând dumnezeieştile cuvinte care i se grăiau prin gura bătrânului şi adăpându-se ca dintr-un izvor viu şi-a făcut sufletul său spre îmbelşugarea roadelor duhovniceşti, cu darul lui Hristos. A opta zi, când s-a întors acasă, tatăl său i-a zis lui: *"Fiule, unde ai zăbovit atâtea zile, că eu în grijă mare am fost pentru tine".*

Sfântul a răspuns: "Am fost cu dascălul în palatele împărăteşti, de am tămăduit pe un bolnav iubit împăratului şi nu ne-am depărtat de la dânsul şapte zile, până nu l-am făcut sănătos".

Aceasta a zis-o Sfântul, nu ca şi cum ar minţi, ci ca o pildă. Căci prin aceasta, îi spunea în taină adevărul. În mintea sa numea dascăl pe Sfântul Ermolae preotul, palatele împărăteşti numea cămara cea mai dinlăuntru, în care s-au săvârşit dumnezeieştile Taine; iar bolnav numea sufletul său cel iubit Împăratului ceresc, care s-a tămăduit în şapte zile prin doctorie duhovnicească.

A doua zi, mergând el la dascălul Eufrosin, a fost întrebat: *"Unde ai stat atâtea zile?"*

El i-a răspuns: "Tatăl meu, cumpărând o moşie, m-a trimis acolo, fiind cumpărată cu mare preţ". Aceasta i-o spunea, înţelegând despre Sfântul Botez, pe care îl primise şi pentru înştiinţarea celorlalte taine ale credinţei creştineşti, care sunt comori nepreţuite, covârşind toate bogăţiile, căci s-a îmbogăţit prin sângele lui Hristos". Eufrosin, auzind aceasta, nu a mai îndrăznit a-l întreba mai mult.

Fericitul Pantelimon era plin de darul lui Dumnezeu, purtând înlăuntru comoara Sfintei credinţe. El se îngrijea foarte mult de tatăl său, cum l-ar putea scoate din întunericul închinării idoleşti şi să-l aducă la lumina cunoştinţei lui Hristos.

Pentru aceea, vorbea cu dânsul în toate zilele pilde înţelepte şi îi punea întrebări, zicându-i: ***"Tată, pentru ce zeii stau până astăzi tot aşa precum au fost puşi de la început; iar cei făcuţi şezând pe scaun, stau tot aşa până astăzi şi nu se scoală niciodată?"***

Tatăl i-a răspuns: *"Fiule, îmi este greu de socotit această întrebare şi nu pot să răspund la ea".*

Deci, Sfântul Pantelimon totdeauna punea tatălui său şi alte întrebări, asemenea acesteia, până l-a făcut a se îndoi de zeii săi şi a cunoaşte înşelarea şi rătăcirea închinării de idoli. Deci, tatăl său a încetat a mai cinsti pe idoli, cum îi cinstea mai înainte, când le aducea jertfe şi li se închina în toate zilele şi a început a-i sfărâma şi a-i necinsti.

Pantelimon, văzând aceasta, se bucura că cel puţin a reuşit a-l face pe tatăl său să se îndoiască de zei, deşi nu-l întorsese desăvârşit de la ei. El voia de multe ori să sfărâme idolii tatălui său, dar se oprea. ***Pe de o parte, ca să nu mânie pe tatăl său, pe care se cuvenea a-l cinsti după porunca lui Dumnezeu, iar pe de alta, voia să aştepte până ce singur tatăl său va cunoaşte pe adevăratul Dumnezeu şi el singur îi va sfărâma cu mâinile sale.***

***

În acea vreme, au adus la Pantelimon pe un orb care cerea tămăduire şi zicea: "Mă rog ţie, miluieşte-mă pe mine, care nu văd lumina cea dulce; căci toţi doctorii din această cetate m-au căutat şi nici un folos nu mi-au adus; ba chiar şi cea din urmă zărire ce o mai aveam, mi-au luat-o împreună cu toată averea mea, căci am cheltuit tot. Deci, am luat mai multă vătămare şi pagubă, decât tămăduire".

Iar Sfântul i-a zis: "Dacă toată averea ai dat-o acelor doctori de la care n-ai avut folos, apoi de vei primi tămăduire de la mine şi de vei vedea, ce-mi vei da mie?"

Orbul a răspuns: "Cea mai de pe urmă rămăşiţă care o am, ţi-o voi da cu osârdie".

Sfântul a zis: "Vederea luminii ţi-o va da Tatăl luminilor, Dumnezeul cel adevărat, prin mine nevrednicul robul Său. Iar tu, ceea ce-mi făgăduieşti, să nu-mi dai mie, ci s-o împarţi la săraci".

Evstorghie, tatăl lui Pantelimon, auzind acestea, a zis către dânsul: "Fiule, să nu îndrăzneşti a te atinge de acel lucru pe care nu poţi să-l faci, ca să nu te faci şi tu de râs! Oare tu poţi mai mult decât doctorii cei mari, care l-au căutat pe el şi n-au putut să-l tămăduiască?"

Sfântul a răspuns: "Nici unul dintre acei doctori nu ştie să pună acestui om acel fel de doctorie, ca mine, căci este multă deosebire între dânşii şi între dascălul meu, care m-a învăţat aceasta".

Tatăl său, socotind că vorbeşte despre dascălul Eufrosin, i-a zis: "Eu am auzit că şi dascălul tău s-a îngrijit de acest orb, dar nimic n-a sporit".

Pantelimon a răspuns: "Aşteaptă puţin, tată şi vei vedea puterea doctoriei mele!" Zicând aceasta, s-a atins cu degetul de ochii orbului, zicând: "În numele Domnului meu Iisus Hristos, Care a luminat pe cei orbi, caută şi vezi!"

Atunci îndată s-au deschis ochii orbului şi a văzut. Din acel ceas, Evstorghie, tatăl lui Pantelimon, a crezut în Hristos, împreună cu omul care s-a tămăduit şi a fost botezat de Sfântul Ermolae, preotul. Din acel moment s-a umplut de mare bucurie duhovnicească, pentru darul şi puterea lui Hristos.

Atunci Evstorghie a început a sfărâma toţi idolii care erau în casa lui, iar la acel lucru îl ajuta şi fiul său, Sfântul Pantelimon, care, făcându-i bucăţi, i-a aruncat într-o groapă adâncă şi i-a acoperit cu pământ. După aceea, Evstorghie, mai trăind puţină vreme, s-a mutat la Domnul.

Pantelimon, rămânând moştenitor al averii părinteşti, îndată a dăruit libertate robilor şi roabelor sale, dându-le multe daruri. ***Bogăţia el a început a o împărţi la cei ce aveau trebuinţă: săracilor, scăpătaţilor, văduvelor şi sărmanilor.***

Înconjura temniţele, cercetând pe toţi cei ce pătimeau în legături şi pe care îi mângâia cu doctoriile şi cu dările cele de trebuinţă. ***El era doctor nu numai de răni, ci şi de sărăciile omeneşti, căci toţi primeau de la dânsul milostenie îndestulată şi cu îndurările lui, săracii se îmbogăţeau.***

Lui îi ajuta darul lui Dumnezeu ca doctorie, căci i se dăduse de sus darul tămăduirilor. Şi nu tămăduia toate bolile, atât cu doctoriile cele cumpărate, pe cât cu chemarea numelui lui Iisus Hristos.

Atunci el s-a arătat că nu mai este Pantoleon, ci Pantelimon, adică "întru tot milostiv", prin numire şi cu lucrul, arătând la toţi mila, nelăsând pe nimeni să plece de la dânsul nemângâiat. Căci celor lipsiţi le dădea daruri fără plată, iar pe bolnavi îi tămăduia. Atunci s-a dus la dânsul toată cetatea cu bolnavii ei, lăsând pe toţi doctorii, pentru că de la nimeni nu câştigau atât de grabnice şi desăvârşite tămăduiri, precum câştigau de la Pantelimon, care tămăduia cu fapta şi nu lua plată de la nimeni. Deci, ***se slăvea în tot poporul numele doctorului cel milostiv şi fără de plată,*** iar ceilalţi doctori erau defăimaţi şi luaţi în râs. Din această pricină, multă ură şi vrajbă s-a ridicat de doctori împotriva Sfântului şi mai ales în acea vreme când a fost tămăduit acel orb pomenit mai sus. Aceasta a început astfel.

***

Într-una din zile, umblând prin cetate, orbul cel tămăduit de Sfântul Pantelimon, l-au văzut pe el doctorii şi îşi ziceau fiecare în sine: *"Oare nu este acesta care a fost orb şi cerea de la noi tămăduire şi n-am putut să-i vindecăm ochii? Deci, cum vede acum?"* Şi îl întrebau pe el, cum de vede.

Dar omul acela n-a tăinuit pe doctorul său, pe Sfântul Pantelimon. Acei doctori, aflând despre el că este ucenic al lui Eufrosin, ziceau: *"Mare este ucenicul marelui dascăl"*. Dar ei nu ştiau puterea lui Hristos, care lucra prin Pantelimon. Deci, neştiind, au mărturisit adevărul, că marele Pantelimon este ucenicul Marelui Învăţător, Iisus Hristos. Ei, deşi lăudau cu făţărnicie pe Sfânt, însă, în inimile lor, din zavistie, se sfătuiau spre rău şi îl pândeau, căutând pricină împotriva lui, cum ar putea să-l piardă.

Apoi, văzându-l că intră în temniţă şi tămăduieşte rănile celor legaţi, care pătimeau pentru Hristos, s-au apropiat de Maximian ighemonul şi i-au zis: *"Împărate, tânărul căruia i-ai poruncit să înveţe meşteşugul doctoricesc, voind să-l ai în palatele tale, defaimă mila ta către dânsul şi cercetează temniţele, tămăduind pe legaţii cei hulitori ai zeilor noştri, socotind, la fel cu dânşii, împotriva zeilor. Deci, el duce şi pe alţii la acelaşi gând rău al lui şi de nu-l vei pierde degrabă, apoi nu puţină mâhnire vei avea, pentru că pe mulţi îi vei vedea întorcându-se de la zei, prin înşelătoarea lui învăţătură; că meşteşugul doctoricesc pe care îl are şi tămăduirile care le face, nu le socoteşte ca ale lui Asclipie sau ale vreunui alt zeu, ci ale unui oarecare Hristos şi astfel toţi, care sunt tămăduiţi, cred în El"*.

Clevetitorii zicând aceasta, au rugat pe împăratul, ca să poruncească să cheme pe orbul cel tămăduit de Pantelimon. Împăratul a poruncit, să caute îndată pe orbul cel vindecat.

Fiind adus acela înaintea împăratului, a fost întrebat: "Omule, spune cum ţi-a tămăduit Pantelimon ochii?"

El a răspuns: "A chemat numele lui Hristos, s-a atins de ochii mei şi am văzut îndată!"

Împăratul a zis către dânsul: "Tu cum socoteşti? Hristos te-a tămăduit sau zeii?"

El a răspuns: "Împărate, doctorii aceştia, pe care îi vezi că stau înaintea ta, au cheltuit multă sârguinţă şi multă vreme pentru tămăduirea mea. Ei mi-au luat toată averea şi nu mi-au adus nici un folos. Dimpotrivă şi puţina vedere câtă aveam, mi-au luat-o; astfel că m-au orbit cu desăvârşire. Iar Pantelimon, numai cu chemarea numelui lui Hristos, m-a făcut să văd. O, împărate, socoteşte tu singur şi vezi, care doctor este mai bun şi mai adevărat? Asclipie cu ceilalţi zei? Sau Hristos, Care, fiind chemat de Pantelimon, îndată m-a tămăduit?"

Împăratul, neştiind ce să răspundă la aceasta, a început a-l sili la păgânătate, după obiceiul păgânesc, zicându-i: "Omule, nu te lăsa înşelat, nici nu pomeni pe Hristos, pentru că este dovedit că zeii ţi-au dat vederea ochilor!"

Dar cel tămăduit, neavând nici o teamă de puterea împărătească, nici înfricoşându-se de îngrozirea ighemonilor, a răspuns lui Maximian, mai cu îndrăzneală decât orbul din Evanghelie, care fusese pus la întrebare înaintea fariseilor: "O, împărate, se vede că eşti nebun, de numeşti pe zeii cei orbi, dătători de vedere ai luminii, căci şi tu, fiind ca ei, nu voieşti să vezi adevărul!"

Împăratul, umplându-se de mânie, a poruncit să-l taie îndată cu sabia. Deci, fiind tăiat capul bunului mărturisitor al numelui lui Iisus Hristos, s-a dus să vadă pe Acela, în care a crezut, în neînserată lumină cerească faţă către faţă. Sfântul Pantelimon, răscumpărând trupul lui de la ucigaşi, l-a îngropat lângă tatăl său.

După aceasta, împăratul a poruncit să cheme la dânsul pe Pantelimon. ***Când ostaşii duceau pe Sfântul Pantelimon la împărat, el cânta cuvintele lui David: Dumnezeule, lauda mea să n-o treci cu vederea, că gura păcătosului şi gura***

vicleanului s-a deschis asupra mea... Deci, a stat cu trupul înaintea împăratului pământesc, iar cu mintea stătea înaintea Împăratului ceresc.

Împăratul Maximian, privind spre dânsul fără mânie, a început a-i vorbi cu blândeţe, zicând: *"O, Pantoleoane, nu sunt bune cele ce am auzit de tine. Spun unii că huleşti şi defaimi foarte mult pe Asclipie şi pe ceilalţi zei, iar pe Hristos Cel răstignit, Care a pierit rău, Îl slăveşti, te nădăjduieşti spre Dânsul şi Îl numeşti Dumnezeu. Ştii că de multe ori am trecut cu vederea cele ce auzeam de tine şi mila ţi-am arătat-o, când te-am primit în palatele mele. Eu am poruncit şi dascălului tău, Eufrosin, să te înveţe meşteşugul doctoricesc, ca totdeauna să fii lângă mine; iar tu, defăimând toate acestea, te-ai abătut la cele potrivnice. Însă eu nu cred cele grăite despre tine, pentru că oamenii s-au obişnuit a spune multe lucruri nedrepte. De aceea te-am chemat ca singur să spui adevărul şi să arăţi mincinoasă clevetirea zavistnicilor asupra ta. Pentru aceea se cade să aduci înaintea tuturor jertfe zeilor celor mari".*

Sfântul a răspuns: "O, împărate, se cade a crede faptele mai mult decât cuvintele, pentru că nu atât din cuvinte, pe cât din lucruri se cunoaşte adevărul. Să crezi cuvintele care le auzi de la mine, că mă lepăd de Asclipie şi de ceilalţi zei ai voştri, iar pe Hristos Îl preamăresc; pentru că din faptele Lui am cunoscut, că este singurul şi adevăratul Dumnezeu.

Dar ascultă măcar pe scurt faptele lui Hristos. A făcut cerul, a întărit pământul, a înviat morţii, a luminat orbii, a curăţit leproşii, pe cei slăbănogi i-a ridicat de pe pat cu cuvântul.

Dar zeii care se cinstesc de voi, ce lucru au făcut de felul acesta? Pot ei oare să facă ceva? Deci, de vei voi să cunoşti puterea lui Iisus Hristos, îndată vei vedea aceasta cu fapta. Porunceşte să aducă aici un bolnav pe moarte, care zace în pat deznădăjduit de doctori. Aici să vină şi slujitorii voştri şi să cheme pe zeii lor, iar eu voi chema pe Dumnezeul meu şi care Dumnezeu va tămădui pe cel bolnav, acela să fie mărturisit, că este Dumnezeu adevărat, iar ceilalţi să se lepede".

Împăratului i-a plăcut acest sfat al Sfântului. Deci, a poruncit ca îndată să caute un bolnav oarecare. Fiind adus acolo pe pat un om slăbănog de mulţi ani, care era întocmai ca un lemn nesimţitor, au venit şi slujitorii idoleşti, iscusiţi la meşteşugul doctoricesc şi au zis Sfântului să cheme el mai întâi pe Hristos al său.

Sfântul le-a zis: "Eu, de voi chema pe Dumnezeu şi de va tămădui pe acest slăbănog, atunci zeii voştri pe cine vor tămădui? Chemaţi voi mai întâi pe zeii

voştri şi de vor tămădui pe cel bolnav, apoi nu va mai fi nevoie ca eu să chem pe Dumnezeul meu!"

Deci, popii au început a chema pe zeii lor, unul pe Asclipie, altul pe Die, altul pe Artemida, alţii pe alţi diavoli. Dar nu era nici glas, nici ascultare. Deci, ostenindu-se ei în rugăciunile lor cele urâte de Dumnezeu, nimic n-au sporit. ***Sfântul, văzând osteneala lor în deşert, a râs.***

Iar împăratul, văzându-l pe el râzând, a zis: *"Pantelimon, fă sănătos pe omul acesta, dacă poţi, prin chemarea Dumnezeului tău".*

Sfântul a grăit: "Să se depărteze de aici popii voştri!"

Depărtându-se popii, ***Sfântul s-a apropiat de pat şi ridicându-şi ochii spre cer, a început a se ruga, zicând: "Doamne, auzi rugăciunea mea, când strig către Tine şi să nu întorci faţa Ta de la robul Tău. Ori în ce zi mă necăjesc, pleacă către mine urechea Ta şi ori în ce zi Te voi chema, auzi-mă pe mine. Deci, arată tăria Ta cea atotputernică, celor ce nu ştiu de Tine, pentru că toate îţi sunt cu putinţă!"***

Astfel rugându-se Afântul, a luat de mână pe cel slăbănog, zicându-i: ***"În numele Domnului nostru Iisus Hristos, scoală-te şi fii sănătos!"*** Atunci, sculându-se îndată, slăbănogul s-a făcut sănătos cu tot trupul şi umbla bucurându-se; apoi, luându-şi patul său, s-a dus la casa sa.

Această minune văzând-o mulţi din cei ce stăteau de faţă, au crezut în Hristos, iar slujitorii idoleşti scrâşneau din dinţi împotriva robului lui Hristos şi ziceau către împărat: "*Dacă acesta va mai fi viu, jertfele zeilor vor fi zadarnice şi vom fi de râs creştinilor! Deci, împărate, pierde-l pe el îndată*".

Împăratul a zis către Sfânt: *"Pantelimoane, jertfeşte zeilor, ca să nu pieri în deşert! Nu ştii oare câţi au pierit neascultând porunca noastră şi lepădându-se de zeii noştri? Au doar nu ai aflat cât de cumplit a fost muncit bătrânul Antim?"*

Răspuns-a Sfântul: "Toţi cei ce au murit pentru Hristos, n-au pierit, ci se află în viaţa cea veşnică. Deci, dacă bătrânul Antim, fiind neputincios cu trupul, a putut suferi muncile cele cumplite pentru Domnul nostru, cu atât mai mult eu, care sunt mai tânăr şi mai tare cu trupul decât el, mi se cade ca fără temere să pătimesc toate muncile ce le vei pune asupra mea. Pentru că a nu muri pentru Hristos, socotesc că este o pagubă, iar a muri pentru El dobândă îmi este".

Atunci împăratul a poruncit să-l spânzure gol la muncire, cu unghii de fier să-i strujească trupul şi cu lumânări aprinse să-i ardă coastele. El, pătimind acestea, a căutat spre cer şi a zis: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mi în ceasul acesta şi-mi dă răbdare, ca până la sfârşit să pot suferi muncile păgânilor!"***

Atunci i s-a arătat lui Domnul în chipul preotului Ermolae şi i-a zis: "Nu te teme! Eu sunt cu tine!"

Şi îndată mâinile slujitorilor care îl munceau au slăbit şi ei s-au făcut ca morţi. Uneltele de muncire au căzut din mâinile lor, iar lumânările s-au stins.

Acest lucru văzându-l împăratul, a poruncit să coboare pe mucenic de la muncire şi a zis către dânsul: "*Care este puterea vrăjii tale, că slujitorii au slăbit şi lumânările lor s-au stins?"*

Mucenicul a răspuns: "Vraja mea este Hristos, cu a Cărui putere fac toate acestea".

Împăratul a zis:*"Ce vei face, dacă voi pune munci mai mari asupra ta?"*

Mucenicul a răspuns: "În cele mai mari munci, mai mare putere va arăta Hristos al meu, dându-mi mai mare răbdare pentru ruşinarea ta. Iar eu, răbdând mai multe munci pentru Dânsul, voi lua de la El şi mai mari răsplătiri".

Atunci ighemonul a poruncit să fiarbă plumb într-o căldare mare de fier şi să arunce într-însa pe mucenic. Deci, fierbând plumbul şi aducând pe mucenic la căldare, el şi-a ridicat ochii spre cer şi s-a rugat, zicând: ***Auzi, Doamne, glasul meu, când mă rog către Tine. Scoate sufletul meu din cursa vrăjmaşului!***

***Aşa rugându-se el,* i s-a arătat iarăşi Domnul în chipul lui Ermolae şi luându-l pe el de mână, a intrat cu dânsul în căldare.**

Atunci îndată focul s-a stins, plumbul s-a răcit, iar mucenicul cânta, zicând: Eu către Dumnezeu am strigat şi Domnul m-a auzit pe mine. Seara, dimineaţa şi la miezul zilei spune-voi şi voi vesti Lui şi El va auzi glasul meu.

Deci, cei ce stăteau de faţă, s-au mirat de ceea ce se făcuse, iar împăratul a zis: *"Ce să fie aceasta, că focul s-a stins şi plumbul s-a răcit? Deci, cu ce fel de munci vom mai munci pe vrăjitorul acesta?"*

Iar cei ce erau de faţă au zis: *"Să se arunce în adâncul mării şi îndată va pieri, pentru că nu va putea să farmece marea".*

Ighemonul poruncind să se facă aşa, slujitorii au luat pe mucenic şi ducându-l la mare, l-au pus în caic; apoi, legându-i de grumaji o piatră mare, l-au dus departe de mal şi l-au aruncat în mare, iar ei s-au întors singuri la mal.

Fiind Sfântul aruncat în mare, i s-a arătat Hristos, ca şi mai înainte, în chipul lui Ermolae, iar piatra de la grumajii mucenicului s-a făcut uşoară ca o frunză.

Astfel mucenicul umbla cu dânsa pe deasupra apei ca pe uscat, purtându-se cu dreapta lui Hristos, precum altădată Petru. Deci a ieşit la mal, cântând şi slăvind pe Dumnezeu şi a stat înaintea împăratului.

Iar împăratul, mirându-se de o minune ca aceasta, a zis: *"Pantoleoane, care este puterea vrăjilor tale, că şi marea ai fermecat-o?"*

Sfântul a răspuns: "Marea se supune Stăpânului Său şi face voia Lui!"

Împăratul a zis: *"Au doară şi peste mare stăpâneşti tu?"*

Sfântul a răspuns: ***"Nu eu, ci Hristos, Ziditorul şi Stăpânul a toată făptura cea văzută şi nevăzută. Acela, precum stăpâneşte cerul şi pământul, tot aşa stăpâneşte şi marea; pentru că în mare sunt căile Lui şi cărările Sale în ape multe".***

După aceea, ighemonul a poruncit să pregătească afară de cetate o mare privelişte de fiare, ca să dea pe mucenic spre mâncare fiarelor. Deci, alerga toată cetatea la acea privelişte, vrând să vadă mâncat de fiare pe tânărul cel frumos şi nevinovat.

Împăratul, mergând la privelişteа aceea şi aducându-l pe mucenic, îi arăta fiarele cu degetul, zicându-i: *"Acestea sunt pregătite pentru tine. Deci, ascultă-mă şi cruţă-ţi tinereţile tale; miluieşte-ţi frumuseţea trupului tău şi jertfeşte zeilor, ca să nu-ţi fie moartea cumplită, fiind mâncat de dinţii fiarelor".*

Dar Sfântul voia mai bine să fie mâncat de fiare, decât să audă un sfat şi o poruncă vicleană ca aceea.

Deci a fost aruncat la fiare sălbatice. Dar şi acolo Domnul, arătându-Se Sfântului în asemănarea preotului Ermolae, a închis gurile fiarelor şi le-a făcut blânde ca nişte miei. Acelea, alergând la Sfânt, îi lingeau picioarele, iar el cu mâna le netezea pe cap. Deci şi fiecare fiară se sârguia să lingă mâna Sfântului, una pe alta împingându-se, iar poporul care privea la acea minune se mira şi cu glas mare striga: "Mare este Dumnezeul creştinilor! Slobod să fie nevinovatul şi dreptul tânăr".

Atunci împăratul, umplându-se de mânie, a pornit ostaşii cu săbiile scoase împotriva celor ce slăveau pe Mântuitorul Hristos şi ucigând pe mulţi din popor, din cei ce au crezut în Dumnezeu, a poruncit să ucidă şi toate fiarele.

Mucenicul, văzând acest lucru, a strigat zicând: "Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, că nu numai oamenii, dar şi fiarele mor pentru Tine!"

Împăratul a plecat de la privelişte, scârbindu-se şi mâniindu-se, iar pe mucenic l-a aruncat iar în temniţă.

După aceea, oamenii cei ucişi au fost luaţi de ai lor şi îngropaţi, iar fiarele le-au lăsat spre mâncarea câinilor şi a păsărilor mâncătoare de trupuri. Dar şi cu acelea s-a făcut o minune, căci fiarele, zăcând multe zile, n-au fost atinse nici de câini, nici de păsări, iar corpurile lor nu li se stricaseră. Împăratul, aflând acest lucru, a poruncit să le arunce într-o groapă adâncă şi să le acopere cu pământ.

Iar pentru mucenic, a poruncit să se pregătească o roată înfricoşătoare, plină de fiare ascuţite. Făcându-se aceasta, au legat pe Sfântul şi au început a o întoarce. Dar îndată roata, cu o putere nevăzută, s-a sfărâmat în bucăţi, rănind de moarte pe mulţi din cei ce stăteau împrejur; iar mucenicul s-a coborât întreg şi nevătămat. Deci, îi cuprinsese frică pe toţi pentru nişte minuni ca acelea, prin care Dumnezeu se preamărea prin Sfântul Său.

Împăratul, văzând acestea, s-a mirat foarte mult şi a zis către mucenic: *"Cine te-a învăţat să faci atâtea farmece?"*

Sfântul a răspuns: "Nu sunt farmece cele ce fac. Eu am învăţat dreapta credinţă creştinească de la Sfântul Ermolae, preotul!"

Împăratul l-a întrebat: *"Unde este învăţătorul tău, Ermolae, că voim să-l vedem?"*

Mucenicul, înţelegând cu duhul, că s-a apropiat şi lui Ermolae cununa mucenicească, a zis către împărat: "Dacă porunceşti, îl voi chema la tine".

Deci, Sfântul a fost trimis cu trei ostaşi, ca să se ducă şi să cheme pe Ermolae preotul.

Ducându-se mucenicul în casa unde şedea preotul, bătrânul Ermolae, văzându-l, i-a zis: "Fiule, pentru ce ai venit?"

Mucenicul a răspuns: "Părinte, te cheamă împăratul!"

Bătrânul a zis: "Bine ai venit să mă chemi, fiindcă mi s-a apropiat vremea pătimirii şi a morţii mele. Pentru că în noaptea aceasta mi s-a arătat Domnul, zicându-mi: "Ermolae, ţi se cade a pătimi mult pentru Mine, precum a pătimit şi robul Meu Pantelimon". Bătrânul, zicând aceasta, a mers cu mucenicul bucurându-se şi a stat înaintea împăratului.

Împăratul, văzând pe preot, l-a întrebat de nume. ***El nu şi-a destăinuit nici numele, nici credinţa, ci a răspuns cu glas mare că este creştin.***

Împăratul l-a întrebat, zicând: *"Mai ai pe cineva cu tine de aceeaşi credinţă?"*

Bătrânul a răspuns: "Am pe doi slujitori adevăraţi robi ai lui Hristos, pe Ermip şi Ermocrat.

Împăratul a poruncit să-i aducă şi pe aceia înaintea sa.

Fiind ei aduşi la el, a zis către acei trei slujitori ai lui Hristos: *"Voi aţi întors pe Pantoleon de la zeii noştri?"*

Sfinţii au răspuns: "Singur Hristos, Dumnezeul nostru, pe care îi ştie vrednici, îi cheamă la Sine, scoţându-i din întunericul închinării idoleşti şi îi aduce la lumina cunoştinţei Sale".

Împăratul a zis către dânşii: *"Lăsaţi acum cuvintele voastre cele mincinoase şi întoarceţi pe Pantoleon iar la zei, ca să vi se ierte şi vinovăţia cea dintâi şi să vă învredniciţi de cinste de la noi şi aşa îmi veţi deveni prietenii cei dintâi în palatele mele".*

Sfinţii au răspuns: "Cum putem să facem una ca acesta, dacă şi noi voim împreună cu dânsul, să murim pentru Hristos, Dumnezeul nostru? Deci, nici el, nici noi, nu ne vom lepăda de Hristos, nici vom aduce jertfe idolilor celor surzi şi fără suflare".

Zicând aceasta, şi-au întors toată mintea spre Dumnezeu şi au început a se ruga, ridicându-şi ochii spre cer. Atunci li S-a arătat Mântuitorul de sus, încât s-a cutremurat locul acela.

Împăratul a zis: *"Aţi văzut că zeii, mâniindu-se pe voi, cutremură pământul?"*

Sfinţii au răspuns: "Bine ai zis, că de zeii voştri s-a cutremurat pământul, pentru că au căzut la pământ de la locurile lor şi s-au sfărâmat cu puterea Dumnezeului nostru, Care S-a mâniat pe voi".

Grăind el acestea, un vestitor a alergat de la capişte la împăratul, spunându-i că toţi zeii lui au căzut la pământ şi s-au risipit ca praful. Dar nebunul împărat, nu zicea că toate acelea sunt ale puterii lui Dumnezeu, ci le socotea drept vrajă creştinească.

Deci a zis: *"Cu adevărat, dacă nu vom pierde pe vrăjitorii aceştia, apoi toată cetatea va pieri pentru dânşii".*

Deci a poruncit, să ducă în temniţă pe Pantelimon, iar pe bătrânul Ermolae şi pe ceilalţi prieteni, muncindu-i cu multe răni, i-a osândit la tăiere de sabie. ***Astfel aceşti trei Sfinţi mucenici: Ermolae preotul, împreună cu slujitorii lui Ermip şi Ermocrat, săvârşindu-şi pătimitoarea lor nevoinţă, au stat împreună înaintea Preasfintei Treimi, în slava cea cerească.***

După uciderea celor trei Sfinţi mucenici, împăratul a pus iar înaintea sa pe Sfântul Pantelimon şi a zis către dânsul: *"Eu am întors pe mulţi de la Hristos la zeii noştri, numai tu nu voieşti să mă asculţi. Acum şi învăţătorul tău, Ermolae, cu amândoi prietenii săi s-au închinat zeilor şi le-au adus jertfă, iar eu i-am cinstit cu slăvite dregătorii în palatele mele. Deci fă şi tu asemenea, ca să te învredniceşti de cinste cu dânşii".*

Mucenicul, ştiind cu duhul de sfârşitul sfinţilor, a zis către împărat: "Porunceşte-le să vină aici să-i văd înaintea ta".

Împăratul a zis: *"Acum nu sunt aici, că i-am trimis la altă cetate, ca să ia bogăţie multă".*

Mucenicul a grăit: "Chiar nevrând ai spus adevărul, că i-ai trimis de aici, prin sfârşitul cel de moarte, ducându-se la cetatea cea cerească a lui Hristos, ca să ia bogăţiile pe care ochiul nu le-a văzut".

Împăratul, văzând pe mucenic că nu se pleacă cu nici un chip la păgânătatea lor, a poruncit să-l bată cu bătăi cumplite. Deci, l-a osândit la moarte, adică să i se taie capul cu sabia, iar trupul să se ardă cu foc. Luându-l ostaşii, l-au dus afară din cetate, la locul de tăiere.

Sfântul Pantelimon, mergând la moarte, cânta psalmul lui David: De multe ori în tinereţile mele s-au luptat cu mine, dar nu m-au biruit. Pe spatele meu au lucrat păcătoşii...! Şi cealaltă parte a psalmului acestuia.

Ostaşii, scoţând pe mucenic din cetate mai departe decât o stadie, au mers la acel loc unde a voit Domnul să se sfârşească robul Său. Ei l-au legat de un măslin ce era acolo şi călăul, apropiindu-se, l-a lovit pe Sfânt cu sabia peste grumaji, însă, fierul s-a îndoit ca ceara, iar trupul Sfântului n-a suferit nimic, pentru că nu-şi sfârşise rugăciunile sale.

Atunci ostaşii, înspăimîntându-se, au zis: "*Mare este Dumnezeul creştinilor...!*" Apoi, căzând la picioarele Sfântului, au grăit: "*Rugămu-ne ţie, robul lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, ca să se ierte păcatele noastre, pentru cele ce ţi-am făcut din porunca împăratului*".

Sfântul Pantelimon rugându-se mult, a venit un glas de sus către dânsul, întărind schimbarea numelui său, căci în loc de Pantoleon, Domnul l-a numit Pantelimon, dându-i lui dar arătat, ca să miluiască pe toţi cei ce alergau la dânsul în toate primejdiile şi mâhnirile, chemându-l pe el întru cele cereşti.

Sfântul, umplându-se de bucurie, poruncea ostaşilor să-l taie. Dar aceia nu voiau, pentru că se temeau şi tremurau. ***Atunci Sfântul le-a zis: "De nu veţi săvârşi porunca voastră, nu veţi câştiga milă de la Dumnezeul meu!"***

Deci, ostaşii, apropiindu-se, mai întâi i-au sărutat trupul lui, apoi a poruncit unuia din ei, de i-a tăiat capul mucenicului, însă, în loc de sânge, a curs lapte. Atunci, chiar în acel moment, măslinul s-a umplut de roadele sale, de la rădăcină până la vârf. Iar poporul care a fost de faţă la tăierea lui, văzând acestea, a crezut în Hristos.

Toate minunile care se făcuseră le-au spus împăratului, iar împăratul a poruncit să-l ardă împreună cu trupul mucenicului. ***Stingându-se focul, credincioşii au luat din cenuşă trupul Sfântului, nevătămat de foc şi l-au îngropat cu cinste în satul lui Adamantie, scolasticul, ce era acolo aproape.***

Adormirea Sfântului Pantelimon

Lavrentie, Vasoiu şi Provian, casnicii mucenicului, urmându-l pe el de departe şi privind la toate pătimirile şi auzind glasul care-i venise Sfântului din cer, au scris viaţa şi mucenicia lui şi au dat-o sfintelor biserici întru pomenirea mucenicului.

Se împlinea cuvântul pe care Tertulian, unul dintre marii scriitori bisericeşti din perioada Bisericii primare, avea să-l spună despre cei care îşi jertfeau viaţa pentru credinţa în Hristos: ***„Sângele martirilor este sămânţă de noi creştini“.***

Chiar din 303, anul muceniciei sale, Sfântul Pantelimon a fost considerat ocrotitor al medicilor şi tămăduitor al bolnavilor, fiind serbat, până astăzi, în ziua de 27 iulie a fiecărui an.

Acestea le-au făcut spre folosul celor ce citesc şi ascultă şi spre slava lui Hristos Dumnezeul nostru, Cel slăvit împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului mărităului, marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon

În această lună (iulie), în ziua a douăzeci şi şaptea, pomenirea Sfântului mărităului, marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon.

Sfântul şi mărităul mucenic al lui Hristos, Pantelimon, s-a născut la Nicomidia din părinţii Eustorgios, senator păgân, şi Evula, o creştină; aceştia i-au dat numele de Pantoleon.

Încredinţat spre educaţie lui Eufrosin, medic de renume, el ajunse după puţină vreme la o cunoaştere desăvârşită a artei medicale într-atât încât împăratul Maximian, care îi remarcase calităţile, intenţiona să îl ia la palat ca medic particular.

Cum tânărul trecea în fiecare zi în faţa casei unde era ascuns Sfântul Ermolae (cf. 26 iulie), Sfântul Părinte ghici după ţinuta lui calitatea înaltă a sufletului său şi îl invită într-o zi să intre şi începu să îl înveţe că ştiinţa medicală nu poate aduce decât slabă uşurare naturii noastre suferinde şi sortită morţii şi că numai Hristos, singurul Doctor adevărat, a venit să ne aducă Mântuirea, fără leacuri şi fără plată.

Icoană înfăţişând pe Sfinţii Evula (mama Sfântului Pantelimon - 30 martie), Pantelimon şi Ermolae

Cu inima bătând de bucurie la auzul acestor cuvinte, tânărul Pantoleon începu să îl viziteze regulat pe Sfântul Ermolae şi fu iniţiat de el în Tainele credinţei.

***

Într-o zi, pe când se întorcea de la Eufrosin, găsi pe drum un copil, mort după ce fusese muşcat de o năpârcă. Judecând că momentul venise să probeze adevărul promisiunilor lui Ermolae, el chemă în ajutor Numele lui Hristos şi pe dată copilul se ridică iar năpârca muri.

Atunci el alergă la Ermolae şi, plin de bucurie, ceru să primească fără întârziere Sfântul Botez. Rămase apoi în preajma bătrânului Sfânt pentru a se bucura de învăţăturile lui şi nu mai reveni acasă decât în a opta zi.

La întrebările tatălui său neliniştit el răspunse că rămăsese la palat, ţinut de vindecarea unui om de pe lângă împărat. Păstrând încă secretă convertirea lui, el arăta în acelaşi timp o adâncă preocupare pentru a-l convinge pe Eustorgios tatăl său de zădărnicia închinării la idoli.

***

După o vreme fu adus la senator un orb care îl imploră pe Pantoleon să îl vindece, căci îşi pierduse zadarnic toată averea pe la doctori. Încrezător în Hristos, care sălăşluia de-acum în el cu putere, tânărul confirmă în faţa tatălui său uimit că avea să îl vindece prin harul Stăpânului său.

Făcu semnul Crucii pe ochii orbului, rugându-se lui Hristos şi pe loc bărbatul îşi recăpătă vederea, nu numai a ochilor trupului ci şi ai sufletului, căci el înţelese că Hristos îl vindecase. Fu botezat de Sfântul Ermolae împreună cu Eustorgios, care nu după multă vreme adormi în pace.

Pantoleon împărţi atunci moştenirea sa săracilor, eliberă sclavii şi se dedică şi mai vârtos îngrijirii bolnavilor cărora ***nu le cerea în schimb decât să creadă în Hristos, cel venit pe pământ pentru a ne vindeca de toate bolile noastre*** (de aceea este slăvit printre Sfinţii Doctori fără de arginţi).

Ceilalţi doctori din Nicomidia începură să fie invidioşi pe el şi cum el îngrijise pe un creştin care tocmai fusese chinuit din ordinul împăratului, ei profitară de ocazie pentru a-l denunţa la Maximian. După ce le-a ascultat cu tristeţe plângerea împotriva protejatului său, împăratul îl convocă pe cel care fusese mai înainte orb şi îi puse întrebări despre ce mijloace folosise Pantoleon ca să îi redea vederea.

Precum orbul din naştere din Evanghelie, omul răspunse cu simplitate că Pantoleon îl vindecase chemând Numele lui Hristos şi că această minune îi adusese adevărata lumină, aceea a credinţei.

Furios, împăratul ceru să i se taie capul pe dată şi trimise oameni să îl găsească pe Pantoleon. Când Sfântul se află înaintea lui, îi reproşă că ar fi trădat încrederea pe care i-o acordase şi îl acuză că îl insultă pe Asclepios şi pe ceilalţi zei prin credinţa sa în Hristos, un om mort crucificat.

Sfântul îi răspunse că atât credinţa cât şi mila faţă de adevăratul Dumnezeu sunt superioare tuturor bogăţiilor şi onorurilor acestei lumi de deşertăciune şi pentru a-şi întări argumentele îi ceru lui Maximian să îl pună la încercare.

Fu deci adus un paralitic, asupra căruia preoţii păgâni spuseră incantaţiile lor, salutate batjocoritor de către Sfânt. Cum eforturile lor rămaseră fără efect, ***Pantoleon îşi înălţă rugăciunea către Dumnezeu şi luând pe paralitic de mână, îl ridică în Numele lui Hristos.*** Numeroşi păgâni, văzându-l pe om mergând plin de bucurie, crezură atunci în adevăratul Dumnezeu, în timp ce preoţii păgâni insistau pe lângă împărat să fie ucis acest rival periculos.

Cum Maximian îi amintea chinurile la care cu câtva timp în urmă fusese supus Sfântul Antim (cf. 3 septembrie), Pantoleon răspunse că dacă un bătrân făcuse dovada unui asemenea curaj, cu atât mai mult tinerii trebuiau să se arate curajoşi în încercări.

Nici măgulirile nici ameninţările neputând să îl facă pe Pantoleon să îşi schimbe atitudinea, tiranul îl încredinţă torturii.

- *Legat de un stâlp, trupul îi fu sfâşiat cu gheare de fier apoi rănile îi fură arse cu făclii aprinse.* ***Dar Hristos, apăru Sfântului Mucenic sub chipul părintelui său spiritual, Sfântul Ermolae, îi spuse : "Nu te teme, copilul meu, căci sunt cu tine şi îţi voi fi de ajutor în tot ceea ce vei suferi pentru mine".*** *De îndată torţele se stinseră iar rănile Sfântului fură vindecate.*
- *Apoi, fie scufundat în plumb topit, fie aruncat în mare legat de un pietroi,* ***în toate încercările Domnul îl însoţea şi îl păzea nevătămat****.*
- *După aceea fu aruncat fiarelor sălbatice, dar şi acolo Hristos îl apără iar animalele veniră gudurându-se la picioarele lui asemeni unor animale domestice.*
- *Cât priveşte împăratul, rămânând el mai sălbatec decât nişte animale fără raţiune, dădu ordin ca Sfântul să fie legat de o roată cu lame ascuţite ce urmă să fie lăsată să se rostogolească de pe o înălţime în faţa întregului oraş adunat. Din nou Domnul interveni în chip minunat. Îl eliberă pe slujitorul său de legăturile lui iar roata strivi în rostogolirea ei un mare număr de necredincioşi.*

Cum Maximian îl întrebă de unde avea o asemenea putere şi cum ajunsese el la credinţa creştină, Pantoleon îi arătă unde se ascundea Ermolae, căci Dumnezeu îi făcuse cunoscut că venise vremea, pentru el şi stăpânul său, să-L mărturisească şi să îşi găsească în Mucenicie desăvârşirea.

După moartea prea mărită a Sfântului Ermolae şi a celor împreună cu el, tiranul îl aduse din nou pe Pantoleon şi pretinzând că mucenicii se supuseseră, încerca să îl convingă să se închine idolilor, dar preafericitul ceru să îi vadă. Suveranul

răspunse că îi trimisese în misiune într-un alt oraş iar Pantoleon îi replică : ***"Ai spus adevărul fără să vrei, mincinosule, căci ei sunt acum în Ierusalimul ceresc!".***

Constatând că nu va putea să îl clintească din credinţa sa, Maximian dădu atunci ordin ca Pantoleon să fie decapitat, iar trupul să îi fie aruncat în foc.

Sfântul ajunse cu bucurie la locul execuţiei, în afara oraşului, dar în momentul în care călăul îşi agita spada, aceasta se topi precum ceara se topeşte în foc. În faţa acestei minuni, soldaţii care erau de faţă îl mărturisiră pe Hristos.

Pantoleon îi îndemna însă să îşi îndeplinească datoria şi mai spuse o ultimă rugăciune.

Un glas de sus îi răspunse: "Slujitor credincios, dorinţa ta va fi acum îndeplinită, porţile cerului îţi sunt deschise, cununa ta e pregătită. Tu vei fi de-acum înainte adăpost deznădăjduiţilor, ajutor celor încercaţi, doctor bolnavilor şi teroare demonilor, de aceea numele tău nu va mai fi Pantoleon ci Pantelimon" (care înseamnă "prea milostiv").

El îşi întinse grumazul iar când capul îi căzu, curse lapte din gâtul lui, trupul său deveni alb ca zăpada iar măslinul uscat de care fusese legat înverzi din nou pe dată şi rodi cu fructe din belşug.

Soldaţii, cărora li se dăduse ordin să ardă trupul Sfântului, îl încredinţară credincioşilor care îl îngropară cu pioşenie pe proprietatea lui Arnantios Scolasticul şi se duseră să propovăduiască Vestea cea bună şi în alte locuri.

De atunci, ***Moaştele Sfântului Pantelimon nu au încetat să săvârşească vindecare şi să aducă harul lui Hristos, singurul Doctor al sufletelor şi trupurilor, al tuturor celor care se apropie de El cu evlavie.***

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfântului marelui mucenic şi tămăduitor Pantelimon

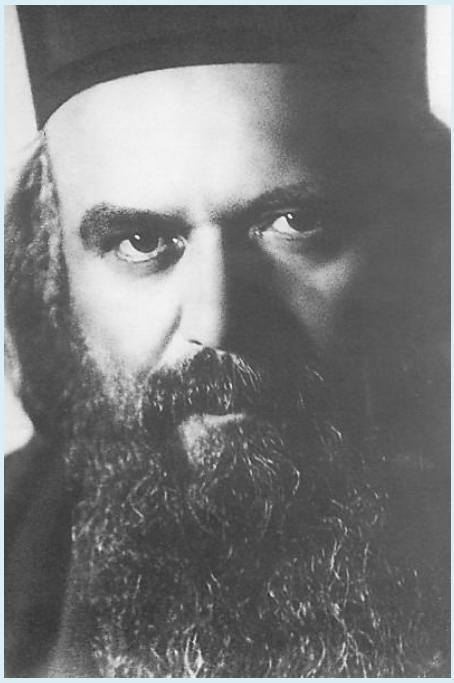

Sfântul mare mucenic Pantelimon s-a născut dintr-o mamă creştină şi un tată păgân. Mama lui s-a numit Evvula, iar tatăl lui Evstorghius. El de tânăr a studiat temeinic ştiinţa medicinei.

Sfântul sfinţit Ermolae 1-a cunoscut şi şi 1-a făcut prieten, 1-a învăţat creştina credinţă, iar mai apoi 1-a botezat.

Sfântul Pantelimon apoi a vindecat minunat un orb, pe care şi alţi medici îl trataseră, dar zadarnic: Sfântul Pantelimon 1-a vindecat pe acel om în Numele lui Hristos, apoi 1-a botezat.

Confraţii medici, plini de invidie şi de ură, 1-au denunţat pe Pantelimon ca fiind creştin şi acesta a fost adus înaintea împăratului Maximian la judecată. Dar Sfântul Doctor a stat înaintea judecătorului celui pământesc cu trupul, însă înaintea Celui Ceresc cu sufletul. El a declarat cu libertate înaintea împăratului că este creştin, vindecându-1 înaintea ochilor lui pe un paralitic care suferea de acea boală de ani mulţi. Această minune i-a adus pe mulţi păgâni la credinţa în Hristos. Împăratul însă 1-a supus pe Mucenic unor cumplite torturi.

La Sfântul Pantelimon a venit de mai multe ori însuşi Domnul şi l-a vindecat pe mucenicul Său desăvârşit.

Apoi au fost daţi la chinuri Sfântul sfinţit Ermolae, împreună cu Ermip şi Ermocrat. Osândit la moarte fiind, Sfântul Pantelimon a îngenuncheat la rugăciune, în acel moment călăul a izbit gâtul mucenicului cu sabia, dar sabia s-a îndoit, ca şi când ar fi fost făcută din ceară. Călăul nu a putut să îl omoare pe mucenicul lui Dumnezeu până ce acesta nu şi-a săvârşit rugăciunea şi până ce însuşi nu i-a dat voie călăului să îl ucidă.

Sfintele moaşte ale Sfântului Pantelimon sunt mari făcătoare de minuni. Sfântul mare mucenic Pantelimon a fost ucis sub un măslin, care îndată după uciderea lui a rodit minunat.

Numele ‚Pantelimon' însemnează "multmilostiv", "multîndurat."

Atotmilostivul Dumnezeu a primit sufletul dreptului Său şi l-a proslăvit printre Sfinţii Lui cei mari.

Acest minunat mare mucenic a luat cu cinste mucenicia pentru Hristos fiind în tânăra lui vârstă, în douăzeci şi şapte de zile ale lunii iulie, din anul 304.

Sfântul mare mucenic Pantelimon este chemat în rugăciuni de către preoţii Bisericii la sfinţirea apei şi la Taina Sfântului Maslu, împreună cu Sfântul sfinţit mucenic Ermolae şi cu ceilalţi sfinţi doctori fără de arginţi şi făcători de minuni.

Hramul Sfântului mare mucenic Pantelimon este purtat şi de o frumoasă mânăstire din Sfântul Munte Athos.

Moaştele Sfântului Pantelimon

Moaştele sale au fost cinstite de la bun început de creştini, iar în timpul prigoanelor au fost păstrate ca odoare de mare preţ. Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitorul medicilor şi tămăduitor al bolnavilor.

Moaştele Sfântului Pantelimon sunt împrăştiate în toată lumea creştină, mulţimi de credincioşi găsind mângâiere şi tămăduire la acestea, spre care Dumnezeu se milostiveşte ca spre un lucru drag, ca spre "prietenul" Său, doctorul Pantelimon.

Multe lăcaşe de cult, biserici şi mănăstiri, cabinete şi asociaţii medicale, sunt puse sub ocrotirea Sfântului Pantelimon. Atât în afara ţării, cât şi la noi, ***moaştele Sfântului Pantelimon, aduc neîncetate bucurii şi tămăduiri.***

În străinătate:

- **Mănăstirea Sfântul Pantelimon (Muntele Athos) - "Rusikon"**

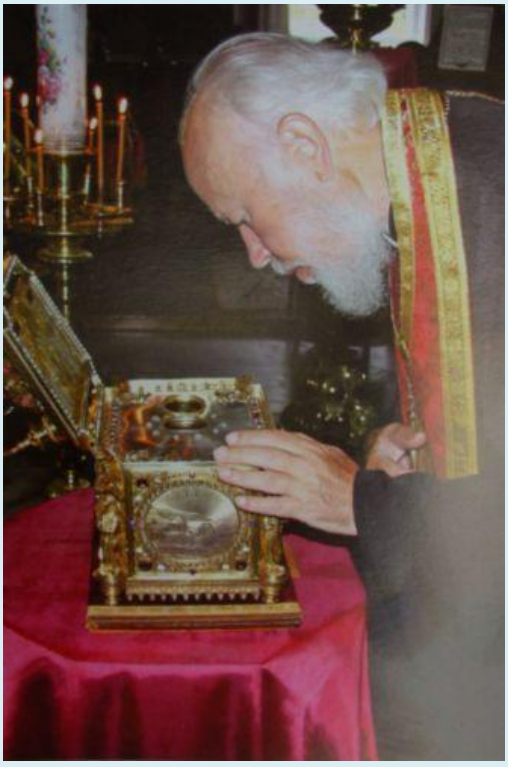

Capul Sfântului Pantelimon

➢ Mănăstirea Vatopedi (Muntele Athos)

Sfântul Pantelimon - Sfântul picior ţinut la Mănăstirea Sfânta Vatopediou, Muntele Athos

➢ **Mănăstirea Sfântului Antonie cel mare, Arizona**

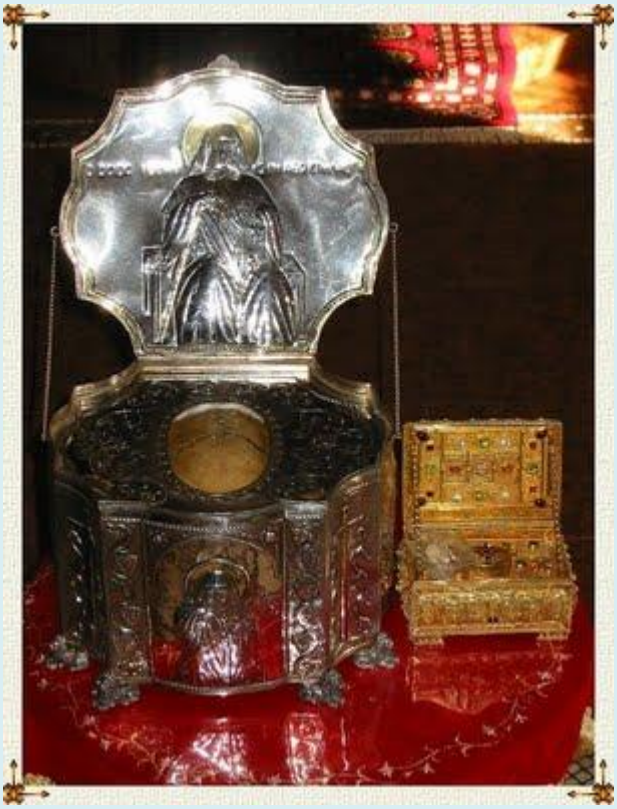

The Holy Relics of St. Panteleimon the Great-Martyr (right) and the Sacred Skull of Elder Joseph the Hesychast, treasured in St. Anthony's Monastery, Arizona

În ţară:

Catedrala episcopală din Galaţi şi Catedrala mitropolitană din Iaşi păstrează, cu mare bucurie, câte o părticică din Sfintele sale Moaşte.

- Mănăstirea "Negru Vodă" din Câmpulung, jud. Argeş;
- Mănăstirea „Sfânta Treime", cartierul Trivale, Piteşti, jud. Argeş (str. Trivale, nr. 71);
- Mănăstirea Mănăstirea Ţigăneşti

Mănăstirea Ţigăneşti păstrează cu sfinţenie o raclă cu părticele din sfintele moaşte ale Sfântului mare mucenic Pantelimon dimpreună cu o icoană închinată acum o sută de ani mănăstirii de către vlădica Serafim (Ciciagov), arhiereul care păstorea pe atunci Basarabia.

- Biserica Mitropoliei de Iaşi;
- Mănăstirea Bogdana, comuna Ştefan cel mare, jud. Bacău;
- Mănăstirea Putna, comuna Putna, jud. Suceava;

- Biserica Spitalului Judeţean din Suceava, jud. Suceava;
- Mănăstirea (Schitul) „Sfântul Mucenic Mina – Forăşti” (stil vechi), sat Roşiori, com. Forăşti, jud. Suceava (lângă Fălticeni);
- Mănăstirea Sihăstria, Com. Pipirig, jud. Neamţ;
- Mănăstirea Secu, comuna Vânători, jud. Neamţ;
- Mănăstirea Durău, com. Ceahlău, jud. Neamţ;
- Mănăstirea Ciolanu, comuna Tisău, jud. Buzău;
- Catedrala Episcopiei din Galaţi;
- Mănăstirea Vladimireşti, com. Tudor Vladimirescu, jud. Galaţi;
- Mănăstirea Horezu, jud. Vâlcea;
- Mănăstirea Brâncoveni, comuna Brâncoveni, jud. Olt (lângă Slatina);
- Biserica Vechii Catedrale a Episcopiei din Slobozia (Mânăstirea „Sfinţii Arhangheli – Slobozia Veche”, str. Mănăstirii, nr. 1);
- Catedrala Episcopiei din Constanţa – lângă Cazinou;
- Mănăstirea Oaşa, Sat Tău-Bistra, Com. Şugag, jud. Alba;
- Schitul Huta, com. Huta / Finiş, jud. Bihor (lângă Beiuş);
- Mănăstirea Căldăruşani, com. Gruiu, jud. Ilfov;
- Mănăstirea Pasărea, com. Brăneşti, jud. Ilfov;
- Biserica “Sfântul Pantelimon”, com. Pantelimon, jud. Ilfov;
- Mănăstirea „ Sfântul Nicolae – Sitaru/Balamuci”, sat Sitaru, com. Grădiştea, jud. Ilfov;
- Biserica din satul Odai, com. Jilava, jud. Ilfov;
- Schitului “Sfânta Maria Cricov – Jercălăi”, com. Jercălăi, jud. Prahova (lângă Urlaţi);
- Mănăstirea Pissiota (Crivina), com. Poienarii Burchii, jud. Prahova;
- Biserica „ Sfântul Pantelimon” din Remuş, com. Frăteşti, jud. Giurgiu).

În Bucureşti, multe biserici s-au învrednicit de darul cel mare al prezenţei unei părticele din moaştele Sfântului Pantelimon. Acestea sunt următoarelele:

- **Biserica Sfântul Stelian Lucaci** (Str. Logofăt Udrişte, lângă Poliţia rutieră)

- **Biserica Sfântul Dumitru Poşta** (în spatele Muzeului de Istorie a României din Calea Victoriei)
- **Mănăstirea Plumbuita** (str. Plumbuita, Nr. 58, aflată la 3 staţii de la Bucur Obor, pe Sos. Colentina - Lacul Plumbuita),

Mănăstirea Plumbuita găzduieşte cu bucurie moaşte ale unor sfinţi mult cinstiţi de români: Sfântul mare ierarh Nicolae, Sfântul mare mucenic Gheorghe, Sfântul mare mucenic Pantelimon şi Sfântul Ioan cel nou de la Suceava.

- **Biserica Adormirea Maicii Domnului - Precupeţii Noi**, Str. G-ral. Broşteanu nr. 12, vizavi de ASE – intrarea din Cal. Dorobanţi

- **Biserica Sfântul Antonie cel mare** (Aleea Valea Boteni, din Str. Romancierilor, Dr. Taberei, pe traseul 137, 268, 90, 91, 93 etc.)

Sfântul Pantelimon (prăznuit pe 27 iulie) şi Sfântul Antonie de la Iezeru-Vâlcea (prăznuit pe 23 noiembrie) - cele 2 răcliţe cu părticele din moaştele Sfinţilor se află în Biserica „ Sfântul Antonie cel mare”

- **Mănăstirea "Sfinţii Arhangheli, Sfântul Atanasie, Sfântul Haralambie şi Sfântul Iustin Martirul şi Filosoful - Stavropoleos"**, (Str. Stavropoleos, Nr.4, zona Centrul Vechi, Carul cu bere, în spatele Muzeului Naţional de Istorie a României din Calea Victoriei)
- **Biserica Sfântul Alexie** (Calea Şerban Vodă, nr. 123),

Sfântul Pantelimon (prăznuit pe 27 iulie), Sfinţii 40 de Mucenici de la Sevasta (prăznuiţi pe 9 martie), Sfântul Onufrie cel mare (prăznuit pe 12 iunie) – părticele din moaştele Sfinţilor, alături de veşminte preoţeşti atinse de moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul (prăznuit pe 20 noiembrie), Sfânta Parascheva (prăznuită pe 14 octombrie), Sfântul Ioan cel nou de la Suceava (prăznuit pe 2 iunie) şi de Brâul Maicii Domnului (sărbătorit pe 2 iulie, 31 august şi 1 octombrie) şi de o pietricică din peştera Sfânta Teodora de la Sihla (prăznuită pe 7 august) se află într-o casetă din Biserica „ Sfântul Alexie”

- **Biserica Adormirea Maicii Domnului Sapienţei** (str. Sapienţei, Nr. 9)
- **Biserica Sfânta Vineri**, Drumul Taberei. (în vecinătatea Parcului Sergiu Celibidache , Str. Braşov, Nr. 21 C) - Moghioroş
- **Biserica Sfântul Pantelimon** (str. Iancu Căpitan, nr. 24, intersecţia Moşilor cu Eminescu, lângă Foişor)

Din anul 2008, biserica Sfântul Pantelimon de la Foişorul de foc adăposteşte un fragment din moaştele Sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon, doctor fără de arginţi şi patron al medicilor, prăznuit de Biserica ortodoxă în data de 27 iulie. Părticica sfintelor sale moaşte a fost încastrată în mâna dreaptă, cu care Sfântul reprezentat pe raclă face semnul binecuvântării.

Rolul Sfântului Pantelimon în viaţa Sfântului Nicolae Planas

Sfântul Nicolae Planas

Sfântul Pantelimon este unul dintre cei mai iubiţi sfinţi şi în vremurile noastre moderne a devenit tovarăş şi protector al mai multor sfinţi contemporani. Mai jos sunt prezentate câteva detalii din viaţa Sfântului Nicolae Planas. Alţi sfinţi contemporani, în care Sfântul Pantelimon joacă un rol important sunt fericitul bătrân Paisie Aghioritul şi recent a Stareţului Iosif de Vatopedi.

La data de 02 martie 1885 Sfântul Nicolae Planas a fost hirotonit preot. El întotdeauna a servit la trei biserici: Biserica "Sfântul Pantelimon", Biserica „Sfântul Ioan" şi Biserica "Proorocului Elisei ", în spatele Cazarmei vechi.

Prima sa misiune a fost ca preot paroh la Sfântul Pantelimon în Neos Kosmos, Atena. Când a ajuns biserica era complet abandonată şi cu buruieni, Sfântul Nicolae a plivit buruienile din biserică şi a fost primul care a slujit acolo.

Parohia Sfântul Pantelimon a constat în doar treisprezece familii! În timpul mandatului său ca preot paroh, un alt preot fără parohie l-a vizitat şi a cerut să slujească Liturghia şi el bun şi simplu, aşa cum a fost, a acceptat din toată inima.

Cu toate acestea, acest preot a făcut un acord cu gardienii de atunci ai bisericii Sfântului Pantelimon şi l-a trimis pe Sfântul Nicolae la Biserica Sfântul Ioan ("Hunter") pe strada Vouliagmeni. Parohia acestei biserici a constat în opt familii! Şi salariul preotului a fost o bucată de carne de miel duminica sau de Crăciun. Asta

nu l-a deranjat pe Sfântul Nicolae, era suficient pentru el că are o biserică unde putea sluji Sfânta Liturghie.

Demiterea sa de la Biserica Sfântul Pantelimon i-a cauzat o mare durere spirituală.

Într-o noapte, pe când mergea plângând spre casă de la Biserica Sfântul Ioan. Locul era pustiu la acea oră.

Dintr-o dată, el a văzut pe drum un om bun tânăr, care a zis, "De ce plângi, Tatăl meu?"

"Eu plâng, copilul meu, pentru că m-au alungat de la Sfântul Pantelimon".

"Nu fi mâhnit, Tatăl meu eu sunt mereu cu tine.".

Sfântul Nicolae a spus: "Cine eşti tu, copilul meu?"

"Eu", a spus el, "sunt Pantelimon şi locuiesc în Neos Kosmos (Lumea nouă). Nu te mâhni, eu voi fi mereu cu tine". Şi îndată a dispărut din faţa lui.

El însuşi a descris această viziune cuvânt cu cuvânt.

***

În fiecare an, la sărbătoarea Sfântului Pantelimon, el mergea la biserica Sfântului în Neos Kosmos şi făcea priveghere. Într-un an, el a fost bolnav şi a avut febră, iar ruda sa nu i-a permis să meargă pentru privegherea lui obişnuită. Dar, din cauza dragostei pe care Sfântul Nicolae pentru Sfânt, a mers oricum.

"În acea noapte", el însuşi a spus, "după priveghere, epuizat, m-am aplecat pe marginea Sfintei Mese. În delirul de la febră am văzut pe Sfânt în faţa mea, tânăr şi viguros, care ţinea un mic pahar cu un medicament şi el mi-a spus, "Bea-l, Tatăl meu, ca să te faci bine."

L-am luat şi l-am băut şi febra m-a lăsat complet! Pentru o săptămână întreagă am avut dulceaţă în gâtul meu.

Am crezut că este un păcat şi nerecunoştinţă să nu-l menţionez "copiii mei, am fost foarte bolnav în seara asta, iar Sfântul Pantelimon mi-a dat un medicament şi l-am băut şi m-am făcut bine." Toată lumea a crezut şi a îngenuncheat, mulţumind Sfântului ."

***

În anul 1923, unul din copiii lui spirituali, care a fost extrem de iubit de către Bătrân - un domn plin de sănătate şi vigoare - a suferit o ruptură de apendice, şi a trăit numai opt zile mai mult.

În aceste câteva zile, Moş Nicolae a adus cerul pe pământ, cu rugăciunea lui neîncetată şi din inimă ca copilul său iubit să poată trăi!

Într-o noapte când a venit acasă, a spus el cu durere la familia sa, ***"Elias va muri, Sfântul Ioan şi Sfântul Pantelimon mi-au spus."*** Şi într-adevăr, copilul lui iubit spiritual a plecat.

După trei luni a spus cum s-a întâmplat viziunea ***"În momentul când slujeam Sfânta Liturghie, am văzut în spatele Sfintei Mese pe Sfântul Ioan şi Sfântul Pantelimon, iar ei mi-au spus,***

"Am transmis cererea dvs. la Învăţătorul nostru, Hristos, care ne-a spus că va muri."

"O comandă mai mare", i-au spus.

Am plecat capetele noastre, oarecum mângâiaţi.

Părintele Teofil Părăian - Sfântul Pantelimon, îndemn la milostivire

„Că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti şi Ţie mărire Îţi înălţăm: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin".

Înalt Prea Sfinţite Părinte Arhiepiscop Andrei, distincţi părinţi şi iubiţi credincioşi, cuvintele acestea cu care mi-am început cuvântarea, se rostesc la sfintele slujbe, prin ele vorbim cu Dumnezeu şi-I spunem lui Dumnezeu-Tatăl, lui Dumnezeu-Fiul şi lui Dumnezeu-Duhul Sfânt că-i milostiv şi iubitor de oameni. Mărturisim aceasta în legătură cu Dumnezeu şi Îi spunem că Îi aducem mulţumire pentru că e milostiv şi iubitor de oameni şi Îi aducem mărire, bineînţeles, după puterea noastră şi aceasta o facem acum şi o facem totdeauna, o facem în vecii vecilor. Aducem mărire lui Dumnezeu pentru că ***„cu vrednicie şi cu dreptate este a ne închina Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Treimii celei de o fiinţă şi nedespărţită".***

Aducem mărire lui Dumnezeu pentru că vrem să ne unim, de fapt, cu heruvimii şi închipuim pe heruvimi la Sfânta Liturghie tocmai pentru că aducem întreit sfântă cântare Prea Sfintei Treimi.

Aducem mărire lui Dumnezeu împreună cu îngerii când zicem „Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de mărirea Ta"; aducem mărire lui Dumnezeu pentru că aşa se cuvine şi pentru că aşa ne îndrumă Sfânta noastră Biserică.

Şi, pe măsură ce ne apropiem de Dumnezeu, pe măsură ce începem să cunoaştem ceva din măreţia lui Dumnezeu, Îi aducem mărire lui Dumnezeu, pentru că nu putem altfel; Îi aducem mărire pentru că ştim că Lui I se cuvine

toată mărirea, nu numai câtă aducem noi, nu numai câte putem noi aduce, ci toată mărirea I se cuvine lui Dumnezeu.

Din această toată mărire care I se cuvine, noi aducem mărire lui Dumnezeu:

- ✓ *pentru că este sfânt şi iubitor de oameni,*
- ✓ *pentru că este bun şi iubitor de oameni,*
- ✓ *pentru că este milostiv şi iubitor de oameni,*
- ✓ *pentru că este Dumnezeul nostru şi Mântuitorul sufletelor noastre.*

Facem ce fac îngerii în cer. Aducem laudă lui Dumnezeu, pentru că laudă lui Dumnezeu aduc îngerii; *aducem mărire lui Dumnezeu după puterea noastră,*

- ✓ *pentru că Dumnezeu e bun şi iubitor de oameni,*
- ✓ *pentru că Dumnezeu e „Dumnezeul milei şi al îndurărilor şi al iubirii de oameni",*
- ✓ *pentru că a Lui este a ne milui şi a ne mântui pe noi.*

Pentru toate acestea aducem mărire lui Dumnezeu.

Astăzi, iubiţi credincioşi, am ales din acele cuvinte preamăritoare de Dumnezeu de la sfintele slujbe, cuvintele ***„că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie mărire înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin".*** Şi am ales acestea pentru că sfântul pe care îl pomenim astăzi, este un sfânt cu nume de milostiv. Numele lui, în limba greacă, înseamnă cel mult milostiv, cel milostiv, Sfântul Pantelimon.

Ne gândim la Sfântul Pantelimon aşa cum ne îndrumă Sfânta Biserică să ne gândim. Ne gândim la numele lui de milostiv, ne gândim la faptul că e tămăduitor, ne gândim la faptul că e doctor fără de arginţi, ne gândim la faptul că e mucenic şi mare mucenic.

Toate acestea le avem în vedere şi aducem cinstire după puterea noastră şi după îndrumarea Bisericii. Sfânta noastră Biserică ne ajută să-i aducem cinstire cu cuvintele Bisericii, cu cuvintele de slujbă ale Bisericii. Îi aducem cinstire după puterea noastră, ne unim cu cinstirea pe care i-o aduce Biserica prin cuvânt, ne unim cu simţirea noastră de cinstitori ai Sfântului mare mucenic, tămăduitor, doctor fără de arginţi, Sfântul Pantelimon.

E bună cinstirea pe care i-o aducem unui sfânt prin cuvânt, e bună cinstirea pe care i-o aducem unui sfânt prin gând, e bună cinstirea pe care i-o aducem unui sfânt prin laudele rânduite de Biserică, e bună cinstirea pe care o aducem oricărui sfânt sub îndrumarea Bisericii noastre, dar, iubiţi credincioşi, cea mai

de căpetenie cinstire pe care i-o putem aduce unui sfânt, este să ne asemănăm cu el.

Cum putem noi să ne asemănăm cu Sfântul Mare Mucenic Pantelimon, fără să fim doctori? *El a fost doctor, a primit dar de la Dumnezeu să fie doctor şi a fost doctor fără de arginţi, adică unul care n-a umblat după averi când tămăduia şi noi, care nu suntem doctori,* ***cum putem să fim asemenea sau măcar să urmăm ceva, din cât se poate, pe Sfântul Pantelimon, doctor fără de arginţi? Ştiţi cum, iubiţi credincioşi? Să facem noi, la puterile noastre, ceea ce ne-a dat nouă Dumnezeu să facem.***

Vin la mine uneori oameni care îmi cer ajutorul, *cer ajutorul Bisericii şi întotdeauna le spun, când lucrurile sunt mai presus de puterea noastră: cu putere omenească nu putem face nimic.*

Singurul lucru pe care poţi să-l faci tu, ca unul care ai necazuri, este să rabzi necazurile şi să te rogi lui Dumnezeu, pentru că numai Dumnezeu mai poate limpezi necazul pe care îl ai.

E adevărat că Dumnezeu poate toate şi face unde crede El că trebuie făcut ceva, unele suferinţe le vindecă, pe alţii care suferă îi întăreşte să ducă suferinţa; aşa că gândurile lui Dumnezeu noi nu le ştim, *ştim doar să primim ceea ce rânduieşte Dumnezeu pentru noi şi pentru a noastră mântuire şi în condiţiile noastre, să facem pentru noi şi pentru alţii ceea ce putem face.*

Mă gândesc, iubiţi credincioşi, la acei patru inşi care l-au dus pe slăbănogul din Capernaum în faţa Domnului Hristos. Ei nu puteau să-l vindece, îşi dădeau seama că nu pot să-l vindece, dar, totuşi ceva puteau: să-l ducă în faţa Domnului Hristos.

Sfântul Marcu Ascetul, în Filocalie, spune *că Sfinţii Evanghelişti, cei patru evanghelişti, sunt închipuiţi de cei patru care l-au dus pe slăbănogul din Capernaum în faţa Domnului Hristos şi* ***ne duc şi ei în faţa Domnului Hristos. Ne dau o putere sufletească din darul lui Dumnezeu.***

Nu suntem doctori, nu suntem tămăduitori, dar ***mângâietori putem fi, alinători de suferinţă cu putere omenească, cu dorinţa de bine pentru cel care suferă, asta o putem face şi noi; şi dacă facem cele la măsurile noastre, face şi Dumnezeu prin noi, ceea ce nu putem face noi numai prin puterea noastră.*** Şi atunci, iată că suntem şi noi pe calea Sfântului Mare Mucenic Pantelimon.

Sfântul Pantelimon a fost doctor fără de arginţi, adică n-a umblat după averi şi s-a mulţumit cu ceea ce putea avea din rosturile lui şi nu cerea de la nimeni să-i plătească pentru ceea ce făcea. Spre binele lui. Putem să fim şi noi aşa, să nu umblăm după interese pământeşti când suntem de ajutor celor pe care ni-i trimite Dumnezeu în faţă.

Să ştiţi, iubiţi credincioşi, că atunci când Domnul Hristos a rânduit lucrul acesta, să iubim pe aproapele nostru, a avut în vedere pe orice om care ne vine în faţă, pe care într-un fel, Dumnezeu ni-l trimite în faţă, Dumnezeu ni-l face aproape de noi, Dumnezeu ni-l aduce lângă noi. ***Spunea cineva, şi pe bună dreptate, că cel mai însemnat om din lumea aceasta este omul de lângă tine, de care atârnă mântuirea ta.***

În Pateric se spune: „de la aproapele este viaţa şi moartea ca, dacă ajutăm pe aproapele nostru, lui Dumnezeu îi slujim, dacă-l smintim pe aproapele nostru, lui Hristos greşim".

Domnul Hristos a vrut să ne apropie de orice om. Este adevărat că noi, de multe ori uităm că avem o poruncă de la Dumnezeu: să iubim pe toţi oamenii, chiar şi pe vrăjmaşii noştri. În Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi, chiar la început s-au spus cuvintele: „Aceasta vă poruncesc vouă", fiţi atenţi, aceasta vă poruncesc vouă, deci nu vă îndemn aceasta sau vă dau o sugestie, nu vă dau o îndrumare ci vă dau o poruncă. ***„Aceasta vă poruncesc, să vă iubiţi unii pe alţii". Domnul Hristos vrea să ne iubim unii pe alţii cum ne-a iubit El pe noi, cum ne iubeşte El pe noi*** şi cuvintele acestea le rosteşte către ucenicii săi, pe care într-adevăr îi iubea.

Vrea Domnul Hristos lucrul acesta, să ne iubim unii pe alţii. Vin la mine unii oameni după cuvânt de folos. De la o vreme încoace, ştiţi ce cuvânt de folos le spun? „***Să ne iubim unii pe alţii ca într-un gând să mărturisim".*** E un cuvânt de la Sfânta Liturghie. Sau le mai spun: ***„După aceasta vor cunoaşte oamenii că sunteţi ucenicii mei, dacă veţi avea iubire unii către alţii".*** Şi cine-i iubitor, e milostiv.

Sfântul Pantelimon a fost milostiv, a fost dătător de mulţumire, a dat mulţumire în jurul lui, cu minunile pe care le-a făcut şi pe care i-a dat Dumnezeu să le facă. A lucrat cu puterile pe care le-a pus Dumnezeu în el. Şi noi trebuie să facem la fel, să lucrăm la măsurile noastre, cu puterile noastre, dar, în orice caz să fim preocupaţi şi ocupaţi de gândul de a înmulţi iubirea.

Nu s-ar putea zice că oamenii n-au iubire şi că nu se iubesc unii pe alţii, măcar în cercuri restrânse şi în situaţii speciale, dar aceasta nu o fac după poruncă. Domnul Hristos ne dă o poruncă, să ne iubim: ***„aceasta vă poruncesc, a zis Domnul Hristos, să vă iubiţi unii pe alţii"*** şi ***a mai spus Domnul Hristos că cea mai mare poruncă de care atârna toată legea şi proorocii, este porunca iubirii.***

Ştim despre Sfântul Pantelimon că a fost mucenic. Ce înseamnă să fie cineva mucenic? Şi-a dat viaţa pentru preamărirea lui Dumnezeu, şi-a dat viaţa pentru credinţă. Şi a ajuns la aceasta, ştiţi de ce, iubiţi credincioşi? Pentru că s-a întâlnit cu Domnul Hristos. ***Nu numai că a ştiut de Domnul Hristos, nu numai că s-a gândit la Domnul Hristos, nu numai că a încercat să se apropie de Domnul Hristos, ci chiar s-a întâlnit cu Domnul Hristos. A avut atâta siguranţă în legătură cu Domnul Hristos încât a primit mai bine să moară decât să se lepede de credinţa în Hristos.***

Pe noi încă nu ne-a pus nimeni în situaţii din acestea, de limită, de margine. Nu ne-a pus nimeni în nişte confruntări de felul acesta. Dar ne pune totuşi Dumnezeu de multe ori la încercare, de fapt, nu ne încearcă El pe noi, pentru că El ştie ce avem de făcut, dar ne dă situaţii în care să ne încercăm noi înşine şi să vedem unde suntem. ***Şi dacă ştim că Dumnezeu e milostiv şi noi trebuie să fim milostivi, şi dacă nu suntem milostivi, nu suntem ca Dumnezeu; şi dacă ştim că Dumnezeu e iubitor de oameni şi noi nu suntem iubitori de oameni ci, poate, uneori, chiar urători de oameni, nu ne asemănăm cu Dumnezeu.***

Şi dacă nu facem aceasta, să-i iubim pe oameni şi să fim milostivi faţă de oameni nu numai cu fapta materială, şi cu asta cât se poate, dar cu bunăvoinţă, iubiţi credincioşi, să se simtă omul de lângă noi învăluit de noi, încă nu îndeplinim porunca iubirii. Când iubeşti pe cineva, mai ales îl aduci în tine, îl porţi în tine, dacă nu-l porţi şi în tine, încă nu-l iubeşti; dacă-l ţii numai în afară de tine, încă nu-l iubeşti. Or, ***noi trebuie să-l purtăm în noi înşine pe cel pe care îl iubim pentru că aşa e iubirea, aduce în tine.***

Iubiţi credincioşi, ***iubirea impropriază, adică pe cel pe care îl iubeşti, îl aduce în sufletul tău şi în felul acesta se înmulţeşte şi bucuria şi fericirea, iubirea e fericire.*** De aceea a rânduit Domnul Hristos să ne înmulţească iubirea, ca să se înmulţească fericirea.

Nouă nu ni se cere să mărturisim pe Domnul Hristos în faţa morţii, cum a fost mărturisitor al credinţei Sfântul Pantelimon. De ce? Pentru că împrejurările nu sunt de aşa fel, dar ***ne cere Dumnezeu să-l mărturisim cu viaţa noastră, în toate***

împrejurările de viaţă, să fim buni, să fim milostivi, să fim iubitori, să fim iertători, să fim îngăduitori, să fim răbdători, să trecem cu vederea, să ne gândim la neputinţa omenească.

Părintele Arsenie Boca, Dumnezeu să-l odihnească!, mi-a spus cândva un cuvânt; de fapt, nu mie ci unui părinte, pe atunci student la teologie, un cuvânt pe care eu îl socotesc cel mai important cuvânt pe care l-am auzit de la el din câte ştiu că le-a spus şi le-a scris, anume: ***„să ai înţelegere faţă de neputinţa omenească". Să fim îngăduitori, să fim iertători, să fim binevoitori şi atunci suntem pe calea Sfântului Mare Mucenic, doctor fără de arginţi şi tămăduitor Pantelimon.***

Iubiţi credincioşi, aşadar să nu uităm cuvintele pe care le spunem la sfintele slujbe, vorbind cu Dumnezeu: ***„ că milostiv şi iubitor de oameni, Dumnezeu eşti şi Ţie mărire înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor"*** şi mai ales să ne gândim că acest cuvânt nu este spus pentru o clipă, ci este un cuvânt spus într-o clipă pentru veşnicie.

Să fim buni, să fim milostivi, să nu ne dăm pace până nu suntem aşa cum ne vrea Dumnezeu, ca să ne binecuvânteze Dumnezeu şi să fim şi noi miluiţi cu cei milostivi, după cuvântul Domnului Hristos: ***„fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui".***

Şi cu gândul la Sfântul Pantelimon să zicem: **„Purtătorule de chinuri, Sfinte şi tămăduitorule Pantelimoane, roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre"** şi când spunem cuvintele acestea să ne gândim că Sfântul Pantelimon ar putea să ne spună şi el: ***„urmaţi-mi iubirea, urmaţi-mi milostivirea, urmaţi-mi dorinţa de a ajuta şi atunci veţi fi sub binecuvântarea lui Dumnezeu, atunci veţi fi sub ocrotirea Maicii Preacurate, atunci veţi fi în rândul sfinţilor, în rândul acelor oameni care I-au slujit lui Dumnezeu şi cu care dorim să fim cu toţii în împărăţia lui Dumnezeu". Amin.***

(Cuvânt rostit la Mănăstirea Oaşa, judeţul Alba, 27 iulie 2000)

Sfântul Pantelimon sau milostivirea dusă până la capăt

În 27 iulie se prăznuieşte un Sfânt care este binecunoscut mai ales celor aflaţi în suferinţe şi în boli – Sfântul mare mucenic Pantelimon.

Pantoleon, aşa cum se numea iniţial, era un tânăr medic dintr-o familie bogată a Imperiului Roman. Este iniţiat în medicină şi devine atât de priceput încât însuşi împăratul se gândeşte să-l ia ca medic particular. Cu alte cuvinte, Pantoleon avea tot ce îţi putea oferi această lume: familie înstărită şi de rang înalt, educaţie de nivel înalt şi o perspectivă de carieră năucitor de atractivă.

Se pare, însă, că în sufletul său era loc de altceva. Nu vorbim aici despre blândeţe, atenţie, sau alte trăsături fireşti care se mai găsesc (acum, din ce în ce mai rar) la oameni, şi care îi fac să fie mai binevoitori sau amabili cu ceilalţi. Se pare că Pantoleon avea un suflet care nu se mulţumea cu ce îi dădea lumea şi nici cu unele calităţi omeneşti pe care le poţi dobândi.

El nu se mulţumea doar să facă un mic bine pentru ceilalţi, doar să le vindece sau să leogoiască nişte răni şi să îi lase în durerea şi suferinţa lor profundă. El nu se mulţumea să îi ajute pe ceilalţi omeneşte. ***El nu putea spune „am făcut tot ce am putut, gata, de acum înainte nu mai e treaba mea“. Avea o sete în el, o sete a milei faţă de cel bolnav şi împovărat, o sete de a îl smulge pe acesta cu totul, integral, din starea sa, din boala sa. Nu se mulţumea cu a fi bun, el voia să fie bun până la sfârşit. Nu se mulţumea cu a face milă, el voia să facă milă până la sfârşit. Nu se mulţumea să vindece, el voia să vindece până la sfârşit.***

Sesizând fondul acesta sufletesc, Sfântul Ermolae, şi el cinstit ca sfânt doctor fără de arginţi, îl abordează şi îi arată că „ştiinţa medicală nu poate aduce decât slabă uşurare naturii noastre suferinde şi sortită morţii şi că numai Hristos, singurul Doctor adevărat, a venit să ne aducă Mântuirea, fără leacuri şi fără plată. Cu inima bătând de bucurie la auzul acestor cuvinte, tânărul Pantoleon

începu să îl viziteze regulat pe Sfântul Ermolae şi fu iniţiat de el în Tainele credinţei" (din sinaxar).

Dar după cum spusese **Sfântul apostol Pavel**, ***„toţi cei care vor să trăiască cucernic întru Hristos, vor fi prigoniţi"***, tot aşa a fost şi cu Pantoleon. Deşi era evident, din faptul că îşi vânduse averea săracilor şi vindeca fără bani, că nu are nici un fel de ambiţie personală, ceilalţi medicii îl pizmuiau, pentru că era cunoscut şi toţi cei aflaţi în suferinţe şi necazuri nu mai alergau la ei, ci la acest atât de milostiv doctor care nu numai că nu le cerea bani, dar ***le dăruia nişte talanţi de aur – credinţa – în schimbul bolilor lor!***

Medicii îl pizmuiau pentru că suferinţa nu mai putea fi exploatată, bolnavii nu mai puteau fi sursă de îmbogăţire. Se împlinea cu aceştia cuvântul Scripturii: ***"Să asuprim pe cel sărac şi drept, să nu ne fie milă de văduvă, şi de cărunteţile bătrânului încărcat de ani să nu ne ruşinăm. Puterea noastră să fie legea dreptăţii noastre, că ce este slab nu este de nici un folos***" (Int. lui Solomon, 2, 10-11).

Pantoleon, rupând această „lege" a fărădelegii şi făcând milă cu cei lipsiţi, a provocat în ei reacţia tuturor celor care se simt ameninţaţi de vecinătatea cucerniciei: Să vânăm pe cel drept, fiindcă ne stinghereşte şi se împotriveşte isprăvilor noastre şi ne scoate vină că stricăm legea şi ne învinovăţeşte că nu umblăm cum am fost învăţaţi din copilărie. El se face pe sine că are cunoştinţă despre Dumnezeu şi se numeşte: fiul Domnului. El este pentru noi ca o osândă a gândurilor noastre şi ne este greu chiar când ne uităm la el. Căci viaţa lui nu seamănă cu viaţa celorlalţi şi cărările lui sunt schimbate. Înaintea lui suntem socotiţi ca necuraţi şi de căile noastre se fereşte ca de o spurcăciune; el fericeşte sfârşitul celor drepţi şi se laudă că are pe Dumnezeu drept tată. (Int. lui Solomon, 2, 12-16).

Din pricina acestei pizme, Pantoleon este adus în faţa împăratului, judecat şi condamnat la chinuri. Pe toate le poartă mucenicește, cu Hristos întru el. La sfârşit, după multe chinuri, Pantoleon doreşte să se sfârşească alergarea lui.

După rugăciunea sa, **Hristos îi răspunde: "Slujitor credincios, dorinţa ta va fi acum îndeplinită, porţile cerului îţi sunt deschise, cununa ta e pregătită. Tu vei fi de-acum înainte adăpost deznădăjduiţilor, ajutor celor încercaţi, doctor bolnavilor şi teroare demonilor, de aceea numele tău nu va mai fi Pantoleon ci Pantelimon" (care înseamnă "prea milostiv").**

Să căutăm ajutor, noi, toţi cei slăbănogiţi şi îmbolnăviţi de păcatele noastre, toţi cei împovăraţi de boli sau chinuiţi de diavoli, să alergăm la acest prea-milostiv Sfânt cu încredere să îi cerem tămăduire, pentru noi şi pentru cei apropiaţi ai noştri!

Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit († 306) *(12 august)*

Materiale despre Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Fotie-%C5%9Fi-Anichit-(%E2%80%A0-306)-(12-august)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Fotie+%C5%9Fi+Anichit

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Fotie+%C5%9Fi+Anichit

***

Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit au pătimit în timpul împăratului Diocleţian (284-305). Anichit era slujbaş împărătesc, iar Fotie era nepotul său. Când Diocleţian îi chinuia pe creştini, Anichit, plin de dragoste pentru Hristos, a venit singur şi a mărturisit credinţa sa. În timp ce Anichit era supus la chinuri, Fotie, văzând puterea credinţei unchiului său, L-a mărturisit şi el pe Mântuitorul Iisus. Astfel, unchiul şi nepotul, Anichit şi Fotie, au primit cununa muceniciei.

&&&

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

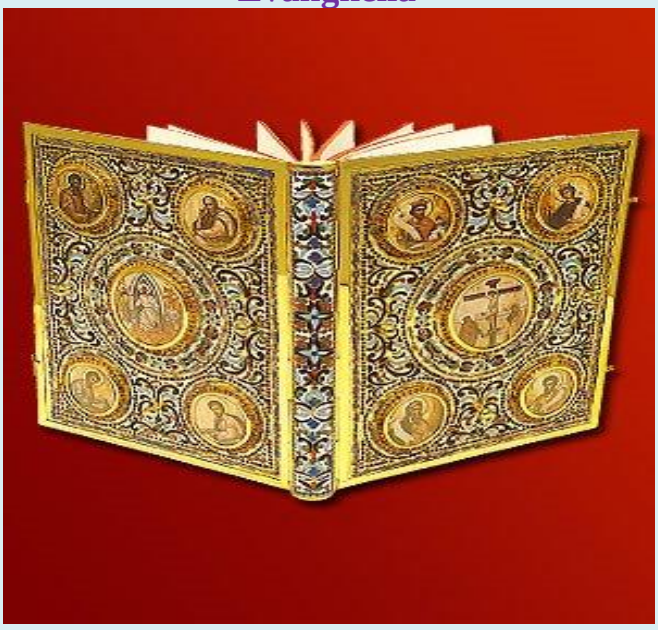

Ev. Luca 21, 12-19

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

12. Dar mai înainte de toate acestea îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, predându-vă sinagogilor şi temniţelor, cu de-a sila ducându-vă la împăraţi şi la dregători din pricina numelui Meu.
13. Şi fi-va pentru voi aceasta prilej de mărturisire;
14. puneţi deci în inimile voastre să nu vă gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. că Eu vă voi da gură şi înţelepciune căreia toţi potrivnicii voştri nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă.
16. Şi veţi fi predaţi şi de părinţi şi de fraţi şi de rudenii şi de prieteni şi vor ucide dintre voi,
17. şi de toţi veţi fi urâţi din pricina numelui Meu;
18. dar păr din capul vostru nu va pieri.
19. Întru răbdarea voastră vă veţi dobândi sufletele.

Ev. Matei 10, 16-22

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

16. Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor; fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii.
17. Feriţi-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna soboarelor şi în sinagogile lor vă vor biciui.
18. Din pricina Mea veţi fi duşi înaintea conducătorilor şi a regilor, ca să le fiţi mărturie lor şi păgânilor.
19. Iar când vă vor da în mâna lor, nu vă îngrijoraţi de cum sau ce veţi vorbi, că în ceasul acela vi se va da vouă ce să vorbiţi;
20. fiindcă nu voi sunteţi cei ce vorbiţi, ci Duhul Tatălui vostru este Cel ce grăieşte întru voi.
21. Şi va da frate pe frate la moarte şi tată pe fiu şi se vor scula copiii împotriva părinţilor şi-i vor ucide.
22. Şi veţi fi urâţi de toţi din pricina numelui Meu; dar cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui.

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit

Troparul Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Răbdând durerile trupului, prea lăudaţilor, cu prea puternica credinţă a cugetului, cu bucurie v-aţi mutat la viaţa cea fără de durere, rugându-vă pururea pentru noi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeieştile arme ale credinţei îngrădindu-te, Sfinte Anichit, vitejeşte ai mers spre împletirea vrăjmaşilor celor fără de trup şi cu puterea cea Dumnezeiască, ai prăpădit taberele acestora.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te de dumnezeiască înţelegere, ai ruşinat bârfirea ritorilor şi mintea cea neiscusită a elinilor şi pe tine cu totul te-ai dat spre pătimire, mărite mucenice Anichit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară şi mai înainte de naştere şi după naştere cu adevărat te-ai arătat, Preacurată căci, mai presus de cuvânt, ai născut pe Dumnezeu, Cel ce a încununat pe sfinţii mucenici care au pătimit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea mea.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ajutorul lui Hristos biruind oştirile vrăjmaşului, ai primit cunună de biruinţă, mucenice Anichit, purtătorule de chinuri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii lui Hristos n-au purtat grijă de trup ca de un lucru stricăcios, ci cu minte vitejească au suferit chinurile cele cumplite.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Umplându-vă de apele cele făcătoare de viaţă, înţelepţilor mucenici, cu curgerile sângiuirilor voastre aţi făcut să înceteze curgerile cele tulburătoare ale înşelăciunii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Domnul, Cel ce locuieşte în ceruri, S-a sălăşluit în pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu şi a gonit de la noi toată înşelăciunea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Aprinzându-vă de dragostea lui Dumnezeu, cu osârdie aţi intrat în văpaia focului, rămânând nearşi cu Roua Duhului, nebiruiţilor mucenici şi dumnezeieştilor mijlocitori pentru sufletele noastre.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin multe feluri fiind chinuiţi, pătimitorii s-au lepădat de trup, căci cu toată mintea priveau spre Dumnezeu, Care prin credinţă le dă lor răbdare.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte turnuri prea tari ale dreptei credinţe aţi surpat zidurile vrăjmaşului şi v-aţi făcut cetăţeni ai Cetăţii celei dumnezeieşti, mucenicilor, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu aţi dormitat, mucenicilor, cu dormitarea păgânătăţii, ci cu dumnezeiască priveghere, prin dar aţi ridicat la lumina cunoştinţei de Dumnezeu pe cei ce dormitau totdeauna în moarte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o frumoasă ai născut Maică Fecioară Preacurată, pe Cel frumos, care prea frumoşi a arătat pe mucenicii care tare au pătimit şi au risipit necredinţa.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea Sfântă, Care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

De mulţimea de bătăi fiind omorât trupul tău, Sfinte mucenice Anichit, cu cuviinţă ţi-ai pricinuit viaţa cea neîmbătrânitoare şi nemuritoare, prea fericite.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Te-ai arătat nemistuit de focul cel arzător, Sfinte mucenice Fotie părtaşule al Luminii celei dumnezeieşti şi fiu adevărat al zilei celei neapuse.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii cei măriţi, cu tot sufletul dorind de veselia celor vecuitoare, au lepădat cu totul cele trecătoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cine poate a tâlcui Taina ta, Stăpână, de Dumnezeu Născătoare? Căci pe Dumnezeu în chip de negrăit L-ai născut mai presus de minte şi de cuvânt.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie, Doamne, cu glas de laudă strigă către Tine Biserica, curăţindu-se de spurcatul sânge al demonilor, cu Sângele cel curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Schingiuit fiind fără de milă ai fost înălţat pe lemn, lepădând greutatea omorârii, ai fost îmbrăcat din cer cu podoabă Dumnezeiască, Sfinte mucenice Anichit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Când erau tare legaţi sfinţii, au rupt legăturile înşelăciunii şi cu dumnezeieştile lanţuri ale suferinţei şi ale răbdării, au sugrumat pe părtinitorul întunericului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte mari luminători v-aţi arătat, luminând toată făptura cu strălucirile tămăduirilor şi cu razele nevoinţelor celor dumnezeieşti, purtătorilor de chinuri, ai lui Hristos viteji.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Peste legile firii, Preacurată, ai născut pe Adevăratul Dătător al Legii, pe Care roagă-L să miluiască sufletul meu, cel biruit de legea păcatului şi să mă mântuiască.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Pe dumnezeieştii ostaşi să-i lăudăm, credincioşii; perechea Slavei lui Hristos cu cântări să o cinstim şi ca pe nişte propovăduitori tari ai bunei cinstiri şi iubitori de Dumnezeu cu adevărat, toţi iubitorii de nevoinţă în laude de cântări să-i încununăm pe dânşii.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Săvârşind lupta cea străină, măriţilor, ca adevărat străini v-aţi arătat de cugetările trupului şi împreună cetăţeni cu îngerii şi împreună moştenitori cu Hristos, mucenici cei cu nume mare.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu suferinţa şi cu răbdarea aţi biruit vrăjmăşiile tuturor vrăjmaşilor celor fără Dumnezeu şi făcându-vă străluciţi cu durerile, v-aţi mutat către Lumina cea Neapusă, pururea pomeniţilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea lăudaţii mucenici făcându-se Biserică Treimii Celei mai presus de zei, vitejeşte au surpat la pământ stâlpii şi bisericile celor fără de Dumnezeu şi către Biserica cea Cerească s-au mutat, bucurându-se.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o mai desfătată decât cerurile, mai presus de minte ai primit pe Cuvântul Cel ce nu încape nicăieri, Care în lărgimea vieţii celei Dumnezeieşti aduce pe cei ce călătoresc pe calea cea strâmtă, Preacurată Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel în groapă, gurile leilor cele deschise le-a închis iar puterea focului au stins-o, încingându-se cu fapta bună, tinerii cei iubitori de dreapta cinstire de Dumnezeu, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Minte vitejească arătând, înţelepţilor, de năvălirile fiarelor nu v-aţi înspăimântat, de fierberile căldărilor nu v-aţi înfricoşat, nici de tăierile mădularelor şi nici de chinuri, grăind: toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Patimile credincioşilor vindecaţi prin patimile voastre, sfinţilor, închipuind patima cea fericită şi bolile le curăţiţi şi goniţi duhurile cele cumplite, grăind: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea frumoasă doimea pătimitorilor a mărturisit pe Treimea cea nezidită şi cu adevărat a făcut să piară tabăra cea nenumărată a vrăjmaşilor şi s-a împreunat cu mulţumirile cele înţelegătoare, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preasfântă Fecioară, care ai născut pe Sfântul Dumnezeu, Cel ce cu darul a încununat pe sfinţii mucenici, izbăveşte-ne şi ne sfinţeşte pe noi, care cu osârdie cântăm: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, Fecioară, munte netăiat, S-a tăiat, adunând firile cele osebite pentru aceasta bucurându-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată a strălucit ziua cea strălucită şi purtătoare de lumină şi plină de dar a dumnezeiescului mucenic Fotie şi a Sfântului Anichit, luminând pe toţi cei ce cinstesc într-însa pătimirile lor, cele cu raze luminoase.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi ca nişte jăratec, arzând toată materia răutăţii; arătatu-v-aţi ca nişte cinstiţi miei, de bunăvoie fiind înjunghiaţi şi Mielului, Cel ce ridică păcatele lumii, aducându-vă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Rănile voastre, purtătorilor de chinuri şi patimile şi durerile şi răbdarea cea mai presus de minte şi luptele şi săvârşirea cu bună slăvire mărindu-le, astăzi toţi ne veselim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorii de chinuri cei frumoşi, cu cuviosie, ca nişte trandafiri, au înflorit în văile mucenicești şi înmiresmează în Duhul inimile celor dreptcredincioşi, pierzând înşelăciunea cea răutăcioasă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Luminează-ne pe noi, Fecioară, care ai născut Lumina cea neapropiată; umple-ne de veselie şi de bucurie şi de dumnezeiasca cunoştinţă pe noi, cei ce cu inimă curată şi cu minte drept credincioasă, te fericim pe tine.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Purtătorilor de chinuri, prin răbdarea celor cumplite surpând înălţările vrăjmaşilor, v-aţi sălăşluit în ceruri bucurându-vă, Sfinte Fotie, pururea mărite şi fericite Anichit pentru aceasta, sunteţi fericiţi în veacul veacului, rugându-vă lui Hristos pentru noi cei ce săvârşim pomenirea voastră.

Sedelna Praznicului Schimbării la Faţă a Domnului, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei Tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce Ţie? Ce te voi numi pe Tine ? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig Ţie: Bucură-te, Ceea ce eşti cu daruri dăruită!

În Muntele Taborului Schimbându-Te la Faţă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe cât s-a putut ai arătat ucenicilor Tăi strălucirea Slavei Tale celei Dumnezeieşti. Cu aceea, luminându-ne şi noi, Te lăudăm pe Tine, Unule Cel Neschimbat şi fără de moarte, Doamne şi cu credinţă grăim către Tine: Slavă, Hristoase, Împărăţiei Tale.

Imnografie

Troparul Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit: Pe dumnezeieştii ostaşi să-i lăudăm, credincioşii; perechea Slavei lui Hristos cu cântări să o cinstim şi ca pe nişte propovăduitori tari ai bunei cinstiri şi iubitori de Dumnezeu cu adevărat, toţi iubitorii de nevoinţă în laude de cântări să-i încununăm pe dânşii.

Vieţile Sfinţilor - Sfinţii mucenici Anichit, Fotie şi cei împreună cu dânşii

Fiind păgânul împărat Diocleţian în Nicomidia, cetatea Bitiniei, s-a mâniat pe creştini înaintea întregului sfat şi a pus de faţă în mijlocul cetăţii o mulţime de unelte spre muncire: săbii, cuţite, ţepi, unghii de fier, tigăi, roate, căldări şi toate cele scornite pentru muncirea cea cumplită. Încă a gătit şi fiare înfricoşate, voind ca prin toate acelea să înfricoşeze pe cei numiţi cu numele lui Hristos. Şi a trimis îngroziri înfricoşate şi pe la toate marginile împărăţiei Romei, poruncind ca pretutindeni să gonească, să muncească şi să ucidă pe creştini şi multe hule vorbea asupra Unuia născut Fiul lui Dumnezeu.

În cetatea Nicomidiei era pe atunci un bărbat de neam bun, cinstit şi cu dregătoria comit, anume Anichit. Acela, umplându-se de râvnă pentru Domnul Dumnezeu, a venit înaintea împăratului şi cu îndrăzneală a mărturisit pe Iisus Hristos, adevăratul Fiu al lui Dumnezeu şi Dumnezeu, vorbind despre naşterea Lui cea dintâi fără de început şi despre întruparea cea de pe urmă, pe care a primit-o pentru mântuirea noastră. Toate acestea le-a arătat cu îndrăzneală şi a batjocorit înşelăciunea idolească, numind pe zeii păgânilor surzi şi nesimţitori şi ocărând pe cei ce li se închină lor. Iar la sfârşit a zis: ***„O, împărate, îngrozirile tale gătite împotriva creştinilor şi puse înainte nu ne înfricoşează de fel; pentru că nu luăm în seamă nici o muncă, nici nu ne vom închina idolilor celor fără de suflet”.***

Iar împăratul, umplându-se de mânie şi nesuferind să audă mai mult cuvintele lui cele despre Dumnezeu, a poruncit ca îndată să-i taie limba. Dar Sfântul Anichit şi după tăierea limbii vorbea curat, slăvind pe Hristos.

Deci a fost bătut cu vine de bou aşa de tare, încât şi oasele îi trecuseră prin piele. Iar el, răbdând acea muncire cu bărbăţie ca în trup străin, striga cu glas tare către poporul care privea la dânsul, propovăduind pe Hristos că este Unul adevăratul Dumnezeu.

După aceea, împăratul a poruncit să-l dea spre mâncare fiarelor. Deci, a dat drumul asupra lui unui leu înfricoşat, care răcnea foarte tare; dar acela, apropiindu-se de mucenic, s-a făcut mai blând ca un miel şi se gudura la Sfântul, iar sudorile care erau pe fruntea mucenicului le-a şters cu laba ca şi cu un burete. Iar Sfântul a strigat, zicând: ***„Doamne, Iisuse Hristoase, Îţi mulţumesc că m-ai izbăvit din dinţii acestei fiare şi mă rog Ţie, Stăpâne, ca şi în cealaltă nevoinţă să-mi întinzi ajutorul dreptei Tale, ca să pot birui mânia chinuitorului şi să mă învrednicesc a lua cunună de la Tine”.***

Astfel rugându-se Sfântul, s-a făcut cutremur de pământ şi a căzut capiştea lui Eraclie cu idolul lui, iar o parte din zidurile cetăţii s-au prăvălit şi au ucis pe mulţi din păgâni. Atunci împăratul a poruncit să i se taie capul mucenicului cu sabia. Şi când călăul a ridicat sabia să taie pe mucenic, îndată i-au slăbit mâinile şi a căzut la pământ şi astfel stătea nemişcat ca un nesimţitor.

Văzând aceasta Diocleţian, a poruncit să lege pe mucenic de o roată de muncire, ce era aşezată între nişte fiare ascuţite, să pună foc dedesubt şi să întoarcă roata ca să fie tăiat bucăţi de ascuţişul fiarelor şi arzându-se de foc, să moară.

Iar Sfântul mucenic, fiind legat de roată, a grăit: ***„Doamne, Iisuse Hristoase, dezleagă-mă din muncirea aceasta, pentru ca să nu se teamă cei ce privesc la mine; ci, văzând grabnicul Tău ajutor, să se întărească a sta cu bărbăţie împotriva muncitorului şi să ia de la Tine cununa biruinţei”.*** Atunci îndată s-au dezlegat legăturile cu care era legat, roata a stat nemişcată şi focul s-a stins.

După aceea chinuitorul a poruncit să umple o căldare cu plumb, s-o fiarbă şi să arunce pe pătimitor într-însa. Atunci s-a văzut îngerul Domnului intrând cu mucenicul în căldare şi îndată plumbul s-a răcit ca gheaţa.

Astfel nevoindu-se Sfântul Anichit pentru dreapta credinţă, o rudenie a lui, anume Fotie, văzând puterea lui Hristos care păzea pe robul Său, a lepădat toată

frica şi ieşind din poporul care privea la privelişte, a alergat la Sfântul mucenic, cuprinzându-l pe dânsul cu dragoste şi sărutându-l; numindu-l părinte şi mijlocitor al mântuirii sale şi arătându-se gata ca, împreună cu dânsul, să pătimească toate muncile pentru Hristos. Iar către împărat a strigat, zicând: *„Ruşinează-te, închinătorule de idoli, căci zeii tăi nu sunt nimic!”*

Atunci împăratul a strigat către slujitori: „Tăiaţi-l cu sabia!” Dar când unul din slujitori şi-a scos sabia să lovească pe mucenic, i s-au întors, prin puterea lui Dumnezeu, mâinile cu sabia spre sine şi lovindu-se peste genunchi, a căzut la pământ şi a pierit.

Iar Sfântul Fotie şi cu Sfântul Anichit au fost legaţi cu lanţuri de fier şi împreună închişi în temniţă.

Apoi, după trei zile, Diocleţian scoţând pe mucenici, a zis către dânşii: „De mă veţi asculta pe mine şi de vă veţi închina zeilor, vă voi cinsti cu cinste mare şi vă voi îmbogăţi cu averi”.

Iar Sfinţii au răspuns: „Cinstea şi bogăţia ta să fie cu tine întru pierzare!”

Atunci muncitorul, mâniindu-se, a poruncit ca să-i spânzure goi la muncire şi cu unghii de fier să le strujească trupurile lor; apoi cu lumânări aprinse să le ardă şi după aceea să-i ucidă cu pietre. Dar întru toate muncile acelea, Sfinţii se veseleau, mulţumind lui Dumnezeu, ca şi cum nu simţeau nici o durere, căci Domnul îi păzea pe ei nevătămaţi, pentru slava sfântului Său nume. După aceasta i-a legat de picioarele unor cai sălbatici, dar nici aşa nu au fost biruiţi de cei ce-i munceau, pentru că au fost păziţi fără vătămare şi fiind târâţi, mergeau ca într-o căruţă şi cântau puterea cea nebiruită a Domnului şi unul cu altul se întăreau prin cuvinte.
Iar caii cei sălbatici deodată stând, picioarele Sfinţilor s-au dezlegat şi s-au sculat sănătoşi.

Atunci chinuitorul iarăşi a poruncit ca să-i bată pe ei foarte tare şi amestecând oţet cu sare, să toarne pe rănile lor şi după aceea să-i arunce în temniţă. Astfel au petrecut Sfinţii în temniţa aceea trei ani. Iar după ce a trecut acel timp, iarăşi i-a scos la muncire şi chinuitorul a poruncit ca trei zile să ardă baia poporului cea de piatră şi să închidă într-însa pe mucenici; dar Sfinţii rugându-se lui Dumnezeu în baia aceea, deodată baia s-a despicat şi izvorând apă, le-a fost lor spre răcorire.

Iar după două zile, slujitorii deschizând baia, au văzut într-însa pe Sfinţi vii, umblând şi cântând şi au spus despre aceasta împăratului. Dar el, necrezându-i, s-a

dus singur ca să-i vadă, iar Sfinţii, văzând pe împărat, au strigat către dânsul: ***„Iată noi, o, muncitorule, în toate muncile ne-am arătat biruitori, iar tu eşti biruit şi ruşinat!”***

Atunci împăratul, întorcându-se cu ruşine, a poruncit să-i prindă pe mucenici şi să-i ţină legaţi, până ce va socoti cum îi va pierde. Apoi a făcut un cuptor mare şi l-a întărit cu patru stâlpi de fier, în care putea să încapă mulţime de oameni şi l-a ars, precum a ars Nabucodonosor cuptorul Babilonului, vrând să arunce într-însul spre ardere, nu numai pe aceşti doi mucenici, ci şi pe toţi creştinii care i-ar fi aflat. Dar creştinii, cu femeile şi cu copiii, neaşteptând tragerea şi aruncarea în cuptor de către păgâni, singuri spre dânsul alergau cu grăbire şi cu mare glas strigau: ***„Creştini suntem şi cinstim pe Unul Dumnezeu!”***

Iar Sfinţii mucenici Anichit şi Fotie au intrat cei dintâi în cuptorul acela; apoi şi toată mulţimea creştinească care se adunase acolo, ridicându-şi mâinile spre cer şi rugându-se, s-au aruncat în mijlocul cuptorului şi strigau din văpaie, zicând: „Mulţumim Ţie, Atotputernice Dumnezeule Tată, că prin Unul născut Fiul Tău, prin Domnul nostru Iisus Hristos ne-ai adunat pe noi la această cunună mucenicească. Rugămu-ne Ţie, Preamilostive, întinde de sus mâinile Tale şi primeşte sufletele noastre întru odihna cea veşnică, pe care ai gătit-o mărturisitorilor Tăi”.

Astfel rugându-se, s-au sfârşit, iar Sfinţii Anichit şi Fotie au stat vii trei ceasuri în cuptorul acela. Apoi, rugându-se, şi-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu. Şi trăgând slujitorii cu cârlige de fier trupurile celor doi Sfinţi, i-au văzut că erau atât de nevătămaţi de foc, încât nici de perii lor nu se atinsese focul. ***Deci mulţi din cei necredincioşi au crezut în Hristos Dumnezeul nostru, Căruia se cuvine slava, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci. Amin.***

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit

În această lună (august), în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit.

Acesti Sfinţi au trăit şi pătimit în zilele împăratului Diocleţian (304). Sfântul Fotie era nepot al Sfântului Anichit.

Şi făcând Diocleţian în Nicomidia cuvinte împotriva creştinilor, fiind de faţă tot sfatul şi punând la mijloc mulţime de unelte de chinuri, se lăuda că va chinui pe cei ce vor chema numele lui Hristos şi că va izgoni pe creştini din tot locul şi hulea foarte împotriva slavei Unuia-Născut Fiului lui Dumnezeu.

Fiind de faţă şi Sfântul mucenic al lui Hristos, Anichit nu s-a spăimântat de înfricoşările tiranului, ci s-a mărturisit cu îndrăzneală că este creştin, ocărând rătăcirea idolilor şi zicând că sunt surzi şi nesimţitori, cei ce se închină lor şi-i cinstesc.

Pentru aceste cuvinte a fost bătut cu vine de bou, până când i s-a rupt carnea şi i se vedeau oasele. După aceea au dat drumul asupra lui unui leu, de care Sfântul s-a spăimântat. Dar leul apropiindu-se de dânsul, se arăta mai blând de cum ar fi fost o oaie şi ca şi cum i-ar fi fost milă de Sfântul, ştergea ca şi cu un burete cu piciorul său cel drept, sudoarea ce curgea pe obrazul Sfântului de frică. Atunci, mucenicul

mulţumind lui Dumnezeu, la sfârşitul rugăciunii sale, s-a făcut cutremur şi de cutremur a căzut idolul lui Iraclie şi s-a făcut ca praful şi a căzut şi o parte a cetăţii Nicomidiei, omorând pe mulţi din elini.

Pentru aceasta a fost mult chinuit, dar rămânând nevătămat, nepotul său Fotie, a alergat la Sfântul, îl îmbrăţişă, tată şi unchi numindu-l.

Iar împăratul a poruncit ca amândoi să fie chinuiţi în toate chipurile până ce vor muri.

Şi după multe chinuri, cei doi Sfinţi au fost băgaţi într-un cuptor cu foc şi acolo îşi primiră sfârşitul chinurilor şi cununile biruinţei, însă se spune că, atunci când au fost scoşi afară din cuptor, erau întregi, nefiind arşi de foc nici la păr.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor Anichit şi Fotie

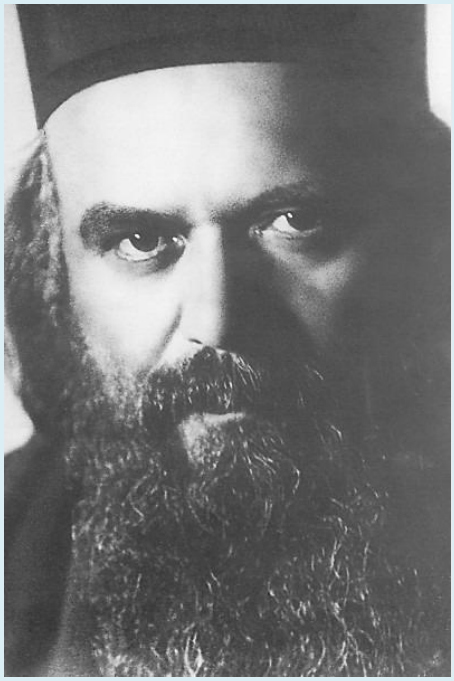

Împăratul Diocleţian s-a dus odată să cerceteze cetatea Nicomidiei, cu intenţia ascunsă şi rea de a îi lichida pe toţi creştinii de acolo. Dar atunci când a declanşat torturile lor publice, Anichit, unul dintre demnitarii de rang înalt ai cetăţii L-a mărturisit cu tărie pe Hristos înaintea împăratului şi a mulţimii de popor prezent în piaţă.

El a mai denunţat şi prostia închinării la obiecte de lut şi piatră, închinare nedemnă de fiinţa raţională care este omul.

Împăratul a poruncit ca lui Anichit să îi fie tăiată limba, însă cu puterea lui Dumnezeu, el a continuat să vorbească.

Ei apoi au dat drumul unui leu, cu gândul că acesta se va repezi la Mucenic ca să îl sfâşie, dar leul dimpotrivă, s-a gudurat blând pe lângă Anichit. În acea clipă s-a prăbuşit şi templul lui Hercule.

Fotie, o rudă a lui Anichit, văzând minunea aceasta şi tăria lui Anichit, a strigat către împărat: „O, idolatrule, iată eşti acoperit de ruşine! Iată, de nimic sunt zeii tăi!"

Împăratul atunci a poruncit decapitarea neîntârziată a lui Anchit şi uciderea pe loc a lui Fotie.

Dar călăul, în loc să îl omoare pe mucenic, s-a lovit fără să vrea pe sine şi a murit pe loc.

După torturi prelungite, amândoi mucenicii, Anichit şi Fotie, au fost aruncaţi în temniţă, unde au zăcut timp de trei ani. După scurgerea acelui timp s-a poruncit cu privire la ei aprinderea unui foc puternic, în care au fost aruncaţi.

Mulţi creştini atunci, bărbaţi, femei şi copii, le-au urmat mucenicilor, intrând în acel foc. Din mijlocul flăcărilor cuptorului cântarea de laudă a mucenicilor către Dumnezeu se auzea până departe.

Ei au luat cu toţii mucenicia cam pe la anul 305.

Sfinţii Anichit şi Fotie sunt invocaţi la rugăciunile de la Taina Sfântului Maslu şi de la slujba Sfinţirii Apei.

Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit, doctori fără de arginţi

„Primit-aţi sfârşitul cel prea fericit şi întru tot cinstit şi dorit de cei vrednici şi nădejdile cele veşnice prea vitejilor şi ne izvorâţi nouă pâraie de minuni, care ridică arsura patimilor din suflet şi din trup, a celor ce cu bună credinţă, pururea săvârşesc serbarea voastră cea de peste an, prea lăudaţilor“ (Minei pe August, Tipografia Cărţilor Bisericeşti, Bucureşti, 1894, p. 133.)

***

Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit au fost doctori fără de arginţi, adică vindecători de boli cu harul lui Dumnezeu, fără a lua vreo plată lumească, ci doar bucuria cea fără de sfârşit a iubirii dumnezeieşti.

Pentru ei, cei ce au alungat moartea de la oamenii sărmani prin vindecare, moartea mucenicească a fost întâlnirea cu Doctorul veacurilor, vindecătorul de boală şi de moarte a neamului omenesc prin Învierea Sa din morţi.

Sfârşitul cel vremelnic a fost pentru ei prilej de bucurie şi pridvor ales al intrării în Biserica cea prea curată a veşniciei, acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit. De acolo vine Doctoria cea veşnică a nemuririi – Euharistia şi pansamentele cele prea bune ale rugăciunilor Sfinţilor.

Trupurile lor, împovărate de grija celor bolnavi, aplecate cu iubire asupra celor ce zac în suferinţă, au devenit după moarte izvoare de vindecări, fără hotar sau circumscriere spaţială, şi pâraie care izvorăsc din cer şi adapă cu sănătate toată partea cea de sub cer. (Pr. Ioan Valentin Istrati)

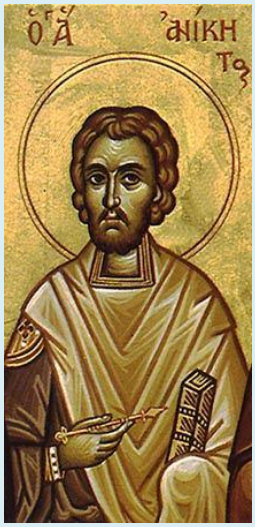

Sfântul mucenic Anichit

Aceşti Sfinţi au trăit şi pătimit în timpul împăratului Diocleţian. Fotie era nepotul lui Anichit.

În 305, când a început persecuţia împotriva creştinilor în Nicomidia, Anichit, cu mult curaj, a mărturisit că este creştin şi că nu se va închina niciodată idolilor păgâni. A fost bătut crunt şi în timpul chinurilor, nepotul său Fotie l-a îmbărbătat.

Împăratul a poruncit ca amândoi să fie băgaţi într-un cuptor cu foc şi aşa şi-au primit sfârşitul vieţii.

ΑΓΙΟΣ
ΑΝΙΚΗ

ΗΤΟ
Ο ΑΓΙΟΣ
ΦΩΤΙΟΣ

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Anichit şi Fotie!

Sfântul mucenic Diomid din Tars, Turcia († 303) (16 august)

Materiale despre Sfântul mucenic Diomid din Tars:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Diomid

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-doctori-f%C4%83r%C4%83-de-argin%C5%A3i

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Diomid

***

Sfântul Diomid era de neam din Tarsul Ciliciei, cu meşteşugul doctor, iar de credinţă creştin. El tămăduia nu numai trupurile, ci şi sufletele omeneşti.

&&&

Evanghelia şi Apostolul zilei

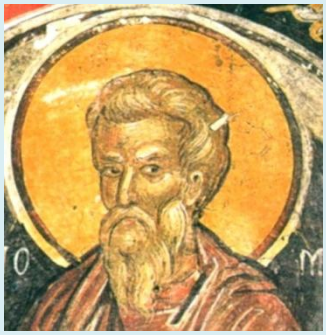

Evanghelia

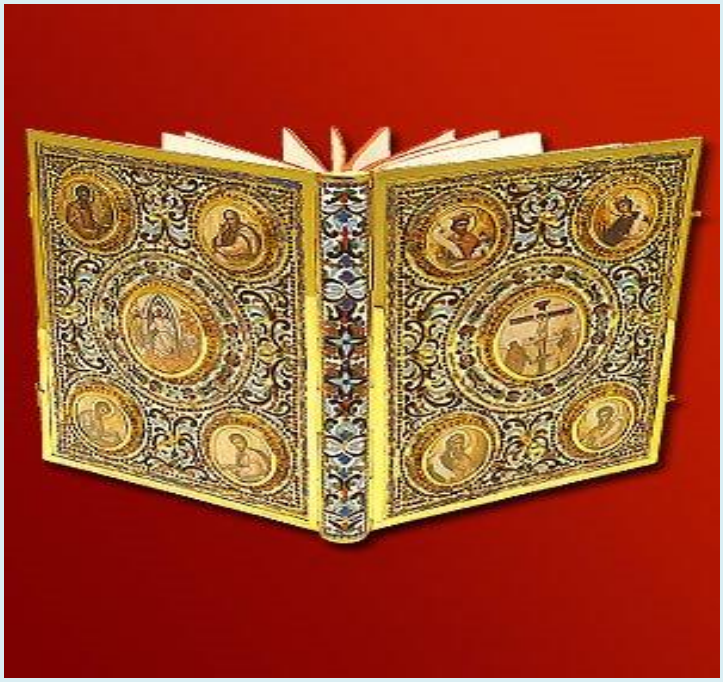

Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.

19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Apostol

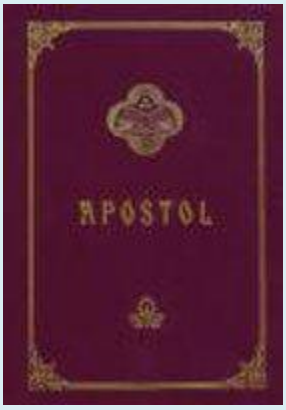

Epistola către Timotei a Sfântului Apostol Pavel

I Timotei 3, 13-16; 4, 1-5

Fiule Timotei,

13. Căci cei ce slujesc bine, rang bun dobândesc şi mult curaj în credinţa cea întru Hristos Iisus.
14. Îţi scriu aceasta nădăjduind că voi veni la tine fără întârziere;
15. Ca să ştii, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.
16. Şi cu adevărat, mare este taina dreptei credinţe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălţat întru slavă.

1. Dar Duhul grăieşte lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor,
2. Prin făţărnicia unor mincinoşi, care sunt înfieraţi în cugetul lor.
3. Aceştia opresc de la căsătorie şi de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulţumire, pentru cei credincioşi şi pentru cei ce au cunoscut adevărul,
4. Pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumire;
5. Căci se sfinţeşte prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Diomid

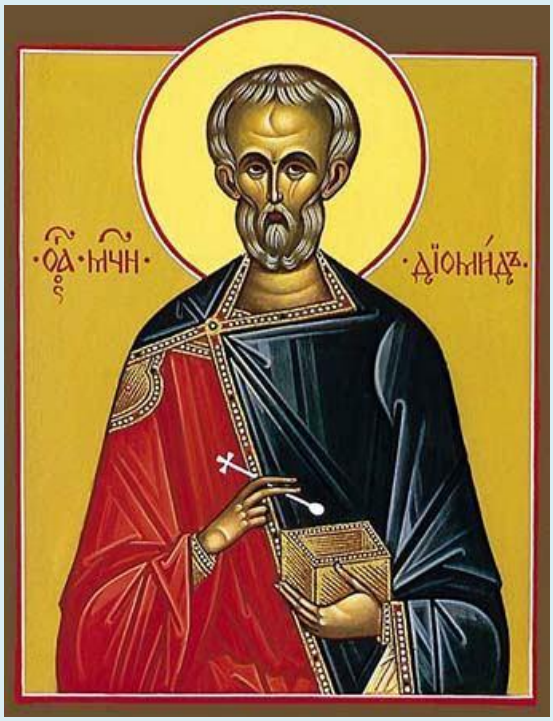

Troparul Sfântului mucenic Diomid, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Diomid, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta adormirea ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind de Lumina cea în Trei Sori, risipeşte întunericul necunoştinţei mele, ca să laud pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi faptele vieţii tale, fericite mucenice Diomid.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-ţi cugetul tău neprimitor patimilor trupului, te-ai arătat vas primitor al Duhului, pururea pomenite şi ai izvorât noiane de tămăduiri, făcând să înceteze toată supărarea bolilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dorind după viaţa cea fără de sfârşit te-ai sârguit a bea paharul morţii şi ai dobândit-o, prea lăudate, precum ştie Cel ce te-a chemat către cununa cea neveştejită, mucenice nebiruite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti cetate însufleţită a Împăratului, ceea ce ai arătat şi naştere dumnezeiască şi adormire minunată, arată cetatea ta nevătămată de toate căderile cutremurului, Prealăudată.

Catavasie: Cea împodobită cu dumnezeiască slavă, sfinţită şi lăudată pomenirea ta, Fecioară, pe toţi credincioşii la veselie i-a adunat şi începând Mariam, cu timpane şi cu hore, cântă Unuia-Născut al tău, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască adormirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin negrăită şi dumnezeiască lucrare a mâinilor curăţind patimile oamenilor, ai fost dat de la Dumnezeu doctor prea ales credincioşilor şi prea fierbinte rugător pentru cei ce te cinstesc pe tine, fericite.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trăgându-se spre junghiere mucenicul Diomid, striga către Tine Singurul nostru Dumnezeu: voi alerga în calea mărturisirii Tale şi cu tărie voi urma Patimii Tale celei de bună voie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măritul mucenic Diomid prin taină chemându-ne astăzi către ospăţ, pune înainte chinurile lui, ca o mirodenie fără materie, veniţi, dar credincioşilor să ne desfătăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mântuieşte, de Dumnezeu dăruită Preacurată, de toată căderea cutremurului, cetatea aceasta care este închinată ţie şi turma ta păzeşte-o în pace şi în unire.

Catavasie: Cel ce eşti Făcător şi Cuprinzător a toate, Înţelepciunea şi Puterea lui Dumnezeu, Hristoase, neclintită şi nemişcată, întăreşte Biserica, Cel ce Însuţi eşti Sfânt şi întru Sfinţi Te odihneşti.

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă Puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfântul mucenic Diomid cel mărit, purtând în inima sa cuvântul dumnezeieştii cunoştinţe, ca un râu a înecat pâraiele înşelăciunii şi a scufundat cu totul puterea idolilor.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicul Diomid cel prea înţelept, mucenic cu raza bunătăţilor şi cu îndestularea minunilor, a strălucit pe pământ ca un soare şi cu adevărat a luminat adunările dreptcredincioşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflând sfârşitul cel prea fericit şi cu bucurie câştigând Slava cea negrăită, cea de demult dorită de tine, prea fericite, adu-ţi aminte de cei ce te cinstesc pe tine, mucenice, purtătorule de chinuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Naşterea ta s-a arătat străină, precum s-a arătat binecuvântată cinstita adormire pe care o cinsteşte cetatea ta, scăpată de vătămările barbarilor, prin folosinţa ta, Preacurată.

Catavasie: Graiurile proorocilor şi preînchipuirile au proorocit Întruparea Ta cea din Fecioară, Hristoase. Lumina Strălucirii Tale întru lumina neamurilor va ieşi şi va striga Ţie adâncul cu veselie: Slavă Puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate întru cinstită adormirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, de pe pământ te-ai mutat la Veşnicele Locaşuri şi la Viaţa cea fără de sfârşit. Iar acum, tuturor celor ce te laudă pe tine, mântuire le dăruieşti prin mijlocirile tale.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai fără vărsare de sânge mucenic vrednic de minune, purtător de cunună fără durere; biruitor prea ales fără de răni, surpând mulţimea vrăjmaşilor cu chinurile tale, fericite Diomid.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ţie ca unui drept ţi-a răsărit lumina cea nestinsă şi veselia, soţia ei, ţi-a urmat, ca unul care aveai suflet drept, plecat tuturor poruncilor Mântuitorului, de Dumnezeu cugetătorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Chinuitorii cei de după săvârşirea ta ţi-au tăiat capul, au fost lipsiţi de lumina ochilor trupului; dar li s-au deschis ochii sufletului, cu credinţă alergând către Hristos, fericite mucenice Diomid.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Împărăteasa cetăţilor avându-te turn pe tine, Împărătească şi Doamnă, biruieşte năvălirile cele sălbatice ale barbarilor, se izbăveşte de tot felul de supărări, creşte şi se întăreşte, Maica lui Dumnezeu Preacurată.

Catavasie: Dumnezeiasca şi nespusa frumuseţe a bunătăţilor Tale, Hristoase, voi spune: că din veşnica Slavă Strălucire împreună Vecuitoare şi Ipostatnică luând, din pântecele Fecioresc Întrupându-Te, celor din întuneric şi din umbră le-ai Răsărit ca un Soare.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin pâraiele luptelor tale, ai înecat pe vrăjmaşul cel fără de trup şi cu izvorârea minunilor tale, ai spălat întinăciunile patimilor celor de multe feluri, vrednicule de minuni.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind mişcat de vânturile dumnezeieşti cele subţiri şi fiind ocârmuit de voirea cea de sus, cu linişte ai ajuns la limanul cel liniştit, rugându-te pentru noi, prea lăudate mucenice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De negrăită lecuirea ta, mărite, se curăţesc credincioşii de patimi; iar de dumnezeiasca ta înfăţişare, se izgoneşte tabăra demonilor, vrednicule de minune, fericite Diomid.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu tine, Fecioară, ne lăudăm; prin tine ne mântuim de cele rele şi cu nădejdea ta nu ne temem de năvălirile vrăjmaşilor noi, cei ce te lăudăm pe tine.

Catavasie: Focul cel dinlăuntru al chitului născut în luciul mării a fost închipuire a îngropării Tale celei de trei zile, al căreia prooroc Iona s-a arătat. Că, fiind izbăvit precum s-a şi spus mai înainte, nevătămat striga: jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Capul tău cel tăiat, prea mărite, a strălucit lumină celor cugetători de deşertăciuni; dar tiranul văzând capul tău, ca şi cum ar fi fost viu, s-a minunat. Dar, fiind omorât la minte, nu a înţeles a cânta: Binecuvântat eşti, Dumnezeule.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezbrăcatu-te-ai, pururea pomenite, de haina cea urâtă a omorârii pentru aceasta, prin dar te-ai îmbrăcat cu podoaba cea frumoasă a nemuririi, cu veselie cântând Stăpânului tău: Binecuvântat eşti, Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu focul răbdării tale, mucenice, ai întors în cenuşă înşelăciunea cea stufoasă a vrăjmaşului şi te-ai arătat stea luminoasă de Dumnezeu, strălucind dările tămăduirilor, către cei ce cântă: Binecuvântat eşti, Dumnezeule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti Împărătească a lumii, care ai născut pe Împăratul Hristos, izbăveşte de stricăciune, de cutremur şi de supărarea limbilor împărătească ta cetate, care îţi cântă: Binecuvântat este Rodul pântecelui tău, Preacurată.

Catavasie: Mâniei celei fără de ruşine şi focului, dumnezeiasca dragoste împotrivindu-se, focul adică l-a răcorit, iar de mânie şi-a râs prin vioara cea cuvântătoare şi de Dumnezeu însufleţită, care cu cele trei cântări ale sfinţilor, împotriva organelor de cântare ale păgânilor, în mijlocul văpăii, a răsunat: Prea slăvite Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Picioarele tale cele cinstite, purtătorule de chinuri, s-au îndreptat către căile muceniciei şi acum, bucurându-se, se preumblă în Ceata celor vii, în Raiul desfătării, prea înţelepte pentru aceasta, adunându-ne, te cinstim, lăudând pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împletitu-ţi-s-a cununa nestricăciunii ţie, celui ce tare te-ai luptat şi ai biruit şarpele cel începător al răutăţii, mucenice vrednicule de minune şi te-a primit adunarea pătimitorilor pe tine, cel ce cântai: Lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Îmbrăcându-te, mucenice, cu putere dumnezeiască, trimiţi strălucirile minunilor, încetezi neputinţele, risipeşti bolile şi izgoneşti duhurile viclenirii, cântând: Lăudaţi, lucrurile, pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Clătinându-ne de multele năvăliri ale păcatelor, năzuim către acoperământul tău cel neclintit; întăreşte pe robii tăi, împuterniceşte-i asupra patimilor şi cetatea ta cea închinată ţie izbăveşte-o, Fecioară, de cutremur şi de foamete şi de năvălirile barbarilor.

Catavasie: Îngerul lui Dumnezeu Cel Preaputernic a arătat tinerilor văpaia, răcorind pe cuvioşi, iar pe cei necredincioşi arzând şi pe Născătoarea de Dumnezeu a făcut-o izvor de Viaţă începător, stricare a morţii şi viaţă izvorând celor ce cântă: pe Făcătorul Singur să-L lăudăm cei mântuiţi şi să-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul omenesc să salte cu Duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita adormire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, Preafericită Născătoare de Dumnezeu, Curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aflat-ai răsplătire ostenelilor desfătarea cea gătită ţie de sus, unde înfrumuseţat cu podoabe mucenicești te desfătezi în frumuseţea Ziditorului tău, mucenice, mijlocind cu rugăciunile tale curăţire şi izbăvire de rele, celor ce te cinstesc pe tine.

Stih: ***Sfinte mucenice Diomid, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai, mucenice, privelişte, stâlp bunătăţilor şi reazem al credinţei, stâlp nemişcat şi turn neclintit Bisericii lui Hristos şi râu izvorând pâraie de tămăduiri şi casă de tămăduire fără plată celor ce cu dragoste săvârşesc adormirea ta, mărite mucenice Diomid.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Apus-ai de pe pământ, risipind ceaţa idolilor cea fără Dumnezeu şi te-ai mutat către Lumina cea neînserată, a Vieţii celei începătoare de lumină, ale cărei arătări le-ai avut mai înainte, mărite, strălucind de strălucirile de acolo şi umplându-te de bucuria cea veşnică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti cu adevărat cetate neclintită a lui Dumnezeu, în care Însuşi S-a sălăşluit, izbăveşte cetatea ta de cutremur şi de cădere, de înconjurarea barbarilor, de foc, de sabia vrăjmaşilor şi de toată răutatea, prin mijlocirea ta fierbinte către Dumnezeu, Preacurată Fecioară.

Catavasie: Se biruiesc hotarele firii întru tine, Curată Fecioară, că naşterea fecioreşte şi moartea arvuneşte viaţă, Ceea ce eşti după naştere Fecioară şi după moarte vie, izbăveşti pururea Născătoare de Dumnezeu, moştenirea ta.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară Curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Darul tămăduirilor primind de la Dumnezeu, mucenice înţelepte, te-ai arătat obştesc izvor de vindecări celor bolnavi, fericite, dând tămăduiri tuturor celor ce cu credinţă aleargă la dumnezeiască mijlocirea ta pentru aceasta şi mulţimile demonilor prea minunat le goneşti totdeauna, doctore vrednic de minune,

purtătorule de chinuri mucenice Diomid, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Praznicului Adormirii Maicii Domnului, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viată: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Ceata cea dumnezeiască a apostolilor s-a adunat să te îngroape pe tine, Prea cinstită Născătoare de Dumnezeu Preacurată, cu aceia şi cetele îngerilor au cântat mutarea ta, strigând, Prea lăudată. Împreună cu care şi noi, credincioşii, cu dragoste prăznuim, Curată, laudă ţie aducând cu glasuri de cântări şi strigăm: Bucură-te, folositoarea celor ce pururea te fericesc pe tine.

Imnografie

Troparul Sfântului mucenic Diomid: Mucenicul Tău, Doamne, Diomid, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Mucenicul Diomid cel prea înţelept, mucenic cu raza bunătăţilor şi cu îndestularea minunilor, a strălucit pe pământ ca un soare şi cu adevărat a luminat adunările dreptcredincioşilor.

De negrăită lecuirea ta, mărite, se curăţesc credincioşii de patimi; iar de dumnezeiasca ta înfăţişare, se izgoneşte tabăra demonilor, vrednicule de minune, fericite Diomid.

Îmbrăcându-te, mucenice, cu putere dumnezeiască, trimiţi strălucirile minunilor, încetezi neputinţele, risipeşti bolile şi izgoneşti duhurile viclenirii, cântând: Lăudaţi, lucrurile, pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii. *(din Canonul Sfântului ce se citește la Utrenie)*

Darul tămăduirilor primind de la Dumnezeu, mucenice înţelepte, te-ai arătat obştesc izvor de vindecări celor bolnavi, fericite, dând tămăduiri tuturor celor ce cu credinţă aleargă la dumnezeiască mijlocirea ta. Pentru aceasta şi mulţimile demonilor prea minunat le goneşti totdeauna, doctore vrednic de minune. Purtătorule de chinuri mucenice Diomid, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. *(Sedelna Sfântului ce se cânta la Utrenie, glasul al 8-lea)*

Vieţile Sfinţilor - Sfântul mucenic Diomid, doctorul

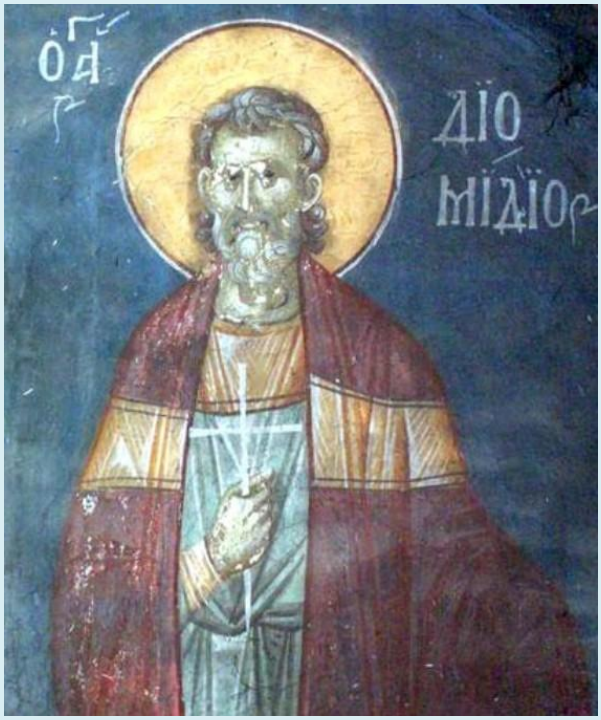

Sfântul Diomid era de neam din Tarsul Ciliciei, cu meşteşugul doctor, iar de credinţă creştin. El tămăduia nu numai trupurile, dar şi sufletele omeneşti, pentru că învăţa pe păgâni să creadă în Hristos şi apoi să se boteze.

În vremea împăratului Diocleţian a lăsat Tarsul şi a mers în Niceea, cetatea Bitiniei, acolo făcând multe tămăduiri, după obiceiul său, nu cu doctorii păgâneşti, ci cu chemarea numelui Atotputernicului şi dătătorului de tămăduiri, Hristos şi cu însemnarea cinstitei Cruci tămăduia toate bolile şi astfel încredinţa pe cei necredincioşi. Mulţi se întorceau de la înşelăciunea idolească prin doctoria şi învăţătura lui.

Împăratul Diocleţian, fiind atunci în părţile Răsăritului şi înştiinţându-se de acest lucru, a trimis să-l prindă. Ostaşii trimişi, mergând la dânsul, l-au aflat sfârşit în Domnul. Deci, au tăiat capul mortului, ca să-l ducă împăratului. După tăierea capului, toţi ostaşii aceia şi-au pierdut luminile ochilor, rămânând orbi. Astfel au fost duşi de alţii la împărat, împreună cu capul cel tăiat al lui Diomid. Văzând împăratul capul şi ostaşii orbi, le-a poruncit să ia capul şi să-l pună la locul său. Făcând ostaşii aceasta, îndată au văzut şi au crezut în Hristos, adevăratul Dumnezeu, Căruia I se cuvine slavă în veci. Amin.

Sinaxar 16 august

În această lună (august), în ziua a şaisprezecea, pomenirea aducerii Icoanei celei nefăcute de mână a Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, din cetatea Edesei, în păzita de Dumnezeu împărateasa cetăţilor a Constantinopolului.

Făcând multe minuni Domnul şi marele Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pentru a Sa bunătate, precum este scris în Sfintele Evanghelii, şi ducându-se pretutindeni această veste, a auzit şi Avgar, domnitorul Edesei.

Şi dorea să vadă pe Iisus Hristos aievea şi nu putea, pentru că era căzut în boală fără leac, căci avea lepră neagră care îi cuprinsese tot trupul, de-l topea şi-l mânca; şi pe lângă aceea avea şi boală veche cu dureri pe la încheieturi. Lepra însă îl înspăimânta şi îl umilea, iar cealaltă boala îi dă dureri iuţi şi grele; pentru aceea nu ieşea afară, şi nu-l vedea nimeni din cei supuşi ai lui.

Iar în zilele Sfintelor Patimi ale Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, scriind el o epistolă a trimis-o cu un oarecare Anania, învăţându-l să zugrăvească statul, părul şi faţa şi tot chipul trupesc, cu toată nevoinţa, şi să-i aducă Chipul acela al lui Hristos, de vreme ce Anania era foarte iscusit la meşteşugul zugrăviei.

Iar epistola avea aceste cuvinte: ***"Avgar, domnul cetăţii Edesei, lui Iisus Mântuitorului Bunului Doctor, ce petrece în Ierusalim, să se bucure. Auzit-am de Tine şi de tămăduirile ce se fac de Tine, fără ierburi. Că precum auzim, faci pe orbi să vadă şi pe ologi să umble, pe leproşi curăţeşti, duhurile necurate şi demonii goneşti şi pe cei ce se află cu boli îndelungate îi lecuieşti şi pe morţi înviezi. Şi auzind acestea toate despre Tine, am gândit una dintr-acestea doua: Că au Fiul lui Dumnezeu eşti făcând acestea, au Dumnezeu. Drept aceea dar, scriind, Te-am rugat să iei osteneala şi să vii până la mine, ca să-mi tămăduieşti şi boala ce am, şi să Te afli aicea cu mine. Că am înţeles că şi iudeii cârtesc asupra Ta şi vor să-Ţi facă rău; eu am o cetate mică, însă de cinste, care ne va fi din destul amândurora, a petrece cu pace".***

Deci Anania mergând la Ierusalim şi dând Domnului epistola, îi lua aminte de-L semuia cu multă chibzuinţă. Dar neputând să se apropie din pricina mulţimii ce se adunase, s-a suit pe o piatră ce era mai înaltă puţintel de la pământ, şi îndată îşi puse ochii asupra Lui, şi-şi întări mâna pe hârtie scriind asemănările cele ce vedea. Însa nu putea nicicum să-i însemneze chipul, pentru că se arăta cu altă faţă şi cu schimbată înfăţişare.

Iar Domnul, ca un cunoscător al celor ascunse şi cercetător al inimilor, cunoscând gândul aceluia, a vădit ceea ce se făcea pe ascuns. Căci cerând apa să se spele, i s-a dat şi o mahramă în patru colţuri; şi după ce s-a spălat a şters cu ea preacurata şi dumnezeiasca Sa faţă. Şi, o, minune: s-a întipărit pe acea mahramă dumnezeiescul Său chip şi faţa; şi El a dat-o lui Anania, zicându-i:

"Mergi de o dă celui ce te-a trimis, şi du-i şi epistola aceasta: Fericit eşti, Avgare, de vreme ce nu M-ai văzut şi ai crezut în Mine. Că scris este pentru Mine, ca cei ce M-au văzut să nu creadă în Mine, iar cei ce nu M-au văzut, aceia să creadă şi să fie vii. Iar despre cele ce Mi-ai scris ca să vin către tine, să ştii că Eu trebuie să plinesc toate cele pentru care sunt trimis; iar după ce le voi plini Mă voi sui către Tatăl, Cel ce M-a trimis. Şi când Mă voi sui, îţi voi trimite pe unul din ucenicii Mei, anume Tadeu, care şi boala îţi va tămădui şi viaţa veşnică îţi va da şi pace, şi ţie şi celor ce sunt cu tine. Şi cetatea îţi va întări, ca să nu poată nimeni din vrăjmaşi împotriva ei".

Punând la sfârşitul epistolei şi şapte peceţi, însemnate cu slove evreieşti care tălmăcindu-se, arată: Teu Tea, Tion Tavma, adică: A lui Dumnezeu faţă, dumnezeiască minune.

Deci Avgar primind pe Anania cu bucurie şi căzând şi închinându-i-se sfintei şi preacuratei Icoane a Domnului, cu credinţă şi multă osârdie, îndată s-a tămăduit de boală, rămânând puţină lepră numai pe fruntea lui. ***Iar după mântuitoarea patimă a lui Hristos şi după suirea Lui la cer, mergând Sfântul Apostol Tadeu la Edesa, a pus pe Avgar în scăldătoarea Botezului.*** Şi botezându-l şi pe el şi pe toţi câţi erau sub ascultarea lui, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, a ieşit Avgar din apă curăţit şi de acea puţină rămăşiţă de lepră.

Regele Avgar al Edessei

De atunci cinstind în tot chipul, închinându-se acelei dumnezeieşti asemănări a Chipului Domnului, şi vrând ca să fie cinstită de către toţi, pe lângă celelalte ale lui bunătăţi, a adăugat şi aceasta: Ca pogorând chipul unui zeu, ridicat deasupra porţii celei de obşte a cetăţii şi sfărâmându-l, a pus în locul lui acea nefăcută de mână Icoană a Mântuitorului nostru şi Dumnezeu, înfrumuseţând-o, şi scriind aceste cuvinte: ***"Hristoase Dumnezeule, cel ce nădăjduieşte întru Tine, nu este trecut cu vederea niciodată".***

Şi a dat poruncă ca oricine va intra pe acea poartă să dea cinstea şi închinăciunea ce se cuvine cinstitei şi de minuni făcătoarei Icoanei lui Hristos, şi apoi să intre în cetate. Această poruncă pioasă a bărbatului aceluia, a fost ţinută cât a trăit el şi fiul său în viaţa aceasta. Iar după ce nepotul lui a ajuns domnitor, a dat cu piciorul dreptei credinţe şi însuşi s-a întors la slujirea idolilor, şi a vrut să ridice deasupra porţii Edesei un idol şi să pogoare Icoana lui Hristos.

Cunoscând aceasta din dumnezeiasca arătare episcopul cetăţii, a pus nevoinţa mare, şi de vreme ce locul unde stă Icoana era rotund, a aprins înaintea dumnezeieştii Icoane o candelă, şi a pus o cărămidă dinainte, şi zidind-o pe din afară cu var, a tocmit zidul de nu se vedea. Nemaivăzând, Icoana Domnului, păgânul a renunţat la lucrul ce începuse a face.

Şi a trecut multă vreme, încât ieşise din mintea oamenilor unde era ascunsă dumnezeiasca Icoană. Iar când Osroe, împăratul perşilor, prădând cetăţile şi oraşele Asiei, a ajuns şi la Edesa, şi a pornit asupra ei toată meşteşugirea de luptă, a dat mare frică oamenilor cetăţii. Aceştia scăpând numai la Dumnezeu şi rugându-L cu lacrimi, aflară grabnica mântuire; căci într-o noapte s-a arătat o femeie preaslăvită episcopului Eulalie, zicându-i: ***"De veţi lua dumnezeiescul chip al Mântuitorului cel nefăcut de mână care este ascuns deasupra acestei porţi, arătându-i şi locul, toate le va face bune".*** Deci episcopul mergând şi săpând în locul acela a aflat dumnezeiasca Icoană nestricată, şi candela aprinsă de atâţia ani, încă şi în cărămida ce era pusă în preajma candelei. Şi arătând Icoana tuturor s-au umplut de nespusă bucurie şi veselie.

Luând episcopul această Icoană şi făcând Litanie şi mulţumind a mers la locul unde spărgeau perşii cetatea. Şi dacă s-au apropiat, a picurat untdelemn din candela în focul cel gătit ce avea să ardă cetatea, şi a ars pe toţi de i-a prăpădit. Iar dacă s-a apropiat episcopul cu dumnezeiescul chip de pădure unde era focul mare de mulţime de copaci, îndată s-a pornit vânt mare, şi a întors para focului asupra celor ce-l făcuseră şi i-au izgonit. Şi aşa cetatea Edesa s-a izbăvit de vrăjmaşii săi, prin milostivirea lui Hristos Dumnezeul nostru, şi prin arătarea preasfântului Chip cel nefăcut de mână.

După mulţi ani împăratul Romano, cel ce se chema Lacapenos, pe care şi Porfiroghenit îl numesc, cel ce a împărăţit cu ginerile sau Constantin, fiul împăratului Leon cel înţelept, a fost adusă acea sfântă mahramă, care avea pe ea Chipul cel nefăcut de mână al dumnezeieştii feţe a lui Hristos, în Constantinopol din Edesa care era stăpânită de saracini împreună cu toată Siria. Şi s-a făcut aducerea aceea în acest chip: Romano cel bătrân care stăpânea atunci, şi-a pus în

gând să îmbogăţească cetatea împărătească şi cu aceasta icoană. Pentru aceea în multe vremi a trimis la Edesa, şi a cerut acea dumnezeiască omenească închipuire a Domnului, de la Amira cel ce se afla acolo, făgăduind că va plăti şi bani şi va slobozi pe prinşii de război, dar şi că nu se va mai porni cu vrăjmăşie oştile creştinilor împotriva acelor hotare. Şi au căzut la învoială.

Şi de vreme ce a dat voie Amira şi a lăsat a fi aşa, luând episcopii Samosatelor, Edesei şi alţii cu frica lui Dumnezeu acea Sfântă Icoană şi epistola scrisă de Hristos, au purces în cale spre Constantinopol; iar pe cale se făceau nespuse minuni. Şi dacă au sosit la locul Optimatelor şi la biserica Născătoarei de Dumnezeu ce se numeşte a lui Eusebiu, apropiindu-se mulţi bolnavi cu credinţă, s-au tămăduit de multe feluri de boli. Iar un îndrăcit zicând: "Ia-ţi Constantinopole slavă, cinstea şi bucuria, şi tu Porfirogenitule împărăţia ta", îndată s-a tămăduit.

Iar în cincisprezece zile ale lui august, în anul de la Hristos nouă sute cincizeci şi nouă, pe vremea împărăţiei lui Romano, au sosit arhiereii ce duceau Sfânta Icoană la Constantinopol la biserica Născătoarei de Dumnezeu, cea din Vlaherne, unde a fost primită cu închinăciune, cu cinste şi cu bucurie atât de împărat cât şi de domnul şi de întregul popor.

Iar a doua zi, adică în şaisprezece, după sărutare şi închinăciune, ridicând Icoana lui Hristos pe umere patriarhul Teofilact şi împăraţii cei tineri, pentru că cel bătrân lipsea din pricina slăbiciunii, şi toţi cei mai de cinste şi toată plinirea bisericii au petrecut-o cu cinste, până la poarta cea de aur. Apoi ridicând-o de acolo cu cântări şi cu laude, şi cu făclii aprinse, au sosit la vestita şi marea biserică a înţelepciunii lui Dumnezeu. Şi făcând şi acolo cinstirea ce se cădea, s-au suit la palatele împărăteşti, şi intrând în biserica Născătoarei de Dumnezeu, zisă a Farului, au pus acolo cinstitul şi sfântul Chip al Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. A Căruia este slava în veci. Amin.

Tot în această zi (16 august), pomenirea Sfântului mucenic Diomid.

Acest Sfânt era din Tarsul Ciliciei, din neam mare şi bun. Dar făcându-se mai bun după voinţă, se deprinsese cu meşteşugul de doctor, lecuind pe toţi cei ce mergeau la el: sufletele cu dumnezeiasca credinţă, iar trupurile cu meşteşugul.

În zilele împăratului Diocleţian a plecat din Tars şi a mers la Niceea, în Bitinia. Şi fiind folositor şi acolo în tot chipul celor ce mergeau la dânsul şi cu credinţa dumnezeiască şi cu meşteşugul, a fost pârât la împărat.

Însă când au venit ca să-l prindă, aflându-l mutat către Domnul, i-au tăiat capul şi l-au dus la împăratul. Dar pentru nemilostivirea ce au arătat cei ce au tăiat capul Sfântului, îndată au orbit. Iar împăratul a poruncit iarăşi să-l ducă să-l aşeze la trup. Şi dacă l-au aşezat la trup, se spune că a revenit vederea celor ce orbiseră, când au tăiat capul Sfântului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Herimon (Heremon), care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea deşertării şi a izvorârii din nou a fântânii de agheasma, cea din biserică.

Tot în această zi, pomenirea înfricoşătoarei spaime a cutremurului care venise asupra noastră în vremile acelea şi de care, fără de nădejde ne-a mântuit Iubitorul de oameni Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Alcibiad, care prin foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul cuvios mucenic Nicodim cel de la Meteora, care pentru bună cinstire a mărturisit la anul 1551.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Gherasim cel nou din Cefalonia, care cu pace s-a săvârşit.

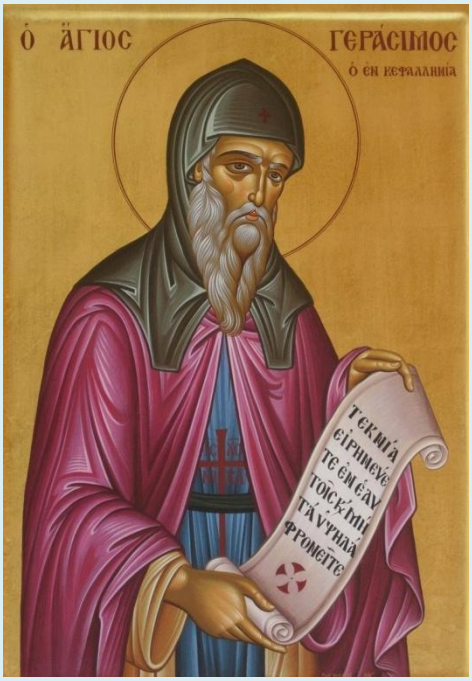

Sfântul Gherasim noul ascet din Cefalonia s-a născut în satul Trikkala în Peloponez şi a devenit de tânăr călugăr în insula Zacinto. Mai târziu a devenit shimnic la Sfântul Munte şi a ucenicit pe lângă asceţii Muntelui Athos. Fiind binecuvântat de mai marii săi, călugărul s-a dus la Ierusalim pentru a venera Mormântul Purtător de Viaţă al Mântuitorului. După ce a vizitat mai multe locuri sfinte în Ierusalim, Muntele Sinai, Antiohia, Damasc, Alexandria şi Egipt, s-a întors la Ierusalim unde a devenit aprinzător al candelelor de la Mormântul Domnului.

Călugărul a fost hirotonit diacon şi apoi preot de către Patriarhul Ierusalimului, Gherman (1534-1579). Sfântul Gherasim şi-a menţinut disciplina de ascet. Pentru singurătate s-a retras în Iordania, unde a petrecut patruzeci de zile fără odihnă. Primind binecuvântarea Patriarhului pentru viaţa în pustie, cuviosul Gherasim s-a retras la Zacinto în sihăstrie, mâncând doar vegetale.

După cinci ani i s-a arătat să meargă în insula Cefalonia, unde a trăit într-o peşteră. A restaurat o biserică la Omala şi a pus bazele unei mănăstiri de maici unde a trăit în neîncetată suferinţă şi priveghere timp de treizeci de ani. Se ruga în genunchi, plecat la pământ.

Pentru viaţa sa în exaltare a primit un dar minunat: darul de a vindeca bolnavii şi de a alunga duhurile necurate.

La vârsta de 71 de ani, venerabilul Gherasim a ştiut dinainte că avea să moară în curând. A dat maicilor binecuvântarea sa şi în pace a adormit întru Domnul în ziua de 15 august 1579. Doi ani mai târziu mormântul sau a fost deschis, iar sfintele sale moaşte au fost găsite plăcut mirositoare şi intacte, înzestrate cu putere de vindecare.

Cum sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului cade în ziua de 15 august, cuviosul Gherasim e prăznuit pe 16 august. Sărbătoarea de azi celebrează dezvăluirea sfintelor sale moaşte în 1581.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului noul mucenic Stamatie cel din Volos, care a mărturisit în Constantinopol, la anul 1680 şi de sabie s-a săvârşit.

Sfântul mucenic Stamatios era de fel din Volos (Tesalia, Grecia). Pe când era la Constantinopol, Stamatie a fost calomniat de unii că ar fi acceptat să se convertească la islam, dar el însuşi a mărturisit cu curaj că este creştin. Atunci a fost dus în faţa vizirului ca unul care s-a lepădat de credinţa musulmană, dar el continuând să mărturisească pe Hristos, i s-a tăiat capul cu sabia din porunca vizirului în ziua de 15 august, în piaţa din faţa palatului de lângă biserica Sfânta Sofia.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor martiri bine credinciosului voievod Constantin Brâncoveanu, împreună cu fiii săi Constantin, Ştefan, Radu, Matei şi sfetnicul Ianache, care au pătimit pentru Hristos la anul 1714.

Acest binecredincios şi de Hristos iubitor voievod al Ţării Romaneşti s-a născut la anul 1654 din părinţi de bun neam, după tată fiind coborâtor din voievodul Matei Basarab, iar după mamă, nepot al voievodului Şerban Cantacuzino, în timpul căruia la anul 1688 s-a tipărit pentru întâia dată în întregime Sfânta Scriptură în limba română.

Rămas orfan de tată încă din pruncie, tânărul Constantin a fost crescut de către unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, cel mai învăţat boier al vremii sale. Acesta s-a îngrijit să-i pună dascăli înţelepţi spre a primi învăţătură aleasă. Pentru iscusinţa şi înţelepciunea sa Constantin a primit înalte dregătorii, bucurându-se de multă cinstire încă din tinereţe.

După moartea voievodului Şerban Cantacuzino la anul 1688, luna octombrie în 29 de zile, la stăruinţele tuturor boierilor şi dregătorilor ţării, vrednicul Constantin Brâncoveanu primi scaunul de domn al Ţării Româneşti, fiind uns de către mitropolitul Teodosie. Împodobit de Dumnezeu cu daruri alese, el a cârmuit ţara cu adâncă pricepere şi înaltă priveghere, cu blândeţe şi răbdare creştinească.

Luând în ajutor pe Hristos, împăratul veacurilor şi având pildă pe vrednicii săi înaintaşi, Constantin voievod, îşi începu slăvita domnie punând temelia celei mai mari mănăstiri ctitorite de el, cea de la Hurezi, unde şi-a pregătit şi loc de veşnică

odihnă. Nenumărate sunt însă bisericile şi mănăstirile ridicate sau înzestrate de milostivul şi evlaviosul domnitor pe tot cuprinsul Ţării Româneşti.

Dărnicia şi purtarea de grijă a evlaviosului voievod Constantin Brâncoveanu nu se vor opri însă la hotarele Ţării Româneşti, ci se vor întinde şi la fraţii români din Moldova şi din Transilvania, fiind vrednice de pomenit şi multele ajutoare trimise dreptcredincioşilor creştini aflaţi în suferinţă pe meleagurile siriene, caucasiene şi arabe, precum şi la toate locurile sfinte ale Răsăritului.

Se întâmplă deci că în Săptămâna Patimilor, în anul de la Hristos 1714 a trimis sultanul turcilor, Ahmed al III-lea, mulţime de ostaşi de l-au luat pe Constantin Voda cu fiii şi ginerii săi şi în jalea tuturor locuitorilor oraşului Bucureşti l-au dus la înalta Poartă. Aici creştinul Voievod şi fiul său cel mare au fost chinuiţi cumplit de către necredincioşi vreme de patru luni, fiind supuşi la amarnice suferinţe.
După aproape 25 de ani de strălucită domnie i-a fost dat marelui voievod Constantin Brâncoveanu, din iconomia lui Dumnezeu, să-şi încununeze fruntea, el şi cei patru fii ai săi Constantin, Ştefan, Radu şi Matei, precum şi sfetnicul său Ianache, cu coroana sfântă a muceniciei pentru credinţa ortodoxă, pe care au mărturisit-o şi nu au părăsit-o nici în faţa călăului păgân.

În ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când dreptcredinciosul voievod Constantin Brâncoveanul împlinea 60 de ani, primi sfârşitul mucenicesc prin sabie împreună cu fiii săi: Constantin, Ştefan, Radu şi Matei şi cu sfetnicul său Ianache, în cetatea Sfântului Constantin cel mare, la Constantinopol, în anul 1714. Trupurile martirizate au fost apoi aruncate de necredincioşi în mare, de unde au fost culese de creştini milostivi, care le-au îngropat în taină şi cu evlavie nu departe de Constantinopol, în insula Halchi, în biserica mănăstirii Maicii Domnului.

Osemintele Sfântului voievod martir au fost aduse în ţară la anul 1720 de către doamna Marica, soţia sa şi înmormântate în biserica Sfântul Gheorghe nou din Bucureşti, ctitoria sa, unde de atunci şi până în zilele noastre veghează lumina candelei care aminteşte locul de odihnă al voievodului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida – Pomenirea Sfântului mucenic Diomid

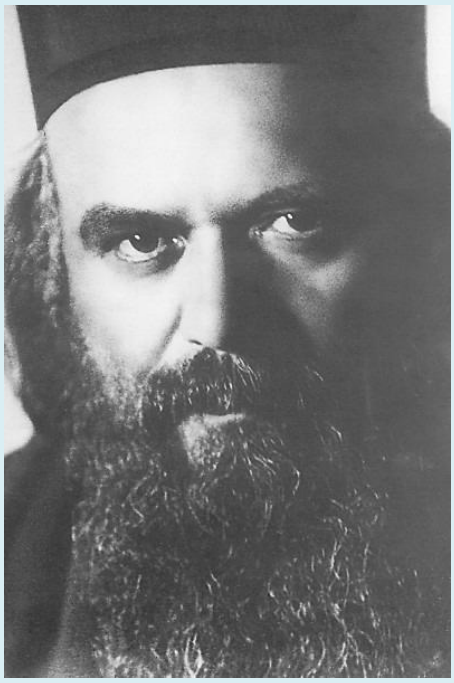

Sfântul Diomid a fost medic, provenind dintr-o familie aristocratică din Tarsus. Vindecând poporul, Sfântul Diomid îi învăţa astfel credinţa creştină.

Împăratul Diocleţian a poruncit decapitarea lui, care a avut loc la Niceea, în anul 298. Cei care i-au tăiat capul şi luîndu-1,1-au dus împăratului, au orbit, dar apoi ducându-1 înapoi, punându-1 lângă trup şi rugându-se şi-au recăpătat vederea.

(Cf. Sinaxarul din Mineiul pe august (Bucureşti: Ed. Inst. Biblic şi de Misiune al B.O.R., p. 204): «în zilele împăratului Diocleţian, [Sfântul Diomid] a plecat din Tars[ul Ciliciei] şi a mers la Niceea, în Bitinia. Şi, fiind folositor şi acolo în tot chipul celor ce mergeau la dânsul şi cu credinţă dumnezeiască şi cu meşteşugul, a fost pârât la împărat, însă când au venit să-1 prindă, aflându-1 mutat către Domnul, i-au tăiat capul şi 1-au dus la împăratul. Dar pentru nemilostivirea ce au arătat cei ce au tăiat capul Sfântului, îndată au orbit. Iar împăratul a poruncit iarăşi să-1 ducă să-1 aşeze la trup. Şi dacă 1-au aşezat la trup, se spune că a revenit vederea celor ce orbiseră, când au tăiat capul Sfântului.»)

Icoana Maicii Domnului, numită a Sărmanului

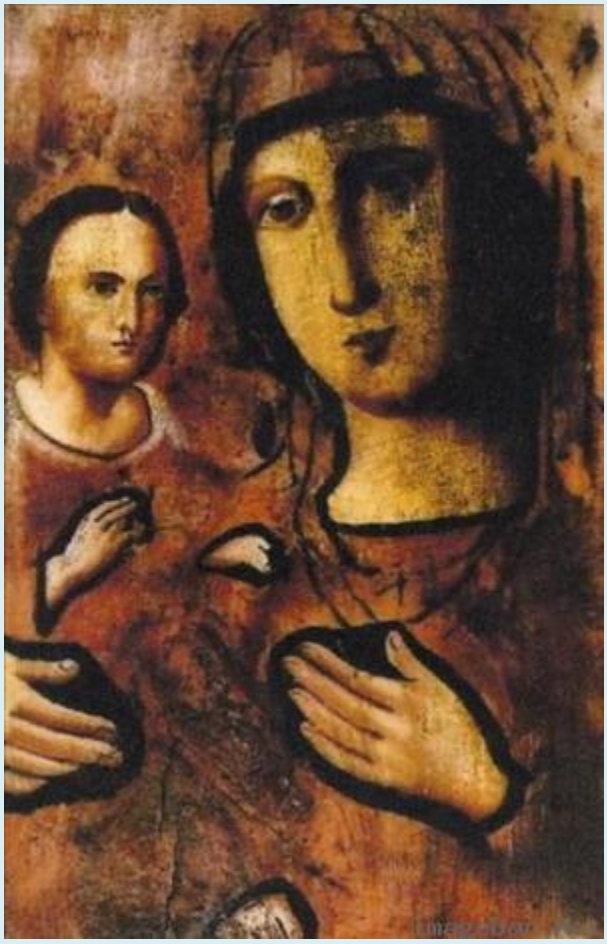

Prin mila lui Dumnezeu, pe la mijlocul lui septembrie 2001, o icoană a Maicii Domnului, din biserica „Sfântul Mucenic doctor Diomid” de la Centrul Creştin de Caritate şi Terapie Duhovnicească „CATERD” din municipiul Chişinău (Poşta Veche), s-a arătat a fi făcătoare de minuni. Icoana a fost descoperită de părintele Serghie de la Mănăstirea „Noul Neamţ” (Chiţcani). De acel părinte Serghie, cunoscut de toţi, care mulţi ani la rând, mărturisea pelerinii moldoveni la Poceaev.

Adresa Bisericii „ Sfântul mucenic doctor Diomid”:*mun. Chişinău, sect. Râşcani (Poşta Veche), str. Vasile Badiu nr. 17b, tel.: 46 41 82, 46 54 04.*

Icoana, a fost dăruită bisericii, în joia săptămânii luminate 2001, de familia Ceban, Valeriu şi Tamara, care locuiesc vizavi de biserică. Dar s-a aflat a fi făcătoare de minuni abia peste jumătate de an. S-au tămăduit lângă ea grav-bolnavi, s-au descoperit furturi, s-au împlinit dorinţe spre mântuire, s-a dobândit naştere de prunci, s-au aflat pierduţii.

Istoria acestei icoane e chiar în preajma-i, căci acolo se află mii şi mii de scrisorele cu diferite cereri, dorinţe şi dureri ale creştinilor. În fiecare duminică şi la sărbători, la cerinţa creştinilor se săvârşesc tedeumuri de mulţumire. Creştinii au numit această icoană a Maicii Domnului „Icoana sărmanului", pornind de la înfăţişarea ei, căci nu este aurită sau cu pietre scumpe, ci este pictată cu vopsele naturale pe o bucată de scândură negeluită. Se vede că a fost făcută, nu întâmplător, ci la o mare nevoie.

Înalt Preasfinţia Sa Vladimir, mitropolitul Chişinăului şi al întregii Moldove, vizitând Centrul creştin „CATERD" şi Biserica „Sfântul Diomid", s-a închinat la icoană şi a spus, că prin descoperirea acestei icoane, Bunul Dumnezeu a arătat, că a fost ales corect locul pentru biserică. Dar nici înalt Preasfinţia Sa, nici parohul bisericii „Sfântul Diomid", nu ştiau despre cele ce aveau să se descopere mai târziu şi anume:

Strada Doina, până în 1940, era numită Şleah, deoarece case erau numai în vale. În partea de la deal, de această stradă, erau lanuri ale boierului Petru Păvilescu. Curtea boierului, era cam pe unde astăzi se află Colegiul de Poliţie. De câte ori trecea boierul, de la curte, în oraş sau din oraş, la curte, oprea totdeauna trăsura lângă un nucar bătrân, unde astăzi se întretaie strada Doina, cu strada Vasile Badiu, se ridica în picioare şi îşi făcea semnul crucii înspre răsărit.

Copiii boierului: fiica şi doi feciori, odată l-au întrebat de ce face popas şi semnul crucii anume în acel loc. Atunci el i-a dus ca la o sută de paşi prin lan, într-un hăţiş, unde printre copaci şi tufari, copiii au văzut o bisericuţă, în jurul căreia erau vreo şapte, opt morminte. Era un cimitir boieresc vechi, cu cruci şi plăci de morminte incrustate şi sculptate în piatră şi acoperite cu muşchi. Erau foarte vechi şi nu mai erau îngrijite de nimeni.

Orientându-ne după cele povestite, conchidem că acel cimitir vechi şi bisericuţa erau chiar pe locul unde astăzi se află clădirea Centrului Creştin „CATERD" şi Biserica „Sfântul Mucenic doctor Diomid". Şi ne-a povestit despre toate acestea nu altcineva, ci însăşi fiica boierului Păvelescu - Maria, o femeie vioaie, plină de viaţă şi bună la suflet. A crescut opt copii, iar acum se bucură de nepoţi şi strănepoţi.

Iată ce povestesc şi alţi creştini mai în vârstă. Pe când s-au dat locuri de casă şi în partea de la deal, a străzii Doina, oamenii au acceptat peste tot, în afară de locul, despre care am aflat mai sus. Mai târziu, totul a fost devastat. Osemintele şi crucile au fost duse nu se ştie încotro (se presupune, că au fost transportate la cimitirul „Doina"), iar terenul a fost pregătit pentru construirea grădiniţei.

Valeriu şi Tamara Ceban au cumpărat casa în care locuiesc, iar icoana le-a rămas de la cei ce au construit-o. Au găsit-o pe aceste locuri şi se presupune, că este unicul obiect rămas din bisericuţa veche.

Deci, cu ajutorul familiei Ceban, icoana s-a întors la ea acasă.

Minuni săvârşite la Icoana Sărmanului

Povesteşte părintele paroh

Descoperirea icoanei

Într-o zi de luni, pe la mijlocul lunii septembrie 2001, la biserică au venit două femei creştine de la Poşta Veche – Elena şi Maria, ale căror apartamente au fost jefuite. După incident ele au plecat la Chiţcani, la părintele Serghie, care le-a trimis la Biserica „ Sfântului mucenic Diomid" să aducă rugăciuni în faţa celei mai vechi icoane a Maicii Domnului. Să aprindă lumânări din cele mai mari, că timp de o săptămână vor fi găsite toate obiectele furate.

Atunci mi-am amintit de acea icoană pe care o adusese vecina Tamara. Am adus icoana din altar, am pus-o pe analog, le-am lăsat să se roage şi am ieşit din biserică. După ce au plecat, am observat că sub icoană erau două scrisorele – femeile şi-au scris necazul, jeluindu-se Maicii Domnului şi cerându-i ajutorul. Acestea au fost primele dintre miile de foiţe ce se văd acum sub icoană. A doua zi a fost furată maşina care deservea Centrul nostru.

Stăpânul ei, Vasile, de asemenea, s-a rugat la icoană, a aprins câteva lumânări, a scris o foiţă, a pus-o sub icoană şi a plecat acasă. Duminică dimineaţa s-au găsit maşina centrului şi cea a femeilor cu toate obiectele furate.

În aceleaşi zile, rugăciunile fierbinţi la Icoana Sărmanului i-au dat dreptate în judecată creştinei Nina, care rămăsese fără de acoperiş deasupra capului şi i-au întors o datorie veche creştinei Eudochia.

Sfântul şi icoana

Într-o duminică dimineaţa, două femei, se apropiau de biserica noastră şi încă din stradă, una dintre ele arătând la icoana Sfântului Diomid de deasupra intrării, a strigat:" Iată pe el l-am văzut în vis. Acesta mi-a dat icoana."

Intrând în biserică şi dând cu ochii de icoana noastră a zis: Iată această icoană mi-a dat-o. După ce s-a închinat, femeia a început să povestească cu lacrimi, cum medicii i-au pus diagnoza: „Cancer la creier” şi cum ea plângea neîncetat. Şi iată că într-o noapte i s-a arătat în vis un Sfânt, pe care nu-l ştia, dar care i-a zis să nu plângă şi să nu se ducă la operaţie. I-a dat o bucată de scândură cu chipul Maicii Domnului şi a spus, că dacă va veni la el, se va vindeca.

Cine eşti tu? a întrebat femeia.

***Dacă vei veni, vei şti**, a fost răspunsul.*

Icoane

Sfinţii mucenici Orest din Tiana (pomenit la 10 noiembrie) şi Diomid din Tars.
Frescă din veacul al XIV-lea aflată în Mănăstirea Gracanica, Kosovo, Serbia

Frescă zugrăvită în anul 1527 şi aflată în Mănăstirea Sfântul Nicolae
Anapafsas, Meteora, Grecia

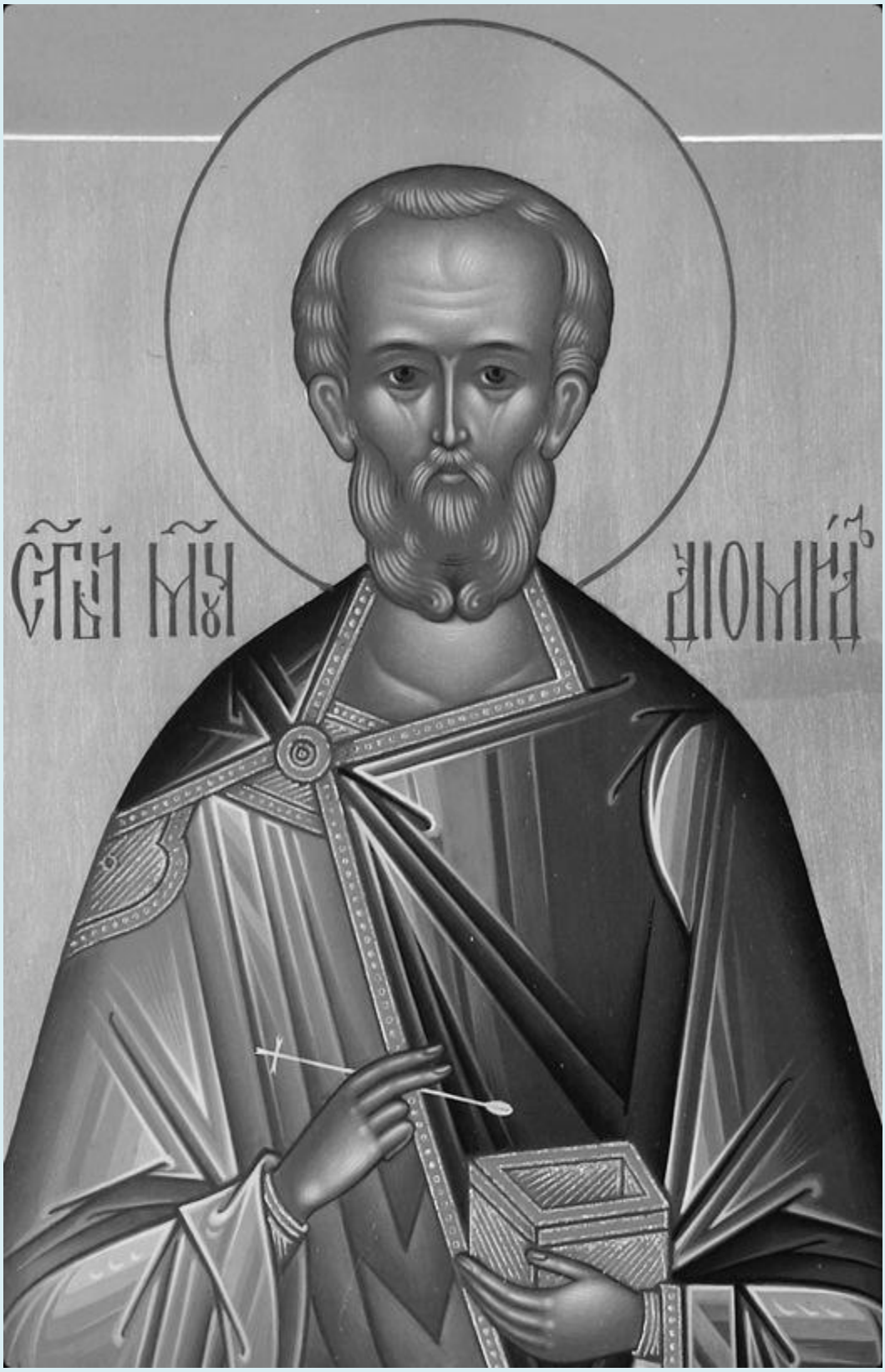

Bucură-te, Sfinte mucenic Diomid!

Rugăciune pentru tămăduire către Sfinţii doctori fără de arginţi

Sfinte mucenic Pantelimon, Sfinţilor mucenici Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Sfinţilor mucenici Ermolae, Diomid, Fotie şi Anichit: o, mari bineplăcuţi ai lui Hristos şi făcători de minuni, ascultaţi-ne pe noi, cei ce ne rugăm vouă! Voi ştiţi necazurile şi bolile noastre, auziţi mulţimea suspinării celor care la voi aleargă. Pentru aceasta, vouă ca unor grabnici ajutători şi fierbinţi rugători ai noştri, vă strigăm: nu ne lăsaţi cu mijlocirea voastră înaintea lui Dumnezeu!

Noi pururea rătăcim de la calea mântuirii: călăuziţi-ne, milostivi povăţuitori!

Noi neputincioşi suntem în credinţă: întăriţi-ne, ai dreptei credinţe învăţători!

Noi foarte săraci făcutu-ne-am de fapte bune: îmbogăţiţi-ne, vistierii ale milostivirii.

Noi pururea suntem bântuiţi de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi şi suntem necăjiţi: ajutaţi-ne, ai celor neajutoraţi ocrotitori.

Dreapta mânie cea pornită asupra noastră pentru fărădelegile noastre abateţi-o de la noi prin mijlocirea voastră înaintea scaunului Judecătorului Dumnezeu, Căruia voi, sfinţilor şi drepţilor, staţi înainte în ceruri.

Ascultaţi-i, rugămu-vă, mari bineplăcuţi ai lui Hristos, pe cei care vă cheamă cu credinţă şi cereţi de la Tatăl Ceresc prin rugăciunile voastre iertare de păcate şi izbăvire din nevoi pentru noi toţi, că voi sunteţi ajutători, acoperitori şi rugători, şi pentru voi slavă înălţăm Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Rugăciune pentru vindecare

Dumnezeule Atotputernice, Cela ce cu mila Ta pe toate le zideşti spre mântuirea neamului omenesc, cercetează-l pe robul Tău (...), pe cel ce cheamă numele lui Hristos, vindecă-l de toată boala trupească şi slobozeşte-l de păcat şi de ispitirile păcătoase, de orice necazuri şi orice asuprire vrăjmăşească îndepărteaz-o de la robul Tău. Ridică-l pe el din patul păcatului şi îl aşează în Sfânta Ta Biserică – sănătos cu trupul şi cu sufletul ca să slăvească împreună cu toţi oamenii, prin fapte bune, numele lui Hristos, că Ţie îţi înălţăm slavă împreună cu cel fără de început al Tău Fiu şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Jhmkhj

Pr. Liviu Petcu - Sfinții doctori fără de arginți - tămăduitori în numele lui Hristos și misionari ai Lui

Așa cum confirmă și recentele cercetări științifice, dacă medicul ar înălța o rugăciune atât pentru ca Dumnezeu să-l lumineze ca să aleagă cel mai bun medicament sau să opereze în modul cel mai înțelept și responsabil, acolo unde intervenția chirurgicală se impune, cât și spre ajutorul și tămăduirea bolnavului, iar acesta din urmă, la rândul său, dacă s-ar ruga fervent pentru sine însuși și însănătoșirea lui, șansele de vindecare ar fi sporite și înmulțite.

***

Biserica i-a numit „Sfinți doctori fără de arginți” pe fericiții, bineplăcuții lui Dumnezeu și făcătorii de minuni Cosma și Damian din Arabia, Cosma și Damian din Asia Mică, Chir și Ioan, Talaleu, Cosma și Damian din Roma, Ermolae, Pantelimon, Anichit și Fotie, Diomid, Luca, arhiepiscopul Crimeii etc. Despre viața, minunile, vindecările și pătimirile lor găsim relatări în sinaxare.

Din acestea citim că, după porunca Evangheliei, unii dintre acești mari sfinți au cutreierat orașele și satele, propovăduind pe Hristos și vindecând pe cei bolnavi. Din iubire fierbinte faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni, ei nu luau niciodată plată pentru serviciile lor, respectând porunca Mântuitorului Hristos care a spus: „În dar aţi luat, în dar să daţi” (Mt. 10, 8). Ca urmare a acestor minunate fapte, lumea i-a supranumit „doctori fără de arginți”.

Deoarece vindecarea era dată nu atât de medicamentele prescrise, cât de rugăciunea lor fierbinte către Dumnezeu, singura lor plată modică era ca cel tămăduit să îmbrățișeze adevărata credință în Hristos Domnul. Pentru credința puternică și smerenia lor adâncă, dar și pentru modul în care au înțeles, au trăit și au transpus în fapte învățătura evanghelică, Dumnezeu i-a învrednicit de darul de a face minuni. Cei ce-i întâlneau pe sfinții lui Dumnezeu se converteau la creștinism, primind și tămăduirea sufletului, alături de cea trupului.

În timpul tratamentului, unii dintre acești sfinți tămăduitori îi primeau pe cei atinși de felurite boli în casa lor, cu toată dragostea, iar pe cei imobilizați la pat, ei înșiși îi purtau pe umerii lor, căutând să le vindece toată neputința și durerea.

Alături de tratamentul și îngrijirea medicală, Sfinții doctori fără de arginți recomandau bolnavilor să se nevoiască în rugăciune și în pocăință. Pe lângă consultațiile medicale, feluritele vindecări și izgoniri de duhuri necurate, ei răspândeau mai ales învățătura lui Hristos și vegheau necontenit ca toți creștinii convertiți să calce drept, după cuvântul Evangheliei și să nu apostazieze. Această misiune le-a adus în cele din urmă și moarte martirică.

Din Viețile Sfinților aflăm că, atunci când săvârșeau tămăduiri, se adresau celor bolnavi: „Nu numai mâinile punem peste voi, căci cu puterea noastră nimic nu putem face. Toate le lucrează prin noi tăria cea atotputernică a lui Hristos, Unul adevăratul Dumnezeu, în Care, de veți crede cu neîndoială, îndată veți fi sănătoși”.

Mare e în fața lui Dumnezeu medicul credincios,
competent și iubitor de oameni

Printre învățăturile sale mântuitoare pe care ni le îmbie să ni le însușim și să le transpunem în fapte, Sfânta Scriptură face referire și la respectul pe care îl datorăm medicilor. Astfel, în cartea Înțelepciunii lui Isus Sirah (cap. 38, 1) stă scris: „Cinsteşte pe doctor cu cinstea ce i se cuvine, că şi pe el l-a făcut Domnul”; „Şi doctorului dă-i loc că şi pe el l-a făcut Domnul şi să nu se depărteze de la tine, căci şi de el ai trebuinţă. Că este vreme când şi în mâinile lui este miros de bună mireasmă” (Is. Sir. 38, 12-13).

Este o misiune mare, de maximă importanță, nobilă și sfântă aceea de a fi medic, de a ajuta la menținerea vieții și la sporirea ei, de a alina durerea și de a tămădui suferința.

Sfântul Vasile cel mare, unul dintre marii luminători ai Bisericii, numește medicina „artă”, care ni s-a dat de către Dumnezeu, spre ajutor, căci ea ajută, atât cât se poate, pe bolnavi:„Fiecare artă ne-a fost dată de Dumnezeu ca ajutor pentru natura noastră slabă.

Spre exemplu: agricultura ne-a fost dată întrucât cele ce cresc de la sine din pământ nu sunt îndeajuns pentru satisfacerea nevoilor noastre; apoi, arta țesutului, fiindcă purtarea îmbrăcămintei este necesară și pentru bună-cuviință și pentru apărarea de influența dăunătoare a aerului; și arhitectura (zidăria) la fel, și tot astfel și arta medicală.

Deoarece corpul nostru, din cauza slăbiciunii lui, este supus la diferite influenţe păgubitoare, parte venind din afară, parte născute dinăuntru, prin mâncăruri, şi suferă, când din cauza abundenţei, când din lipsă, de aceea ni s-a dat de către Dumnezeu, conducătorul vieţii noastre întregi, arta medicală, ca un model pentru vindecarea sufletului, pentru ca prin ea să se taie ceea ce este de prisos şi să se adauge ceea ce este de nevoie.

Căci, precum n-am fi avut nevoie de inventarea şi munca agriculturii, dacă am fi rămas în paradisul desfătării, la fel n-am avea nevoie de nici un ajutor medical pentru înlăturarea durerilor, dacă am fi rămas liberi de orice durere, aşa cum ne era dat după creare, înainte de cădere”. (Sfântul Vasile cel mare, Regulile mari, Î. 55, R. I, PSB, vol. 18, p. 296-297).

Uriașa responsabilitate, greutatea misiei dar și cinstea și prețuirea de care se bucură cei care au răspuns chemării lui Dumnezeu pentru a îmbrățișa această artă au fost evocate succint de către același Sfânt Părinte: „Toţi cei care vă îndeletniciţi cu medicina ştiţi că chemarea voastră înseamnă grija faţă de om. Şi mi se pare că cel care pune ştiinţa aceasta înaintea tuturor celorlalte îndeletniciri, cărora îşi poate închina omul râvna, şi-a găsit judecata cuvenită şi nu s-a depărtat de ceea ce trebuie crezut; în schimb e tot atât de adevărat că de lucrul cel mai preţios dintre toate, care este viaţa, îţi vine greu să fugi ca de ceva dureros atunci când nu poţi reda cuiva sănătatea”. (Epistola 189, PSB, 12, p. 183).

În scrierile Spiritualității Ortodoxe mai vechi sau mai noi, ni se subliniază că este mare în fața lui Dumnezeu medicul credincios, fără de arginți, cu inimă primitoare și iubitor de oameni.

Astfel, marelui Avvă şi eremit egiptean Antonie cel mare († 356) i s-a descoperit de la Dumnezeu în pustiu următorul lucru: „În oraș, există cineva asemenea ție, un

medic care dăruiește din prisosul științei sale celor nevoiași și care cântă în fiecare zi Trisaghionul (cântarea «Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte Fără de moarte, miluiește-ne pe noi» -n.n.) împreună cu îngerii". (Patericul sau Apoftegmele Părinților din pustiu, Trad. de Cristian Bădiliță, Edit. Polirom, Iași, 2007, p. 49).

Se prea poate ca de aici să fie inspirată și acea sintagmă prin care credincioșii noștri îi numesc pe medicii buni, de vocație, competenți, animați de iubire, care știu să le asculte păsurile, să-i înțeleagă, să le explice limpede starea bolii și posibilitățile de vindecare, îngeri în halat alb și mesageri ai vieții, cărora nu se sfiesc a le săruta mâinile prin care Dumnezeu a lucrat vindecarea.

Frământările unui medic priceput, devotat și misionar al lui Hristos

În volumul Patericul secolului XX (traducere de Daniela Filioreanu, Editura Cartea Ortodoxă, Galați, s. a., p. 64-65) alcătuit de Klitos Ioannidis, ni se istorisesc frământările unui medic pătruns de credință și de dragoste creștină, care, fiind un foarte bun specialist, medic priceput și devotat, dorea să devină, printre studenții săi, și un bun misionar al credinței creștine. Astfel, medicul la care se face referire, Gheorgos Papazahos, era - așa cum am amintit și mai sus - și profesor universitar la Facultatea de Medicină, Universitatea din Atena, Grecia. În dialogul cu interlocutorul său, Klitos Ioannidis, el îi menționează despre una din convorbirile cu duhovnicul său - Părintelui Porfirie Bairaktaris(† 1991) - părinte duhovnicesc din Grecia, recunoscut și ca mare vizionar, încărcat de darurile Duhului Sfânt.

***

Dialogul a decurs astfel:
„ - La Universitate predau cardiografia ca disciplină opțională. Deoarece cardiografia prezintă un interes deosebit, fiind practicată de toți cardiologii, nu sunt studenți care să nu vrea să urmeze acest curs. Astfel, de cele mai multe ori, amfiteatrul este plin de studenți. Le mai spun glume, anecdote, râdem împreună, îi iubesc, mă iubesc și ei - pe scurt, avem o relație cordială.

Astfel, de multe ori îmi venea în minte o idee pe care, în cele din urmă, i-am mărturisit-o părintelui Porfirie ca pe o dilemă de-a mea:
- Părinte, copiilor acestora le vorbesc ore întregi despre cardiografie. Ei primesc orice-aș spune eu. Și dacă-i iubesc și ei mă iubesc pe mine. În afară de cardiografie, pe care o vor folosi câți ani ... - douăzeci, treizeci, patruzeci, haide, cincizeci de ani de medicină - n-aș putea să le vorbesc și despre ceva duhovnicesc, ce durează o veșnicie? Să le spun să-L iubească pe Hristos, să se mărturisească, să se împărtășească și să se ducă la biserică ... Desigur, pe mine Universitatea mă

plătește să predau cardiografia, nu să propovăduiesc. Și la urma urmei, poate că unii dintre studenți nu vor să le vorbesc despre asemenea lucruri, sau poate chiar nu cred în Dumnezeu. Dar de ce nu, vreodată, după ce voi termina lecțiile de cardiografie, pe care studenții le aplaudă, așa cum îi aplaud și eu pe ei, n-aș putea să le zic: «faceți un pas și către Hristos» ...

Ascultați ce mi-a răspuns părintele Porfirie:
- Și unde este dilema? Când te duci să predai, ești împărtășit?

- Da, părinte, sunt.

- Te împărtășești duminica?

- Mă împărtășesc cu binecuvântarea sfinției voastre.

- Atunci, în amfiteatru intră Însuși Hristos. La ce-ți mai trebuie cuvinte, dacă Îl ai pe Hristos în tine când vorbești la catedră? Lasă-i în pace. Să nu le spui nimic.

Klitos Ioannidis: Iată cum abordează lucrurile un om cu adevărat înduhovnicit, care trăiește prezența lui Hristos ...

Medicul Gheorgos Papazahos: Iar prin cuvintele sale, practic m-a determinat să mă duc întotdeauna împărtășit la amfiteatru".

Fără îndoială că acest medic era mereu pregătit sufletește să primească Sfânta Împărtășanie, de care se îndulcea cu dezlegarea și binecuvântarea duhovnicului său, care era un părinte harismatic.

Dacă tot am adus în atenție și această temă, subliniem că primirea Sfintei Împărtășanii mai des sau mai rar este o problemă nu foarte complicată; o rezolvă și Sfântul Ioan Hrisostom și alți Părinți, al căror răspuns dacă l-am rezuma, ar suna cam așa: Te pregătești des și cum cere Biserica pentru primirea Sfintei Împărtășanii? Atunci împărtășește-te des. Te pregătești rar? Împărtășește-te mai rar. Deci, cu alte cuvinte Sfinții recomandă primirea Sfintei Euharistii după o prealabilă și completă pregătire.

Rugăciunea unui medic pentru pacienții săi

Medicul este cel prin care Bunul Dumnezeu lucrează și dăruiește bolnavului sănătate de cele mai multe ori. Înțeleptul Isus Sirah precizează în cartea sa de

înțelepciune că: „şi el (doctorul) se va ruga Domnului, ca să dea odihnă şi sănătate spre viaţă”. (Sir. 38, 14).

Datoria unui medic bun nu se rezumă doar la a diagnostica și a prognostica, la modul cât mai exact, cu mijloacele și metodele cele mai avansate, cât și a înțelege, a asculta, a stabili o relație de încredere cu pacientul și familia sau apropiații acestuia.

Medicul credincios își recunoaște limitele și, fără a fi atins de mândrie și auto-suficiență, apelează la un ajutor mai presus de puterile sale. Astfel, Hristos îi dăruiește medicului înțelepciune și pricepere, și-i luminează mintea spre descoperirea bolii și aplicarea tratamentului. Medicul credincios, rugător, care-i iubește pe cei suferinzi și-i ajută, apropiindu-se de ei cu dragoste și bunăvoință, Îl interiorizează pe Hristos Care lucrează prin el pentru tămăduirea și mângâierea celui bolnav.

Medicul de vocație și de bună credință se angajează solemn în a-și consacra întreaga viață în serviciul umanității și în a exercita această artă cu conștiință și demnitate, considerând sănătatea pacientului ca primul său scop.

Omul fiind bipolar (trup și suflet), aplicarea unui tratament complet trebuie să aibă acțiune atât asupra trupului cât și asupra sufletului. De regulă, medicii creștini iau în calcul acest fapt, fiindcă ei sunt chemați să slujească omul în integritatea sa de persoană cu trup și suflet și nu doar un trup bolnav sau nu un caz ori o boală. Astfel, spre binele bolnavului și vindecarea lui cu celeritate, acesta va fi îndrumat în a urma și un tratament sufletesc.

Am întâlnit medici care mărturiseau că, în tratarea pacienților, au aplicat tratament complex, medicamentos, psihoterapeutic, au recomandat mersul la biserică, spovedania, slujbele, Maslul, s-au rugat ca Dumnezeu să-i lumineze pentru a găsi soluțiile optime pentru salvarea și vindecarea celor aflați în suferință, și au văzut efectul pozitiv al rugăciunilor și al Tainei Sfântului Maslu.

Același medic și profesor al Facultății de Medicină din Atena pe care l-am citat în subcapitolul de mai sus, anume Gheorgos Papazahos, neîntrecut căutător al comorilor cerești, care și-a dedicat întreaga activitate celor aflați în suferință, fiind continuu preocupat de tămăduirea pacienților încredințați lui, la un moment dat, într-un pelerinaj la Sfântul Munte Athos, l-a întrebat pe un Părinte:

- „Părinte, știu că rugăciunea inimii este o adevărată știință. Cu toate acestea, aș dori să vă întreb ceva, chiar dacă este un lucru naiv. Iertați-mă.
- Da. Întreabă-mă ce vrei.

- Este un lucru binecuvântat să am în buzunarul bluzei albe de la serviciu niște mătănii (albe și ele, ca să nu se observe), iar când merg cu ceilalți doctori pe la bolnavi pentru vizita medicală de fiecare zi, fără să știe doctorii de lângă mine, să spun de câteva ori «Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-L pe robul Tău ...», robul lui Hristos fiind următorul bolnav care așteaptă să fie consultat? Este un lucru binecuvântat sau este o parodie a rugăciunii inimii, care, în realitate, se face trecând prin anumite stadii, după o pregătire corespunzătoare și durează câteva ore?

Atunci, părintele s-a ridicat iute de pe locul său, m-a privit cu multă insistență și mi-a strigat:
- Ce spui, bre? Este binecuvântarea lui Dumnezeu. Să faci lucrul acesta în continuare. Și seara să te rogi mult. Jumătate de șirag de mătănii de ale dumitale valorează mai mult decât șase ore de rugăciune de ale noastre. Dar să fie șirag de o sută de bobițe, nu din acela mic.

Părintele ne-a explicat că rugăciunea inimii este completă pentru că este alcătuită din două părți. Prima parte reprezintă chemarea numelui lui Dumnezeu, «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu», care este o doxologie, prin care Hristos e recunoscut ca Domn și ca Fiu al lui Dumnezeu. Cea de-a doua parte este rugăciunea propriu-zisă: «miluiește-mă pe mine păcătosul». A doua parte trebuie rostită diferit față de prima. Prima parte trebuie rostită rar, în stil doxologic, iar ce-a de-a doua parte o spunem ca pe un plâns. Cuvintele «miluiește-mă pe mine păcătosul» trebuie rostite cu intensitate, implorându-L pe Dumnezeu, pentru ca El să ne poată trimite lacrimi. Dacă ne curg lacrimi din ochi, este semn că suntem cercetați de harul sfânt. Atunci, chiar să nu ținem mătăniile în mână, ajungem să comunicăm cu Dumnezeu”. (Klitos Ioannidis, Patericul secolului XX, p. 191).

Conștient fiind de efectele rugăciunii, Părintele Porfirie Bairaktaris († 1991), ale cărui butade le-am menționat și în subcapitolul anterior, sfătuia în acest fel un medic: „În clipa în care consulți să te rogi lăuntric, spunând: Doamne Iisuse Hristoase, miluiește pe robul Tău ... astfel te vei ruga pentru fiecare suflet pe care Dumnezeu l-a trimis în mâinile tale. Să te rogi fierbinte lăuntric, iar harul lui Dumnezeu va atinge sufletul bolnavului. Toate acestea sunt taine, ceilalți n-ar înțelege nimic din ele, îi vei da medicamente conform științei tale, dar în cele din urmă va fi tămăduit de Hristos. Luând în brațe un copil mic, sau prinzând mâna

celui mare, prin rugăciunea ta intensă și fierbinte îndreptată către Hristos, îi atinge harul lui Dumnezeu. Același lucru îl face orice preot în timpul oricărei Taine" (cf. Pr. Todea-Gross Flaviu, Medicul și preotul la căpătâiul suferind, în vol. Medicii și Biserica, vol. I, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2003, p. 115).

S-au realizat multe studii asupra puterii taumaturgice a rugăciunii săvârșite cu credință, cu smerenie și din tot sufletul și efectele excepționale ale acesteia asupra întregului organism. Așa cum confirmă și recentele cercetări științifice, dacă medicul ar înălța o rugăciune atât pentru ca Dumnezeu să-l lumineze ca să aleagă cel mai bun medicament sau să opereze în modul cel mai înțelept și responsabil, acolo unde intervenția chirurgicală se impune, cât și spre ajutorul și tămăduirea bolnavului, iar acesta din urmă, la rândul său, dacă s-ar ruga fervent pentru sine însuși și însănătoșirea lui, șansele de vindecare ar fi sporite și înmulțite.

Militsis, Gheorghios Th. - Sfinţii doctori fără de arginţi. Sinaxarele lor şi Paraclisul

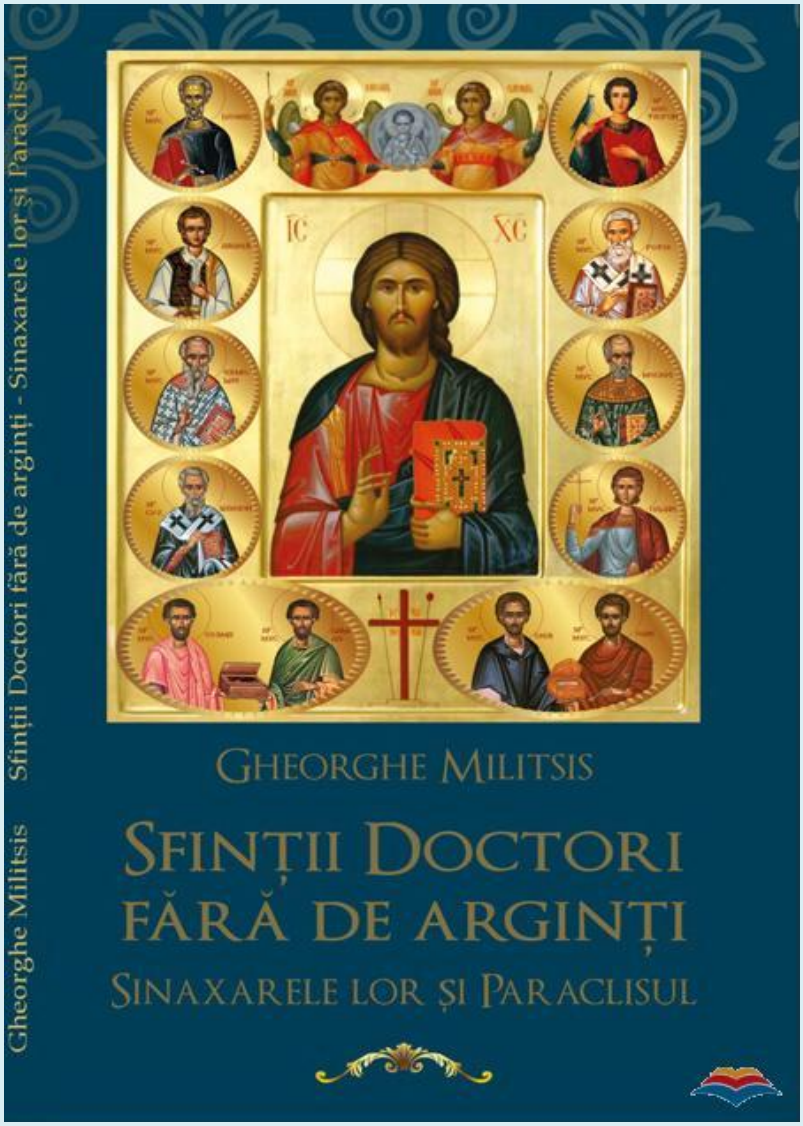

Prezentarea cărţii:

Boli vindecaţi, minunaţilor şi repede faceţi să dispară felurite suferinţe. Drept aceea, mulţimea credincioşilor cu mare bucurie va aduce cântări de laudă vouă, cuvântătorilor de Dumnezeu!

Apărători ai orfanilor şi ai văduvelor, ocrotitori ai săracilor, doctori ai bolnavilor, slobozirea celor robiţi şi slava ortodocşilor v-aţi arătat, cu bună râvnă, dumnezeieştilor Doctori fără de arginţi.

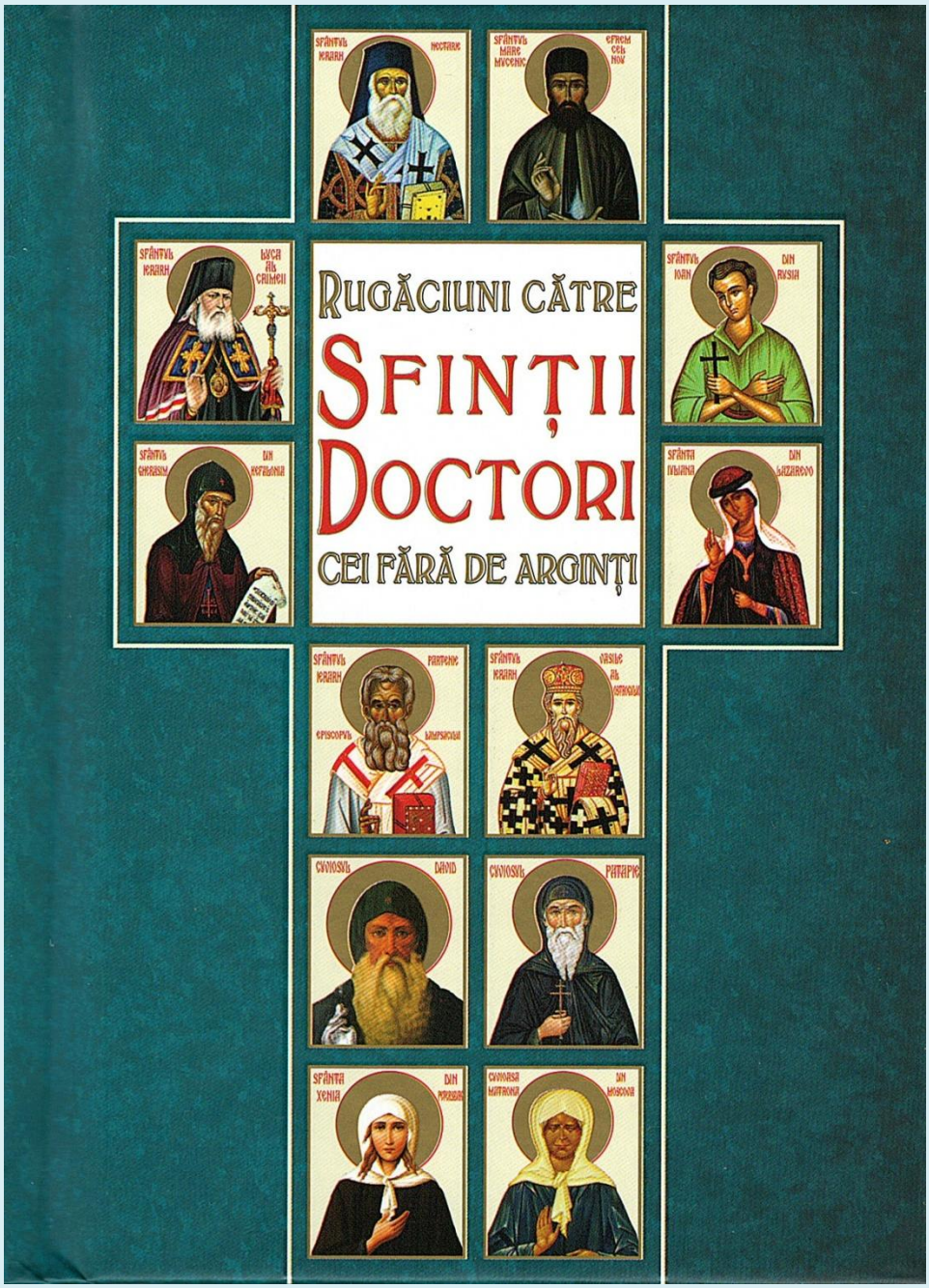

Cuprins:

- Acatistul cuviosului David bătrânul cel din Evia, făcătorul de minuni
- Paraclisul cuviosului David bătrânul din Evia, făcătorul de minuni
- Întâiul Acatist al celui între Sfinţi părintelui nostru Nectarie, făcătorul de minuni
- Acatistul al doilea al celui între Sfinţi părintelui nostru Nectarie, făcătorul de minuni
- Paraclisul celui între Sfinţi părintelui nostru Nectarie, făcătorul de minuni

- Acatistul cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Patapie, făcătorul de minuni
- Paraclisul cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Patapie, tămăduitorul de cancer şi a multor feluri de boli
- Acatistul Sfintei Iuliana din Lazarevo, făcătoarea de minuni şi ocrotitoarea celor căsătoriţi
- Acatistul Sfintei şi fericitei maicii noastre Xenia din Petersburg, cea nebună pentru Hristos
- Paraclisul Sfintei şi fericitei maicii noastre Xenia din Petersburg, cea nebună pentru Hristos
- Acatistul celui între Sfinţi părintelui nostru Părtenie, făcătorul de minuni, Episcopul Lampsacului
- Paraclisul celui între Sfinţi părintelui nostru Părtenie, făcătorul de minuni, Episcopul Lampsacului
- Întâiul Acatist al Sfântului ierarh Vasile al Ostrogului, făcătorul de minuni
- Acatistul al doilea al Sfântului ierarh Vasile al Ostrogului, făcătorul de minuni
- Acatistul cuvioasei Matrona cea oarbă din Moscova, făcătoarea de minuni
- Întâiul Acatist al Sfântului mare mucenic Efrem cel nou
- Acatistul al doilea al Sfântului mare mucenic Efrem cel nou
- Întâiul Paraclis al Sfântului mare mucenic Efrem cel nou
- Al doilea Paraclis al Sfântului mare mucenic Efrem cel nou
- Paraclisul noilor mucenici şi mărturisitori Romani
- Acatistul Sfântului Ioan Rusul, mărturisitorul şi făcătorul de minuni
- Paraclisul Sfântului Ioan Rusul, mărturisitorul şi făcătorul de minuni
- Acatistul celui între Sfinţi părintelui nostru Luca, făcătorul de minuni, arhiepiscopul Crimeii
- Paraclisul celui între Sfinţi părintelui nostru Luca, făcătorul de minuni, arhiepiscopul Crimeii
- Acatistul cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Gherasim cel nou, sihastrul cel din Peloponez (Kefalonia)

Icoane

Doctori
fără de arginți
Denumirea de doctori fără de arginți derivă din faptul că aceştia vindecau prin rugăciune şi meşteşug doctoricesc bolnavi din iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, însă nu acceptau răsplată pentru ajutorul lor.
BASILICA.RO

Doctori
fără de arginți

Sfinţii Chir şi Ioan

- Sfântul Chir era din Alexandria Egiptului;
- Sfântul Ioan provenea din Edesa (Mesopotamia);
- au fost alături de Sfânta Atanasia care a suferit moarte martirică împreună cu fiicele ei şi le-au încurajat în pătimirea lor;
- au suferit moarte martirică în timpul persecuţiei lui Diocleţian, în Alexandria, prin decapitare;
- sunt cinstiţi în data de 31 ianuarie.

BASILICA.RO

Doctori fără de arginți

Sf. Mc. Talaleu și Sf. Mc. Trifon

- Sf. Mc. Talaleu era din părţile Feniciei, dintr-un sat ce se numeşte Libanon Dasos;
- a studiat medicina şi ajuta oamenii fără să ceară plată pentru ajutorul său;
- a suferit moarte martirică prin decapitare şi este cinstit în 20 mai;
- Sf. Mc. Trifon s-a născut în Frigia, în Asia Mică;
- a suferit moarte martirică prin decapitare şi este prăznuit în 1 februarie.

BASILICA.RO

Doctori fără de arginți

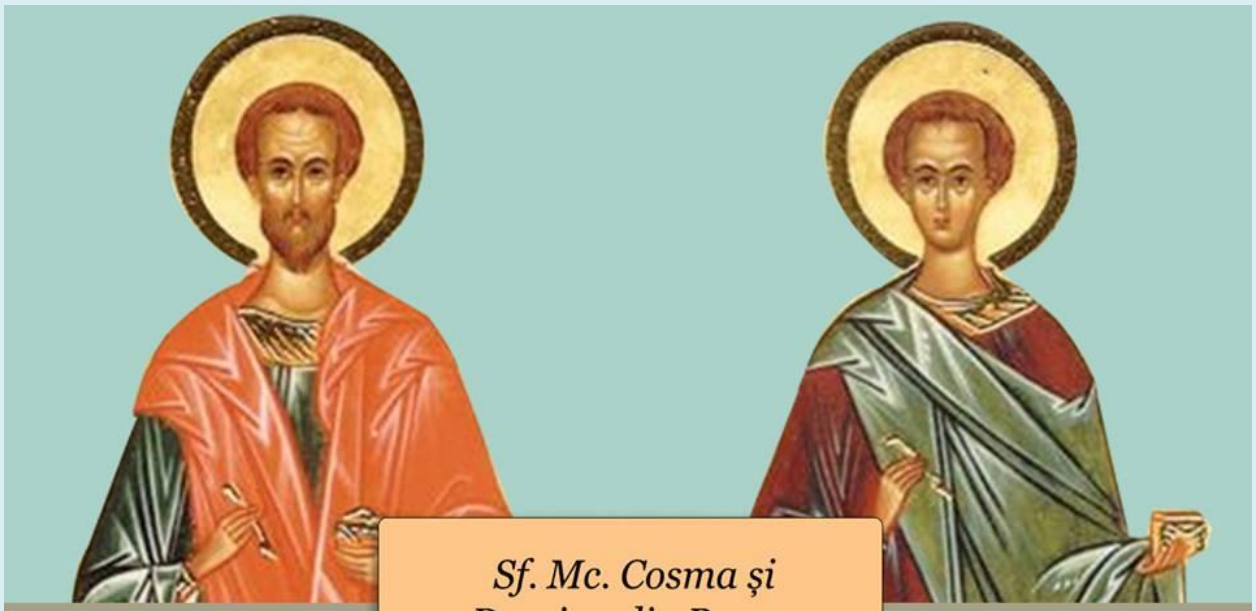

Sf. Mc. Cosma şi Damian din Roma

- erau fraţi, s-au născut şi au trăit în Roma în vremea împăratului Carin;
- au refuzat să aducă jertfă zeilor Romei şi prin tăria de care au dat dovadă au reuşit să îl facă pe împărat să creadă în Iisus Hristos;
- au fost ucişi de un doctor care nu se bucura de succesul lor;
- sunt pomeniţi în data de 1 iulie.

BASILICA.RO

Doctori fără de arginți

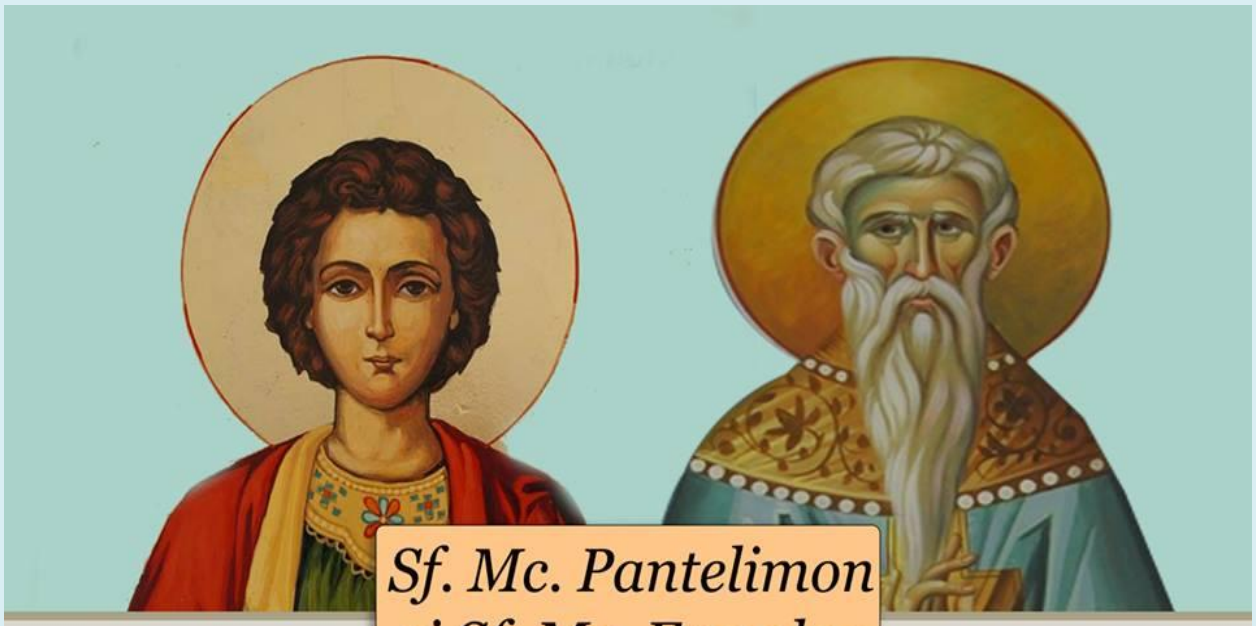

Sf. Mc. Pantelimon și Sf. Mc. Ermolae

- au trăit în Roma în vremea împăratului Maximian;

- Sf. Mc. Ermolae a fost mentorul Sfântului Pantelimon;

- au suferit moarte martirică prin decapitare;

- Sf. Mc. Ermolae este pomenit în data de 26 iulie, iar Sf. Mc. Pantelimon în data de 27 iulie.

BASILICA.RO

Doctori fără de arginți

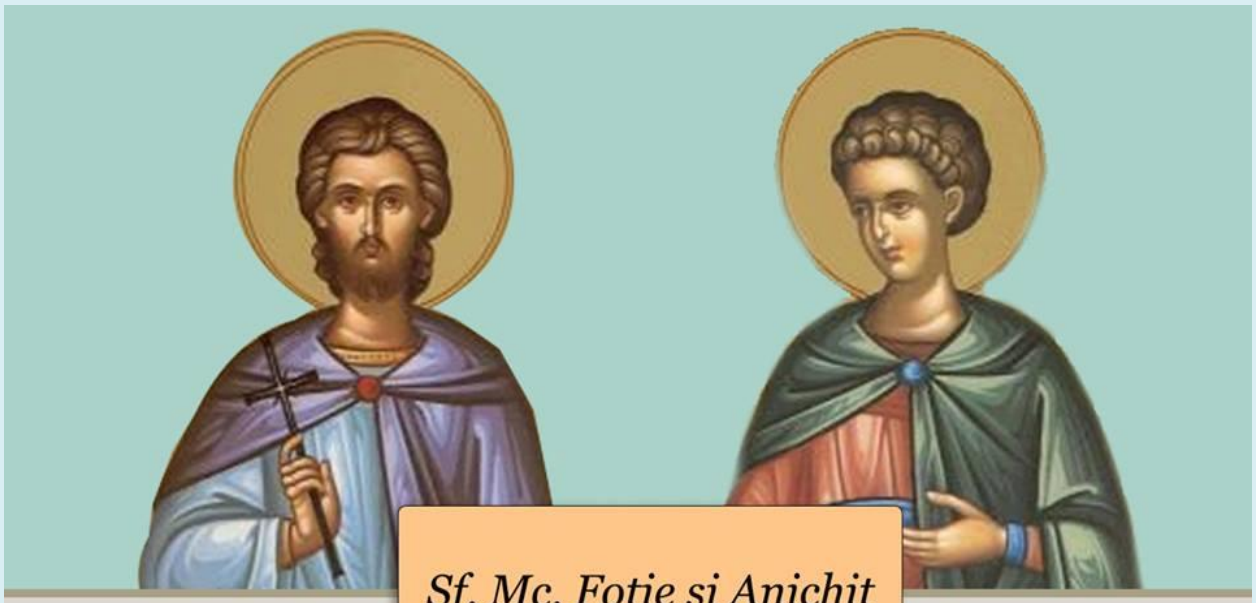

Sf. Mc. Fotie şi Anichit

- au trăit în vremea împăratului Diocleţian;
- lui Anichit i s-a tăiat limba, dar Sfântul nu a rămas lipsit de grai;
- au fost închişi în temniță timp de trei ani;
- au suferit moarte martirică fiind aruncaţi în foc;
- sunt pomeniți în data de 12 august.

BASILICA.RO

Doctori fără de arginți

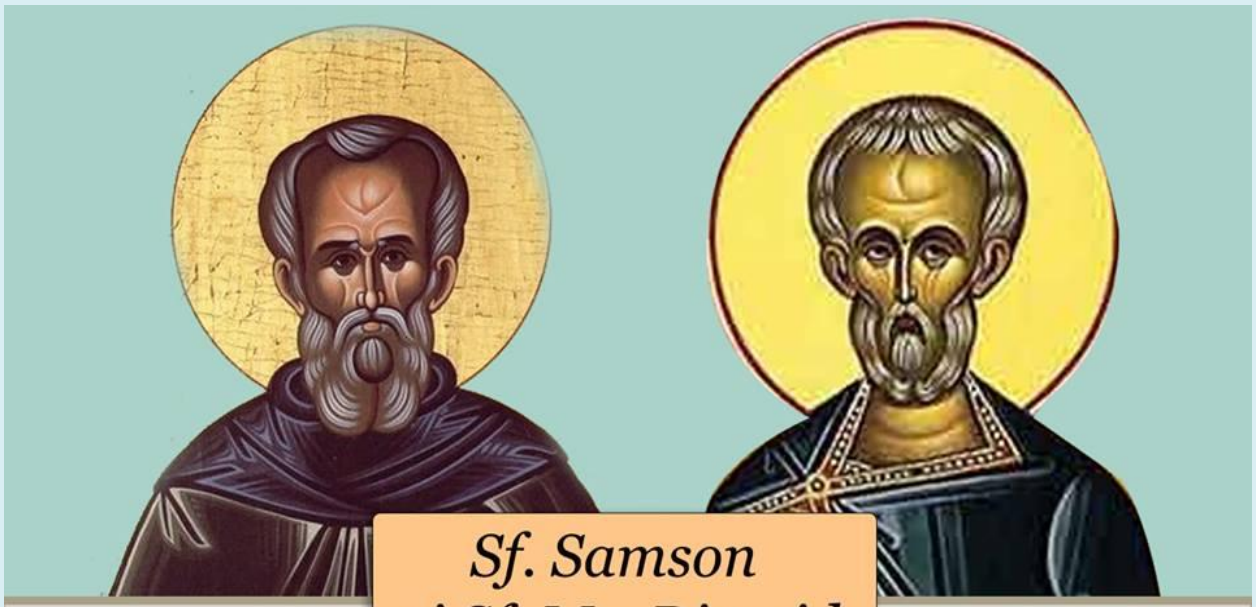

Sf. Samson și Sf. Mc. Diomid

- *Sf. Samson s-a născut şi a trăit în Roma;*
- *este cinstit în data de 27 iunie;*
- *Sf. Mc. Diomid era de neam din Tarsul Ciliciei, Turcia de astăzi;*
- *a suferit moarte martirică în timpul împăratului Diocleţian, prin decapitare;*
- *ostaşii care l-au decapitat au rămas orbi, dar în urma unei minuni dumnezeieşti le-a revenit vederea şi au crezut în Hristos;*
- *este cinstit în data de 16 august.*

BASILICA.RO

Doctori fără de arginți

Sfinții Cosma și Damian din Asia Mică

- au trăit în secolul IV;
- proveneau dintr-o familie păgână din Asia Mică;
- erau de profesie medici, iar singura lor răsplată, simbolică, era ca cel tămăduit să înceapă să creadă în Iisus Hristos;
- sunt pomeniți în data de 1 noiembrie.

BASILICA.RO

Doctori fără de arginți

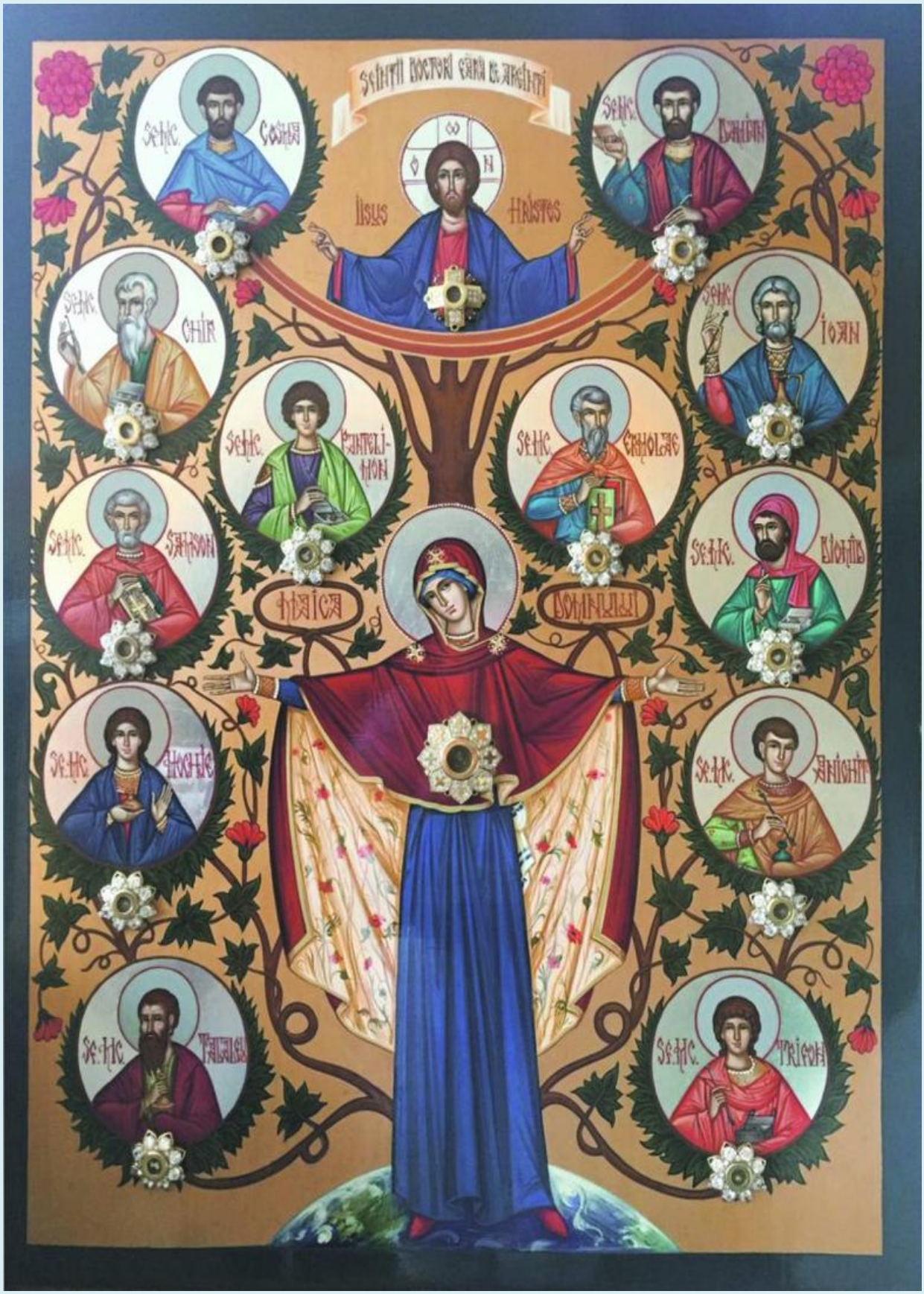
IISUS
HRISTOS
MAICA
DOMNULUI

7 icoane ale Maicii Domnului care aduc vindecare

BASILICA.RO

Maica Domnului Vindecătoarea (Tselitel'nitsa)
18 septembrie

Maica Domnului Pantanassa
18 august și 15 octombrie

Maica Domnului Siriaca
Vinerea Luminată

Maica Domnului de la Biserica Mihai Vodă
21 ianuarie

Maica Domnului Potirul nesecat
5 mai

Maica Domnului Bucuria tuturor celor necăjiți
24 octombrie, 23 iulie

Maica Domnului Doctorița (Loutraki)
8 septembrie

Sfinte doctorițe fără de arginți

Sf. Ermiona
4 septembrie

Sf. Tecla
24 septembrie

Sf. Zinaida
11 octombrie

BASILICA.RO

Sf. Filonela
11 octombrie

Sf. Sofia
22 mai

8 SFINȚI TĂMĂDUITORI SĂRBĂTORIȚI ÎN LUNA IANUARIE

Sf. Vasile cel Mare
1 ianuarie

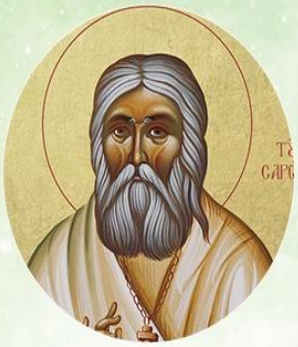

Sf. Serafim de Sarov
2 ianuarie

BASILICA.RO

Sf. Nichifor cel Lepros
4 ianuarie

Sf. Nina
14 ianuarie

Sf. Antonie cel Mare
17 ianuarie

Sf. Xenia
24 ianuarie

Sf. Chir și Ioan
31 ianuarie

Sfinţilor cei fără de arginţi şi făcătorilor de minuni, cercetaţi neputinţele noastre; în dar aţi luat, în dar daţi-ne nouă.

Sfinţilor şi făcătorilor de minuni, doctori fără de arginţi: Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Pantelimon şi Ermolae, Samson şi Diomid, Mochie şi Anichit, Talaleu şi Trifon şi toţi sfinţii fără de arginţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii!